SECRETELE DE LA BELLA TERRA

CHRISTINA DODD

prolog

Cu precizia unui chirurg, el înfipse tirbușonul în dopul îmbătrânit de trecerea timpului, răsucindu-l cu dexteritate. Experiența îl învățase cât de adânc trebuia înșurubat când desfăcea astfel de sticle. Mișcându-și degetele cu meticulozitate, scoase dopul de plută din sticla verde și netedă.

La fel ca multe alte lucruri din viața lui, aceste treburi necesitau o planificare minuțioasă și multă atenție la detalii. La urma urmei, orice lucru important merita așteptarea.

Și *acest* lucru chiar merita așteptarea.

Chiar dacă în cazul acesta așteptase prea mult... Era robust și viril, desigur. Dar nu mai era un bărbat tocmai tânăr. Dar până la urmă victoria se afla la mică distanță. Și victoria – după cum bine știa acum – avea să fie mult mai spectaculoasă decât anticipase vreodată.

Capătul umed al dopului era aproape negru. Îl ridică să îl adulmece, dar strâmbă imediat din nas, consternat. Această sticlă pe care dăduse atât de mulți bani și pentru care irosise atât de mult timp era probabil la fel ca toate celelalte pe care le colecționase de-a lungul anilor – era atât de veche, încât devenise imposibil de băut. Cu toate acestea, își turnă cu grijă câteva picături de licoare pe fundul paharului cu picior pe care îl avea pregătit și îl ridică în lumină.

Sperase să vadă o culoare bogată și luxuriantă de prună. În schimb, era un roșu murdar și decolorat.

Învârti vinul în pahar, îl ridică la nas și adulmecă.

Nu mirosea bine. Nu mirosea deloc bine. Ar fi trebuit să emane o aromă luxuriantă de fructe și de condimente. În schimb, simțea doar aroma de tanin a dopului și mirosul înțepător de oțet.

Dar nu se dădu bătut. Continuă cu perseverență, umplându-și paharul și sorbind vinul care i se rostogoli pe limbă.

Gustul acela îl făcu să se cutremure, iar ochii i se umplură de lacrimi amare de dezamăgire.

Da, oamenii se temeau de el. Da, oamenii mergeau ca pe ouă în jurul lui. Da, zvonurile despre trădare se învârteau ca un uragan în jurul lui. Dar adevărul era că el avea suflet de artist, iar acest eșec aproape că îi frângea inima.

O altă sticlă, suficient de rară încât să fie de-a dreptul legendară, era complet distrusă de trecerea timpului. Cu mare grijă, vărsă tot conținutul sticlei, privind cum lichidul păta porțelanul alb, lăsând în urmă dâre de un roșu-maroniu.

– Se auzi telefonul sunând. Era a doua linie – linia lui personală. Se uită cu dezgust la numele afișat pe ecran, dar răspunse.

– Bună. Ascultă, am niște vești pe care m-am gândit că ar trebui să le auzi.

Ah, vocea aceea aspră, arogantă, un pic răstită. Exact la fel ca un vin ieftin într-o sticlă frumoasă.

Coborî vocea într-o șoaptă și zise:

– Spune-mi!

– Flores a fost împușcat și a murit.

– Foarte interesat, șopti el cu glas răgușit.

– Da, nu mai e în peisaj.

– Foarte interesant, repetă el.

– Asta se întâmplă când pleci din oraș ca să-ți urmezi talentul.

– Foarte interesat, zise încă o dată, de fapt vrând să spună *foarte insolent*.

– Vrei să preiau eu conducerea?

Se juca încet cu dopul, fărâmițându-l între degete și privind cum vinul vechi și taninul îi pătau degetele în negru și mov. Și căzu pe gânduri.

Nu îl văzuse niciodată pe cel cu care vorbea. Nu fusese nevoie. Cunoștea genul acesta de oameni și cum erau de fapt acele marionete: ambițioși, cruzi, ușor de manevrat cu bani și măgulire. Ar fi fost perfect dacă nu ar fi existat timpul petrecut la răcoare – dar acea pedeapsă fusese executată într-o închisoare străină și sub un nume fals. Iar dacă ar fi fost nevoie, dosarul lui nu ar fi fost greu de șters.

Ca răspuns la momentul de tăcere, marioneta păru să-și piardă un moment încrederea în sine aproape obraznică.

– Pot să fac asta. Îți garantez. Nu trebuie să mă mut. Mă aflu deja aici și sunt stăpân pe situație. Așa că ai putea să profiți de lucrul acesta. Haide, omule, dă-mi o șansă!

Erau foarte multe în joc. Onoarea familiei sale, la fel de pătată precum degetele lui. Și, desigur, promisiunea unei bogății care făcea ca averea pe care o avea deja să pară aproape nimic.

Luă decizia și șopti:

– Aceleași condiții.

– Da! Foarte bine! Îmi plac condițiile alea.

– Orice eșec o să fie pedepsit.

Și atunci, pentru prima dată, marioneta făcu o pauză neașteptată.

– Pedepsit? Ce fel de pedeapsă?

– Pedeapsă, repetă el.

– Bine, cum zici tu. O să accept. Nu este cazul să ne batem capul cu pedepse. Pot să fac asta. Când vrei să încep?

– Acum, zise el, tărăgănând cuvântul și aproape mângâind fiecare sunet în șoapta aceea răgușită.

Și apoi închise telefonul.

Se duse și luă un pahar curat, scoase altă sticlă de vin și mai încercă o dată.

capitolul 1

Bella Valley, California

În timp ce conducea de-a lungul drumului șerpuit din afara orașului, îndreptându-se spre propria fermă, Sarah Di Luca putea auzi șoaptele noilor frunze care se luptau să se nască în vie. Vântul care intra pe geamul deschis al mașinii ei mirosea a pământ arat și a iarbă proaspăt crescută, încălzită de soare. Aerul rece se strecura în jurul gâtului ei ca un guler de blană luxuriant. Rândurile lungi de vegetație verde o făceau să zâmbească. Încă un an, încă o primăvară, încă o zi. La vârsta ei, toate lucrurile acestea purtau în ele o importanță și o bucurie pe care nimic altceva pe lume nu le-ar fi putut înlocui vreodată.

Trase mașina în fața casei – acea casă de țară enormă, veche de sute de ani, care se ridica glorioasă pe dealul de la capătul din Bella Valley – și coborî din Ford Mustangul ei decapotabil. Cumpărase mașina aceea în anul 1967. Culoarea oficială era roz playboy. Nepoții ei însă spuneau că e roz precum sânișorii. Iar ea râdea mereu, gândindu-se că așa erau băieții, și conducea din ce în ce mai încet cu fiecare an care trecea. Din reflex, desigur.

Bătrânețea nu era pentru oamenii fricoși.

Ea și cumnatele ei spuneau asta de fiecare dată când vorbeau la telefon. Dar chiar și-ar fi dorit ca acest lucru să nu fie adevărat.

Își așeză geanta pe braț, luă pungile de cumpărături de pe scaunul din dreapta și se uită în sus, spre scările ce duceau la veranda din față vopsită în alb. Treptele erau înguste și abrupte și nu tocmai în conformitate cu noile reguli de construcție a caselor, dar pe vremea când fusese ridicată casa ei nu existau astfel de reguli, ci numai imigranți duri, care ridicau astfel de locașuri în căldura văilor din California. Casa aceasta, cu tavanele sale înalte și cu ferestrele înguste, cu fațada ornată și cu pivniță, era însăși personificarea fermelor stilate.

Sarah urcă pe verandă, lăsă geanta și pungile în fața ușii de la intrare și se cufundă în imensul balansoar care o aștepta mereu acolo. Rămase o clipă sorbind din priviri valea ce se întindea sinuos printre poalele împădurite ale Californiei Centrale. Pe terenurile acelea joase și luxuriante, valea era îmbrățișată de livezi robuste, care se cuibăreau pe straturi groase de pământ adus din munți. Dar aici, sus, la marginea văii, pietre negre și dure – temelia pământurilor – reușeau să scoată capul din sol și provocau la o luptă pentru supraviețuire viile plantate nesigur pe pământul subțire. Viile acelea rezistente dădeau cei mai buni struguri, și acei struguri creau vinul care la începutul secolului XX făcuse celebru numele Di Luca.

Și apoi venise prohibiția, cu oamenii ei care le zdrobiseră butoaiele de vin și le distruseseră orice șansă la prosperitate.

În timp ce se legăna în balansoar, scândurile verandei gemeau și se plângeau ca și când i-ar fi simțit durerea de spate și din picioarele tremurânde.

În anul 1921, într-o încercare disperată de a nu pierde totul, familia Di Luca deschisese stațiunea Bella Terra. O oază de liniște pentru oamenii bogați din San Francisco, Sacramento, iar în anii '30 și din Hollywoodul care abia înflorea la vremea aceea. Aici era locul unde aceștia veneau să se odihnească, să se relaxeze și să fie răsfățați. Acum stațiunea se întindea ca o bijuterie printre rândurile de viță-de-vie, rezistând în timp, ca piatră de temelie a averii și influenței familiei Di Luca.

Lui Sarah i se umplea inima de mândrie și de bucurie când vedea cât de mult își adâncise familia Di Luca rădăcinile în valea aceasta și cum cei mai bogați și influenți oameni din împrejurimi încă se îngrămădeau la Bella Terra ca să-și petreacă vacanțele.

Doar că în același timp îi era dor de zilele de odinioară, când țara vinului era o zonă rurală, liniștită și primitoare.

Dar, la urma urmei, acest tip de nostalgie nu era altceva decât un alt semn de bătrânețe, nu? La fel ca această oboseală care o chinuia după un simplu drum la băcănie.

Problema era că nu avea altă variantă. Nu putea să le spună celor de la magazin să îi livreze cumpărăturile și nici nu îi putea ruga pe copiii care lucrau la stațiune să vină până aici doar ca să îi care ei pungile de cumpărături. Făcuse asta odată. Iar atunci nepoții ei – toți trei, mai exact – aflaseră în mai puțin de o oră și apoi o sunaseră ca să o întrebe dacă nu cumva era pe moarte din pricina vreunei boli îngrozitoare.

Și ea chiar *era* pe moarte. Dar murea de bătrânețe. Și moartea nu avea să se grăbească deloc să vină să o ia. Ba de fapt, în vremurile de acum, la vârsta de 80 de ani, nici nu se mai considera că erai așa de bătrân.

Mârâi și își întinse picioarele.

Desigur, vârsta de 80 de ani nu însemna nici că era tânără.

Dar ea fusese mereu o femeie activă și încă era într-o stare fizică destul de bună. Numai dacă... Se încruntă la pantofii ei urâți și rezistenți, care îi confereau tot suportul de care avea nevoie. În unele zile, avea chef să încalțe pantofi cu toc și să danseze.

Doar că bătăturile pe care le avea la picioare tăiaseră demult de pe listă varianta aceasta.

Chiar și așa, știa că nu avea nici un rost să se plângă. Erau oameni pe lume care se aflau într-o stare mult mai jalnică decât ea, iar dacă renunța să se ducă la băcănie după cumpărături ori să conducă mașina până la biserică, în curând nepoții ei ar fi cocoloșit-o și ar fi strâns-o atât de tare într-o bulă protectoare, încât în scurt timp chiar n-ar fi mai fost bună de nimic. Cu o doză reînnoită de hotărâre, se concentră și puse la loc cumpărăturile înainte ca înghețata și mazărea congelată să se topească din cauza căldurii.

Se ridică din scaun fermă, își adună toate pungile, deschise ușa principală și porni pe holul slab luminat. Trecu de livingul de pe stânga și de dormitorul de pe dreapta, trecu și de baie, apoi de al doilea dormitor și intră în bucătăria spațioasă de modă veche. Toate aparatele electrocasnice erau noi, de ultimă generație, dar când băieții voiseră să renoveze complet camera, să dea jos toate dulapurile și mobilierul și să schimbe tapetul cu model floral, ea refuzase. Pentru că, desigur, ei ar fi vrut ca ea să se mute la complex ca să evite praful, mizeria și toată agitația care ar fi venit odată cu renovarea.

Sarah vizita complexul ocazional: mergea și înota în piscină, se bucura de câte un masaj la spa și mai mergea să îi viziteze pe oaspeți. Dar știa că o femeie de vârsta ei nu se muta din propria casă timp de o lună fără să ducă dorul liniștii și păcii de care se bucura acolo.

Băieții spuneau că stătea izolată.

Dar ea le zicea că era mulțumită.

Așeză pe masă geanta și pungile de cumpărături și observă fugar că ușa care ducea spre pivniță era deschisă – straniu, din moment ce nu-și amintea să o fi lăsat deschisă – și apoi se duse la chiuvetă. Îndreptă țeava robinetului astfel încât jetul de apă să fie îndreptat spre scurgere – probabil fusese în foarte mare grabă în dimineața aceasta, pentru că de obicei îl lăsa mereu în poziția adecvată –, după care se uită pe fereastră și privi spre curte.

Băieții se agitau mereu dintr-un motiv sau altul. Voiau să lungească aleea, astfel încât să poată intra cu mașina până la ușa din spate, ca ea să nu se mai chinuie atâta drum cu pungile de cumpărături. Dar pentru a face asta ar fi trebuit să smulgă din rădăcini stejarul din curtea din spate.

Stejarul acela bătrân, grandios și cu crengi lungi, veșnic verzi, fusese plantat în anul 1902 de prima doamnă

Di Luca, în anul în care aceasta se căsătorise cu Ippolito Di Luca și se mutase în casa aceasta ca soție a lui.

La fel această casă, la fel ca valea și Sarah însăși, arborele supraviețuise după furtuni, incendii, secetă, ani de prosperitate și ani lungi de foamete, crescuse puternic și îmbătrânise. Umbra lui deasă protejase generații întregi de Di Luca, în timp ce se jucaseră sau în timp ce munciseră. Nu ar fi permis niciodată ca acest stejar să fie înlăturat din locul care îi era casă. Nici copacul, nici tufele de trandafiri, care acum se răriseră, dar care fuseseră trimise din Anglia în anul 1940 de tânărul Joseph Di Luca, vărul soțului ei. Acesta nu supraviețuise războiului. Era o suferință veche, dar la fel de dureroasă. Oh, desigur, nici florile de amaryllis pe care băieții le crescuseră în ghivece la fiecare Crăciun și apoi le plantaseră afară ca să aibă mai mult loc.

Simți o adiere rece biciuindu-i obrazul.

În clipa aceea îngheță.

Ușa pivniței era deschisă.

Se întoarse ca să se uite. Da. Era într-adevăr deschisă. Ca o gură căscată și neagră, cu o scară care ducea spre pivnița fără ferestre.

„De ce e deschisă ușa de la pivniță?“

Ea nu o lăsase așa. Era absolut sigură. Crescuse un fiu și trei nepoți foarte activi în această casă veche, iar în tot acel timp, scara abruptă și cimentul rece al pivniței fuseseră cel mai negru coșmar al ei. Cea mai mare teamă. O singură alunecare sau cădere, și micuții și-ar fi zdrobit capul de ciment. Dar nu le spusese asta niciodată, desigur. Pentru că mai mult ca sigur ar fi înțeles îngrijorarea ca pe o provocare. În schimb, le spusese băieților că își ținea vinul acolo jos și că sticlele aveau nevoie de întuneric și de răcoare ca să se învechească așa cum trebuia. Iar ei înțeleseseră. Dacă era un lucru pe lumea aceasta pe care familia Di Luca îl lua foarte în serios, acesta era vinul.

Vinul ei, sticle și sticle de vin...

Îi tresări inima în piept.

Nu lăsase nici țeava robinetului strâmb. Își aminti că spălase vasele, ștersese chiuveta cu o lavetă umedă și așezase apoi țeava robinetului în poziția corectă.

Îi crescu instantaneu tensiunea și îi apăru un gol în stomac. Un sentiment de rău augur, care o amețea de-a dreptul. Cu privirea ațintită asupra ușii, se împinse de lângă chiuvetă.

Cineva intrase în casa ei. Cineva poate că încă era în casa ei.

Se uită în jur. Nimic altceva nu era nelalocul lui. Și nu văzu pe nimeni.

Trebuia să iasă de acolo.

Avea pe masă geanta și cheile.

Oricine ar fi fost, acum nu se mai afla acolo. Cu siguranță, plecase.

Se grăbi în liniște spre masă, de unde își adună lucrurile.

Era uimitor cum toate durerile bătrâneții și toată oboseala dispăreau ca prin minune sub porunca aceea impetuoasă care îi spunea; „Ieși de aici!"

Se întoarse spre ușa din spate, pe deplin hotărâtă să plece de acolo. Deschise geanta din mers, căutând telefonul mobil. Ținu privirea plecată doar cât să îl găsească în geantă, apoi auzi ușa pivniței scârțâind. Întoarse capul și văzu cu coada ochiului ușa balansându-se.

Un bărbat fugi spre ea cu un levier în mână. Balansă fierul prin aer, țintindu-i capul.

Sarah aruncă brațul în aer.

Levierul făcu contact cu carnea ei.

O durere tăioasă, rece și amară îi explodă prin terminațiile nervoase.

Izbind-o tare dintr-o parte, necunoscutul o trânti de perete.

Din fericire, tencuiala de sub tapetul înflorat era foarte veche și se fărâmiță la impactul cu capul ei. Din fericire...

Sarah se trezi cu soarele strălucindu-i pe față. Pentru o clipă, nu-și putu aminti ce se întâmplase – de ce zăcea pe podeaua din bucătărie sau de ce nu putea să vadă decât cu un singur ochi.

Dar apoi își aminti.

„Un intrus. Ieși afară de aici!“

Se ridică. Antebrațul îi atârna inutil pe lângă corp. Agonia o lovea în valuri. Îi venea să vomite, dar parcă nu îndrăznea. Îi era teamă să se miște. Dar la fel de frică îi era să stea pe loc. Rămase o clipă pur și simplu ascultând tăcerea aceea familiară, până când își dădu seama că un vânt fierbinte îi sufla fix în față. Încet, întoarse capul ca să se uite.

Ușa din spate era deschisă.

Intrusul nu mai era.

Încet, pentru că fiecare mișcare era ca o nouă tortură, se scurse la loc pe podea. Era o femeie bătrână și rănită, care nu voia să înfrunte ceea ce urma.

Rămase zăcând acolo, cu ochii închiși, luptându-se cu amețeala și cu greața și chinuindu-se să accepte realitatea situației în care se regăsea.

Dacă intrusul încă era în preajmă, ea ar fi dat de necaz. Pe de altă parte, nu i-ar fi fost greu să o omoare cât timp fusese inconștientă, așa că probabil o lovise și apoi plecase.

Se întrebă dacă primise instrucțiuni să o rănească, ca un fel de avertisment, sau dacă fusese o reacție de panică din partea lui. Spera să fi fost panică. Nici nu voia să se gândească la sufletul unui om care ar fi sabotat și atacat de bunăvoie o femeie bătrână.

Și cu atât mai mult nu voia să se gândească la omul care ar fi putut ordona un astfel de atac. Dar sufletul lui fusese deja condamnat.

Oricât de mult ar fi durut, trebuia să se ridice de acolo, să-și ia telefonul mobil și să sune. Oh, Doamne, nepoții ei aveau să facă o criză de nervi când aveau să afle!

Dar nu avea de ales. Podeaua era plină de sânge – sigur avea o contuzie. Așa că deschise ochii treptat – nu ochii, ci *ochiul*.

Din instinct, reușise să rămână cu telefonul în mână. „Bună treabă, Sarah!"

Chiorându-se ca să poată distinge cifrele de pe ecran, formă 911 și vorbi cu dispecerul de la urgențe - un dispecer care o cunoștea, desigur. Aproape toată lumea din Bella Valley o cunoștea. Și până să încheie conversația telefonică, Sarah știa că nu trebuia să-și mai bată capul să-i sune pe băieți. Aveau să ajungă acolo cât ai clipi.

În schimb, începu procesul dureros de a-și suna cumnatele prin conferință telefonică. Una locuia în Far Island, și cealaltă pe coasta din Washington.

Le apelă și nu mai pierdu deloc timpul cu formule de politețe. Ci rosti numai ceea ce trebuia spus:

– A început din nou.

capitolul 2

Tradiția.

Tradiția guverna familia Di Luca de o eternitate.

Tradiția guverna Bella Valley de o sută douăzeci de ani.

Până când se mutase în Bella Valley, Brooke Petersson nu mai văzuse niciodată o astfel de tradiție în desfășurare.

Oh, da, ea cu siguranță înțelegea tradiția! Până la vârsta de 11 ani, fusese copil de cadru de aviație, iar dacă era un lucru pe care forțele armate îl făceau bine, acesta era să respecte tradițiile. Dar tradițiile de familie... Ei bine, pe acestea mai puțin.

Tatăl ei, căpitanul Kenneth Petersson, fusese pilot de vânătoare în cadrul Forțelor Aeriene, născut în Minnesota, înalt, bronzat, blond, cu ochi albaștri precum cerul și cu umeri lați ca orizonturile, cu o mamă care gătea *lutefisk* și cu un tată care înfuleca acest fel de mâncare pe nerăsuflate. Brooke locuise cu bunicii cât timp părinții ei fuseseră detașați în diverse locuri periculoase ale lumii. Și, deși nu îi plăcuse foarte mult acest lucru - avea nouă ani la vremea aceea, așa că era normal să îi fie foarte dor de mama și de tatăl ei –, descoperise ce însemna cu adevărat să fii pe jumătate suedez. Acest lucru îi dădea plăcutul sentiment de a avea rădăcini cândva – lucru pe care nu ar fi avut cum să-l experimenteze altfel, din moment ce familia ei se muta o dată pe an.

Dar mama lui Brooke, Kathy, era din Oklahoma, avea părul negru și drept, niște ochi albaștri de-a dreptul tulburători, o siluetă voluptuoasă și pielea albă, care se ardea imediat dacă nu folosea SPF 50. Așa că în anul următor, când mama ei se întorsese dintr-o misiune din Orientul Mijlociu și locuiau împreună la o bază miliară din San Antonio, Brooke își făcuse o prietenă roșcată și cu pistrui, care cânta – avea o voce la fel de frumoasă ca a Enyei – și ai cărei părinți erau din Irlanda și vorbeau cu un accent pronunțat. McBrian era o familie catolică tradițională, avea șase copii și încă unul pe drum și era chiar mai săracă decât majoritatea familiilor din forțele aeriene. Dar Brooke ignorase cu desăvârșire lipsa mobilei din casa lor, precum și pereții goi și alesese să se concentreze asupra familiei – extrem de gălăgioasă și plină de viață, dar și foarte religioasă și cu multe povești despre vechea lor țară și atât de diferită de propria ei familie, care venea și pleca la fel cum se schimbau anotimpurile, lucru ce venea la pachet, desigur, cu perioade lungi și amare de singurătate.

Așa că data viitoare când își vizitase bunica în Oklahoma, o întrebase cu glas plin de speranță dacă nu cumva aveau și ei origini irlandeze. Bunica ei, o femeie remarcabilă, care crescuse trei copii fără nici un pic de ajutor, se întorsese către Brooke, îi cuprinsese fața în palme și îi spusese:

– Nu suntem nici irlandezi, nici mexicani, nici francezi și nici de altă naționalitate. Noi suntem americani get-beget și să nu uiți asta vreodată!

Desigur, răspunsul bunicii nu fusese cel la care sperase ea, dar Brooke nu era atât de prostănacă încât să se plângă. În schimb, închisese gura și căutase alt lucru asupra căruia să se concentreze și apoi acel lucru o găsise pe ea, în forma divorțului amar al părinților ei.

Iar acest lucru rupea orice tradiție sau jurământ pe care și le imaginase vreodată.

Și îi frânsese viața. Și inima.

În Bella Valley, Brooke aflase repede de la familia Di Luca faptul că genul lor de tradiție de familie era ceva complet diferit. Di Luca era o familie americană, desigur. Ippolito Di Luca imigrase în California la sfârșitul secolului al XIX-lea și se însurase cu o italiancă neaoșă, al cărei tată deținea o brazdă de pământ cu viță-de-vie în Bella Valley. Iar din acel moment, fiecare copil din familie se născuse pe pământ american și vorbea engleza ca limbă maternă.

Dar familia Di Luca păstrase cu stoicism esența a ceea ce însemna să fii italian. Gesticulau mult când vorbeau. Beau vin. Corespondau cu familia din țara de origine. Mâncau în stil italian. Mâncare din nordul Italiei, mai exact. Nu că familia Di Luca nu și-ar fi comandat vreodată mâncare chinezească sau că n-ar fi gătit curcanul tradițional american de Ziua Recunoștinței, dar fiecare dintre ei știa cum să se descurce în jurul unui vas cu mămăligă aurie care fierbea pe aragaz – și ferească Sfântul ca vreun nebun bine intenționat să fi menționat în prezența lor de mămăliga instant! Familia Di Luca flirta. Brooke nu înțelegea cum flirtatul putea fi transmis din generație în generație ca o tradiție italiană, dar iată că era. Fiecare dintre bărbații și femeile Di Luca se folosea de șarm ca de un condiment, ca să aducă savoare și plăcere unei relații.

Tradițiile Di Luca se traduceau prin faptul că, atunci când le plăcea de cineva, adoptau persoana respectivă în familia lor. Și Brooke simțise asta pe propria piele. Făcea parte din familie aproape din prima zi în care venise în Bella Valley, iar orice s-ar fi întâmplat în viața ei, știa că avea să rămână mereu una dintre ei, aproape ca o fiică a familiei și pe deplin prietenă de suflet.

Tradițiile Di Luca mai însemnau că, atunci când cineva era rănit, felicitările de grabnică însănătoșire, florile și telefoanele veneau ca o inundație, și cei mai apropiați și mai dragi se reuneau.

Așa că, atunci când Rafe Di Luca intrase pe ușa rezervei de spital a lui Sarah, Brooke se aștepta să îl vadă apărând. Îl aștepta pe el.

Dar nici asta și nici faptul că era așteptat nu puteau atenua în vreun fel șocul dulce și familiar al recunoașterii – pașii lui mari, profilul său dur, trupul acela sculptat și atât de frumos în denim albastru și piele neagră.

El încuviință din cap spre cei doi frați ai săi.

La cei 34 de ani pe care îi avea, dintre toți frații, Eli era cel mai mare, cel mai înalt și cel mai puțin probabil să zică vreo prostie sau să se bage în vreo încăierare – pe care fără îndoială ar fi câștigat-o fără prea mult efort dacă ar fi fost cazul.

La 28 de ani, Noah era cu trei ani mai mic decât Rafe. Acesta se bucura de părul negru și ondulat specific familiei Di Luca și de o pereche de ochi verzi pătrunzători, care întorseseră capetele a numeroase femei.

Asemănarea dintre cei trei frați era foarte mare, dar Rafe semăna cel mai mult cu tatăl său – ba, de fapt, era ucigător de chipeș – și se comporta cel mai puțin ca acesta din urmă, din moment ce pericolele pe care le înfrunta în fiecare zi nu erau născocirile febrile ale vreunui scriitor sau scenarist, ci complet reale și înspăimântătoare.

Brooke se pregăti sufletește pentru momentul în care privirea lui fierbinte avea să se întoarcă spre ea.

Nu păruse să o observe stând în colțul încăperii. Nici măcar nu se uită în direcția ei.

Dar, chiar și așa, cu fiecare clipă de expectativă, camera aceea părea să se facă din ce în ce mai mică, aerul, mai cald și mai concentrat, iar bătăile inimii lui Brooke, mai lente și mai puternice, fiecare bătaie în parte răspândindu-i prin trup căldură și plăcere.

Trecuseră mulți ani de când îl văzuse întâia dată, în prima ei zi la noua școală, când o zărise în mulțimea din care o scosese, chemând-o simplu printr-o mișcare a capului. Iar ea chicotise ca fetița adolescentină ce era la vremea aceea și țopăise după el ca un cățeluș îndrăgostit.

Amintirea aceea o făcea să tresară de emoție chiar și după atâția ani.

Dar astăzi tot șarmul lui Rafe Di Luca era îndreptat către bunica lui.

– Te așteptam, Raffaello. Un zâmbet tremurat apăru pe fața lui Sarah, care întinse către el mâna sănătoasă.

Rafe se opri la câțiva pași distanță de pat ca să o evalueze. Sau, mai bine zis, ca să evalueze starea în care se afla – brațul rupt, chipul învinețit și perfuzia din braț. După aceea clătină din cap, mimând o mustrare.

– Nonna, de câte ori ți-am spus să nu te mai bagi în încăierări prin baruri?

Atunci Sarah chicoti pentru prima dată de când suferise acel brutal atac.

– Păi tot ce știu despre a mă băga în necazuri am învățat de la nepoții mei...

Rafe coborî rama argintie a patului de spital și se aplecă spre ea. Își lipi obrazul de al ei și închise ochii, parcă de ușurare.

– M-ai speriat de moarte, șopti el.

Brooke simți imediat cum i se puse un nod de gât de emoție.

Indiferent ce credea sau ce simțea față de Rafe, știa foarte bine că adorația pentru bunica lui era ceva extrem de real și foarte profund.

Apoi el se îndreptă și îi zâmbi lui Sarah.

– Bun. Și acum spune-mi adevărul! De ce te-ai amestecat într-o încăierare în bar?

– Oh, ar trebui să-l vezi pe celălalt! zise Sarah, zâmbindu-i.

Dar nici o femeie de 80 de ani nu putea să aibă capul bandajat și brațul în ghips de la o nimica toată, așa că sentimentul de fericire la vederea lui Rafe începu rapid să se stingă.

Rafe observă imediat acest lucru, desigur. El observa mereu totul. Îi strânse bunicii mâna ca s-o aline și se întoarse către frații lui.

– Ce știm despre infractor?

– Absolut nimic, zise Noah mârâit și apăsat. Nonna a zăcut acolo inconștientă probabil vreo jumătate de oră, și asta i-a oferit o grămadă de timp ca s-o șteargă. Credem că Nonna a ajuns acasă chiar după ce a intrat el prin efracție sau, mai bine spus, după ce a intrat fără nici o problemă, din moment ce ea nu încuie niciodată ușile.

– Păi n-am de ce s-o fac, zise ea.

La fel ca niște versiuni masculine ale ursitoarelor, cei trei frați se întoarseră la unison și îi aruncară priviri ferme.

– Ei bine, asta dovedește că *ai* de ce s-o faci, rosti Rafe.

Ea pufni scurt.

În clipa aceea, Brooke își ascunse cu greu un rânjet.

Apoi Rafe îi zise lui Noah:

– Continuă!

– Din ce am văzut, infractorul nu a deranjat nimic, continuă Noah. S-a ascuns în pivniță, după care a dat buzna afară, a atacat-o și s-a făcut nevăzut.

Expresia de pe chipul lui Rafe trădat un interes rece.

– Așadar, s-a panicat. Ori a fost trimis special ca să-i transmită un mesaj.

– Cine ar ataca o femeie bătrână? mârâi Eli.

Eli era cel care conducea vinăria. Și spunea despre sine că era un simplu fermier. Și poate că așa era. Dar dovedise deja că avea priceperea familiei Di Luca la vinuri, creând în permanență vinuri roșii care erau clasate în top zece de toate recenziile. Nici unul dintre ceilalți doi frați Di Luca nu avea nasul necesar pentru așa ceva, simțul artistic sau sensibilitatea potrivită. Astfel, în cercul mare al familiei Di Luca, Eli era venerat ca un zeu pentru calitățile lui.

Însă în această cameră de spital sumbră el era doar unul dintre frați.

– Oamenii fac tot felul de lucruri câinoase pentru bani sau pentru amuzament. Era mai mult decât evident că Rafe știa foarte bine despre ce vorbea. Ai apucat să-l vezi, Nonna?

Ea clătină din cap și tresări de durere.

– Nu. Purta o mască de schi. Dar sigur era un bărbat vânjos, alb la piele, înalt, bine făcut și tânăr. Desigur, la vârsta mea, eu îi cred pe toți tineri.

– Iar la înălțimea ta, ți se pare că toți sunt înalți, comentă Eli.

– Eliseo, vino mai aproape ca să te pot trage de urechi.

Dar Sarah zâmbea din nou, iar când Eli se aplecă spre marginea patului, bătrâna doar îl bătu ușor pe bărbie.

– Bine punctat, Eli. Era înalt cam cât mine, Nonna? o întrebă Rafe.

– Nu, răspunse ea și oftă. Aș spune că avea în jur de un metru optzeci sau un pic mai puțin.

– Ah, bun. Asta ne restrânge plaja de căutare la vreo cinci mii de bărbați din Bella Terra, zise Rafe și afișă un rânjet strâmb.

Brooke își spuse că, atunci când zâmbea așa, arăta ca și când o jumătate a gurii lui era sub efectul novocainei.

Dar nu era adevărat. În schimb, îmbrăcat așa, cu blugii și cu geaca aceea de piele, semăna foarte mult cu o versiune mai dură, pe jumătate amuzată și mai blazată a lui Gerard Butler. Văzuse expresia aceea de pe chipul lui făcând minuni cu femei din întreaga lume. Ba, mai mult, simțise ea însăși efectul pe pielea ei.

Și simțea acest efect chiar și acum, deși nu era în nici un fel îndreptat spre ea.

– Poliția a spus că spărgătorul ar putea să fie un vagabond, zise Noah.

– Mda, toată lumea vrea să creadă că mai degrabă e vreun vagabond fără Dumnezeu, nu cineva care locuiește în orașul lor mic, drăguț și pașnic.

Cinismul lui Rafe o irita pe Brooke.

Și în mod evident același lucru era valabil în cazul lui Sarah, din moment ce bătrânica se agită tulburată și tresări vizibil.

El se întoarse imediat către ea.

– Nu-ți face griji, Nonna! O să fii în siguranță. N-o să te mai rănească nimeni niciodată.

Sarah simți că avea șansa de a i se face pe plac.

– Acasă la mine. Promite-mi că pot să rămân la mine acasă!

Cei trei frați făcură schimb de priviri exasperate și neputincioase.

– Ar fi mult mai ușor și mai bine dacă ai sta la complex, Nonna, zise Noah.

– Sau la mine. Știi cât de mult îți place casa mea. Eli își terminase de curând noua casă de pe Gunfighter Ridge, care veghea asupra văii Bella Creek. Am și o vilă de oaspeți. Poți să profiți să stai singură acolo cât de mult vrei.

– În casa mea, repetă Sarah cu încăpățânare, dar vocea îi tremură, iar o lacrimă răzleață i se prelinse amar pe obrazul ridat.

Sarah nu plângea niciodată, așa că acea unică lacrimă răzleață le frânse inima băieților.

– O să te țin în siguranță acasă la tine, îi promise Rafe.

– Știu. Am încredere în tine, zise ea zâmbind, dar cu buze tremurânde. Nu mi-e frică pentru mine. Dar, dacă ar păți ceva vreunul dintre băieții mei, nu aș putea suporta vinovăția.

Un amuzament sincer se ivi pe chipul lui Rafe.

– Lasă, că o să am eu grijă de frățiorii mei pricăjiți.

– Da, Nonna. O să aibă Rafe grijă de noi. Eli folosea sarcasmul ca pe o armă. Lui chiar nu ar avea cum să i se întâmple ceva câtă vreme tâlharul îl lovește în cap. Rafe n-o să aibă nimic.

– Au cuțite și pistoale, se tângui Sarah îngrijorată. Chiar și după atâția ani, tot e al naibii de furios.

Brooke se ridică ușor în picioare.

Cei trei frați se aplecară peste pat, cu ochii ațintiți asupra chipului bunicii lor.

– Cine, Nonna? Vocea lui Rafe era ca atingerea moale a catifelei. De cine ți-e frică?

– Poftim? Sarah păru dintr-odată nedumerită. Nu mi-e frică de nimeni. Vreau doar să ai foarte mare grijă.

Frații făcură schimb de priviri și încuviințară din cap. Brooke aproape că le putea auzi cuvintele: „Mai târziu!"

– Trebuie să pun pe cineva să stea cu tine, zise Rafe ferm.

– Oricum trebuie să stea cineva cu ea, zise Noah. Nu-mi place cum arată contuzia aia.

Sarah interveni:

– Brațul mă doare cel mai tare.

– O să mă ocup eu de siguranța ta, Nonna. Am nevoie să vorbesc cu cineva care cunoaște mulți oameni, iar pentru asta o să mă ajute Brooke. Nu-i așa, Brooke? zise el, iar atunci întoarse capul spre ea cu o mișcare fermă și precisă, specifică unui prădător care își lua în vizor prada înainte de a-i aplica lovitura fatală.

Firește. Omul lucra în domeniul securității. Normal că cerceta o încăpere de îndată ce intra.

Știuse de la bun început că se afla acolo. Știuse că ea îl observa. Iar răceala dură din ochii lui o făcea să își dorească să se ascundă.

Dar nu o făcu. Îi cunoștea bine pe bărbații ca el. Bărbați care veneau și stăteau la complex pentru odihnă și relaxare și care aveau o duritate ce o făcea să-i înghețe sângele în vene. Și era tactica ei să nu îi lase niciodată să vadă cât de tare o speriau.

Iar Rafe o speria cel mai tare dintre toți.

Pentru că, oricât de mult ura Brooke acest lucru, el tot o făcea să îl dorească cu patimă.

capitolul 3

Brooke veni în dreptul patului și făcu acel lucru pe care băieții se temeau să îl facă – o mângâie blând pe cap pe Sarah, îi zâmbi cu căldură și zise:

- O să-l ajut pe Rafe să-l găsească pe omul care a făcut asta și să-l aducă în fața justiției. Știi bine că pot s-o fac.

Femeia se relaxă și începu din nou să semene cu Sarah pe care o cunoșteau cu toții: blândă, fericită, optimistă. Îi zâmbi lui Brooke și zise:

- Știu. Am încredere totală în tine. Se întoarse apoi către Rafe și adăugă: Și în tine la fel, dragul meu. Toți sunteți atât de buni cu mine, sunteți cei mai buni copii pe care i-ar putea avea cineva, nu vă merit.

Lacrimile începură din nou să îi umezească ochii.

Brooke se întoarse către nepoții lui Sarah:

- Cred că i-a ajuns vizita asta. Ce-ar fi să o lăsăm să se odihnească?

Nu era tocmai o sugestie, ci mai degrabă un ordin, și era mai mult decât evident că băieții nu aveau de gând să o contrazică. Pe chipurile lor apăruseră expresiile acelea panicate, care își făceau loc pe fețele bărbaților când își dădeau seama că urma o furtună de lacrimi.

Încuviințară din cap la unison, porniră spre ușă și ieșiră grăbiți.

Brooke se aplecă spre pat și apăsă butonul care chema asistenta.

- O să-i cerem asistentei calmante pentru durere.

Cu mâna sănătoasă, Sarah o prinse de braț pe Brooke.

- Este vina mea că trebuie să faci asta. Îmi pare foarte rău.

- Te referi la faptul că trebuie să lucrez împreună cu Rafe? zise Brooke, zâmbind și clătinând din cap. Ce s-a întâmplat a fost cu mulți ani în urmă. Nu mai are nici o importanță acum. Și oricum nu e vina ta că ai fost rănită, așa cum nu-i vina mea că am devenit administrator de complex. Nici una dintre noi nu ar fi avut cum să prevadă ceva din toate astea, nu-i așa?

Ochiul bun al lui Sarah deveni dintr-odată întunecat și trist.

– De prevăzut nu, dar m-am gândit mereu, m-am temut că poate nu s-a terminat.

Brooke mai apăsă o dată butonul menit să cheme asistenta, dar de data aceasta mai tare.

– Ce vrei să spui? Ce anume nu s-a terminat?

– Vrajbele astea continuă mereu și se transmit de la o generație la alta și tot așa, zise Sarah cu sufletul la gură.

– Nonna? Brooke se aplecă spre ea ca să vadă dacă respira normal.

Asistenta medicală, Kayla Garcia – cu care Brooke fusese colegă de liceu –, dădu buzna pe ușa salonului și pufni ușor enervată:

– Am venit cât am putut de repede. Ce s-a întâmplat?

Brooke se îndreptă de spate și se întoarse către ea.

– Are dureri mari, dar zice niște lucruri fără nici o noimă.

Kayla, o femeie scundă, robustă și cu un suflet de milioane, se calmă. Se apropie de Sarah, se aplecă spre ea și o întrebă pe un ton profesional:

– Cum vă simțiți, doamnă Di Luca?

Sarah se concentră asupra ei și răspunse:

– Bine. De ce?

– Brooke crede că v-ar trebui medicament pentru durere, zise Kayla.

– Ah, da, mi-ar trebui. Aș vrea să dorm, dar nu mă simt prea confortabil.

Kayla aruncă o privire peste fișa medicală a lui Sarah.

– Bine, să vi le dau atunci. Adăugă medicamentele cu pricina în perfuzie, se uită spre ușa închisă, iar în ochii ei apăru acea strălucire ce se ivea mereu în ochii femeilor când se aflau în preajma bărbaților Di Luca. Cumva acela era Rafe Di Luca?

– Da. Sunt aici toți frații.

– Mă mir că ați mai avut loc să respirați cu toți bărbații aceia înalți și lați în umeri îngrămădiți în camera asta.

Brooke rânji.

– Mda, uneori pot fi puțin copleșitori. Dar sunt băieți buni.

– Câtă vreme se face totul după cum vor ei, zise Kayla luându-i pulsul lui Sarah și apoi verificându-i tensiunea.

– Toți bărbații sunt așa, zise Sarah, pe un ton stins din pricina medicamentelor.

Kayla și Brooke începură să râdă și o priviră pe Sarah adormind.

Kayla încuviință din cap și zise:

– Un somn bun e cel mai bun lucru pentru ea acum. Se uită apoi în sus la Brooke. Are 80 de ani, a fost atacată de un intrus în propria casă și are o contuzie destul de serioasă. E firesc să mai aibă momente de confuzie. E una dintre consecințe.

– Dar o să fie bine, nu? întrebă Brooke, cu vădită nevoie de a fi sigură că așa era.

– Mă întrebi dacă o să fie la fel de dinamică precum înainte de atac? Asta nu știu. N-aș putea să garantez nici dacă ar avea 20 de ani... Contuziile astea sunt cam periculoase. Dar e într-o stare bună de sănătate, are mulți prieteni care o iubesc și se ține ocupată, nu am nici un motiv să cred că nu o să fie bine.

– Slavă Domnului! Brooke se mai aplecă o dată spre Sarah și îi dădu la o parte părul de pe față cu un gest plin de tandrețe. Nu știu ce s-ar face fără ea.

Dacă încerca cineva să amenințe familia Di Luca, alesese cel mai eficient mod de a o face.

Iar lucrurile pe care le spusese Sarah... Părea că femeia știa ceva. Ca și cum nu era prima dată când se confrunta cu astfel de amenințări.

Dar Kayla nu auzise discuțiile care avuseseră loc în salon și nici bălmăjelile aparent incoerente ale lui Sarah. Slavă Domnului pentru asta! Pentru că, oricât de bună la suflet ar fi fost, femeii cu siguranță îi plăcea să bârfească. Iar acestea nu erau genul de bârfe pe care Brooke ar fi vrut să le încurajeze.

În schimb, Kayla se agăța imediat de posibilitatea de a afla bârfe picante despre frații Di Luca. Oftă adânc și zise:

– Oh, ce ți-e și cu tipul acela, Rafe... Am fost extrem de amorezată de el când eram mică. Mai știi filmul pe care l-a făcut? Cel în care avea un dragon drept cel mai bun prieten când era copil, care apoi a crescut și l-a uitat?

– Mda, îmi amintesc.

De parcă Brooke ar fi putut uita asta. Se duse la fereastră și se uită la mașinile din parcare, la acoperișurile caselor din apropiere și la micile localuri dimprejurul centrului orașului, la piața principală plină de hoteluri mari și magazine. Putea vedea de acolo linia subțire și argintie a râului, iar dincolo de ea, casele localnicilor care datau de dinainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Putea distinge casa mamei sale, ascunsă într-un cartier mic, între parcele de pământ. Și, mai departe, loturile de pământ creșteau văzând cu ochii, iar în mijlocul fiecăruia se afla câte un conac deținut de o persoană care descoperise relativ recent farmecul și atmosfera de poveste din Bella Terra. Iar dincolo de acestea, se întindea vița-de-vie, căreia i se datora belșugul micului oraș.

Bella Terra era un amalgam delicios de vechi și de nou, de sărăcie și de prosperitate. Și Brooke adora asta.

– Rafe era un băiat foarte chipeș încă de pe atunci, șuieră Kayla, după care zise cu înțelepciune: Dar nu-i de mirare dacă te uiți la părinții lui.

Brooke nu voia să vorbească nici despre Rafe, nici despre părinții lui, nici despre cât de chipeș era el. Avea destulă experiență cu reporteri gălăgioși și cu oaspeți la fel de gălăgioși. Ar fi putut foarte ușor să îi închidă gura Kaylei. Dar o plăcea și era mai bine să tacă, pentru ca femeia să nu facă speculații cu privire la atacul asupra lui Sarah Di Luca. Mai ales că părea că nu fusese tocmai un eveniment întâmplător.

Kayla continua să vorbească.

– Nu vezi prea des oameni mai frumoși decât Gavino Di Luca și Francesca Pastore. Iar când l-au avut pe Rafe... Familia Di Luca a avut mereu numai membrii arătoși și sexy, dar Rafe sigur ridică ștacheta la un alt nivel. Pielea aia bronzată, ochii aceia albaștri, genele alea lungi și negre. Pfiu! exclamă, lipindu-și palmele de obraji, ca o fetișcană încă amorezată.

– Oh, da... Pfiu! repetă Brooke și se duse să-și ia geanta.

– Țin minte când obișnuiați să umblați împreună. Erați așa de apropiați pe vremea aia, încât am crezut cu toții că o să ajungeți să vă căsătoriți.

Ah, liceul dintr-un orășel de provincie era o fabrică de bârfe și de scandaluri. Brooke zise prozaic:

– Eu îmi doream o carieră. El voia să se înroleze în armată. Așa a fost să fie, să ne spunem la revedere.

– Da, știu. Eu le-am zis fetelor că ați rămas prieteni, dar nu m-au crezut...

Brooke profită imediat de ocazia aceea ca să ofere materie primă pentru niște zvonuri mai de Doamne-ajută.

– Iar de fiecare dată când ne vedem, ne reluăm prietenia de unde am lăsat-o, ca și când nu ar fi existat vreo pauză. Acum o să-l ajut să se ocupe de siguranța doamnei Di Luca. Știi, pentru că eu îi cunosc pe toți din oraș și pot să-l ajut să pună lucrurile cap la cap.

– Oh, da. Bun, bun. E logic, aprobă Kayla încuviințând din cap, deși adevărul era că nu prea îi păsa de ceva atât de plictisitor cum era prietenia, când era loc de discuții despre Hollywood și alte lucruri fascinante. Mă întreb de ce s-a lăsat de făcut filme.

– Cred că a făcut-o pentru că voia să locuiască împreună cu bunica lui, zise Brooke, îndreptându-se ușor spre ușă.

– Serios? Kayla părea cu adevărat surprinsă de răspuns. Eu am auzit că se băga mereu în așa de multe probleme, încât maică-sa a zis că nu mai suportă.

– Mda, nu știu, e posibil să ai dreptate.

Kayla avea mare dreptate!

– Da, tu ar trebui să știi mai bine. Cunoști familia și pe Rafe mai bine decât oricine altcineva.

Brooke se opri din drumul către ușă și se uită la Kayla cu o privire fermă.

– Eu cunosc bine complexul. Asta e tot. Pentru că e meseria mea.

– Sigur că da, zise Kayla, vădit neîncrezătoare, dar nu mai insistă. În schimb, continuă gânditoare: Acum vreo șase luni, le-am arătat copiilor mei filmul acela cu dragonul și am plâns așa de tare, încât D.H. s-a dus și mi-a cumpărat înghețată. Adevărul e că Rafe a dat cu piciorul la foarte mult talent, alegând o slujbă periculoasă, în care se luptă cu băieții răi. Vreau să zic... treaba asta cu luptele e foarte reală. Și periculoasă.

Brooke se duse din nou la ușă.

– O să le transmit fraților ce ai zis despre doamna Di Luca. Sunt sigură că o să se bucure să audă veștile bune.

capitolul 4

Cei trei frați ieșiră din rezerva de spital a Nonnei pe coridoarele luminoase, goale și vopsite în verde ale spitalului. În timp ce ușa se închidea în spatele lor, răsuflară ușurați. După care Eli și Noah se întoarseră către Rafe.

– Pe unde ai umblat, omule? îl întrebă Eli.

– Nonna și-a făcut griji pentru tine, completă Noah pe același ton.

Îl loviră amândoi ușor pe braț ca într-o hârjoneală fraternă – Eli pe partea stângă, Noah pe dreapta.

– Hei! exclamă Rafe, frecându-și bicepșii.

Da, cu siguranță avea mușchii dureroși și învinețiți, dar se gândea că probabil o merita din plin. În plus, imediat după aceea, Eli își înfășură brațul în jurul gâtului lui Rafe și îi dădu o castană afectuoasă, în timp ce Noah îl săruta pe ambii obraji, într-o scenă care semăna cu una la ordinea zilei în rândul mafiei. Rafe se împotrivi, desigur, acestor manifestări de afecțiune – în fond, așa se cuvenea. Dar nici nu se împotrivi foarte tare, iar când Eli îl slăbi din îmbrățișare, rânjeau toți cu gurile până la urechi.

La fel și asistentele de la recepție care asistaseră la toată scena.

Știind cât de repede și de ușor se împrăștiau bârfele prin oraș, Rafe zise cu glas șoptit:

– Am fost în Kârgâzstan. N-am avut cum să plec mai repede. Și, oricum, a trebuit să găsesc pe cineva care să-mi ia locul, altfel femeia aia ar fi... Se opri și oftă adânc. În fine, să zicem că am ajuns aici cât de repede am putut.

– Credeam că ai terminat cu astfel de slujbe de pază.

Eli era mai în vârstă cu trei ani decât Rafe și copilul cel mai mare al lui Gavino Di Luca din prima căsătorie cu o regină a frumuseții, o actriță chiliană, care, când aflase despre aventura lui Gavino cu mama lui Rafe, mai întâi încercase să-l omoare cu un cuțit de bucătărie – ceea ce fusese o adevărată publicitate pentru cariera de actor de film a lui Gavino – și apoi, cinci ani mai târziu, când ieșise din închisoare pentru tentativă de omor, îl răpise pe fiul ei de acasă de la Nonna, unde locuia la vremea aceea. Iar mulți ani după aceea nimeni nu știuse nimic despre el sau despre locul unde se aflase.

Eli nu vorbea niciodată despre perioada în care fusese dispărut. Absolut niciodată.

– M-a sunat un prieten din armată, zise Rafe scurt. Fiică-sa e pilot pe elicoptere în Forțele Aeriene. S-a prăbușit undeva pe lângă granița cu China. Rebelii au fost de vină. Niște fanatici religioși. Chinezi. Și erau toți pe urmele ei. Știi că mai fac favoruri pentru prieteni când pot.

Cei doi frați încuviințară din cap. Și apoi se dădură toți trei la o parte când Kayla Garcia trecu încruntată precum un uragan și intră în rezerva Nonnei.

Când se deschise ușa, Rafe o zări pe Brooke aplecată deasupra patului, vorbind cu Nonna și mângâind-o pe păr.

Toată viața lui, Nonna fusese stâlpul lui de rezistență. Singurul lucru pe care știa că se putea baza că avea să fie acolo, indiferent ce se întâmpla. Ea era acolo pentru el, să îl susțină, să îl iubească. Și acum cineva o atacase.

Văzând-o pe Nonna în pat așa, văzând-o pe Brooke lângă ea... Ele două erau totul pentru el. Singurul lucru de care îi păsase vreodată.

Dacă nu s-ar fi simțit așa de vinovat că fusese plecat și că nu fusese niciodată prezent, nici măcar pe vremea când fizic se aflase acolo...

Ușa se închise tare, obturându-i vederea. Foarte serioșii frați Di Luca porniră spre salonul de așteptare de la capătul coridorului.

Se opriră, uitându-se complet consternați la vechiul aparat de cafea din fața lor.

Eli oftă.

– Cred că găsim cafea mai bună în sala de mese.

– Nu putem pleca. Trebuie s-o aștept pe Brooke.

Când intrase în rezerva Nonnei, Rafe o observase imediat pe Brooke stând cuminte și tăcută într-un colț. Și văzuse că arăta obosită. Observase, desigur, că purta o pereche de blugi, o cămașă albă cu nasturi închisă până la gât și o pereche de teniși roz uzați. Dar nu se oprise să se uite la ea. Bunica lui fusese singura lui grijă. Bunica lui merita toată alinarea și blândețea lui.

Dar acum deja i se schimbaseră prioritățile: să îl găsească pe atacatorul Nonnei și apoi să petreacă timp cu Brooke, să îi asculte vocea, să respire același aer cu ea, să-și dorească ca lucrurile să fi stat altfel, știind în același timp că era ceva imposibil.

Pentru că atunci, cu mulți ani în urmă, îi spusese foarte clar că nu avea să fie cu un bărbat cu o meserie periculoasă. Că nu avea să călătorească prin toată lumea cu el. Că nu avea să îl aștepte acasă, făcându-și o mie de griji, așa cum își făcuse pentru părinții ei.

Brooke știa foarte bine ce voia. Și el acceptase acest lucru atunci, demult. Și totuși, de fiecare dată când o vedea, știa că ea era singura femeie pentru el.

Ea prinsese rădăcini adânci în Bella Valley.

- Cât de grav a fost Nonna? îi întrebă pe frații lui. Când vestea ajunsese la el, în Munții Kokshaal-Too, nu-i venise să creadă. În timpul tuturor călătoriilor prin lume, casa Nonnei și valea aceasta străluciseră în mintea lui ca un bulgăre cald de liniște și de bucurie.

- Am crezut că o s-o pierdem, răspunse Noah.

Îi tremura mâna când luă cana de la filtru și turnă cafea într-o ceașcă. Apoi mai umplu două și le întinse fraților săi.

Iar acum un nemernic venise și distrusese toată siguranța și pacea în care trăia Nonna. Și, în același timp, îi răpise lui Rafe iluzia că Nonna era nemuritoare și că avea o casă care îl aștepta mereu.

Rafe avea să-l facă pe nemernicul acela să îi pară rău că se născuse. Strânse în mână ceașca de cafea, delectându-se cu căldura pe care o degaja.

- Ce nu mi-ați spus despre atac?

- Nimic, la naiba! Absolut nimic.

Eli luă o gură de cafea și se cutremură vizibil din cauza gustului.

- Nu prea au loc acte de violență pe aici. Noah era directorul complexului Bella Terra și cel care ținea legătura cu oficialitățile orașului și cu cele statale. Turiști beți, desigur, câteva probleme cu drogurile și furturi din magazine, dar niciodată vreo chestie de genul ăsta, iar polițiștii nu au nici personal, și nici echipamentul necesar ca să se ocupe temeinic de treaba asta.

- Fă-mi rost de raportul poliției. Amintindu-și brusc că cei cu care discuta erau frații lui, nu niște oameni cu care lucra, se înmuie: Poți să-mi faci, te rog, rost de raportul poliției?

Eli scoase telefonul mobil, apăsă câteva butoane și zise:

– Ți l-am redirecționat, gata! Vrei să te uiți pe el chiar acum?

– Nu. Asta sigur nu. Mai întâi, vreau să fac propriile observații, neinfluențate de decizia altcuiva.

– Bryan DuPey a fost cel care a zis că autorul a fost un vagabond, zise Noah. Și el e șeful poliției.

– Dopey e șeful poliției?

Lui Rafe nu-i venea să creadă ce auzea.

Eli izbucni în râs când își aminti de poreclele și hârjonelile lor din liceu.

– Da, dar acum îi pronunțăm numele DuPey.

– De ce? A fost mereu un idiot.

Rafe îl desconsidera pe DuPey fără să stea pe gânduri.

– Da, dar adoră prăjiturile făcute de Nonna, zise el. Să știi că și-a dat toată silința, Rafe. Dar hoțul – sau ce o fi fost nemernicul acela – n-a lăsat absolut nici o urmă în casă. Chiar au încercat să ia amprente de peste tot, și tot n-au găsit nimic.

– Așadar, infractorul a purtat mănuși. Ăsta nu-i nici pe departe drogatul obișnuit, un hoț de genul „trebuie să fac rost de bani ca să-mi asigur următoarea doză“.

Rafe se uită spre frații lui, care stăteau sprijiniți de perete și strâmbau din nas când sorbeau din cafea.

Luă și el o gură de cafea și se gândi că nu era chiar așa de rea. Amară și aspră. Dar măcar era fierbinte. În fond ce știa el? În Kârgâzstan nu erau prea multe cafenele Starbucks.

– Și dacă Brian are dreptate? Dacă a fost doar un vagabond?

Vocea lui Noah părea relaxată, dar înfățișarea lui trăda fără putință de tăgadă că stătuse încordat și îngrijorat fiecare minut din ultimele două zile.

– Atunci Nonna nu și-ar mai face atâtea griji pentru noi. În clipa aceea, Rafe își aminti ce spusese bunica lui: „Au cuțite și pistoale. Chiar și după atâția ani, tot e al naibii de furios". Cine să fie așa de furios? Familia Marino?

-Sunt niște sălbatici, ce-i drept, dar cred că până și ei ar trage linie când vine vorba de brutalizarea bătrânelor, zise Noah. Joseph Bianchin e un nemernic bătrân, rău și agresiv, dar e ultimul din neamul său și nu văd de ce și-ar strânge o gașcă acum.

-Atunci la cine se referea? insistă Rafe.

capitolul 5

-Nonna a suferit un șoc, a fost un pic incoerentă.

Eli își aruncă imediat cafeaua neterminată la gunoi.

Rafe se încordă vădit.

-Dar o să fie bine, nu?

-Da, sigur că da.

Dar Eli nu se uita la el.

Rafe știa câteva lucruri despre șocuri. Văzuse suficient de multe în lupte. Probabil știa cam la fel de multe ca doctorii despre acest subiect. Erau niște chestiuni foarte delicate. Nici măcar nu știa de ce mai punea întrebări. Pe de altă parte, se gândea că probabil avea nevoie de o asigurare că bunica lui urma să fie bine. Avea nevoie disperată să știe că bunica avea să se întoarcă acasă, la fermă. Că putea fi acolo ca să-i facă o primire călduroasă.

-Au mai existat atacuri ca acesta? Au mai fost în Bella Valley, în Sonoma sau în Napa?

Cei doi frați ai săi clătinară din cap.

-OK. „Probabil a fost un atac la țintă." Ce detalii a dat Nonna despre atac?

-Nu vorbește prea mult despre ce s-a întâmplat săptămâna asta, răspunse Noah, așezându-se pe unul dintre scaunele de plastic. Dar știe cu claritate ce s-a întâmplat acum cincizeci și nouă de ani.

-Ce s-a întâmplat acum cincizeci și nouă de ani? întrebă Rafe.

-Atunci s-a căsătorit, zise Noah, întinzându-și picioarele.

– Și a rămas gravidă încă din noaptea nunții. Ghinion mai mare nici că putea avea, comentă Rafe.

– Nouă luni mai târziu, s-a născut tatăl nostru.

Pe chipul lui Eli apăru deodată expresia pe care o avea când gusta un vin prost.

– Mai e alt dezastru despre care știi? întrebă Rafe.

Noah verbaliză ceea ce gândeau toți.

– Păi nu e suficient?

Gavino Di Luca era singurul fiu al Nonnei, iar la vârsta de 58 de ani încă era mult prea chipeș și viril pentru binele său. Trebuia pusă acea întrebare, așa că Rafe nu mai ezită și se adresă fraților lui:

– Pe unde e bătrânul? De ce nu e aici?

– Are filmări în Thailanda. A stat tot timpul la telefon cu noi până când Nonna a fost în afara oricărui pericol, dar nu poate să vină acasă pentru că e prins acolo.

Cinismul lui Noah era la fel de tăios ca niște cioburi.

– De asemenea, are o nouă...

– Soție? pufni Rafe.

– Iubită, zise Noah.

Cu același cinism, Rafe zise:

– Lasă-mă să ghicesc... Are 20 de ani.

– Nu. De data asta, vorbim de o femeie mai în vârstă. Are 27, spuse Noah, zâmbind fără umor. Are probleme.

– Mda, ca noi toți, bălmăji Rafe.

– Exact, rosti Noah ferm. Fratele mai mic al lui Rafe nu ducea lipsă de încredere în sine. Așchia nu sare departe de trunchi. Noi suntem dovada vie a acestui fapt.

– Vorbește în numele tău, zise Eli. Eu, unul, îmi țin aventurile secrete și nu mă bag niciodată în ceva care mă depășește.

– Da, tu ești cel cu simț de răspundere, asta-i clar, aprobă Noah, referindu-se la faptul că Rafe nu era deloc așa.

Așa că Rafe schimbă subiectul, în stilul său caracteristic.

– Familia Di Luca s-a gândit vreodată să doneze spitalului un aparat de cafea deștept, care știe să facă de toate?

- Mai întâi trebuie să fie aprobat de consiliul de conducere al spitalului, zise Eli pe un ton amenințător.

- Așa și?

Rafe nu înțelegea ce voia să spună fratele lui.

- Șeful consiliului de conducere e un Marino, e și Joseph Bianchin implicat, așa că...

Eli lăsă fraza în aer și ridică din umeri.

Rivalitatea dintre cele trei familii își avea originile într-un trecut îndepărtat - cele trei familii o aduseseră cu încăpățânare în America și o purtaseră cu aceeași fermitate timp de un secol.

- De ce n-a murit încă Joseph Bianchin? întrebă Rafe.

- Păi, dacă viața era corectă, omul ar fi fost mort de mult. Dar boșorogul ăla încă se târâie prin conacul lui, urlând la copii când îi fură portocale.

Noah știa bine ce zicea. Se numărase și el printre acei copii cu mult timp în urmă și, firește, Nonna primise un telefon urât în legătură cu asta.

- Și familia Marino? continuă Rafe, deși știa deja răspunsul la întrebarea aceea.

- Ei încă îi fură portocalele lui Bianchin. Eli clătină din cap, pe jumătate cu admirație și pe jumătate plin de dezgust. Și nouă ne fură strugurii. Dau petreceri care se termină numai cu venirea poliției. Și fac curse ilegale pe drumurile de țară. Și mă refer doar la părinți, ca să înțelegeți.

Rafe izbucni în râs, dar Noah zise ferm:

- E ca și cum am avea propriii vecini italieni bădărani de California.

- Mda, măcar sunt aceiași oameni, zise Rafe.

Bianchin și Di Luca fuseseră două familii respectabile când veniseră prima dată din țara de baștină.

Nu se putea spune același lucru despre familia Marino. Aceștia fuseseră expulzați din țară de către autorități. Încă erau destul de supărați din cauza aceasta, dar și pentru că își câștigaseră banii pe vremea prohibiției, făcând contrabandă, conducând bordeluri și având baruri la limita legalității.

Și încă dețineau acele baruri, în timp ce de toate celelalte lucruri se alesese praful. Sau cel puțin asta știa Rafe.

Noah își mai turnă o cană de cafea, sorbi din ea și mârâi jalnic.

– Oare o să fie de acord dacă le spunem că vrem să donăm un aparat de cafea? sugeră Rafe.

– Poate. Dar în clipa asta familia Marino e neagră de supărare fiindcă Miele Cabernet Port Di Luca le-a suflat aurul la toate festivalurile de vinuri.

Noah rânji la Rafe, apoi la Eli.

– Bun, zise Rafe, încuviințând din cap apreciativ spre Eli. Deci i-ai bătut?

– M-am descurcat destul de bine.

În ciuda cuvintelor modeste pe care le rostea, tonul lui Eli era destul de îngâmfat.

– I-a bătut bine pe toți din California și din Washington cu cabernetul lui.

Pe Noah nu îl deranja deloc să se laude cu fratele lui.

Rafe mai aruncă o privire spre ușa rezervei bunicii lui.

Rămânea închisă cu încăpățânare.

Se pomeni întrebându-se dacă Brooke trăgea de timp pentru că nu voia să-l vadă și să vorbească cu el.

Dar nu, Brooke nu ar fi făcut așa ceva. Chiar și când era o copilă speriată în prima ei zi de școală, ridicase ferm bărbia și făcuse tot ce era necesar fără ca măcar să tresară.

Știa că ea trebuia să-l înfrunte în același mod: fără nici cea mai mică tresărire.

Noah veni în fața lui Rafe.

– Bun, deci fii atent! În legătură cu Brooke...

Rafe nu era orgolios, dar când fratele lui îi rosti numele, îi veni să mârâie și să își arate colții la fel ca un lup care își proteja femela. Era o reacție viscerală, irațională și complet instinctivă.

– Ce-i cu ea?

– E cea mai tare. Ea cunoaște pe toată lumea din oraș și pe toți de la complex. Noah îl privi pe Rafe fix și hotărât. Dar lucrează pentru mine.

– Așa și?

– O să te las s-o folosești ca să-l găsești pe infractor, dar nu vreau să începi să îți faci de cap cu ea.

Noah avea dreptate. Rafe știa asta foarte bine. Așa că se controlă, afișă o expresie civilizată și zise:

– N-o să-mi fac de cap cu ea. Tot ce trebuie e să coopereze cu mine, iar totul o să fie bine.

Dacă Brooke nu ar fi arătat așa... Mai bine de un metru șaptezeci și cinci, bronzată, cu părul drept și negru ca smoala și cu o constituție atletică, ce îl făcea să se gândească la un meci greu pe un teren de tenis însorit, cu coca-cola rece cumpărată de la magazin și cu picături de sudoare abia apărute, alunecându-i în jos pe decolteu...

– Să coopereze cu tine? Asta nu sună prea bine, zise Noah, aruncându-i o privire suspicioasă.

– Să coopereze ca să mă ajute să-l găsesc pe nemernic, zise Rafe răbdător. Uite care e treaba, Brooke nu e proastă. N-o să se mai culce cu mine. „Din păcate."

– Nu mă interesează dacă se culcă cu tine sau nu, replică Noah încruntat.

„Foarte bine. Pentru că asta înseamnă că nu te culci tu cu ea."

– Mă interesează dacă se încurcă cu tine, continuă Noah, îndreptându-se de spate și adoptând o poziție fermă. Îmi amintesc cum a fost când s-a întâmplat asta ultima dată. Când ai plecat, arăta ca și când cineva i-ar fi smuls inima din piept lăsând în urmă carne vie.

Eli i se alătură lui Noah. Stăteau amândoi umăr la umăr – drepți ca brazii și fermi –, înfruntându-l pe fratele lor paria. Eli zise:

– După tot ce s-a întâmplat luna asta, nu o să poată ține piept aerelor tale de primadonă.

– Aere de primadonă? Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai mi-am petrecut ultimele două săptămâni în Kârgâzstan, într-un frig care mi-a înghețat boașele, așa că ce mă face să par... Ia stai un pic! se trezi brusc Rafe, concentrându-se asupra unei fraze importante și repetând ca să clarifice: Ce s-a întâmplat luna asta?

Noah se întoarse și se uită urât la Eli.

– Ce s-a întâmplat? insistă Rafe.

– Tot o să afle mai devreme sau mai târziu, îi zise Eli lui Noah. Abia s-au stins bârfele.

La naiba, Rafe avea nevoie de toate detaliile relevante înainte să se avânte în investigația asta, chiar dacă aveau legătură cu fosta lui iubită. Sau, mai bine zis, *mai ales* dacă aveau legătură cu fosta lui iubită.

– Ce bârfe? mârâi el printre dinții încleștați.

Abia dacă putea descleșta maxilarul, așa de tare scrâșnea din dinți.

Noah îi făcu semn lui Eli, care spunea clar: „Tu ai început treaba asta, tu ești de vină!"

– Acum trei săptămâni, a împușcat un intrus la hotel. Noah ridică imediat o mână în aer, ca și când ar fi vrut să-l oprească pe Rafe înainte să apuce să spună ceva. Cruz Flores era un imigrant ilegal, care a făcut pușcărie și în Mexic, și în State, iar acum șase luni soția și fiica lui au dispărut. Casa lor era plină de sângele femeilor. Poliția crede că Flores le-a omorât și le-a ascuns cadavrele. Dar a ieșit pe cauțiune și a dispărut. Și apoi a apărut la complex, a încolțit-o pe Brooke, ea l-a împușcat și l-a omorât. Și ăsta e sfârșitul poveștii.

– OK, atunci spune-mi restul poveștii, zise Rafe la fel de tensionat.

– Brooke a fost exonerată, spuse Noah, părând pe punctul de a se lua la trântă cu fratele lui pentru a-i lua apărarea.

Eli interveni între ei:

– Idiot sau nu, Brian DuPey a spus că a fost un caz tipic de autoapărare. Flores avea un cuțit în mână și un pistol la centură. A vrut s-o atace pe Brooke, iar ea l-a împușcat. El e mort, iar eu mă bucur.

Rafe călătorise prin întreaga lume. Văzuse cele mai odioase lucruri și gesturi pe care le puteau comite oamenii.

Fusese torturat. Văzuse moartea înecată în sânge. Și crezuse că nu îl mai putea tulbura nimic. Dar ideea că în acest orășel liniștit Brooke aproape că își văzuse moartea cu ochii îi făcea inima să i se oprească în piept.

– Unde a învățat ea să tragă cu arma? întrebă.

– Nu știu, Rafe. E fata unui pilot de la Forțele Aeriene și a unui ofițer în retragere. De unde crezi că a învățat să tragă cu arma? Noah abia dacă își putea ține sarcasmul sub control. E unul dintre motivele pentru care am angajat-o. Într-un complex care se întinde pe mai bine de 100 000 de metri pătrați, cu invitați bogați și cu mai bine de 230 de angajați, familiaritatea cu o armă de foc este o aptitudine dorită.

Nu ar fi trebuit niciodată ca Brooke să se afle în pericol. Și dacă lucrurile ar fi decurs altfel, atunci Rafe ar fi fost acolo ca să o protejeze.

Și dacă ar fi fost un om suficient de puternic, s-ar fi aflat acolo.

Și nici Nonna nu ar mai fi fost rănită.

– Când o să se termine cu toată vânătoarea asta după făptaș, o să pleci din nou, nu? îl întrebă Noah.

– Munca mea nu e aici.

Evident. Și era și mai evident că Noah îl dorea plecat cât mai curând cu putință. Dar de ce? Oare Noah voia ca Brooke să fie a lui?

Dar nu conta. Rafe nu avea nici un drept asupra ei. Și dacă voia alt bărbat, atunci aceasta era dorința ei. Dreptul ei. Chiar dacă acel bărbat era fratele lui.

Dar faptul că își spunea asta nu însemna că era adevărat.

– Liniște, zise Eli, făcându-le semn spre ușa rezervei Nonnei.

Brooke ieși în grabă, cu o expresie calmă pe chip. Dar își ținea geanta strâns și aproape de corp, ca pe un scut. Ca și când ar fi fost atacată și încerca să se apere.

– Ce s-a întâmplat? sări imediat Rafe. A pățit Nonna ceva?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Kayla zice că Nonna se simte bine și că o să-și revină. Le spuse asta tuturor, după care se întoarse către Rafe: Hai să mergem! Sunt gata.

– Mașina Nonnei e în parcare, zise Eli și îi aruncă fratelui său cheile. Ne-am gândit că o să vrei să conduci tu.

Rafe zâmbi sincer pentru prima dată de când venise în oraș.

– Nimic nu e la fel de *acasă* ca un Mustang roz ca sânișorii și cu un motor serios. Vino, Brooke! Hai să mergem să vedem scena faptei!

capitolul 6

Brooke îi cunoștea pe frații Di Luca de când venise prima dată la Bella Terra. Erau cu toții extraordinari, toți chipeși și cu toții atât de răniți de tatăl lor actor, ușuratic și nepăsător și de diversele lui soții, încât Brooke știa că Sarah își dorea cu disperare ca unul dintre ei să se căsătorească mai repede și să îi dăruiască nepoții pe care și-i dorea atât de mult.

Dar, deși Brooke era prietenă cu Noah și cu Eli, Rafe era cel pe care îl înțelegea cu adevărat. Rafe era cel cu care avea o legătură sufletească mai puternică decât cu oricare dintre ei.

Nu își dorea să fie așa.

Însă aveau multe lucruri în comun: tați deplorabili și atât de multe traume din copilărie, încât reușiseră să ajungă la vârsta adultă numai datorită faptului că se găsiseră unul pe altul.

Și apoi se pierduseră unul pe celălalt și se regăsiseră din nou. Apoi se pierduseră iar.

Relația lor fusese ca un bumerang de suișuri palpitante și coborâșuri odioase. Privind în urmă, nu putea decât să clatine din cap nemulțumită de versiunea sa mai tânără.

Nu avea să repete niciodată greșelile din trecut.

Și totuși, în momente ca acestea, când stăteau unul lângă altul pe scaunele Mustangului, tot îl cunoștea pe Rafe Di Luca mai bine decât pe orice alt om de pe pământ. Știa că, în timp ce conducea pe străzile aglomerate din Bella Terra, era tensionat, învățând din nou cum să conducă Mustangul bunicii, observând atent orașul în care își petrecuse anii de liceu și căutând deopotrivă schimbări, vechi prieteni și pe nemernicul care o rănise pe bunica lui. Și apoi, când aveau să ajungă, în sfârșit, la drumul îngust și șerpuit care ducea către ferma care pentru el încă însemna *acasă*, avea să se mai relaxeze, să apese accelerația și să conducă mașina aceea așa cum trebuia: repede, lin și cu plăcere.

Iar el le făcu pe toate întocmai. Firește că le făcea.

În timp ce zburau pe autostradă, Brooke deschise geamul. Mașina aceea nu avea nimic automat, dar acest lucru îi convenea de minune. Vântul intra pe geam, aruncându-i în față felurite amintiri.

Sosise în Bella Terra cu puțin timp înainte să împlinească 13 ani. La vremea aceea, era deja obișnuită cu primele zile de școală și cu școlile noi.

Dar acea zi fusese diferită, pentru că mama sa divorțase de tatăl ei, se retrăsese din armată și spusese că Bella Terra avea să fie casa lor pentru tot restul vieții.

De ce? Asta nu înțelegea Brooke. De ce?

Într-un fel, înțelesese de ce divorțase mama ei. Tatăl lui Brooke era un pilot militar șarmant și chipeș, iar multe femei gândiseră la fel de-a lungul timpului. De fapt, foarte multe femei.

Când se gândea la el și la faptul că avusese altă soție și altă familie în Japonia o durea. O durea al naibii de tare. Așa că prefera să nu se gândească prea des la el.

Și totuși, Bella Terra. Dumnezeule! Din câte știa Brooke, alegerea mamei sale fusese întâmplătoare, arbitrară, din moment ce nu era aproape de Oklahoma și nici măcar de Minnesota, unde locuiau familiile lor. Bella Terra era un orășel ales la întâmplare, la nord de San Francisco și la est de nicăieri.

Tot ce știuse Brooke până în clipa aceea se schimbase complet. Chiar și propriul corp o trădase, crescând în ultimul an la ciudata înălțime de peste un metru șaptezeci și cinci, fiind mai aproape de un metru optzeci decât îi plăcea să recunoască. Era mai înaltă decât toți ceilalți copii de clasa a șaptea. Ținea umerii cocârjați și nu voia să se uite la nimeni, gândindu-se că sigur râdeau de ea și de înălțimea ei stranie.

Cu siguranță, se uitau la ea ca la o ciudățenie a naturii.

Asta până când apăruse Rafe. El era mai înalt decât ea, întrecându-i în același timp pe toți băieții cu cel puțin cincisprezece centimetri. Era mai mare decât toți și repetase un an pentru că lipsise mult. Avea un bronz auriu frumos, era extravagant de chipeș cu părul său negru cârlionțat, cu ochii lui albaștri încadrați de gene negre și cu cel mai amețitor rânjet pe care îl văzuse vreodată Brooke. Și când trecea el pe coridor, ea nu putea face altceva decât să se holbeze fermecată – dar asta era valabil pentru toate fetele. Localnicele îi spuseseră că venea din una dintre cele mai bune familii din oraș – Di Luca. Și fusese mai mult decât evident că în acest orășel asta însemna mai mult decât faptul că era deja vedetă de filme la vârsta de nouă ani.

Brooke fusese foarte impresionată.

Ce fetișcană prostuță fusese! Ce fraieră!

Acum, întorcând capul de la geamul deschis, Brooke se uită spre Rafe. La profilul lui dur și la cerul albastru din spate. La maxilarul său dur. La părul negru și ondulat, dat de pe frunte. La nasul aplatizat și spart, care aproape că părea nelalocul lui pe chipul său nobil. La buzele acelea pe care și-ar fi dorit să le sărute orice femeie de pe fața pământului.

În timp ce îl privea, văzu cum expresia calmă și gânditoare de pe chipul lui se transformă într-o curiozitate vie. Și nu-i plăcea treaba asta, dar, din nou, știa foarte bine care avea să fie următoarea lui mișcare.

Mustangul încetini. Atenția lui Rafe se mută de la drumul din față spre locul investigat. Trase pe dreapta, băgă mașina în viteza întâi și opri motorul.

Brooke începu în gând numărătoarea inversă. „Trei, doi, unu..."

El se întoarse spre ea și își aruncă brațul pe spatele scaunului ei.

– Cine suspectezi că a atacat-o pe bunica mea?

„Mă bucur să te revăd, Brooke. Visez la tine în fiecare zi în care nu ești în brațele mele."

– Nu știu, răspunse ea.

– Tu îi știi pe toți din oraș. Trebuie să ai o idee cât de mică.

„Îmi amintesc fiecare moment pe care l-am petrecut împreună."

– Nu suspectez pe nimeni și nu acuz pe nimeni doar pentru a câștiga în fața autorităților locale sau a ta, zise ea.

– Așadar, ești de acord cu Brian DuPey? Crezi și tu că a fost un vagabond?

„Arăți mai bine ca niciodată. Mi-a fost atât de dor de tine, încât am simțit că mor. Îmi pare rău pentru modul oribil în care m-am comportat cu tine, iubita mea... Eu sunt nimic fără tine. Și tot ce îmi doresc este să mă întorc înapoi acasă, la tine."

– Nu cred nimic. Nu cred că Brian DuPey este un idiot. Nu cred că a fost un vagabond. Nu cred că a fost unul dintre cei care lucrează la vinărie sau vreunul dintre angajații mei. Sunt la fel de uimită și de nedumerită ca toată lumea. Se concentră apoi la expresia rece și dură de pe chipul lui. Spune-mi tu cine crezi că a fost!

Dar el flutură din mână, ignorându-i întrebarea. În mod evident, voia ca el să fie cel care conducea acest interogatoriu.

– Cine a găsit-o pe Nonna?

Brooke oftă.

– Nu ți-au spus frații tăi?

– Nu. Cine a ajuns acolo primul?

Știa că nu avea să-i placă următorul răspuns.

– Eu.

Ochii aceia încadrați de gene dese se îngustară, privind-o.

– După ce a sunat ea la urgențe.

– Da.

– Dar nu la mult timp după aceea.

– Am auzit că a fost rănită și am pornit spre casă înaintea ambulanței.

– Și de unde ai avut informația asta? mârâi el, aruncând cuvintele unul după altul, precum niște gloanțe dintr-o armă automată.

– Nu pot să zic că am primit informația de undeva. Unul dintre grădinarii mei era foarte supărat și l-am întrebat ce s-a întâmplat. Mi-a spus ce mare plăcere îi face să lucreze în grădina doamnei Di Luca, pentru că ea le face tuturor limonadă vara și le dă ciocolată caldă iarna. Îi venea să gesticuleze nervos în timp ce vorbea, dar se forță să nu se miște. Parte din slujba mea este să aud și să înțeleg ce nu spun oamenii în cuvinte.

– Și l-ai auzit cum n-a spus că a rănit-o, zise Rafe, pe un ton sceptic.

Brooke simți cum îi creștea tensiunea.

– Nu. L-am auzit cum n-a spus că știa că fusese rănită.

În ochii lui Rafe se regăsea toată răceala unui aisberg.

– Vreau să-l interoghez un pic...

– Nu mai e. A plecat.

– Unde?

– Când m-am întors de la spital, am aflat că a plecat din oraș. De atunci, nu l-a mai văzut nimeni.

Rafe scrâșni din dinți la fel ca un lup care se pregătea să atace.

– Foarte convenabil pentru el.

Oamenii care își pierdeau cumpătul repede nu erau deloc potriviți pentru munca de administrator. Brooke învățase încă de copilă, trăind cu părinții ei, care erau avantajele oferite de o dispoziție calmă. Cu toate acestea, de fiecare dată când venea Rafe în oraș – absolut de fiecare dată – era cuprinsă de tot felul de stări, dintre cele mai extreme, care ar fi fost mai potrivite unei actrițe. Chiar și acum se enervă, chiar dacă știa că nu trebuia.

– Adică mă acuzi pe mine că aș fi în spatele atacului asupra bunicii tale? Sau poate chiar că am atacat-o eu, personal?

Fu mulțumită totuși să observe că tonul vocii ei rămase liniar, în ciuda faptului că fierbea pe dinăuntru.

Trecu o clipă.

– Nu.

– Vai, dar cât de generos din partea ta! exclamă ironic. Afișă un zâmbet vag și îl fixă cu privirea, provocându-l.

– Mda... Rafe părea foarte serios și gânditor. Și cum îl chema pe grădinarul ăsta?

– Luis Hernández.

– O să fac rost de numărul asigurărilor sociale de la birou. Să văd dacă pot să-i dau de urmă. Trebuie să fie pe undeva.

Rafe se întoarse înapoi spre volan, porni motorul și continuă drumul către fermă.

Brooke întoarse din nou capul spre geam, ca adierea rece să-i mângâie fața. Ca să lase vântul rece să-i răcorească obrajii. Și încercă să se bucure de amintirea temperamentului suspicios al lui Rafe înainte de a se îndrăgosti din nou de el.

capitolul 7

Bella Terra era doar un loc.

Rafe parcurgea acest drum care ducea spre fermă de când se știa. Își amintea cum, înainte să împlinească cinci ani, se chinuia să se întindă ca să vadă peste spătarul scaunului mașinii. Pe vremea aceea, nu-i păsa de vița-de-vie și de măslini sau de marcajele stradale care făceau publicitate micilor vinării din apropiere și drumurilor de țară care conduceau către ele. Tânjea să întrezărească cât mai repede casa Nonnei, decorată pentru Crăciun, cu luminițele sale colorate, care le arătau drumul spre casă. Spre acasă. Chiar și când era foarte frig afară – pentru că uneori chiar și dealurile din California Centrală erau lovite de un frig năprasnic – ea era mereu acolo, pe verandă, așteptându-i să ajungă cu mașina în fața casei, ca să-l poată elibera din strânsoarea centurii de siguranță, să îl ia în brațe și să-l ducă înăuntru. Bunicul său avea o voce gravă și răgușită. Frații lui rulau plăcinte delicioase. Mirosurile îi inundau imediat nările: brad, scorțișoară și parfumul cald al Nonnei, care mirosea a flori înmuiate în vanilie. Și gustul meselor de acasă era la fel de glorios: șuncă, curcan cu sos, salată de fructe cu frișcă, plăcintă cu mere și merișoare și tartă plină ochi de fructe uscate și felurite alune și nuci.

Își amintea că avusese un șoc incredibil în ziua în care, pofticios, acceptase o felie de tartă cu fructe de la o prietenă a mamei sale și descoperise că nu semăna deloc cu cea pregătită de Nonna.

Nimeni pe lume nu era ca Nonna.

Aruncă o privire spre Brooke, care se uita pe geam gânditoare.

Brooke era doar o femeie.

În prima zi de școală din primul an după ce se întorsese din Italia, de pe platourile de filmare, urâse pe toată lumea și se urâse pe sine. Și apoi o văzuse pe Brooke stând pe coridor, cu umerii cocârjați și strângând la piept un teanc de cărți. Ceva din felul în care arătase ea în ziua aceea – nefericită, deprimată și înspăimântată – îl atrăsese în mod irațional. În fond, suferința adora compania.

Era cu doi ani mai mare decât toți colegii lui de clasă pentru că lipsise mult de la ore, iar școlile la care se dusese fuseseră italienești, indoneziene sau australiene. De fiecare dată când mama lui avea filmări, se ducea la alte școli sau învăța cu un meditator privat.

Așa că școala din Bella Terra nu știa unde să-l plaseze ca nivel de clasă. Era cu mulți ani înaintea tuturor la materii precum matematica și logica, vorbea și citea engleza la perfecție, precum și alte cinci limbi străine, dar nu înțelegea o boabă din gramatica limbii engleze. Nu juca baseball sau fotbal, mai ales fotbal american – în alte țări asemănat mai degrabă cu rugby-ul – și nici baschet, și refuza cu desăvârșire să mai aibă de-a face cu lumea actoriei. Avea o atitudine morocănoasă din pricina multor ani lungi în care își auzise părinții certându-se la cuțite, apoi își văzuse mama având diverse aventuri amoroase și căsătorii constant aducătoare de profit. Într-un final, femeia renunțase să mai joace rolul de mamă-model și îl trimisese să stea cu Nonna, cu fratele lui vitreg Noah și cu celălalt frate vitreg, Eli, care abia se întorsese din Argentina și era extrem de închis în sine și necomunicativ.

Dar Nonna făcea mereu ca totul să fie bine.

Brooke avea exact același tip de personalitate ca ea. Era iubitoare, generoasă și înțelegătoare. Și ceea ce îl atrăsese la ea nu fusese faptul că semăna atât de mult cu bunica lui, ci că era înaltă și voluptuoasă pentru vârsta ei și avea picioare frumoase. Nu erau tocmai motive admirabile, după cum putea recunoaște acum Rafe, dar, la naiba, avea doar 14 ani pe vremea aceea! La acea vârstă, aspirațiile înalte îl depășeau cu mult.

Așa că o târâse după el în timp ce trecuse prin clasa a șaptea mârâind și fiind nesuferit cu toată lumea.

Când ajunsese în clasa a opta, să o aibă în preajmă devenise deja un obicei.

Iar când intraseră la liceu, Brooke deja căpătase acea frumusețe ciudată pe care o avea și astăzi, iar toți băieții din jur îl invidiau pentru relația cu ea. Nu că ar fi avut realmente o relație. Sau că s-ar fi atins de ea măcar cu un deget. Nu. Era prea mică și inocentă și îl adora prea tare, iar el era al naibii de hotărât să nu semene deloc cu propriul tată la capitolul acesta – să nu se folosească și să nu profite de fiecare femeie care era atrasă de felul în care arăta. Așa că o ținea la distanță și la fel îi ținea pe toți ceilalți băieți tentați să se apropie de ea. Ba chiar fusese extrem de mândru de stăpânirea de sine de care dăduse dovadă. Cel puțin până când nemernicul ei tată venise la absolvirea liceului. Când plecase, ea îi spusese lui Rafe că totul decursese bine.

Dar el pufnise neîncrezător.

Ea se uitase la el cu ochii ei mari și albaștri fără să clipească. Chiar și el, prostănac și insensibil cum era, putuse să vadă că Brooke ascundea o mare suferință. Și ce putea să facă: să o lase să sufere singură?

Rafe nu era neexperimentat din punct de vedere sexual – asta până în adolescența timpurie. Avusese destulă minte să nu se culce cu ea, dar, pentru numele lui Dumnezeu, erau cei mai buni prieteni care se îndrăgostiseră nebunește!

Prima iubire. Strălucitoare și pură. Și pentru totdeauna.

Doar că, desigur, nu era pentru totdeauna.

Se gândea că era numai din vina lui. Pentru că, de când își dăduse seama că tatăl lui era departe de a fi eroul pe care îl portretiza pe ecrane și de când el însuși avusese rolul acela în filmul cu dragonul și înțelesese că oamenii se așteptau ca el să fie omul care pretindea că era, Rafe fusese hotărât să devină un erou adevărat. Nu vreun supererou stupid pe marele ecran. Ci un om curajos. Integru. Un erou adevărat.

Și astfel, la finalul acelei veri, își urmase visul și se înrolase în armată.

Când aflase acest lucru, Brooke făcuse o criză de nervi care nu semănase cu nimic din comportamentul acelei fete calme, sfioase și rezervate. Îi spusese că ar fi trebuit să se consulte și cu ea înainte să ia o astfel de decizie.

Acum, privind în urmă, înțelegea de ce gândise ea așa. Ei doi aveau o relație.

Iar ea îi vorbise despre visul de a merge la facultate și despre ce voia să studieze. Discutase cu el despre comportamentul enigmatic al mamei sale când luase decizia de a se muta acolo și despre faptul că poate fusese mâna sorții când Kathy Petersson alesese Bella Terra, iar el se mutase la bunica lui chiar în aceeași perioadă. Ea își imaginase viitorul lor, făcând tot felul de scenarii pentru viețile lor care aveau să se întrepătrundă pentru totdeauna.

Dar lui nu-i trecuse nici o clipă prin minte că planurile lui pentru viitor ar fi contat pentru ea sau că ea avea să creadă că hotărârea lui de a se alătura Forțelor Speciale îl transforma într-un nemernic, la fel ca pe tatăl ei. Ea nu înțelesese că decizia lui nu avusese nici o legătură cu tatăl ei, ci doar cu propriul lui tată.

Cearta lor din acel moment fusese, fără îndoială, una epică de-a dreptul. Până când se urcase în avion ca să plece la primele antrenamente pentru Forțele Speciale, relația lor se încheiase furtunos, iar ea jurase că nu avea să mai vorbească niciodată cu el. Lucrurile nu se terminaseră deloc bine. Ultimul ei an la facultate...

Rafe oftă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Brooke.

– Nimic.

Ei doi erau ca două planete care își dădeau târcoale într-un dans cosmic. Iar de fiecare dată, un astfel de eveniment cosmic era o explozie de lumină și de căldură de proporții colosale.

Ajunseră în fața casei Nonnei, și Rafe își dădu seama că trebuia să aleagă – să treacă direct la treabă sau să poarte cu ea o discuție sinceră și deschisă despre relația lor.

Decise că era cel mai bine să treacă la treabă. Să continue ancheta. Nu pentru că ar fi fost un laș, ci pentru că prioritatea lui era siguranța Nonnei. Așa că îi spuse lui Brooke:

– Vreau să mă urmezi prin casă. Caut ceva, orice ți se pare ciudat. Orice ți se pare nelalocul lui. Orice.

– Adică vrei a doua pereche de ochi, zise ea.

– Vreau o perspectivă feminină. M-ai învățat de timpuriu că femeile văd lucrurile altfel.

– Nu altfel. Femeile văd lucrurile așa cum sunt cu adevărat, zise ea rânjind.

– Hm...

El nu îi zâmbi înapoi, dar nu pentru că nu ar fi fost amuzat, ci pentru că, atunci când vedea acel zâmbet neastâmpărat al lui Brooke, care îi lumina întreg chipul, simțea cum îi tresălta inima, cum i se trezeau amintirile și, la naiba cu tot, mădularul!

Rafe avea nevoie să rezolve acest mister și cât mai repede cu putință. Ca să poată pleca de aici.

Când văzu că nu primește nici un răspuns, Brooke coborî și rămase afară, stând lângă mașină.

Atunci coborî și el și rămase câteva clipe ascultând. Era liniște acolo sus. O briză ușoară șuiera printre frunzele copacilor și aducea cu ea aroma primăverii din livezi și din vii. Nonna era o bătrânică foarte ageră. Dacă fusese la fel de liniște aici sus și în acea zi fatidică, probabil ar fi auzit dacă fusese un alt complice mișunând pe afară. Așa că probabil fusese doar acel unic individ care se ascunsese în pivniță.

Rafe se uită în sus și în jos pe alee, după care către fermă. Studie atent treptele abrupte și curate, fără nici o urmă de pași trădătoare. Studie veranda spațioasă cu un leagăn atârnat de tavan, cu balansoarul Nonnei, cu măsuța de lângă el și cu toate ghivecele de flori portocalii atârnând vesele și neștiutoare. Privi gânditor spre hortensiile înalte, cu flori albastre, plantate de o parte și de alta a treptelor și pe părțile laterale ale casei.

– Nu văd nimic, zise Brooke.

El se duse către patul de flori, dădu la o parte mai întâi o hortensie, apoi încă una și încă una, până când găsi ce căuta.

– Aici, zise el, arătând spre urma unei singure roți mari. DuPey a notat asta? Că infractorul a venit cu motocicleta și că s-a ascuns în tufele de flori?

– Nu, răspunse Brooke, privindu-l pe Rafe cu admirație. I se părea stupid că și-ar fi dorit să jubileze.

Aventurându-se și mai adânc în frunziș, Rafe descoperi urme de pantofi cu niște tălpi cu un model deosebit și ieși foarrte mulțumit de faptul că făcuse niște descoperiri utile. Porni apoi în sus pe scări – ascultând cum scârțâia lemnul sub picioarele lui și ținând minte ce trepte trebuia să schimbe și apoi să le vopsească, dacă tot era aici – și ajunse pe verandă.

Brooke era chiar în spatele lui.

Sus totul părea normal, inclusiv yala de la ușa principală. Nu existau zgârieturi, nici alte urme care să indice forțarea încuietorii. Așa cum știa și după cum îi spuseseră și frații săi, bunica lui nu avea obiceiul de a ține ușa încuiată, așa că, dacă ar fi venit pe aici, intrusul nu ar fi avut absolut nici o problemă să intre exact pe ușa din față.

Rafe încercă ușa fără succes. Cel puțin de data aceasta era încuiată.

Se uită spre grădină și peste vale și contemplă o clipă priveliștea aceea familiară. Familiară și totuși diferită. Lucrurile i se păreau cumva diferite acum, când știa că undeva acolo pândea un prădător și că poate exista un plan elaborat de a-i face rău bunicii sale. Nu înțelegea de ce și-ar fi dorit cineva asta. Dar avea să afle. Al naibii de sigur avea să afle!

– Dacă nu ai chei, am eu, zise Brooke, scotocind prin geantă.

Ei bine, era normal ca ea să aibă chei. În anii în care el trăise în Bella Terra, Brooke primise chei de la încuietorile ușilor familiei Di Luca.

Ea descuie ușa și îi făcu semn să o ia înainte.

Rafe intră și se opri în dreptul ușii ca să asculte și să observe.

Holul slab luminat ducea direct spre bucătărie. În stânga se deschidea o arcadă spațioasă care ducea spre un salon de modă veche, din care nu lipseau milieuri croșetate așezate pe brațele fotoliilor și ale canapelei.

– Când și-a luat Nonna un televizor cu ecran plan? întrebă el.

– Când și-a dat seama că așa se poate uita la fotbal în format HD.

– Desigur.

Nonna lui fusese mereu o atletă desăvârșită, la fel de competitivă la badminton și la fotbal, iar asta o făcea o avidă pasionată de sport.

Brooke zâmbi afectuos când privi televizorul imens care ocupa aproape întreg spațiul de pe peretele de deasupra șemineului.

– Acum îi place fotbalul australian.

– A, da?! Dar ce are deosebit fotbalul australian?

– Spune că e mai dinamic și mai interesant. Și că îi place că le poate vedea mai bine fundul băieților din moment ce jucătorii nu poartă căptușeli groase pe sub echipamente.

Rafe se întoarse și se uită la Brooke cu ochii mari.

Dar ea ridică imediat mâinile în aer, defensiv.

– Hei, nu te lua de mine... eu doar repetam ce a zis ea.

„Femeile!“ Rafe se întoarse să examineze încăperea.

– Dar are dreptate, să știi, zise Brooke gânditoare.

– Adică ai venit și tu aici sus ca să te uiți la meciuri cu ea? întrebă el pe un ton foarte rece.

– Da. E amuzant. Eu aduc aperitive, ea scoate șampania și stăm și strigăm amândouă la televizor.

– Nu cumva aperitivele alea și șampania sunt cam nepotrivite cu spiritul fotbalului australian?

– Probabil. Să nu-mi spui că astfel de activități abjecte mă transformă și mai mult într-o suspectă!

El se întoarse spre ea.

– Ba da!

– Care parte mai exact? întrebă Brooke, iar în ochii ei apăru o scânteie de enervare. Partea cu aperitivele și șampania, partea cu funduletele jucătorilor sau partea în care petrec o seară plăcută în compania unei mame de familie ai cărei nepoți nu au niciodată timp destul pentru a face asta?

capitolul 8

Rafe tresări. Brooke nu ezita niciodată să-și facă opinia cunoscută – cel puțin cu el – și ar fi trebuit să prevadă că urma un reproș de genul acesta la un moment dat.

– Ce te face suspectă? Toate activitățile tale. Și nici una dintre ele. Poate că nu am fost aici pentru Nonna când a avut nevoie de mine, dar al naibii de sigur nu o s-o dezamăgesc acum.

– Își face griji pentru tine, să știi.

– Nu are de ce.

– Nu ești făcut din teflon. Deja ai demonstrat asta o dată.

– Nonna știe că sunt bine.

– Eviți subiectul. De fapt, nu ești atât de curajos pe care ar sugera toate medaliile alea militare pe care le ai.

Brooke știa mereu cum să-l amețească din vorbe și nu ezita să pună punctul pe i.

Rafe se întoarse către dormitorul din dreapta – dormitorul Nonnei. Deschise ușa, intră în cameră și inspiră parfumul familiar al Nonnei și mirosul de flori înmuiate în vanilie. Cuvertura cu model înflorat era așezată la linie peste patul imens; perdelele ajungeau până la nivelul covorului alburiu, iar pernele erau aranjate lângă tăblia patului. Pereții și dulapul din lemn de cedru erau acoperite cu poze de familie, iar colecția Nonnei de sticle de parfum era la locul ei pe măsuța de toaletă. Totul arăta exact cum le lăsa Nonna în fiecare dimineață. Nimic schimbat.

Acesta era un mare noroc. Nonna nu prea schimba lucrurile prin casă, și toate erau mereu așezate cu o precizie milimetrică. Dacă ar fi fost o altfel de femeie, cu siguranță asta i-ar fi îngreunat considerabil ancheta.

Brooke zise lângă el:

– E uimitor cum casa aceasta mă face să mă simt ca și cum generații întregi de Di Luca și-au dat silința pentru a crea un sanctuar.

Pentru că ea verbalizase întocmai ce gândea el, Rafe răspunse scurt:

– Doar că generația *asta* a dat-o în bară, din moment ce însăși inima acestei familii a fost rănită acum câteva zile. Ia spune-mi, vezi ceva diferit sau nelalocul lui?

– Nu.

El intră în living – o încăpere destul de mare, unde în jur de douăsprezece scaune de diferite forme și dimensiuni erau așezate împrejurul unei mese mari, din lemn de nuc. Pe peretele cel mai îndepărtat erau dulapuri. Toate fuseseră făcute prin anii '40 de către Palmiro Di Luca, un tâmplar de excepție. Rândul de sus de uși era din sticlă, unde stăteau la loc de cinste porțelanurile și sticla șlefuită – o parte din moștenirea Nonnei. Nu era nimic exagerat de scump sau extravagant. Doar obiecte care fuseseră date mai departe din generație în generație și care aveau însemnătate sentimentală pentru întreaga familie.

Rafe studie rapid rafturile. În cele din urmă, avea să verifice și în dulapuri, dar totul arăta așa cum era cu ani în urmă.

Și totuși, în livingul acesta ceva era nelalocul lui.

Miji ochii pentru o mai bună privire de ansamblu.

– Lumânările, zise Brooke nesigură. Sunt puțin...

– Da.

Întotdeauna Nonna lumina camera folosind lumânări înalte așezate în suporturi de sticle goale de vin din colecțiile Di Luca. Dar acum, în loc ca acestea să formeze un rând cuminte de soldăței pe mijlocul mesei – așa cum se întâmpla de fiecare dată –, cele șase sticle cu lumânările lor cu tot erau așezate în fața scaunului din capătul mesei.

Brooke porni spre masă, dar el îi făcu semn să rămână pe loc, aprinse lumina și se învârti lent în jurul mesei, examinând podeaua.

– După ce te uiți? Vocea ei era scăzută și răgușită. Vorbea mai încet decât de obicei. Ca și când i-ar fi fost frică să nu o audă cineva.

- După urmele unui bărbat. Râse apoi sarcastic. Permisul de conducere pe care l-a pierdut pe aici.

- M-am uitat deja după asta.

Glasul ei era atât de solemn, încât Rafe ridică privirea ca să vadă dacă vorbea serios sau nu. Abia când își dădu seama că era extrem de serioasă, clătină încet din cap într-un gest mustrător, își puse o pereche de mănuși de latex și zice pe un ton plin de reproș:

- Să nu atingi nimic, o avertiză el și se duse la masă.

Brooke veni după el.

- E posibil ca Nonna să fi șters praful de pe sticle.

El făcu semn spre o bucățică de ceară scursă și întărită, care se lipise de masă, după care ridică din suport una dintre lumânări. Aceasta se desprinse foarte ușor.

- A scos toate lumânările din suporturi căutând ceva anume?

- Ba chiar a pus toate lumânările la locul lor înainte să plece. De ce i-ar păsa unui hoț suficient de mult ca să curețe în urma lui?

Firește, observase și Brooke lucrul care lui i se păruse interesant.

- O să vorbim cu Dopey să vedem dacă poate să ia vreo amprentă de pe vreuna din astea, zise el.

- Nu mai fi copil, Rafe! Numele lui e DuPey.

Simți tonul ei tăios ca pe o lovitură în orgoliu.

- Ah, deci ieși cu el?

- Aș ieși, dar soția lui are acces la armele lui.

„Deci de acolo ai luat pistolul cu care ai împușcat și omorât un om?"

Dar nu zise asta cu voce tare. Nu încă.

Mai aruncă o privire prin încăpere, după care îi făcu semn să iasă pe hol. Verificară baia și al doilea dormitor, dar totul era în ordine în ambele încăperi.

Intrară apoi în bucătărie. Rafe văzu gaura din tencuiala de pe perete rămasă în urma impactului cu capul Nonnei și petele de sânge de pe podea, unde bunica lui zăcuse inconștientă. Se mânie și mai tare și fu recunoscător pentru asta. Furia aceea rece îi oferea avantajul care îl transforma în cel mai bun cercetaș urmăritor din unitatea lui.

Din respect față de colecția de vinuri a Nonnei, cineva închisese ușa spre pivniță pe care atacatorul o lăsase deschisă.

Cu toate acestea, un miros greu și rânced trona în încăpere, iar Brooke exclamă indignată:

– Serios acum! Voi, bărbații, sunteți de groază! Chiar nu puteați să strângeți cumpărăturile alea vărsate?

El se uită spre locul indicat de ea. O baltă de înghețată topită se scursese prin pungă și se uscase pe masă și pe podea.

– Eu nu am fost unul dintre bărbații care...

Rafe se opri, știind că nu ar fi avut câștig de cauză dacă pornea discuția aceea.

Brooke se duse și luă niște prosoape de hârtie de pe blatul de bucătărie.

– Las-o așa, zise el. O să trimitem pe cineva să facă curățenie aici. O să aducem o cameristă de la complex.

– Nu. Vreau s-o fac eu. Brooke rupse mai multe șervețele din rola de hârtie și le folosi pentru a curăța mizeria. Nonnei nu i-ar plăcea ca mizeria asta să zacă pe masă și pe jos.

Primul instinct al lui Rafe fu să-i spună încă o dată să nu o facă, pentru că nu voia ca amprentele ei să murdărească și mai mult scena atacului. Doar că era o bătălie deja pierdută. În ziua în care fusese atacată bunica lui, fuseseră aici paramedicii de pe ambulanță, polițiștii și Brooke, așa că nu mai avea rost să-și bată capul pentru alte amprente. În plus, tremurul vocii lui Brooke pornise un semnal de alarmă în mintea lui. Văzuse petele de sânge de pe jos, iar ea nu era la fel de călită cu astfel de lucruri cum era el.

Sau poate că era vinovată.

Ori cunoștea și înțelegea dorințele bunicii lui mai mult decât îi plăcea lui să recunoască.

– Fă ce vrei, zise el, după aceea făcu un tur al bucătăriei, studiind totul.

Studie starea în care se afla ușa din spate – fusese trântită și aproape smulsă din balamale. Fără îndoială, infractorul nu știuse cum să-și ia tălpășița mai repede. Țeava robinetului era fixată pe mijlocul chiuvetei – știa că Nonna era tiranică în privința acestui lucru. În cele din urmă, dar cel mai important, în zona din apropierea ușii pivniței nu erau urme de pași și nici o urmă de pământ sau de mizerie din grădină.

– Așadar, infractorul purta mănuși de latex și probabil protecție pentru pantofi, zise el mai mult pentru sine. Trebuia să iasă afară și să ia urma traseului de la ușa din spate până în fața casei, în grădina de hortensii, unde își ascunsese motocicleta, și să fotografieze urmele lăsate de cauciucuri. Dacă erau cele originale ale motorului, asta îl putea conduce la un producător anume. Apoi ar fi putut verifica listele publice cu numele tuturor celor care dețineau o astfel de motocicletă. Dar mai întâi... Hai, ai terminat odată? Mă duc jos în pivniță și mi-ar prinde bine ochiul tău ager.

– Nu. Iar când termin aici, vreau să ies un pic afară. Brooke se duse la chiuvetă și udă o lavetă de bucătărie. Ne vedem jos.

El o privi întorcându-se la masă și ștergând ultimele urme de înghețată topită, apoi lăsându-se în genunchi și făcând același lucru pe podea.

– Ah, da, nu-ți place în pivniță.

Ea nu spuse nimic. Trecură câteva clipe, după care zise:

– Nu. Nu-mi place deloc pivnița aia. Știu că e o prostie și n-am nici o scuză pentru asta. Cobor acolo, într-adevăr. Pentru că de fiecare dată când coboară Nonna ca să ia cartofi, usturoi sau vreo sticlă de vin, nu pot să nu-mi fac griji. Ca să fiu sinceră, ăsta era telefonul pe care mi-era cel mai teamă că o să-l primesc într-o zi. Că Nonna a căzut pe scările alea nenorocite și că și-a rupt mâna sau... Brooke inspiră adânc, cutremurându-se. Nu mă așteptam sub nici o formă să fie jefuită în propria casă, asta e tot.

– Ești supărată.

– Asta e prima oară când mă întorc aici de când am venit cu ambulanța în ziua aia.

Albă ca varul și cuprinsă de o sudoare rece, se așeză greoi pe unul dintre scaunele de bucătărie.

Rafe deschise un sertar, luă un prosop de bucătărie, îl trecu pe sub un jet de apă rece și i-l așeză în jurul gâtului.

– Știi unde își ține Nonna lanterna?

Ea nu-l întrebă de ce o căuta, ci doar își lipi prosopul ud mai aproape pe gât și îi făcu semn spre dulapul de lângă chiuvetă.

– Mai bine stai un pic cu capul între genunchi decât să te prăbușești pe jos, o sfătui el, după care deschise dulapul indicat.

Lanterna cu pricina era cea pe care i-o dăruise el de Crăciun. Avea trei becuri și dădea o lumină puternică, albă. Amintindu-și de entuziasmul ei și de satisfacția pe care o simțise pentru că îi dăduse un cadou frumos și cu adevărat util, luă lanterna și porni în jos pe scările pivniței.

Pivnița aceea probabil arăta ca toate celelalte construite la sfârșitul secolului al XIX-lea – era o gaură în pământ, de doi pe trei de metri, cu un tavan înalt, pereți duri și impenetrabili din blocuri de ciment, ferestre mici la nivelul solului, acoperite de vegetația din grădină în exterior și de praf în interior. Nici măcar Nonna, care era extrem de atentă la curățenia casei, nu se cățăra ca să șteargă ferestruicile acelea.

Cândva, pe la începutul secolului XX, cineva trăsese câteva fire de curent electric și pusese un bec în mijlocul tavanului, pe care Nonna îl pornea și îl stingea întinzându-se și folosind un lanț. La puțin timp după ce se mutaseră acolo nepoții ei, Nonna adusese un electrician ca să îmbunătățească metoda de iluminat. Un neon fluorescent înlocuise becul, care încă atârna inutil de tavan.

Rafe apăsă întrerupătorul, și o lumină albă și puternică inundă încăperea.

O ploaie constantă și lentă de praf cădea mereu acoperind podeaua. Se vedeau câteva cărări făcute de niște pași prin praful gros de pe podea. Erau ai bunicii lui, care tot făcea drumuri la rafturile în care își ținea legumele de iarnă și la peretele cu sticle de vin.

Pe lângă aceste cărări bine trasate, se vedeau urme de pași ai unui bărbat în direcții diferite. Nu erau multe, dar se distingeau foarte bine.

Polițiștii coborâseră și aici, desigur.

Dar nici o urmă nu se potrivea cu cele pe care le văzuse sus în grădină, lângă cele ale motocicletei, și nici una nu avea forma aceea distinctă pe care ar fi lăsat-o niște protecții pentru pantofi.

Deci atacatorul Nonnei coborâse și se uitase la aceleași lucruri la care obișnuia să se uite ea. La ce anume? La legume? Puțin probabil. La vinuri? Fără îndoială. Bunica lui avea aici, într-adevăr, câteva sticle foarte valoroase, dar cine ar fi bătut atâta drum și s-ar fi chinuit așa de mult să-și acopere urmele ca să fure niște sticle de vin, când jumătate din casele din Bella Valley aveau pivnițele ticsite cu sticle de vin valoroase și complet neprotejate? În plus, nu existase altă spargere asemănătoare nicăieri prin zonă, lumânările fuseseră scoase din suporturile lor de pe masa din living, iar intrusul nu lăsase absolut nici o amprentă. Ei bine, toate acestea puse cap la cap îl făcură pe Rafe să își dea seama că avea de-a face cu un mister în toată regula.

Închise apoi lumina fluorescentă, aprinse lanterna și se uită în jur, folosind spectrul de lumină albă concentrată pentru a căuta vreun lucru nelalocul lui. Dar nu era nimic. Sau poate... Îndreptă lumina spre locul unde erau așezate sticlele de vin. Erau dâre pe praful de pe fiecare raft. Scoase sticlele una câte una – toate etichetele erau șterse de praf. Ca să se uite mai bine?

Da. Era clar. Infractorul venise aici pentru a căuta ceva anume și făcuse asta într-un mod foarte subtil. Dacă Nonna nu ar fi venit acasă și nu l-ar fi întrerupt, cel mai probabil nu ar fi știut nimeni niciodată că fusese aici.

Dar bunica lui spusese că intrusul o lovise cu un levier, iar brațul rupt dovedea asta fără putință de tăgadă. Așadar, infractorul venise pregătit pentru eventualitatea în care dădea de necazuri.

Rafe așeză sticlele înapoi la locul lor și mai lumină o dată cu lanterna toată încăperea, după care o stinse.

Oare ce sticlă căutase intrusul? Nonna știa? Bunica lui ascundea un secret? Și de ce începuseră necazurile acestea tocmai acum?

capitolul 9

Rafe veni în fața casei și o găsi pe Brooke stând pe scări, cu tălpile proptite pe treapta cea mai de jos, cu picioarele lungi întinse și odihnindu-și capul și umerii pe verandă. Ținea ochii închiși. Chipul ei frumos era îndreptat spre soare. Avea pielea albă a tatălui ei.

– O să te prăjești la soare, zise el.

– SPF 40 tot timpul, răspunse ea fără să miște un mușchi.

El încuviință din cap, urcă scările și se așeză pe treapta cea mai de sus, cu coatele pe genunchi și cu mâinile împreunate lejer între picioare.

– Ai omorât un om.

Ea tot nu deschise ochii. Și nici nu se mișcă.

– Nu ți-a luat mult ca să afli informația asta.

– Nu am *aflat* informația asta. Uitase cât de enervantă putea să fie. Mi-a fost oferită de frații mei ca să prind infractorul și să plec mai repede din oraș.

– Adică încercau să te sperie ca să pleci?

– Îmi spuneau că nu ar trebui să mă încurc cu tine.

Ea rânji cu superioritate.

– Pentru că te-aș omorî și pe tine?

– Nu, pentru că ești fragilă după chinul prin care ai trecut.

Lui Brooke îi dispăru imediat rânjetul arogant.

– Chiar nu sunt.

– L-ai omorât pe tipul ăla fără să stai pe gânduri?

– O merita.

Se așternu o tăcere apăsătoare. De obicei, când o vedea pe Brooke, era îmbrăcată într-un costum negru, cu cămașă albă și tocuri. Avea părul prins cu grijă și machiajul aplicat perfect.

Îi plăcea să o privească așa cum era acum, cu blugii aceia decolorați și purtând o bluză largă și băgată în pantaloni. Tenișii ei roz de alergat erau decolorați, avea părul pieptănat numai de degetele capricioase ale vântului și cu siguranță era foarte puțin machiată.

Felul în care arăta acum îi aducea amintea de liceu. De liceu și de prima iubire...

– Unde s-a petrecut crima? o întrebă el.

– Crima mea sau crima lui?

Încă era rece și calmă.

– Unde te-a găsit?

– În clădirea A, în cămara administrației din capătul de la nord-est al proprietății. M-a încolțit acolo, așa că l-am împușcat.

– Aveai din întâmplare arma la tine, zise el, impregnând vorbelor un scepticism dur.

– Eram neliniștită de câteva zile bune. Oamenii mei îmi spuseseră că se furișa cineva pe proprietate, iar Noah mi-a zis foarte clar că, dacă ajung într-o situație dificilă, n-ar trebui să ezit să mă apăr.

Vocea ei era complet liniară. Nu se obosi nici o clipă să deschidă ochii. Rafe nu văzu nici măcar o tresărire cât de mică pe chipul ei.

– Și de unde ai știut că omul care se furișa pe acolo era o amenințare?

– Nu ți-au spus frații tăi? Tipul m-a amenințat cu un cuțit.

– Și tu l-ai împușcat.

– Și eu l-am împușcat.

– Pentru că te-a amenințat cu un cuțit.

– Era îmbrăcat în piele din cap până în picioare, purta bocanci masivi, era plin de tatuaje și piercinguri. Nici astea n-au fost tocmai liniștitoare.

Tot nu se simțea vreun pic de vinovăție sau de tensiune în vocea ei.

– Așa că l-ai împușcat, repetă Rafe, încercând să o facă să reacționeze așa cum știa că ar fi trebuit să facă într-o asemenea situație. O dată? De două ori?

– Am golit încărcătorul.

– Ai tras șase focuri? Nu se așteptase să audă asta. Cu siguranță, l-ar fi oprit un singur glonț.

– Nu l-am nimerit din prima.

– Dar era autoapărare și ai fost antrenată să folosești o armă de foc.

În clipa aceea, ea deschise ochii și se ridică în coate. Se uită în sus la el, enervată.

– Dacă știi deja totul, de ce îmi mai pui atâtea întrebări?

– Când au loc două acte de violență atât de aproape unul de celălalt, iar în ambele sunt implicate persoane la care țin, vreau să știu toate detaliile.

Brooke oftă și se ridică.

– O supravegheam pe una dintre cameriste. Madelyn este destul de nouă, așa că încă stau cu ochii pe ea. Făcea curățenie în camere, iar eu mergeam în urma ei, ca să o verific și să o corectez unde era cazul. A rămas fără detergent de parchet, așa că m-am dus în debara ca să-i aduc, iar el a venit după mine acolo. Rânjea și avea un cuțit. Am vrut să trec pe lângă el și să ies, dar atunci a sărit la mine. Așa că l-am împușcat.

– Și ce s-a întâmplat după ce ai ratat prima dată?

– M-am panicat. Și am tras încă o dată. Am tras în el până când am știut că a murit și că nu mai am gloanțe.

Rafe nu credea o iotă din ce îi spunea. Nici măcar un cuvințel. Nu după felul calm în care recita totul. În schimb, încuviință din cap ca și când ar fi crezut-o.

– Probabil ai coșmaruri acum.

– Coșmaruri? Atunci păru și ea să își dea seama pentru prima dată că nu ar fi trebuit doar să spună o poveste, ci să arate ceva și emoție, genul acela de teamă pe care o arătase în bucătărie când văzuse încă o dată locul unde fusese atacată Nonna.

– Prima dată când am omorât eu un om... Încă îi văd fața din clipa în care a murit. Rafe se dădu mai jos ca să stea la același nivel cu ea. Felul în care îi țâșnea sângele din piept, gâtul încordat, împroșcându-mă cu sânge în timp ce se prăbușea, știind că nu o să mai pășească niciodată pe acest pământ...

– Mai bine el decât tu, zise ea. Și mai bine tipul ăla decât mine.

– Firește. Dar părinții tăi sunt soldați, nu tu. Îi alunecă ușor brațul de-a lungul scării și se opri pe spatele ei. O ridică apoi și o trase aproape de el. Se lăsă pe spate pe scări și o luă în brațe. Când te gândești la felul în care ai comis o crimă sângeroasă, oricât de justificată ar fi ea, tot ai nevoie de alinare.

– Sigur, zise ea, cuibărindu-se în brațele lui, dar cumva reticentă, de parcă nu ar fi știut cum să reacționeze. Dar nu de la tine.

– De la mine mai mult decât de la oricine altcineva. De la mine, pentru că eu te cunosc mai bine decât orice alt om de pe pământ.

Încerca să îi spună că știa că mințea.

Oare ea înțelegea asta?

Rafe așa credea, dar apoi ea se uită în ochii lui. Privirea ei albastră și limpede era precaută și părea să-l măsoare și să-i cântărească următoarea mișcare.

Nu. Nimic din toate astea.

O trase cât putu de aproape, îi cuprinse ceafa în palmă și o ținu nemișcată pentru un sărut.

Își lipi precaut buzele de colțul gurii ei. Apoi de celălalt colț. Și apoi o sărută, deschizându-i buzele cu limba și gustând-o pentru prima dată după mult timp, știind că acum era cu adevărat acasă.

Da. Acum era cu adevărat acasă.

Brooke era femeia la care visa în fiecare zi a vieții lui.

Brooke era femeia pe care și-o negase pentru binele ei, pentru că ea își dorea Bella Terra, iar el își dorea lumea întreagă.

Dar avea nevoie să o sărute pentru binele lui. Pentru că atingerea ei îi aducea aminte de giugiuleli copilărești în livadă și de-a lungul canalului de irigație. Pentru că ea mirosea a flori și a pământ fertil, a tinerețe, a pasiune și a dragoste adevărată.

– Rafe... șopti ea pe buzele lui, vrând să ridice capul și să se îndepărteze.

Pentru că această Brooke de acum era mult mai rece. Mult mai calmă. Nu îl mai venera ca pe un erou, așa cum se întâmpla pe vremea liceului. Și nu mai avea aproape nimic din compasiunea care o definise în vremea facultății. În chip și în aparență încă era Brooke. Dar nu mai era Brooke a lui.

Iar el, ca o bestie, voia să-i străpungă serenitatea aceea și să afle dacă acea Brooke tânără și exuberantă pe care o iubea încă exista sub masca aceea sau devenise într-adevăr femeia care se pretindea a fi.

Alunecă o mână în jos pe spatele ei și o apucă de fund, iar pe cealaltă i-o puse pe ceafă și o mângâie pe ureche cu vârful degetelor.

Ea încremeni.

Încă era aceeași. Cel puțin în această privință. Plăcerea de a fi mângâiată pe lobul urechii o hipnotiza.

Rafe o sărută din nou. Și gustul acela al ei... Oh, Doamne, Dumnezeule, gustul acela ștergea totul, mai puțin pasiunea, dulceața și măreția care o defineau pe Brooke.

Ea era precaută. Dumnezeule, cât putea fi de precaută! Într-o parte rațională a creierului său, înțelegea de ce avea rețineri. Dar partea animalică și plină de dorință a creierului – poate nu tocmai a *creierului*, cât a mădularului –, ei bine, acelei părți nu îi păsa deloc. O ținea cu brațul lipit de spatele ei, cu trupul lipit de al lui, atât de aproape, încât toate straturile de haine dintre ei erau doar o barieră enervantă. Îi cunoștea foarte bine formele și simțea modificările pe care le aduseseră trupului ei cei șapte ani – și le savura. O săruta cu o dorință nebună, înfrângându-i orice urmă de control, scoțând în lumina soarelui toate vechile și prăfuitele lor sentimente pentru o nouă zi și un nou început.

Ea încă stătea nemișcată, parcă așteptând.

Dar Rafe înțelese că, în clipa în care ea își alunecă degetele în părul lui și îl sărută înapoi, câștigase bătălia aceasta, Brooke oferindu-i din instinct aceeași plăcere pe care i-o oferea el, amplificându-i nevoia de a o avea în ceva care îl zguduia din temelii, făcându-l să-și imagineze toate felurile în care o putea poseda. Chiar aici și acum, sub razele soarelui, pe treptele de la intrarea în casa bunicii lui, cu vedere spre întreaga Bella Terra.

O cunoștea extrem de bine.

Dar și ea îl cunoștea pe el la fel de bine. Și nu era nevoie de abilități paranormale ca să știe încotro se îndrepta mintea lui – nu la cât de apropiați erau acum.

Așa încât, când ea își strecură cotul între ei, îl lipi de gâtul lui și apăsă cu o forță din ce în ce mai mare, Rafe înțelese că, oricât de mult i-ar fi mângâiat lobul urechii, ea tot nu s-ar fi răzgândit.

– Îmi vibrează pagerul, zise ea.

– Ah, deci asta simțeam eu? zise el zâmbind. Speram să fie ceva diferit.

– Mda, sunt sigură. Dacă mă sună, chiar dacă le-am zis să nu mă caute, sigur e ceva important. Așa că...

Era politicoasă și netulburată, în condițiile în care el avea o erecție de înălțimea și tăria unui arbore sequoia lipită de burta ei. Sau poate că nu era impresionată.

– Sigur, zise el și îi dădu drumul.

Da, îi dădu drumul. Încă o dată.

capitolul 10

Cu Rafe pe urmele ei, Brooke mărșălui prin parcarea publică, plină ochi de turiști, în sus pe străduța lăturalnică și pe lângă mașinile înghesuite sub porticul de la Bella Terra.

Clădirea principală a complexului fusese construită în anii '20 în stil spaniol-californian: pereți groși aurii, din ghips, care să țină afară căldura verii, un acoperiș din țigle de argilă și obloane verzi masive. Familia construise în continuare, până când noile clădiri cuprinseră trei aripi cu o sută de camere de oaspeți. Fiecare generație care venise renovase construcția până când nu se mai văzură decât urme din construcția originală. Iar în ultimii cincizeci de ani, răsăriseră ca ciupercile după ploaie o sumedenie de case împrăștiate prin vie și printre copacii din livezi.

Familia Di Luca prețuise mereu sentimentul de istorie californiană, împânzită cu propria lor istorie, cu toate urcușurile și coborâșurile, cu vii și struguri, cu pământuri, căldură și flori.

Ușa principală dădea fix în First Street și în aglomerația și agitația din centrul orașului. Ușa din spate a corpului principal al clădirii ducea către zona în care se făcea check-inul. Acolo, valeții preluau mașinile luxoase, mașini de golf albe și rafinate așteptau cuminți ca să-i ducă pe oaspeți la vilele lor. Iar exact într-acolo se îndrepta Brooke. Încuviință din cap spre oamenii care împingeau cărucioarele cu bagaje spre biroul de recepție. Toți erau cu tineri și tinere îmbrăcați lejer, în tricouri negre de golf și pantaloni largi de bumbac, de culoare kaki.

Se opri o clipă și observă cu un ochi critic felul în care cel care servea în ziua respectivă la vinăria lor – Folderol Winery – umplea paharele pentru oaspeți din selecția de patru vinuri, discuta despre calitățile fiecărui soi în parte și apoi răspundea la orice întrebări i se puneau.

Fiind un spațiu foarte mare, în complex existau mereu tăvi pline cu limonadă proaspătă pentru oaspeți – și acum cineva vărsase un pahar pe podeaua lustruită. Una dintre cameriste stătea aplecată, ca să curețe.

Brooke se duse până la ea și își așeză mâna pe umărul lui Madelyn.

După cum era de așteptat, fata sări ca arsă. Arăta exact ca o luptătoare stradală: mică și scundă, cu păr blond tuns scurt, aproape ras, cu un tatuaj în formă de șarpe în jurul unei încheieturi și cu o cicatrice destul de mare pe o parte a gâtului. Personalul administrativ se plânsese de mai multe ori de ea, spunând că era destul de ciudată. Dar Madelyn muncea din greu, le ținea locul dacă aveau chef să lenevească și chiar își lua ture duble când nu aveau suficient personal disponibil, așa că oamenii treceau cu vederea aparenta ei ciudățenie.

Brooke ridică dintr-o sprânceană la adresa managerului aflat în spatele biroului și primi un salut gestual ca răspuns. Deși aglomerația de la cazare creștea, managerul și oamenii săi aveau totul sub control.

Respiră adânc pentru prima dată de când intrase Rafe în rezerva de spital a lui Sarah și simți că se mai relaxă un pic. Era din nou în elementul ei, asigurându-se că toți vizitatorii de la Bella Terra erau fericiți, relaxați, liniștiți și, desigur, că se simțeau bine și că dispunea de personalul necesar pentru toate astea.

Se întoarse către biroul administrativ și așteptă o clipă, cât adjunctul ei, Victor Ruiz, întinse pe masă o hartă veche a vinăriei pentru un cuplu de seniori și încercui destinațiile sugerate.

– De unde știe unde să îi trimită? o întrebă Rafe.

– E simplu. Dacă oamenii știu ce fel de vinuri le plac, acesta e un început bun. Deși, în cea mai mare parte a timpului, habar nu au dacă le place cabernetul sau carignanul, vinul alb sau roșu ori dacă într-adevăr le place vinul. Iar aici treaba devine mai complicată. La restaurant e mai ușor. Toată lumea știe ce fel de mâncare îi place, deși uneori unii mai mint ca să pară sofisticați.

Coada din fața biroului se mișcă brusc când un grup de patru cupluri veni la recepție, iar alt cuplu de tineri coborî din lift, părând amândoi foarte dezorientați și îngrijorați.

– Scuză-mă, te rog, îi zise ea lui Rafe, dar nu mai așteptă un răspuns din partea lui.

La această oră din zi, tot personalul avea sarcini duble, fiecare făcea orice era nevoie. Și dacă asta îl deranja cumva pe Rafe, nu conta.

Brooke se duse în spatele biroului și se ocupă mai întâi de grupul de cupluri, aranjându-le un tur cu autobuzul prin ținutul vinurilor, care avea loc a doua zi. Ajută două femei în vârstă să își facă o rezervare la restaurantul Speak-Easy's Cajun, direcționă doi tineri deja amețiți către piscină cu instrucțiuni clare să facă cunoștință cu domnișoara salvamar și apoi căută cuplul confuz care abia coborâse. Atunci îl văzu pe Rafe vorbind cu ei. Amândoi râdeau și încuviințau din cap. Erau mult mai relaxați și mai puțin îngrijorați.

Foarte bine. La urma urmei, era complexul familiei lui. Așa că, în caz de nevoie, era bine să facă și el ceva.

Se uită cum îi conduse prin lobby, până la ușa principală și apoi afară, pe strada principală din Bella Terra. Se opri și gesticulă amplu, explicându-le cum să ajungă la destinația pe care o căutau.

Rafe intră înapoi chiar când agitația se opri brusc, lăsându-i pe toți trei – Rafe, Victor și Brooke – uitându-se unul la altul.

Cei doi bărbați se apropiară unul de celălalt. Amândoi erau extrem de încrezători în sine și poate un pic aroganți.

Brooke le făcu cunoștință:

– Rafe, el este Victor Ruíz, adjunctul meu și, de ceva timp, mâna mea dreaptă. De când e Sarah în spital, am tot stat cu ea, iar asta înseamnă că multe din îndatoririle mele au căzut în cârca lui. Se uită cum cei doi dădură mâna, după care îi spuse lui Rafe: Victor e originar din Paraguay, a lucrat la cele mai bune hoteluri din America de Sud și l-am cunoscut când am fost în vacanță în Buenos Aires. Cunoștea toate celebritățile, știa mereu când, cum și ce să spună la momentul potrivit și își gestiona angajații cu tact și discreție. Așa că l-am ademenit și l-am convins să vină în State.

Cu o strălucire de mândrie și bucurie în ochi, Victor făcu o plecăciune respectuoasă în fața ei.

– Am fost complet dispus să fiu ademenit, mai ales ca să lucrez cu un manager cu renume internațional.

– Ești prea drăguț cu mine, zise ea, perfect conștientă de faptul că Rafe îi privea fără să schițeze nici un zâmbet. Victor, de ce m-ai căutat?

– Nu te-am căutat eu, răspunse el.

– Serios? Ea își scoase pagerul și se uită la număr. Ei bine, cineva mi-a dat un semnal. Și din moment ce ți-am zis numai ție să mă cauți dacă sunt ceva probleme, m-am gândit că...

– Nu, nu. Nu am fost eu. Dar dacă tot ești aici...

Victor începu să îi enumere o litanie de probleme de zi cu zi din complex. Nu era absolut nimic ce nu putea fi rezolvat de ea fără să clipească.

Brooke se încruntă ascultându-l. Dacă nu o contactase el pe pager, atunci cine o făcuse? Foarte puțini oameni aveau acces la acel număr, iar aceștia primiseră instrucțiuni stricte să nu o deranjeze, ca să poată sta cu Sarah. Așa că îl întrerupse până la urmă:

– Este vreo chestiune care să necesite atenția mea imediată?

– Este. Avem un oaspete care vrea să vorbească personal cu tine. Cu nimeni altcineva. Cuvintele lui erau destul de dure, însă lui Victor îi străluceau ochii în timp ce vorbea. Și apoi îi făcu semn spre lobby.

Brooke coti imediat și păși în salonul acela imens pe care Noah îl transformase în lobby-ul complexului.

Trei pereți erau complet din sticlă și se ridicau aproape șase metri în aer, oferind priveliști formidabile asupra grădinilor și a frunzișului, care era atât de des, de bogat și de colorat, încât fiecare masă avea vedere către propriul paradis. Al patrulea perete era un șemineu lat și înalt de la nivelul podelei până în tavan, cu deschideri pe ambele părți, care duceau către lifturi și către zona de check-in. Un bar mic ocupa centrul încăperii, iar acolo se serveau un mic dejun continental dimineața și cina pe timp de seară. Fiecare scaun fusese ales pentru confort. Fiecare oaspete era primit cu oferte din partea casei, care cuprindeau edamame[1] sărate servite în boluri asiatice mici din porțelan albastru și alb și apă de izvor îmbuteliată. La urma urmei, aici era California, nu altceva. Iar asta însemna locul de origine al mâncărurilor holistice, al corectitudinii față de mediu și al snobismului acerb.

Victor făcu un gest larg și zise:

– S-a întors prietena ta italiancă...

– Prietena mea italiancă? Brooke scană imediat lobby-ul imens, până când găsi în mulțime acel cap cu părul roșu ca focul și ondulat. Francesca? E aici Francesca?

– Francesca? Singura Francesca pe care o știu eu este... Oh, Doamne! În clipa aceea, pentru prima dată de când se întorsese, Rafe arăta ca și când cineva îi retezase picioarele de sub el. Iar înainte ca Brooke să apuce să dea fuga în lobby, o apucă de braț. Mama mea? Mama mea e aici?

capitolul 11

– Vine des în vacanțe aici. Acum scuză-mă, te rog, zise Brooke, luându-i mâna de pe brațul ei, dar mă duc să-i urez bun venit invitatei mele.

Se duse apoi în lobby.

Dumnezeule, era enervant! Absolut enervant! Și frumos. Și mult prea periculos pentru ea în toate modurile posibile. Cu el trebuia să fie mereu extrem de atentă la tot ce spunea și la tot ce făcea, pentru că întotdeauna o urmărea mult prea atent.

---

[1] Soia încă verde, sub formă de păstăi mici, care se consumă cu precădere în Japonia (n.tr.)

Se apropie de masă și strigă încet:

– Francesca!

Cu mișcările elegante ale unei dansatoare, Francesca se răsuci pe scaun. Chipul ei atât de fabulos conturat se lumină imediat și se ridică. Purta o ținută formată din niște pantaloni crem și un pulover negru cu guler în V, care îi îmbrățișa splendid toate curbele, și era încălțată cu niște pantofi negri cu tocuri atât de înalte, încât Brooke fără îndoială și-ar fi rupt gâtul dacă ar fi încercat să facă numai un pas în ei. Dar Francesca se mișca de parcă pantofii aceia erau o simplă extensie a picioarelor ei. O cuprinse strâns pe Brooke într-o îmbrățișare parfumată și zise cu un accent italian pronunțat:

– Brooke! Draga mea fată, ce bine să te văd, în sfârșit! Am tot întrebat de tine, dar dragul tău prieten Victor mi-a tot spus că ești ocupată cu Sarah. Francesca se îndepărtă de Brooke și o privi fix în ochi, cu ochii ei frumoși înecați în lacrimi. Ce tragedie! Și ce femeie dulce... Ea a fost unul dintre cele două lucruri bune cu care m-am ales în urma căsniciei cu acel *bastardo* Gavino Di Luca.

– Nu pot să-mi dau seama care ar fi al doilea, zise Brooke sec.

Francesca se uită peste umărul lui Brooke.

– Raffaello! Dragul meu băiat, iată-te și pe tine! Speram să fii aici. A trecut așa de mult timp de când nu te-am mai văzut! exclamă ea și își aruncă plină de exuberanță brațele în jurul siluetei rigide a lui Rafe.

Rafe strâmbă din nas și își dădu ochii peste cap.

Toată lumea din încăpere se întorsese și se uita la ei, însă Rafe ura ca oamenii să se holbeze la el.

– Hai să stăm jos, zise el.

– Sigur, dragul meu. Chiar ar trebui să nu ne mai dăm în spectacol, zise Francesca, întorcându-se și făcându-i cu ochiul lui Brooke.

În timp ce Rafe le trăgea scaunele, Brooke se chinuia să-și ascundă zâmbetul.

Dacă el o cunoștea mult prea bine pe Brooke, în aceeași măsură îl cunoștea Francesca pe el. Îi plăcea la nebunie să se dea în spectacol și profita de fiecare ocazie ca să manipuleze situația în avantajul ei și să-l facă pe Rafe să se comporte ca un fiu afectuos.

Se așezară toți trei în jurul mesei, pe care încă se afla o ceșcuță cu un rest de espresso. Cu ochii ei mari și exotici, Francesca îi privi pe amândoi.

– Ce mult mă bucur să vă văd din nou împreună! Atât de tineri și atât de perfecți unul pentru celălalt! Pasiunea dintre voi încă arde la fel de puternic?

„Oh, Dumnezeule!" Brooke uitase cât de directă putea să fie Francesca. Chelnerul, care venise să le aducă apă din partea casei și să le ia comanda, se opri brusc din ce făcea și părea cu adevărat uluit și încântat când auzi exclamația Francescăi.

– Cu timpul, mi-am mai șlefuit gusturile, zise Brooke. Amintindu-și de sărutul febril de pe veranda casei Nonnei, nici măcar nu îndrăznea să ridice privirea ca să se uite la Rafe. Dar nu avea de gând să o lase pe Francesca să îi tulbure în vreun fel starea de calm. Trent!

Chelnerul își mută imediat atenția spre Brooke. Se grăbi să înainteze și să le umple paharele cu apă cu gheață.

– Ai mai dori un espresso, Francesca? se oferi Brooke. Sau poate puțin vin?

Francesca îi oferi tânărului chelner un zâmbet încântător.

– Copii, vreți să împărțiți cu mine o sticlă din fantasticul sauvignon Di Luca?

Brooke și-ar fi dorit să o refuze. În ultimul timp, dormise prea puțin. Și ca să îi poată face față lui Rafe, cu siguranță trebuia să aibă mintea limpede și să rămână cât mai alertă. Dar Francesca dădea semne clare de oboseală: zâmbetul îi tremura în colțul buzelor și avea umbre negre sub ochi. Ceva era în neregulă, așa că Brooke îi spuse lui Trent:

- Adu-ne o sticlă de Dragon Fire Sangiovese din 2004 și trei pahare. Așteptă ca tânărul să plece, după care se întoarse către Francesca și zise: Și acum spune-mi ce te aduce în Bella Terra.

- Am auzit de atacul pe care l-a suferit Sarah și am vrut să vin ca să mă asigur că e bine. Francesca lăsă privirea în podea, arătând atât de vinovată, încât Brooke se întrebă în sinea ei cum câștigase femeia aceasta premiul Oscar pentru cea mai bună actriță.

- Și pentru ce altceva?

Tonul amenințător al vocii lui transmitea fără urmă de îndoială cât era de sceptic.

Tăcerea dură prea mult, iar Francesca se încruntă supărată, așa că Brooke se aventură să spună:

- Tind să cred că Francesca a avut niște probleme maritale.

Trent se întoarse aducând sticla de vin și paharele, le arătă eticheta, primi aprobarea din partea clienților, scoase dopul și apoi le turnă vin în pahare. Și totul într-un timp record. Iar când Francesca gustă licoarea și îi zâmbi, tânărul aproape că sări doi pași în spate, ca și când fusese nimerit de săgeata lui Cupidon.

Francesca avea efectul acesta asupra bărbaților.

Brooke îi făcu semn că putea să plece.

- Te chem eu când mai e nevoie.

Trent încuviință din cap. Era doar un alt tânăr foarte chipeș care tocmai o cunoscuse pe femeia visurilor lui - și aceasta era mai în vârstă decât mama lui.

Francesca mai sorbi o dată din vin, după care oftă adânc, de parcă ar fi avut inima frântă într-o mie de bucăți.

- Divorțul nu a fost din vina mea...

- Mda, nu e niciodată vina ta, bălmăji Rafe.

- A fost vina lui, continuă Francesca. Mi-a dat o boală.

Brooke nu își putea aminti ultima dată când Rafe rămăsese literalmente cu gura căscată de uimire.

- Dumnezeule, mamă?! Ești bine?

– Da, antibioticele m-au ajutat să scap repede de orice problemă, dar asta mi-a dat clar de înțeles că Raimund se culca și cu alte femei. Cu multe alte femei. Și nici măcar nu erau frumoase. Nici una ca mine. Francesca strâmbă din nas, dezgustată. Femei nespălate, cu tatuaje pe mâini și pe nas.

– Și cu boli, zise Rafe.

– Taci! Rafe, îi ceru Brooke, după care o luă de mână pe Francesca. L-ai întrebat de ce?

– Sigur că l-a întrebat, cum să nu-l întrebe? bălmăji Rafe, afișând un rânjet strâmb. Sigur l-a întrebat din toți rărunchii.

– Taci, Rafe! îi zise de data aceasta Francesca, după care se întoarse către Brooke. Da, l-am întrebat. A zis că am îmbătrânit, că nu mai sunt la fel de atrăgătoare ca pe vremuri.

Atât Rafe, cât și Brooke rămaseră privind-o șocați. Se uitau la părul ei roșcat-arămiu și buclat, la pielea ei netedă brăzdată doar de riduri extrem de fine de expresie, la ochii albaștri superbi și la chipul acela care făcea să izbucnească artificii.

– Glumești, zise Rafe. Chiar și eu pot să văd că ești superbă.

– Oh, mulțumesc, fiule, zise Francesca bătându-l ușor pe braț. Dar sânii ăștia cam indică sudul.

– Ai 50 de ani, zise el sec. E normal să existe o oarecare deviere spre sud.

– Oh, mai taci, Rafe, zise Brooke și se întoarse din nou spre Francesca. Mie îmi sună mai degrabă ca și când Raimund a fost un bărbat slab. Slab și abuziv. Mă bucur mult că ai scăpat de el.

– Da, zise Francesca cu glas scăzut, ridică paharul, învârti o clipă conținutul licoros și sorbi.

Rafe o cunoștea pe mama lui. Și recunoștea expresia aceea răutăcioasă care apăruse pe chipul ei. Își așeză paharul pe masă cu mișcări calculate.

– Ce i-ai făcut, mamă?

Francesca chicoti. Era un sunet cald, plăcut și gutural.

- Vrei să spui că n-ai auzit de scandal? A apărut peste tot în presă.

- Am fost un pic ocupați pe aici, îi spuse el.

- Eu am văzut ceva despre divorț, dar nu era nimic scris despre motiv, rosti Brooke.

Pe un ton extravagant, Francesca anunță:

- Camerele l-au surprins pe Raimund sărutându-l pe amantul lui, un mascul.

- Adică e homosexual?

Brooke părea șocată, dar și dezamăgită în același timp.

- De ce ești așa de surprinsă, Brooke? Rafe își dădu seama imediat că tonul pe care vorbise fusese un pic cam tăios, așa că își modulă vocea: Mulți gigolo se îndrăgostesc de clienții lor plătitori.

- Pe ecran pare foarte implicat sexual cu partenerele lui, zise Brook îmbujorându-se.

Ba chiar se îmbujorase ca și când ar fi atras-o și pe ea individul.

- Oh, chiar este! Francesca își aranjă coafura voluminoasă cu ambele mâini. Nu este interesat de bărbați câtuși de puțin. Ba chiar îi ura pe toți prietenii mei gay. Îi evita cât putea și făcea mereu comentarii nepoliticoase la adresa lor. Așa că nu mi-a fost greu deloc să-l rog pe dragul de Neville să-l implice pe Raimund într-un scandal, iar Neville a fost de acord din prima. Ba, mai mult, mi-a zis că de mult voia să-l bage pe Raimund într-o treabă de-asta, așa că, atunci când Raimund a ieșit din clubul acela de noapte și a pozat pentru camere, Neville deja ieșise în presă cu declarații în care mărturisea că dragostea dintre ei era motivul despărțirii noastre.

Atunci își dădu seama Brooke că rânjetul strâmb al lui Rafe era copia fidelă a zâmbetului mamei sale.

- Paparazzi au sărit imediat și au mușcat momeala, continuă Francesca. Aproape că l-au cărat pe Neville lângă Raimund. Neville a sărit să-l ia în brațe și să-l strige „dragule, iubitule!" Neville e fost jucător de rugby, dacă nu știai. Chiar dacă Raimund s-a zbătut cât a putut, n-a avut nici o șansă să scape. Francesca râse lung, scăzut și controlat. Există chiar și o poză în care mâna lui Neville îl strânge tare de fund pe Raimund. Tot o să mai primească oferte pentru rolul principal, desigur, dar cred că de-acum filmele o să aibă un *alt fel* de poveste decât până acum.

Rafe se lăsă pe spate în scaun și râse scurt.

– Așa că am venit aici ca s-o văd pe Sarah, pentru că mereu se poartă minunat cu mine și mă face să mă simt ca și când ar fi mama mea, nu a lui Gavino. Iar când ajung, aflu că e în spital!

Francescăi i se umplură imediat ochii de lacrimi, iar Rafe se gândi sau, mai bine zis, își dorea să creadă că empatiza într-adevăr cu Sarah și cu durerea ei.

– Am vrut să mă duc la spital s-o văd, dar mi-au zis că n-are voie decât familia. Am voie?

– Ar fi bucuroasă să te vadă, zise Brooke, chemându-l la masă pe Trent. Mergi, te rog, jos la recepție și confirmă apartamentul domnișoarei Pastore pentru seara asta și în următoarele zile.

Trent încuviință din cap, cu ochii strălucindu-i de iubire, apoi se îndepărtă cu spatele, ca și când Francesca ar fi fost o veritabilă membră a familiei regale.

Puștiul era amorezat până peste cap.

– O să rămân câteva săptămâni. Sper că nu te încurc cu nimic, fată dragă? Nu o să ai vreun conflict cu clienții care au nevoie de cameră?

Francesca părea sincer îngrijorată în privința aceasta.

– E deja extrasezon, și tu ai nevoie de una dintre cele mai scumpe camere, așa că o să te duc la Millionaire's Row, iar când ne întoarcem de la spital te cazăm și apoi te conducem la vila ta. Brooke se ridică în picioare cu paharul de vin aproape neatins. Să știi că, de fapt, ne este de mare ajutor să vii s-o vizitezi pe Sarah. Asigur-o, te rog, că o să mă întorc negreșit diseară. Se întoarse apoi către Rafe și completă: La fel și băieții, nu?

– Firește, răspunse el, ajutând-o pe mama lui să se ridice.

- Mă duc să-i spun portarului să-ți cheme o mașină care să te ducă la spital, zise Brooke.

- Și apoi mergem să-mi faci cunoștință cu șefii personalului din complex? întrebă Rafe.

Expresia de pe chipul ei deveni rece și indescifrabilă.

- Cum dorești.

Rafe o privi plecând – înaltă, sigură pe sine, atrăgătoare și complet dezirabilă. Și *nu* a lui.

Francesca îi cuprinse obrazul cu degetele și îi întoarse fața spre ea.

- O să vii să petreci timp cu mama ta?

- O să vin, da.

Nu avea cum să se eschiveze și știa foarte bine asta. Dar detesta al naibii de tare tornada constantă, schimbătoare și amenințătoare de emoții pe care o emana Francesca.

- Mă bucur. Francesca afișă acel zâmbet strălucitor care făcea orice bărbat din jur să se topească pe picioare. În schimb, o să te ajut să obții ceea ce-ți dorește inima.

Nu! La naiba, nu!

Și apoi zise în italiană:

- Te rog, mamă... Am tot ce îmi trebuie.

- Nu-i adevărat! zise ea fermă. E timpul să nu mai trăiești doar pe jumătate. Este timpul să ai absolut tot ce îți *dorești!*

capitolul 12

- Domnișoară Pastore? Victor le întrerupse momentul cu o plecăciune. Ochii lui căprui calzi și respectuoși erau ațintiți asupra Francescăi. Veniți cu mine, vă rog, mașina dumneavoastră vă așteaptă la ușă.

Francesca își așeză mâna pe brațul lui.

- Victor, ești un bărbat atât de chipeș și de cald! Cum ai reușit să rămâi singur?

- Fug foarte repede, răspunse Victor cu sinceritate.

Când cei doi se îndreptau către ușă, Rafe auzi râsul distinctiv și gutural al mamei sale.

„La naiba!" Ca și când nu se întrezăreau deja suficiente probleme la orizont după ce bunica lui fusese atacată, Dopey era șeriful local, iar Brooke Petersson devenise persoana lui de contact în această anchetă. Acum era aici și mama lui. Când își amintea de anii copilăriei timpurii – certurile furibunde dintre părinții lui, lacrimile de crocodil ale mamei de fiecare dată când tatăl lui se culca cu altă femeie, împăcările lascive și apoi alte runde de suferință și uragane de emoții –, simțea că îi venea să explodeze. După ce divorțaseră părinții lui, rămăsese să locuiască împreună cu Francesca câtă vreme ea pendulase între suișurile și coborâșurile aventurilor amoroase și ale căsniciilor atât de pasionale, încât paparazzi luau foc.

Francesca adora scenele dramatice. Ba, de fapt, orice soi de dramă aproape că o făcea să înflorească. Iar când Rafe obținuse rolul său de debut în acel film și primise aprecierea lumii întregi, toți se așteptaseră ca el să fie la fel ca mama lui.

Dar el nu era deloc ca ea. De aceea venise, într-un final, să locuiască la bunica lui. La vârsta de 14 ani și cu toată brutalitatea tinereții, Rafe se rupsese de ea și de actorie. Îi spusese Francescăi că actoria i se părea sinonimă cu minciuna și că el nu mai voia să fie un mincinos. Așa, ca ea. Ca tatăl lui. Iar ea vărsase lacrimi amare.

Dar lui nu-i păsase. Pentru că atunci nu mai credea în lacrimile și în râsetele ei. Pentru el, fiecare mișcare a ei părea suspect de actoricească. Fiecare cuvânt pe care îl rostea suna a actorie. A minciună.

Iar el fusese foarte hotărât să devină un om adevărat, sincer și cu coloană vertebrală, iar determinarea aceasta aproape că-l omorâse. Ba, mai rău, îl distrusese.

Numai un singur lucru îl salvase. O singură persoană.

Cu aceeași neclintire care devenise o a doua lui natură după mulți ani lungi petrecuți în branșă, o aștepta pe Brooke. Ar fi trebuit să se întoarcă deja.

Poate că o reținuse Francesca. Sau întârzia din cauza vreunui oaspete sau a unui membru al personalului. Dar cel mai probabil pur și simplu nu voia să-i îndeplinească cerințele pe care ea le considera nerezonabile.

Dar se afla în plină anchetă. Era posibil să-l lase o vreme să aștepte, așa că se gândi să-și folosească timpul în scopuri productive. Se întoarse și se duse înapoi în zona de check-in. Intenționa să se uite peste harta cu vilele de oaspeți, să o aleagă pe cea pe care voia să o folosească pe post de bază și să ia cartela de acces. Avea să-și ia bagajul din mașină – pentru că al naibii de sigur nu avea încredere în mâinile curioase ale vreunui cărăuș de bagaje –, iar la un moment dat urma să meargă la baza aleasă și să-și instaleze tehnologia.

Când se apropie de recepție, o blondă înaltă, cu părul strâns într-o coadă de cal care se legăna, cu un bronz perfect și cu picioarele până-n gât se întoarse către el. Era o frumusețe californiană tipică – purta o bluză neagră și pantaloni deschiși la culoare, o ținută conformă cu regulamentul complexului. Când îl văzu, ochii ei mari și albaștri se luminară imediat și sări la fel ca o jucătoare de tenis profesionistă care revenea în atac după o lovitură aproape de fileu.

– Bună, Rafe. A trecut ceva timp.

– Bună, zise el tărăgănat, ridicând dintr-o sprânceană la ea și încercând să-și dea seama dacă era una dintre femeile care văzuseră filmul lui din copilărie și se prefăcea că îl cunoștea sau dacă era o persoană pe care o uitase complet.

Oricare din cele două variate era la fel de posibilă.

– Jenna. Jenna Campbell, zise ea, întinzându-i mâna și oferindu-i un zâmbet de regină a frumuseții. Mă mai ții minte? Eram împreună la cursul de matematică, iar eu nu mă pricepeam deloc la calcule și tu m-ai ajutat la bibliotecă? Ții minte? După școală, tu și eu între teancurile alea de cărți prăfuite...

– Firește, zise el politicos, deși nu avea nici cea mai mică idee cine era. Dar măcar acum știa că era una dintre persoanele pe care le uitase cu desăvârșire. Erai în echipa de încurajare, nu?

Ea făcu un pas în spate, uluită și aparent jignită.

– În echipa de încurajare?

Se părea că o insultase.

– În ultimul an de liceu am fost *majoretă-șefă*!

Era mai mult decât evident că o insultase.

– Eram singura care putea să facă un salt pe spate complet pe teren. Știi asta, zise ea și se întoarse pe jumătate, parcă arătându-i agilitatea despre care vorbea, oferindu-i o priveliște a fundului ei ferm.

El nu obiectă. Avea un fund tare frumos. Doar că părea prea obsedată și impresionată de sine.

Când el nu zise nimic, ea insistă:

– Eram cu Eric Wright, mijlocașul, mai știi?

– A, da, știu. Ceva din ea trezea la viață demonul din el, așa că o întrebă: Până la urmă, Eric și-a declarat deschis homosexualitatea?

– Poftim?

Tonul plăcut al vocii ei dispăru, lăsând loc mârâitului indignat al unei femei jignite.

Dar lui Rafe nu-i păsa.

– Te întrebam dacă Eric și-a dat până la urmă pe față orientarea sexuală, repetă el.

– Dacă a spus că e...

– Da. A anunțat public că era gay? Mă așteptam să facă asta de îndată ce termina facultatea.

– Nu! Nu fi stupid, nu era gay! Era... Ei bine, nu era gay!

– Bine, rosti Rafe și își îndesă mâinile în buzunare, încercând să pară pașnic. Probabil m-am înșelat.

Ea zâmbi tăios, arătându-și toți dinții albi.

– Dar de ce vorbim despre Eric? Ce ai mai făcut?

– Am călătorit.

– Și mie îmi place la nebunie să călătoresc. Pe unde ai fost?

– Pe ici, pe colo, răspunse el sec, așteptând ca ea să declare că adora tot ce ținea de călătoritul pe ici, pe colo.

Însă fata nu era atât de prostănacă. Sau poate că era mult prea concentrată asupra sa ca să înțeleagă atitudinea lui evazivă.

– Eu sunt managerul spa-ului de aici, de la Bella Terra. Dacă ai vrea ceva, un masaj cu pietre calde sau o exfoliere corporală în stil franțuzesc, trebuie doar să-mi spui și mă ocup personal.

Ce-ar fi trebuit să răspundă el la replica asta? La drept vorbind, îi venea în minte un singur cuvânt cu care să-i răspundă, dar nu părea prea potrivit sau politicos din partea lui. Așa că...

– Mulțumesc, zise în schimb.

– Asta a sunat un pic provocator, nu? zise ea, frecându-și umărul de el la fel ca o pisică în călduri și chicotind.

– Nu, deloc.

Începea să-și amintească de ea. Fusese o mare admiratoare de-a lui prin liceu. Și nu numai... De-a lungul timpului, fusese mai mult decât evident că Jenna ar fi făcut orice era nevoie ca să pună mâna pe unul dintre fiii Di Luca. Era o arivistă de primă mână, afirmase bunica lui, și deloc subtilă în comportament. El înclină ușor capul într-o parte, studiind-o din cap până-n picioare.

– Știi că eram praf la matematică, nu?

Ea chicoti complice.

– Poate că *eu* te-am meditat *pe tine*?

– Poate că așa a fost, zise el, vrând să plece. O să fiu un pic cam ocupat cu familia mea ca să am timp de orice fel de tratamente la spa, dar mulțumesc pentru ofertă. Aruncă o ocheadă spre hol și o zări pe Brooke venind spre el. Scuză-mă, te rog, îi spuse fetei și apoi plecă, uitând cu totul de Jenna, de serviciile ei de la spa și de fundul disponibil și aproape pus pe tavă.

La urma urmei, poate că fundul ei fusese bun pentru o pipăială în liceu, dar acum nu mai era un adolescent disperat și plin de hormoni. Sau cel puțin nu când se uita la Jenna Campbell.

Își păstra toată disperarea pentru Brooke.

*

Rafe Di Luca nu își amintea de ea.

Jenna Campbell se holbă după el în timp ce se îndrepta spre recepție cu Brooke Petersson.

Rafe Di Luca nu își amintea de ea.

Jenna își aminti conversația lor din bibliotecă, unde râseseră împreună de felul în care se uitase la ea și, cum ea se aplecase peste el, vârându-i sub nas decolteul generos. Cu toată disperarea unui om flămând de mult timp care vedea mâncare, el o apucase, o lipise de perete, se jucase cu sânii ei, îi vârâse limba până-n gât de mai multe ori, ca și când ar fi fost cu adevărat disperat să pună mâna pe o puicuță cu sânge fierbinte, în locul nemernicei reci care îi era iubită. Și apoi sărise ca ars și fugise, ca și când i-ar fi fost frică să nu o posede chiar acolo, în bibliotecă.

Și acum Rafe Di Luca nu își mai amintea de ea. Și nici măcar nu încercase să ascundă acest lucru.

Se simțea peste măsură de umilită.

Ținea minte că îl ademenise în bibliotecă promițându-i că avea să îl ajute la matematică – nu că ar fi trebuit să se chinuiască prea mult ca să-l ispitească. Își amintea fiecare detaliu al acelui sărut și al pipăielilor. El fusese cel mai bun cu care se întâlnise vreodată. Sălbatic, puternic și disperat după ea. Noaptea, își amintea cum ar fi fost cu un bărbat ca el, cu mădularul lui mare și fierbinte și dând din fund. El cu siguranță ar fi fost în stare să o facă de mai mult de o dată pe noapte. Ar fi fost în ea tot timpul.

Își mușcă buza de jos suficient de tare încât să o doară.

Toată viața ei, sperase că Rafe avea să se întoarcă la un moment dat și să termine ce începuse cu ea.

Dar el nici măcar nu-și mai amintea de ea.

Își amintea de nemernica aia de Brooke Petersson.

Brooke Petersson.

Șefa Jennei.

Iar acum el se uita la Brooke ca și când el ar fi fost o înghețată, iar ea o prăjitură de ciocolată cu o cireașă deasupra.

În liceu, Jenna o detesta pe Brooke pentru că era așa de moale, atât de rănită de viață și așa de lașă. Dar chiar din prima clipă Brooke îl suflase pe cel mai frumos dintre frații Di Luca, devenind amica lui bună. Pentru că toată lumea știa că nu se întâmpla nimic între ei din moment ce micuța Brookie era o virgină prea speriată ca să se culce cu el.

Și apoi, dintr-odată, deveniseră un cuplu. Ba chiar un cuplu atât de fierbinte încât, dacă stăteai prea mult în preajma lor, ți se ardea pielea de la scântei. Toți copiii șușoteau. Erau atât de absorbiți unul de celălalt încât se țineau de mână, își inspirau aerul unul altuia și nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

Era ceva absolut grețos, iar Jenna nu suportase asta. Așa că îl convinsese pe tatăl ei că avea nevoie să plece mai devreme la colegiu, ca să se familiarizeze cu campusul și cu atmosfera de facultate.

Și când aflase că Rafe și Brooke se despărțiseră aproape imediat după ce plecase ea din oraș, dar nu fusese acolo ca să-l ajute să-și revină după despărțire, se înfuriase la culme.

După aceea, Jenna așteptase ani la rândul să aibă șansa de a-l convinge pe Rafe să se culce cu o femeie adevărată.

Și el nici măcar nu-și amintea de ea.

Jennei îi sună pagerul. Verifică numărul, așteptându-se să fie cineva de la spa cu vreo urgență stupidă – de împăturit prosoape sau altceva.

În schimb, era *el*. Nu vreo fantezie adolescentină stupidă precum Rafe.

Da, sigur, *el* nu era bogat. Da, o speria uneori. Și, da, avea accese de furie care puteau să-i bage pe amândoi în belele.

Dar era un bărbat. Un bărbat adevărat.

Se holba la numărul de pe ecranul pagerului, furioasă că o contacta când se afla aici, unde pericolul era atât de mare, dar în același timp exaltată de ideea că nu putea sta departe de ea. În acea primă noapte, fusese singură în spa, curățând după ce una dintre maseuzele alea idioate făcuse o criză de nervi, spărsese o sticlă de ulei și își dăduse demisia. Jenna ar fi trebuit să pună una dintre cameriste să se ocupe de asta, dar șefa de la administrativ avea o atitudine enervantă și, deși existau puține persoane pe lumea asta care o speriau, Ebrillwen sigur era una dintre ele.

Prima dată când Ebrillwen își dăduse seama că Jenna închidea spa-ul mai devreme și semna că fusese făcută curățenie înainte ca echipa să fi terminat, o amenințase că avea să le spună lui Noah și lui Brooke. Și Jenna fusese de prea multe ori pe marginea prăpastiei – doar era în perioada de probă. Așa că rămăsese să curețe după maseuza aia idioată. Când el pătrunsese prin efracție, terminase de mult de frecat fiecare colțișor. Se dezbrăcase de haine, intrase la duș, după care, când se întorsese, îl văzuse acolo. Rânjind și uitându-se la ea. Iar ea țipase și lovise în toate părțile. El o târâse pe masa de masaj, se aplecase peste ea și apoi o posedase cu sălbăticie. Mădularul lui fusese fierbinte și tare și îi frecase mugurul cu pietre calde în timp ce i-o trăsese.

În noaptea aceea o posedase de trei ori. Trei! Până când simțise că o durea totul. Și de fiecare dată fusese mai bine decât înainte.

„Pun pariu că tu n-ai putea face asta, Rafe Ce-Tare-Sunt-Eu Di Luca!“

Victor veni în spatele biroului de la recepție.

– Ce pot face pentru tine, Jenna?

Ea rămase o clipă uitându-se la el, în timp ce excitarea i se revărsa prin vene în cascade. Strânse tare coapsele, încercând să se abțină. Doar că mișcarea aceasta doar stârni valuri și mai intense prin trupul ei. Așa că luă o decizie serioasă: avea să își ia pauza acum, să îl găsească pe tipul ei și să și-o tragă, iar în schimb ea avea să-l învețe câteva lucruri. Ce ar fi putut merge prost?

Aruncă o privire urâcioasă în direcția lui Rafe și a lui Brooke, care se uitau peste harta complexului. Oamenii cei mai importanți păreau să fie foarte ocupați.

– Da, Victor, voiam să vorbesc cu Brooke, dar nu vreau s-o întrerup. Trebuie să plec câteva ore, zise ea, adoptând o expresie studiată de rușine. Știi tu, probleme femeiești.

Victor făcu un pas în spate, ca și când ar fi fost contagioasă.

– O să-i transmit eu.

– Le spui și celor de la spa să o sune pe Brooke dacă au nevoie de ceva?

– Da, sigur, le spun și lor.

– Mulțumesc, Victor, zise Jenna, fluturând din degete. Mă întorc cât pot de repede.

Se duse la ușă, dar acolo se opri o clipă. Se mai întoarse o dată, se uită la Brooke – era pedantă și autoritară. Îl privi apoi pe Rafe, care se apleca peste Brooke și mai avea un pic și exploda de câtă sexualitate emana.

„Să-i ia naiba!" Avea să îi facă pe amândoi să le pară rău că se născuseră.

capitolul 13

„Grozav!" Fără să știe unde locuia Brooke, Rafe alese-se chiar vila de lângă cea în care stătea ea. Încercase să îl convingă că avea nevoie de un spațiu de locuit mai mare, dar el voia musai acea locație, din același motiv din care o dorise și ea – se afla în centrul tuturor celorlalte clădiri din incintă.

Așa că aveau să fie vecini. Nu era mare lucru. Putea să trăiască știind că el se furișa prin tufișuri. La urma urmei, singurul lui interes era să afle dacă ea o lovise sau nu pe bunica lui cu un levier. Asta era tot. Părea mult mai interesat să stea la palavre cu Jenna Campbell, pe care o găsise în incintă cât timp ea fusese afară, vorbind cu mama lui.

Brooke își frecă fruntea. Probabil devenea așa de morocănoasă pentru că o cunoștea destul de bine pe Jenna și era sigură că ea fusese cea care îl găsise pe el. Dar, la drept vorbind, nu era problema ei dacă el voia să flirteze cu toate femeile ușuratice din oraș, atât timp cât o făcea cât mai departe cu putință de tufișurile ei, ca să zicem așa.

– Mă bucur că am rezolvat asta. Cu o sinceritate falsă ridicată la rang de artă – în fond, administrator principal al unui complex de renume –, Brooke îi zâmbi lui Rafe. Și acum mă scuzi, te rog, trebuie să-i iau locul lui Victor o vreme, așa că mă duc să mă schimb.

– Să-ți pui uniforma? o întrebă Rafe.

– Exact.

– Stai o clipă! Mă duc să-mi iau geanta și vin cu tine.

– Du-te și ia-ți geanta, iar personalul administrativ o să-ți aducă o mașină de golf ca să te ducă la vila ta.

– De ce să mai deranjăm personalul administrativ când poți să mă duci tu?

– Pot să mă schimb și fără ajutorul tău.

– Vreau să mă familiarizez din nou cu zona și să cunosc mai mulți angajați.

Enervată peste măsură, Brooke pufni:

– De ce nu convoci o întâlnire, să-i pui pe toți să stea drepți în fața ta și să-i interoghezi?

– Se obțin rezultate mai bune din întâlniri întâmplătoare, informale.

Omul părea să nu-i înțeleagă deloc sarcasmul. Dar ea știa că trebuia să fie prudentă. După toate aparențele, nu avea cum să scape de el și era destul de sigură că Rafe voia să vadă unde locuia și dacă neglijase să șteargă urmele de la sângele Nonnei de pe oglinda din baie.

– Ia-ți geanta atunci! Te aștept aici. Îl urmări ducându-se la ușă, gândindu-se să o ia la fugă în direcția opusă. Dar ajunse repede la concluzia că era o idee proastă și imatură. Și oricum nu ar fi putut fugi suficient de repede ca el să n-o prindă din urmă.

În plus, de îndată ce plecă Rafe, un grup mare de vizitatori se îmbulzi în zona de check-in, așa că Brooke se mută în spatele biroului, ca să ajute cu cazările. Agitația aceea continuă vreo jumătate de oră, iar singurul moment în care avu timp să se gândească la Rafe fu când îl văzu trecând prin lobby cu Noah, amândoi aducând pahare de limonadă și apă pentru oamenii de la coadă, liniștind temperamentele masculine și flirtând cu femeile ca niște Don Juan experți. Farmecul specific familiei Di Luca era folosit drept condiment pentru a da savoare vieții de zi cu zi.

Când se mai domoli agitația, Brooke se duse la cei doi frați și îi găsi ciondănindu-se, necăzând de acord asupra locului în care avea să stea Rafe – la Noah, la Eli sau în complex. Și nu zise nimic când îl auzi pe Rafe spunând:

- Vreau să mă comport exact ca un oaspete, să ascult ce vorbesc localnicii care vin să bea ceva și să văd dacă grădinarii sau cameristele știu ceva. Cu cât rezolvăm mai repede treaba asta, cu atât mai iute o să plec de aici, Noah!

Felul în care se uita Noah la ea, ca și când ar fi fost îngrijorat din pricina modului în care avea să gestioneze situația, o făcu să intervină între frați:

- O să fim bine, Noah. Nu e plin sezon pentru turiști și nu avem nevoie de toate vilele libere. Îl duc eu acolo. Oricum o să stau un pic de vorbă cu personalul, ca să mă asigur că toate lucrurile merg ca unse și apoi o să mă întorc la spital să văd ce face Nonna înainte să adoarmă.

- Și tu când mai dormi? o întrebă Rafe. Din câte îmi spui, faci cam multe ore suplimentare.

„Nu îl lovi în văzul tuturor din lobby!“

Brooke se răsuci pe călcâie și porni pe un coridor îngust, ce ducea către cele mai adânci cotloane ale hotelului.

– Nu e un efort să văd ce mai face bunica ta. Mă bucur să o fac.

Rafe și Noah ajunseră imediat în spatele ei.

– Ești obosită, zise Rafe.

Noah o opri cu o mână fermă pe umăr, privind-o vădit îngrijorat.

– Te-am solicitat prea mult? Ce-ai zice să-ți iei câteva zile libere?

De ce? Ca să fie la dispoziția lui Rafe, oricând avea el chef?

– Termin la zece, pufni ea, după care inspiră adânc ca să se calmeze și se întoarse spre Rafe: Personalul din tura de noapte are instrucțiuni să-l sune pe Noah dacă apar probleme, iar în timpul acestei perioade de criză, Victor chiar a fost de ajutor. La fel doamna Jones.

Noah se cutremură.

Rafe se uită de la unul la altul.

– Cine e doamna Jones?

– Nazista noastră care se ocupă de serviciul administrativ, răspunse Noah.

Brooke se opri în fața unei uși mari, simple, pe care scria mare *Biroul administrativ*.

– Sst! O să te audă!

Noah se cutremură din nou, exagerând pentru a crea un efect dramatic.

– O să vă las să vă descurcați singuri. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, Rafe. Brooke, ia-ți liber mâine! Îți ținem noi locul. Mă duc înapoi la spital. Preț de o clipă, cel mai mic dintre frații Di Luca păru obosit și îngrijorat. Nu suport să văd că Nonna are dureri, dar trebuie să merg să văd ce face. Dacă aș fi făcut asta înainte, poate că nu s-ar fi întâmplat nimic.

Brooke își așeză mâna pe brațul lui, ca o încurajare.

– Dacă ai verifica-o mereu pe Nonna, știi bine că ți-ar trage una peste cap și ți-ar zice să-ți vezi de viața ta și să o lași în pace. Ceea ce s-a întâmplat... s-a întâmplat pur și simplu. Și tot ce putem face acum este să ne asigurăm că nu se mai repetă.

Ambii frați vorbiră la unison:

- Nu o să se mai repete.

În mod normal, acești doi frați Di Luca erau cei care aveau cele mai mari șanse să se ia la ceartă pe orice subiect. Dar în privința asta erau complet de acord.

- Știu. Și știe și ea, zise Brooke bătându-l ușor pe braț pe Noah. Du-i Nonnei ceva bun de la restaurant. Mâncarea de la spital nu-i bună deloc și a cam slăbit de când e internată.

- Bună idee! zise Noah și porni pe coridor, în direcția restaurantului.

Brooke se întoarse către Rafe și zise:

- Noah vrea să angajăm jumătate de personal din rândul localnicilor, dar cele mai multe dintre domnițele privilegiate din Bella Terra nu și-au făcut niciodată singure curățenie în propriile camere, darămite să facă în ale altora, așa că șefa administrației a întâmpinat destule dificultăți în a le instrui și a menține disciplina în rândul lor. Deschise apoi ușa și îi conduse într-o încăpere plină ochi cu găleți, sticle și prosoape. În dreptul biroului stătea o femeie înaltă, slabă, cu o privire rece și îmbrăcată într-o uniformă albastră de menaj, apretată și parcă scoasă din cutie. Rafe, doamna este șefa serviciului administrativ, Ebrillwen Jones. Este originară din Wales, unde s-a ocupat de o moșie foarte mare. Când am vizitat castelul și am văzut munca ei exemplară, am ademenit-o să plece de acolo și să vină la noi, cu promisiunea soarelui cald de California.

- Și te-ai ținut de promisiune. Merg să înot în fiecare zi, zise Ebrillwen, strângându-i mâna lui Rafe cu fermitate. Am auzit multe despre dumneata, domnule Di Luca.

„Nimic bun", părea să sugereze tonul vocii ei, iar ochii nu i se încălziră deloc când îl privi.

Nu că Rafe s-ar fi așteptat ca fiecare femeie pe care o cunoștea să se topească pe picioare după el.

Doar că era ceva ce se întâmpla în mod obișnuit.

Așa că îi făcu o evaluare succintă: doamna Jones avea umeri lați, talie subțire, care dădea corpului forma unui triunghi inversat și nu-i lipseau decât pantalonii de călărie și un bici ca să fie caricatura perfectă a unei directoare severe de școală englezească cu internat. În urma evaluării făcute, decise că femeia ar fi răspuns cel mai bine dacă îi vorbea direct și fără ocolișuri.

– Doamnă Jones, pe timpul șederii mele aici, o să lucrez în oraș, iar aici la complex, o să caut cât mai multe indicii în legătură cu ce i s-a întâmplat bunicii mele, Sarah Di Luca. Bănuiesc că dumneata îți cunoști personalul mai bine decât oricine, așa că ți-aș rămâne recunoscător pentru orice ajutor sau îndrumare pe care mi le-ai putea oferi cu privire la oameni și la orice e suspect.

Ebrillwen miji ochii căprui spre el.

– Când am venit, aveam destul de mulți huligani pe aici.

Rafe avu senzația că îl includea și pe el în descrierea aceea mustrătoare.

– Dar am făcut curățenie în rândul personalului și am angajat oameni după gustul meu, continuă ea. Pentru cea mai mare parte dintre ei aș garanta cu reputația mea că sunt oameni de încredere. Tinerii și tinerele care lucrează pentru mine sunt oameni de nădejde.

– Mulțumesc, doamnă Jones, zise Brooke și dădu să plece.

– Cu toate acestea, continuă doamna Jones, făcându-i să se oprească din drum vorbind apăsat și tăios, văd neglijență în alte departamente ale complexului. Dacă domnișoara Petersson mi-ar da mână liberă să mă ocup și de personalul de la spa și de la grădini, i-aș aduce imediat la cele mai înalte standarde de calitate.

Brooke se îndreptă de spate, o privi în ochi și zise:

– Ebrillwen, când o să am nevoie de cineva care să preia supravegherea spa-ului și a grădinilor, o să fii prima persoană care află.

Doamna Jones încuviință din cap cu rigiditate.

– Sper că nu te-am jignit, domnișoară Petersson.

Brooke afișă un zâmbet autoritar și puțin tăios.

- Îmi verific angajații în mod regulat și îmi revizuiesc ocazional opinia legată de competențele lor. Te rog să ții minte lucrul acesta.

Era o amenințare. Dar și promisiunea unei pedepse. Rafe habar nu avea că Brooke a lui putea să comande cu atâta autoritate sau să sperie o femeie atât de intimidantă precum Ebrillwen Jones.

- Desigur, zise doamna Jones, încuviințând din cap.

Brooke părăsi încăperea, lăsându-l pe Rafe holbându-se uluit.

- Domnule Di Luca? zise doamna Jones. O să te contactez dacă observ ceva legat de personalul meu.

Prin asta voia să spună că mai degrabă vedea pe cineva ștergându-și sabia plină de sânge pe un cadavru decât să-i raporteze lui orice fel de probleme.

- După cum a spus clar domnișoara Petersson, ar fi mai potrivit să îi raportezi totul direct dumneaei.

- Da, cred că ai dreptate.

Fiecare cuvânt emana o răceală de gheață.

Se grăbi apoi după Brooke și o prinse din urmă chiar când ieșea pe ușa ce ducea spre grădini.

- Ești o femeie formidabilă, zise el.

- Aș aprecia foarte mult dacă nu mi-ai submina autoritatea în rândul personalului pe care îl supervizez. Știu că ai ieșit la vânătoare și crede-mă că îmi doresc la fel de mult ca tine să-l găsești pe cel care a atacat-o pe Sarah. Dar în același timp am nevoie ca personalul să răspundă în fața mea, nu a ta. În ce privește personalul care se ocupă de grădini, care este format preponderent din bărbați, există deja o tendință de a-mi respinge autoritatea. Brooke se opri, se întoarse spre el și ridică degetul amenințător. Nu am timp să-mi îndeplinesc toate datoriile zilnice de la Bella Terra, să o sun pe mama în fiecare zi și să petrec timp asigurându-mă cu bunica ta are tot ce îi trebuie la spital dacă trebuie să vin în urma ta și să-mi restabilesc autoritatea!

Nu se mai confruntase cu o femeie atât de rece și de furioasă de când fusese la instrucția de bază și aruncase o replică isteață unei femei sergent de instrucție.

– O să mă asigur că toți oamenii cu care discut știu că fac asta cu permisiunea ta.

– Bună idee. Și să nu cumva să-mi mai revoci ordinele când sunt de față.

Se răsuci apoi pe călcâie și porni din nou.

În timp ce o urma, Rafe cugeta că ar fi trebuit să-i fie rușine că în clipa aceea era mai preocupat de fundul ei frumos decât de greutatea autorității pe care o avea la complex.

capitolul 14

Totuși, Rafe o urmă pe Brooke, privind felul în care umerii ei adoptau poziția aceea rigidă și dreaptă pe care el o asocia cu armata.

Da. Era supărată.

Și se gândea că avea tot dreptul.

Așa că lăsă vântul rece de primăvară să îi răcorească obrajii și privi cum lumina franjurată a soarelui își aluneca degetele aurite prin părul negru și pe spatele ei. Când poteca se lărgi și se gândi că ea avusese suficient timp ca să își recapete calmul, o prinse din urmă.

– Știi că nu trebuie să-ți petreci tot timpul liber având grijă de familia mea. Pot să mă întorc eu la spital diseară ca să am grijă de bunica mea.

– Ba nu, nu poți. Brooke se uită spre el și clătină din cap, ca și când nu ar fi fost decât un mare idiot. Din cauza contuziei pe care a suferit-o, cei de la spital încă nu îi dau voie să se ridice din pat singură. Tu nu poți s-o ajuți să se ducă la baie când are nevoie. Nu poți s-o ajuți să-și țină pieptul uscat cât timp își face duș.

– Sunt un tip destul de dur, dacă nu știai, zise el, cu o doză considerabilă de ironie. Sunt capabil să fac toate astea.

– Dar ei nu i-ar plăcea deloc. Indiferent dacă îți convine sau nu, Nonna are nevoie de mine.

– Nu spun că nu-mi convine. Nu-mi place să profit de tine.

În lumina soarelui, Brooke arăta obosită și destul de tristă, fiind mai mult decât evident că evenimentele recente și toate îndatoririle pe care le avea la complex își puneau amprenta asupra ei.

Ea ridică din umeri, alungându-i grijile, ca și când ar fi fost o nimica toată.

– Eu aleg să fac ceea ce fac. E doar pentru o perioadă scurtă. Numai cât e Nonna în spital. După aceea Noah o să-i angajeze o asistentă personală, iar eu o s-o vizitez mai rar.

– Dar de ce nu fac toate treburile astea asistentele de la spital?

Nevenindu-i să creadă ce auzea, Brooke îl întrebă:

– Ai idee cât de solicitate sunt și câtă lipsă de personal e în spital? O s-o îngrijească așa cum trebuie, sigur sunt toate foarte bune în ceea ce fac, dar sunt extrem de mulți pacienți și foarte puține asistente. Oftă adânc și se întoarse către el. Uite ce e. De fiecare dată când intru în rezerva aia de spital și n-o găsesc în pat pentru că au dus-o asistentele să stea puțin la soare ori să o pregătească pentru vreo radiografie sau când cineva o ajută să se ducă la baie, simt că îmi stă inima în piept. Da, știu că exagerez, dar, pentru numele lui Dumnezeu, Rafe! Dacă ai fi văzut-o zăcând acolo pe podeaua din bucătărie, cu sângele supurându-i din scalp și cu brațul zdrelit... Și vorbea la telefon! În clipele acelea, se gândise să le sune pe mătușile tale, iar ele vorbeau cu ea, încurajând-o să se țină tare și să reziste. De fiecare dată când văd o familie ca a ta, în care toți membri au grijă unul de celălalt, îmi place asta la nebunie. Și știi tu asta. Mereu am gândit așa.

– Da, știu, zise el, din moment ce își amintea prea bine toate aceste lucruri despre ea.

– Bunica ta m-a făcut mereu să simt că sunt parte din familie și nu vreau să aștepte să facă baie sau să se pregătească de culcare pentru că nu se poate ocupa nimeni de ea. Așa că fac ce pot. Atât. Nu te mai gândi că fac toate lucrurile astea pentru că mă simt vinovată sau mai știu din ce alt motiv ascuns ori că aș fi eu vreo sfântă. Mă face să mă simt bine, ca și când întorc un bine cuiva care mereu a fost bun cu mine.

– Hm...

Chiar credea asta. Dar el era un om care găsea soluții în orice situație de criză. Știa cum să-i aline temerile lui Brooke și cum să îi ia o parte din poverile care îi atârnau pe umeri.

Și probabil că ea înțelese asta din vocea lui pentru că îl întrebă imediat:

– Ce este? Rafe?

Dar înainte să apuce să îl asalteze cu întrebări, ieșiră din jungla bine îngrijită de plante și ajunseră în zona piscinelor.

Complexul acela fusese ideea lui Noah. Voise să construiască un centru de recreere format din trei piscine interconectate cu tobogane, cu cascade cu pietre, umbrite de vegetație exotică și cu un râu care parcurgea sinuos tot domeniul. Un tavan retractabil acoperea două dintre piscine, transformându-le într-o mare atracție pe timp de iarnă, iar atmosfera semăna mai degrabă cu cea din Hawaii decât din California Centrală.

Rafe se opri la marginea primei piscine și inspiră adânc. Era înconjurat de un miros tropical, cald și primitor.

Fratele lui mai mic era un tip al naibii de isteț! Știa bine ce funcționa și îi făcea pe oameni să uite de griji și să se relaxeze.

Brooke însă părea să ignore acel paradis exotic.

– O parte din echipa de grădinari lucrează mereu în zona piscinelor. Cum mereu vin mulți părinți cu copii la complex, se găsește tot timpul câte o urgență în zona de vegetație.

- Urgență în zona de vegetație? repetă Rafe, ridicând din sprâncene.

- Copii care cad prin tufișuri, mănâncă frunze sau fructe de grădină și părinți care fac crize de isterie sau amenință că ne dau în judecată.

- Păi n-ar trebui ca părinții să stea cu ochii pe copiii lor?

- Oh, ce idee complet revoluționară! Brooke își ridicase la rang de artă replicile acestea complet inexpresive. Dar, din moment ce acest lucru nu se întâmplă mereu, avem grădinari care îi scot pe copii din încurcături și le explică părinților că nu avem nici un sortiment de floră otrăvitoare în complex, în timp ce sună după asistenta de la centrul medical. În timpul lor liber, grădinarii lucrează la plantatoare. Se uită în jur până când localiză un grup format din trei bărbați, purtând uniforme kaki. Vino, hai să te prezint!

Omul care dădea instrucțiuni avea în jur de 50 de ani, pielea neagră, părul lung, ondulat și era plin de tatuaje colorate pe brațe și pe gât, avea umeri lați și puternici și un piept care cel mai probabil avea circumferința unui butoi. Bărbatul încuviință din cap spre ei, pe măsură ce se apropiau, ridică un deget, indicându-le să aibă un pic de răbdare, și continuă să le vorbească oamenilor lui pe un glas scăzut, cu un pronunțat accent sudist. Când termină de dat toate instrucțiunile, veni la ei și zise:

- Ce pot face pentru dumneata, domnișoară Petersson?

- Rafe, acesta este Zachary Adams. El se ocupă de îngrijirea grădinilor.

Zachary își scoase mănușa și îi întinse o mână lată și aspră, plină de bătături.

- Dumneata ești tânărul Di Luca care lucrează în securitate. Îmi închipui că te afli aici ca să anchetezi atacul care a avut loc asupra bătrânei doamne Di Luca.

- Da, exact. Rafe știa că aveau să fie destui oameni care să speculeze prezența lui aici, iar expresia cunoscătoare și șireată din ochii lui Zachary îi dădea de înțeles că omul pusese lucrurile cap la cap. Câți oameni lucrează pentru tine?

- Cu normă întreagă am douăzeci de bărbați și cinci femei. Acum, fiind primăvară, angajez temporar cinci perechi de mâini care să ne ajute să ținem pasul cu creșterea rapidă a buruienilor.

- Și cu popândăii, adăugă Brooke.

- Ducem o bătălie constantă cu popândăii. Cum scăpăm de un cuib, cum apar încă zece ca prin farmec. Zachary părea dezgustat. E cea mai rea primăvară pe care am avut-o până acum. A trebuit să chem exterminatorii ca să se ocupe de toți nemernicii ăia mici și blănoși.

- Am înțeles că unul dintre grădinarii tăi a dispărut în ziua în care a fost rănită bunica mea.

- Luis Hernández. Da. Dar nu avea el atâta sânge-rece ca să rănească o bătrânică. Mai cu seamă pe acea bătrână. Individul nu era prea deștept, dar era un grădinar bun, care iubea mult plantele. Îl băgam în echipa care lucra la grădina doamnei Di Luca. Întotdeauna a fost cumsecade. Era un om religios – catolic. Doamnei îi plăcea de el – a știut mereu să citească oamenii.

Da, asta era complet adevărat.

- Și cum arăta? întrebă Rafe.

- Hispanic, cam unu optzeci înălțime și un pic supraponderal.

- Și familia lui?

- Nu avea pe nimeni aici. Maică-sa locuiește în L.A. Poate că s-a dus înapoi acasă.

Dar Zachary se încruntă, ca și când nu ar fi crezut nici el ipoteza aceea.

- Era îngrijorat dintr-un motiv sau altul, zise Brooke.

Zachary clătină din cap.

- Poate. Nu știu. Eu nu stau să-mi dădăcesc oamenii. Mă aștept să își facă treaba bine și să-și rezolve singuri problemele din viața personală.

- Ar mai fi cineva pe care l-ai suspecta? îl întrebă Rafe.

- Majoritatea dintre cei pe care îi angajez eu au cazier, zise Zachary, întâlnindu-i direct privirea lui Rafe. Ce naiba?! Până și eu am cazier. Dar îmi aleg oamenii cu atenție, stau departe de cei violenți și mă limitez la cei care au fost săltați pentru furturi mărunte sau fiindcă fumau marijuana. Sunt de părere că avem cu toții nevoie de o a doua șansă.

Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă kaki închisă la culoare apăru pe potecă. Ezită o clipă când văzu grupul, dar Zachary îi făcu semn să li se alăture.

- Ce s-a întâmplat, Josh?

- Scuzați-mă că vă întrerup, domnule Adams, domnișoară Petersson, zise omul și îl salută din priviri pe Rafe. Popândăii au ajuns în plantatorul dintre piscina de copii și locul de joacă.

Josh era tânăr, puțin bronzat, blond cu ochii albaștri și grav în exprimare, ca și când ar fi anunțat că revenise ciuma bubonică.

- La naiba! Vocea lui Zachary era virulentă, dar scăzută. Trebuie să închidem zona și să intrăm la noapte să-i exterminăm. Îi zise apoi lui Rafe: Doar nu putem ucide popândăi în fața copiilor!

- Normal, rosti el și încuviință din cap.

- Vreți să stau diseară până mai târziu ca să vă ajut? întrebă Josh. Știți că îmi prind bine orele suplimentare.

- Bine. Așa facem, zise Zachary.

Rafe îl privi pe tânăr plecând.

- De ce are nevoie să facă ore suplimentare?

- Josh Hoffman este unul dintre angajații localnici, zise Brooke. După liceu, s-a tot perindat prin facultăți. A muncit un pic prin țară și acum strânge bani ca să se întoarcă la facultate. Se gândește că o să strângă cât are nevoie până în toamna viitoare.

- Mare păcat, dacă mă întrebi pe mine. Muncește din greu și nu se plânge când e ceva muncă grea. Și n-aș zice că e puțină. Celor mai mulți localnici nu prea le place să se murdărească pe mâini. Zachary se uită către tinerii care udau patul de flori și urlă: Nu pe alea! De-abia am plantat gălbenelele!

Oamenii încremeniră.

Zachary se întoarse către Rafe și Brooke.

– Uitați cum facem, o să fiu cu ochii în patru. Dacă aud ceva suspicios, vă dau de știre imediat. Dar acum trebuie să plec înainte ca temporarii ăștia să distrugă tot ce am plantat săptămâna trecută.

După ce plecă Zachary, Rafe zise:

– Îmi place de el.

– Și mie, zise Brooke, pornind apoi pe altă potecă.

– Omul e direct. Și deștept. Rafe o urmă și își dădu cu părerea, ca un cunoscător: A făcut închisoare pentru crimă, nu?

Brooke păru puțin tulburată.

– Poate...

– Acesta nu e un răspuns, Brooke. Stai liniștită! Lucrez cu oameni ca el – genul ăla care își învață lecția, își ispășesc pedeapsa și apoi merg mai departe. Noi ne luptăm cu cei care descoperă că le place violența și care se pregătesc să omoare din nou.

Brooke se opri în dreptul unei vile mici tencuite cu ipsos, din apropierea aleii, care avea la geamuri ghivece pline cu gălbenele și o ușă neagră și zdravănă cu un lacăt mare.

– Ai cunoscut supervizorii și o parte din muncitori. Ți s-a părut că ar fi vreunul violent?

– Dacă lucrurile ar fi atât de simple, n-aș mai avea de lucru. Știu că Nonna a zis că atacatorul era un bărbat alb, care avea în jur de un metru optzeci înălțime. Și mai știu că aproape toți oamenii pe care i-am cunoscut azi – și femei, și bărbați – sunt caucazieni și au în jur de un metru optzeci înălțime.

Brooke se uită la el ca și când își pierduse mințile.

– Zachary nu e caucazian.

– E simplu să cumperi o mască și mănuși care să simuleze pielea albă. Și Ebrillwen Jones a ta ar putea juca destul de ușor rolul de bărbat cu îmbrăcămintea potrivită.

– Sau atacatorul ar putea să fie un vagabond, după cum a zis DuPey.

- Chiar crezi asta?

- E posibil, de ce nu?

- Nici acesta nu e un răspuns, Brooke. În mod deliberat se apropie atunci de ea, intimidant. Mi-ar plăcea să îmi spui ce știi.

Firește, Brooke nu se simți deloc intimidată de el.

- Poți să mă crezi sau nu, dar chiar nu-mi pasă. Dar nu știu nimic despre atacul asupra bunicii tale.

Nici el nu credea cu adevărat că ar fi știut ceva sau că ar fi fost implicată, dar era ceva care i se părea în neregulă. Era ceva care îl făcea să aibă îndoieli. Brooke îl mințea, provocându-l să fie și mai suspicios. Dar de ce?

Ea se opri în fața vilei înguste, izolate de celelalte de vegetație luxuriantă, cu ferestrele pline de ghivece în care creșteau gălbenele.

-Am ajuns la Millionaire's Row. Locul unde se află cele mai scumpe vile de pe proprietate. Aici stau eu. Vila ta este lângă cea din stânga. Mai ai nevoie de ceva de la mine?

„Da! Dar încă nu vrei să-mi dai ce vreau eu."

-Nu. Du-te și odihnește-te! Rafe își scoase geaca de piele de motociclist, dezvăluind pentru prima dată tricoul alb pe care îl purta, pătat la subsuori și murdar la guler. Pe sub mâneca scurtă i se vedea cea mai recentă rană – o cicatrice roșie, care îi tăia antebrațul și îi trecea de cot.

-Mă duc să mă curăț un pic, după aceea mă apuc de treabă. Se îndepărtă pe alee și dispăru din raza ei vizuală, știind bine că se uita după el și că își punea întrebări. Întrebându-se ce treabă avea de făcut. Întrebându-se de ce nu încercase să intre cu forța în vila ei ca să cerceteze locul și poate să o cerceteze și pe ea.

Brooke era o femeie deșteaptă, precaută și curioasă. Și asta era în regulă din punctul lui de vedere

capitolul 15

La ora șapte seara, Brooke intră în rezerva de spital a lui Sarah cu un zâmbet cald pe buze și aducând un buchet de flori sălbatice pe care i-l trimisese Zachary.

Dar încremeni brusc.

Nonna nu era în patul ei.

Inima ei sări peste o bătaie.

Apoi se deschise ușa de la baie, iar o femeie necunoscută o ajuta pe Sarah să iasă.

Nonna arăta bine, purta un halat de spital curat și avea părul ud.

Necunoscuta era o femeie brunetă și minionă și o susținea pe Sarah, ținându-i un braț în jurul taliei.

– Ești mai puternică decât pari, spuse Sarah.

– Merg des la sală, veni răspunsul femeii minione.

Brooke observă mai multe lucruri simultan: Sarah arăta obosită, dar părea fericită.

Iar străina semăna cu o instructoare asiatică de arte marțiale, cu o piele frumoasă, netedă și bronzată. Cu o singură privire, femeia evaluă totul la Brooke și o catalogă ca fiind neimportantă.

Nu, nu neimportantă. Nu prezenta nici un fel de amenințare.

– Brooke, draga mea, ce mult mă bucur să te văd! strigă Sarah, în timp ce femeia aceea necunoscută o ajuta să se deplaseze spre pat. Ea este Bao. Rafe a trimis-o la mine, ca să nu mă mai ajutați tu și asistentele.

Brooke veni spre ea, lăsă florile pe masă și o ajută pe Bao să o așeze pe Sarah pe pat.

– Haide, Nonna, știi că îmi place oricând să te ajut.

Își dădu imediat seama că îi spunea Nonna lui Sarah tocmai pentru a sublinia faptul că ele două aveau o relație apropiată. Dar tot o durea să fie înlocuită atât de ușor.

– Da, știu că îți place, draga mea. Și mie îmi place să te am lângă mine. Sarah se așeză confortabil pe pernă, după care o luă de mână pe Brooke. Dar te extenuezi cu toate lucrurile pe care le ai de făcut.

- Rafe ți-a spus asta?

- Nu. Dar mă pricep destul de bine să citesc printre rânduri. Nepotul meu își face griji pentru tine. E atât de grijuliu Rafe al meu!

Brooke se abținu cu greu să nu izbucnească într-un hohot de râs.

Bao nu o făcu. Femeia scoase un hohot de râs lung. Și apoi zise într-o engleză perfectă:

- Ha! Numai grijuliu nu este. Vorbea cu Sarah, dar îi întâlni privirea lui Brooke, transmițându-i un mesaj fără cuvinte. Vrea să se asigure că sunteți bine și în siguranță, doamnă Di Luca, și că recuperarea dumneavoastră nu întâmpină dificultăți.

Brooke trase imediat concluzia cea mai potrivită.

Rafe o trimisese pe Bao să fie garda de corp a lui Sarah.

O mai privi o dată.

Bao era o femeie periculoasă. Avea mâinile pline de bătături - genul acela de bătături pe care le făcea un instructor de arte marțiale de la prea multe cărămizi sparte. Chiar și aici, în această cameră de spital din California, purta blugi strâmți, bocanci, o cămașă neagră cu nasturi și o jachetă. Iar undeva pe sub toate straturile acelea de haine ascundea niște arme, pe care știa extrem de bine cum să le folosească.

Brooke avea două variante: să fie respectuoasă sau să recunoască faptul că era într-adevăr o idee bună și rezonabilă să stea cineva cu Sarah, care să aibă grijă de ea tot timpul.

Iar mai presus de orice, Brooke era o femeie rezonabilă - chiar și când nu voia.

- Am înțeles. Da, Rafe este tot timpul foarte grijuliu. Luă apoi vaza în care se aflau niște flori ofilite. Stai puțin să le arunc pe astea și să le înlocuiesc cu buchetul de flori proaspete.

Bao îi luă vaza din mână.

- Lasă, că mă ocup eu. Tu stai jos și vorbește liniștită cu doamna Di Luca. Te aștepta să vii.

Așa că, în timp ce Bao aranja florile proaspete în vază, Brooke luă loc și vorbi cu Sarah, care în seara asta arăta cel mai bine de când fusese atacată. Părea foarte alertă și, într-un fel ciudat, era ea însăși din nou. Brooke își spuse în sinea ei că, de fapt, venirea acasă a lui Rafe era lucrul care făcea diferența, dar când se pregătea de plecare și se aplecă spre Sarah să o sărute pe obraz, aceasta o prinse de umăr cu mâna sănătoasă și o ținu pe loc. Afișând un zâmbet care semăna cu cel al vechii și neliniștitei Sarah, îi zise:

– Mă bucur mult că nu sunt o povară pentru tine, Brooke. Și sper sincer că o să vii să mă vizitezi și când nu trebuie să mă ajuți să merg la baie.

– Data viitoare când vin, poate găsim la televizor un meci de fotbal australian să ne uităm, zise Brooke.

– Mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult. O strânse un pic mai tare de umăr. Azi am vorbit cu Annie și cu June.

June Di Luca locuia în complexul familiei din California de Sud. Annie Di Luca locuia în complexul familial din sălbăticia Coastei Washington. Cele trei femei erau extrem de diferite, dar, de când își putea aminti Brooke, Sarah și cumnatele ei formau un mic grup de femei, cunoscut în familie drept „fetele".

– Și ce ați vorbit? o întrebă Brooke.

– Fetele sunt de părere că ar trebui să vă spun ce s-a întâmplat.

Brooke simți imediat cum se încordă.

– Ce s-a întâmplat când ai fost atacată?

– Nu. Ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Dar eu nu prea vreau. Credeam că am depășit de mult ce s-a întâmplat atunci. Mai bine îmi ascund capul în nisip decât să vorbesc despre asta. Pentru prima dată în seara aceea, expresia de pe chipul lui Sarah deveni confuză și spășită. Dar au dreptate. Când Rafe are un pic de timp liber, adu-l să mă viziteze.

– Are mereu un pic de timp liber pentru tine, Nonna.

– Dacă mă gândesc bine, adu-i și pe Eli și Noah. Toată lumea trebuie să știe. Sarah îi dădu drumul la umăr.

Dar nu în seara asta. Sunt obosită. Adu-i mâine. Spre după-amiază. Mă simt mai bine și mai energică în timpul după-amiezii.

- Da, sigur, mâine după-amiază.

Sarah oftă, după care se cuibări confortabil pe pernă și închise ochii.

- Noapte bună, draga mea.

- Noapte bună, Nonna. Brooke o sărută pe obraz, după care mai zăbovi câteva clipe lângă pat.

Da, Sarah se simțea în mod evident mai bine. Dar acel moment de confuzie în care vorbise despre trecut... Momentul acela o îngrijora pe Brooke. Ce putea să fie atât de îngrozitor încât însăși Sarah să spună că ar fi preferat să își ascundă capul în nisip decât să vorbească despre asta? Iar cumnatele ei să fi insistat că trebuia să le spună?

Bao se sprijini de peretele de lângă ușă. Atitudinea ei somnoroasă contrazicea însă încuviințarea din cap ageră și energică pe care i-o oferi lui Brooke când trecu pe lângă ea.

În timp ce se îndrepta spre parcare, Brooke scoase telefonul și îl sună pe Rafe.

- Nonna vrea să vă vadă pe tine și pe frații tăi mâine după-amiază.

- O să fim acolo, zise el.

- Vrea să fiu și eu cu voi.

- Acum a început să facă pe pețitoarea? zise el râzând, ca un nesuferit.

Dar Brooke nu era deloc amuzată. Ba, mai mult, se gândea că în ultima vreme își cam pierduse simțul umorului.

- Nu. Pentru suport moral. Pentru ea. Și dacă tot vorbim, cine e Bao?

- Cum? Încă nu ți-ai dat seama? Vocea lui era profundă, caldă și blândă.

Sunetul vocii lui îi trimise furnicături neașteptate pe șira spinării.

- Nu puteai să mă previi înainte să ajung acolo?

– M-am gândit că oricum ai vrea s-o cunoști, ca să te asiguri că Nonna e pe mâini bune.

Indiferent de câte ori ar fi vorbit cu Rafe, Brooke era enervant de conștientă de tensiunea electrică dintre ei doi. Ca un fel de preludiu pentru minte. Ca un sex verbal.

Dar în momentul de față putea să ignore asta, pentru că acum cuvintele erau mai importante.

– Nonna pare să creadă că Bao e un fel de asistentă însoțitoare.

– Prima mea intenție a fost să-l trimit pe unul dintre oamenii mei ca s-o țină în siguranță, dar după ce mi-ai zis că avea nevoie de un anumit tip de ajutor, pe care numai o femeie i-l putea oferi, am sunat-o pe Bao și am întrebat-o dacă mai are valabilă licența de prim ajutor. O avea, așa că s-a dus ea să aibă grijă de Nonna.

Brooke putea înțelege din vocea lui. Rafe o plăcea pe Bao și era mândru de el.

– Adică ai o gardă de corp care e și soră medicală?

– Majoritatea oamenilor care lucrează pentru mine sunt în stare cel puțin a se preface că au competențele necesare pentru mai multe slujbe, zise Rafe răbdător. Nu-ți face griji că Bao ar putea s-o rănească din greșeală pe Nonna. Bunicul ei a fost campion național absolut la karate în Vietnamul de Sud, a luptat de partea noastră în război și a supraviețuit cinci ani într-o închisoare de-a lor. Tatăl ei s-a născut pe plajă, în timp ce familia se îmbarca pe un vas spre Marea Chinei de Sud. Sunt toți foarte duri, dar aș avea încredere să-i încredințez lui Bao cel mai de preț lucru – ba de fapt, asta am și făcut.

Replica asta isteață o cam punea pe Brooke la locul ei.

– Dar Bao nu are acreditările necesare pentru a avea grijă de Nonna după ce se întoarce acasă, continuă el. Atunci trebuie să angajăm o asistentă adevărată. Dar deja o să fie familiarizată cu Bao, așa că n-o să se sperie când o s-o vadă pe acolo.

– Oferindu-i securitatea de care are nevoie.

- Exact. Până când îl găsim pe infractorul nostru, Nonna o să aibă protecție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Vocea i se schimbă, devenind mult mai aspră. Între timp, tu poți să o vizitezi pe Nonna fără să îți mai griji că are nevoie de un duș sau de ajutor ca să meargă la baie. Și acum du-te să te vezi cu mama ta. Sunt sigur că și ea ar aprecia să petreacă mai mult timp cu tine.

Rafe avea dreptate. Dar tot nu era prea încântată de încăpățânarea lui. Îl întrebă suspicioasă:

- Și tu ce o să faci în timpul acesta?

- Mă duc să beau un pahar cu frații mei.

capitolul 16

La fel ca trei pistolari din vremurile trecute, frații Di Luca stăteau aplecați peste barul de la Luna Garden Lounge din clădirea principală a complexului Bella Terra.

Spre deosebire de pistolarii din vremurile trecute, alesese fiecare câte o sticlă din vinul familiei pentru a o gusta și a o savura împreună.

Zidul din spatele barului de vinuri se ridica spre tavan pe două etaje, etalând strălucirea sticlelor selecte în toată splendoarea lor. Fiecare sticlă în parte fusese aleasă personal de Eli sau de către barmanul lor, Tom Chan. În spatele ușilor de sticlă transparentă se aflau sticle strălucitoare de vin roșu, alb și roze, iar fiecare sortiment în parte era ținut la temperatura corectă. Computerul de la bar ținea evidența amplasamentului fiecărei sticle de vin, iar când era introdus codul corespunzător, se deschidea ușa potrivită. Cele mai scumpe sticle de vin roșu erau poziționate pe rafturile cele mai înalte de pe perete, iar imaginea lui Chan care trăgea și așeza scara de bibliotecă la locul potrivit, urca încet treptele și lua elegant sticla cerută încânta la nesfârșit clienții, conducând la vânzări și mai mari de vinuri și la un profit mai crescut.

Acum Tom deschise sticlele și decantă vinul roșu cerut de frați, după care așeză în fața lor nouă pahare cu picior. Un om genial, care făcea parte din vasta familie Chan, Tom se ocupa de barul acesta de când fusese deschis, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Veteran al Războiului din Golf, care își pierduse o parte din laba piciorului stâng din cauza unei mine, era omul a cărui a doua opinie o cerea negreșit Eli când venea vorba de amestecurile din compoziția vinurilor. În plus, era prietenul cel mai apropiat al lui Eli de mulți ani.

Familia Di Luca îl plătea foarte bine pe Tom ca să țină barul și restaurantul în topurile celor mai bune, făcându-le cunoscute în presă și în mediul online din Statele Unite ale Americii pentru premiile și distincțiile acordate.

Rafe învârti în pahar vinul lor Bella Terra Zinfandel, adulmecă buchetul și îl mai învârti o dată, după care gustă și se lăsă pe spate în scaun, cu un oftat de plăcere.

– Eli, ești un geniu!

– Este un vin clasic, se vinde cu mai puțin de douăzeci de dolari sticla și în ultimii trei ani s-a menținut bine, cu un punctaj de nouăzeci sau mai bine. Noah ridică sticla și turnă puțin în trei pahare goale. Încearcă Luna Rosso Meritage. E genial. N-am gustat un vin mai bun în toată viața mea.

Rafe învârti licoarea în pahar, adulmecă buchetul, mai învârti o dată, după care gustă.

– Care e nota de bază?

– Nu-i place la fel de mult, zise Eli pe un ton solemn. Nu-i place lemnul-dulce.

De îndată ce Eli spuse asta, Rafe identifică imediat gustul.

– Asta era, lemn-dulce! Ai dreptate, nu e preferatul meu, dar, chiar și așa, e un vin foarte bun. Cald și cu o aromă bogată.

Cei trei frați se întoarseră către tânăra îmbujorată de lângă Rafe. Stătea acolo și își frângea mâinile, privindu-l pe Rafe cu adorație. Vocea îi tremură când zise:

– Mă scuzați, nu vreau să vă întrerup, dar trebuia să vă spun, domnule Di Luca, cât de mult mi-a plăcut filmul dumneavoastră. Știți, cel cu dragonul!

– Da. E singurul pe care l-am făcut, zise Rafe și încuviință din cap.

– Când eram copilă, cred că l-am văzut de o mie de ori. Îmi plăcea să mă prefac că am și eu în viața reală un dragon, dar nu m-am maturizat niciodată. Chiar și în vremea adolescenței, când eram o fetiță prostuță și plină de coșuri, îmi plăcea să mă uit la film pentru că mă făcea să simt că puteam trece peste toate, fără să... Ei bine, știți dumneavoastră, fără să mă sinucid.

Tânăra era roșie ca racul acum, simțindu-se prostuță, dar în același timp incapabilă să se oprească din bâlmâjit.

– Mulțumesc. Povestea a fost minunată. De-a dreptul magică. Și mă bucură foarte mult că ți-a plăcut. Rafe știa întotdeauna cum să spună lucrul potrivit. În fond, o mai spusese de o mie de ori. Se uită spre șervețelul pe care fata îl ținea strâns în mâini. Ai vrea să semnez asta pentru tine?

Tânăra se uită în jos la șervețelul pe care îl mototolise din cauza emoțiilor.

– Oh, ce proastă sunt! M-am emoționat... Mă gândeam să nu țipați la mine.

– Atâta vreme cât e bine hrănit, nu țipă niciodată, interveni Noah ușor amuzat.

Ea se uită la Noah atât de deranjată de întreruperea lui, că ar fi putut juca fără probleme rolul dragonului lui Rafe.

– Avem multe șervețele, zise Eli luând unul din teancul din apropiere și alunecându-l în direcția lui Rafe.

În timp ce Rafe îi semna șervețelul, fata își mută privirea înapoi spre el și rămase admirându-l plină de adorație.

El îi înmână șervețelul, fata îi mulțumi de o mie de ori și se grăbi înapoi la masa ei. Știind foarte bine ce avea să urmeze, Rafe se întoarse către frații săi – frații lui afurisiți și puși pe glume.

Pe un ton subțire, Eli zise:

– Oh, Rafe! Ești atât de înalt, de puternic și de frumos!

– Îmi vine să leșin când te văd, bărbat bine ce ești!

Vocea lui Noah era la fel de subțire și de șoptită ca a lui Eli.

– Vă urăsc pe amândoi. Rafe se întoarse către Tom. Cum? N-ai de gând să zici și tu ceva pe un ton mieros de femeie?

– În nici un caz. Sunt doar invidioși. În plus, ești un mare luptător. Poți să smulgi cu mâinile goale bijuteriile de familie ale unui bărbat cu o simplă mișcare din încheietură. Tom rânji văzând stupoarea celorlalți doi frați. Hai, beți-vă vinul, băieți! Nu poate fi toată lumea un star de cinema și un adevărat James Bond într-o singură viață. Se duse apoi să toarne un pahar unui client.

– Mda, bine, sunt invidios, rosti Eli.

– Când sunt în preajma ta, e singura dată când mă simt invizibil, zise Noah.

Rafe ridică din umeri.

– Nu sunt eu de vină. E magia cinematografică.

– Dar să știi că nu ar strica dacă ai avea și tu un pic de burtă, comentă Noah.

– O să lucrez la asta. Rafe luă o mână de nuci din castronul din fața lui și le mâncă una câte una.

Eli turnă și ultima sticlă de vin.

– Bine, starule de cinema, ăsta o să fie preferatul tău.

– Ce este? întrebă Rafe.

– Tu să-mi spui mie, zise Eli așteptând.

– Știi că nu am simțul gustului pe care îl ai tu. Totuși, Rafe ridică paharul, învârti lichidul, îl adulmecă și apoi îl mai învârti o dată, după care gustă și zâmbi. Sangiovese. Și mai gustă o dată. Nota principală e de sangiovese, dar e și cabernet. Mai sorbi o dată și învârti vinul pe limbă. Aromă fructată – cireșe negre și prune. Mm...

Și un pic condimentat cu o notă de piper. Suspină de plăcere. Da, ai dreptate, este preferatul meu!

Frații își umplură paharele cu vinul lui preferat, sorbiră și zâmbiră la unison, împărtășind un moment rar de acord total.

-Ce bine că te avem pe tine, Eli, ca să faci averea familiei.

Rafe rânji la fratele său și fu surprins când Eli nu schiță nici un zâmbet.

Oare fusese o recoltă slabă anul acesta? De asta Eli arăta dintr-odată ca și când ar fi suferit de indigestie?

-Ce vinuri mai pregătești? îl întrebă Rafe.

-Am în lucru un pinot noir care o să aibă recenzii excelente. Și am mai încropit un vin din culturile alea de struguri din spatele casei Nonnei. Eli afișă un zâmbet vag. Și acesta ar putea ieși interesant.

-Ce fel de struguri sunt acolo? întrebă Rafe.

-Roșii.

Rafe îi făcu semn fratelui său să continue să îi explice.

-Nu știu. Am aruncat mereu un pic din strugurii ăia în amestec când făceam vinul nostru de masă, dar de curând mi-a venit ideea că din strugurii aceia se poate face un sortiment de vin. Eli ridică din umeri. E posibil să mă înșel.

-Dar nu te înșeli, zise Rafe.

-Dar s-ar putea, insistă Eli.

-Dar nu te înșeli, întări și Noah.

Tom se întoarse la ei și se aplecă peste bar.

-Vine tare din spate o admiratoare.

Cu ochii strălucindu-i de nerăbdare, o femeie în vârstă aștepta cu sufletul la gură ca Rafe să se întoarcă spre ea.

-Tinere, vreau să îți spun cât de mult ne-a plăcut mie și familiei mele filmul acela cu dragonul pe care l-ai făcut când era copil. L-am arătat și nepoților mei când erau mici.

– Vă mulțumesc foarte mult, doamnă. E frumos ca oamenii să își amintească de tine după atâția ani, zise Rafe.

– Chiar nu vrei să mai faci un film? îl întrebă ea. O continuare? Toți fanii tăi ar veni negreșit să îl vadă!

– Sincer să fiu, eu aș face, dar dragonul s-a retras din lumina reflectoarelor, zise Rafe solemn.

Și, conform scenariului, femeia râse, amuzată de replica lui isteață.

– Oh! Ștrengarule! Hai să îți spun ceva, eu nu vreau autograful tău. Vreau o îmbrățișare și un pupic!

– Îmi place să pup o domniță frumoasă. Este unul dintre avantajele slujbei de actor. Aplecându-se, Rafe o îmbrățișă și o sărută pe obraz, după care o privi plecând.

Apoi se întoarse către frații săi.

– Ștrengarule! ziseră ei la unison.

– Gura! mârâi Rafe.

Îi venea să îi strângă de gât pe amândoi.

Tom își drese glasul, anunțând un pericol.

– Cam până aici ți-a fost. Toate femeile de aici și toți tipii gay din colț se pregătesc să sară pe tine. Poate vrei să evacuezi incinta înainte să săruți fiecare turist care a visat vreodată să aibă un dragon.

În timp ce frații se pregăteau să plece, Noah îi spuse lui Tom:

– Toarnă vinurile astea pentru petrecerea de nuntă din colț. Face cinste Rafe. Dacă ai nevoie de noi, ne ducem la Beaver Inn pentru pizza și bere.

– La Beaver Inn? Tom îi privi plecând și clătină din cap. Băieții ăștia și-o caută cu lumânarea în seara asta!

capitolul 17

Jonglând cu un buchet de flori și cu un platou cu legume, Brooke bătu la ușa casei mamei sale, după care o deschise și strigă:

– Hei, mamă! Ești acasă?

Kathy Petersson scoase capul de după colț.

- Da, sunt aici, mă pregătesc. E seara bunco[1]!

- Da, știu. Brooke trecu prin living și intră în bucătărie. Când ajunge toată lumea?

- La opt. Sylvia o să întârzie, desigur, așa că o să servim niște gustări și o să stăm un pic la povești, iar după ce ajunge și ea, începem!

- Și o să jucați până la... zece și jumătate, parcă?!

- Nu râde de noi, fetițo! Sunt sigură că o să stăm cel puțin până pe la unsprezece și că mâine o să căscăm toate.

Casa mamei sale era un bungalou de la sfârșitul anilor '50, așezat pe o palmă de pământ cu o alee în spate, un gard alb din lemn care înconjura toată proprietatea și o rampă pentru handicapați lângă scara din față a casei.

- Zachary ți-a trimis un buchet de flori pentru masă, zise Brooke. Și bucătarul de la complex a pregătit un platou de aperitive pentru tine. Abia l-am convins că nu ai nevoie de brânză și de ciocolată.

Kathy izbucni în râs.

- E nebun? Cumpără brânza pentru restaurant de la mine!

- Știi că el crede că legumele sunt pentru clasa inferioară.

Brooke lăsă platoul pe tejgheaua din bucătărie și se duse să-și îmbrățișeze mama.

Nici una dintre ele nu lăsă barele de metal ale cadrului lui Kathy să le încurce în vreun fel.

Kathy Petersson fusese cândva la fel de înaltă precum Brooke, cu un mers apăsat și o strângere fermă. Dăduse ordine soldaților pe un ton care semăna cu o plesnitură de bici, iar dacă aceștia nu răspundeau comenzilor ei suficient de repede, bătea din palme și ei învățau imediat să fie atenți.

Femeia încă se machia și își îngrija părul negru cu atenția la detalii a unui model. Dar timpul și artrita reumatoidă îi micșoraseră silueta și o deposedaseră de abilitatea de a dansa sau de a lupta. Boala îi răsucise oasele până când ajunsese să se miște precum un melc. Și asta cu mari eforturi dureroase. Operația la șold din urmă cu un an îi alinase întru câtva suferința, doar că o încetinise și mai mult. În serile de Bunco, atunci când ajungea, Brooke își ajuta mama să aranjeze mâncarea și să pregătească masa de joc.

---

[1] Bunco este un joc de zaruri la care participă douăsprezece sau mai multe persoane împărțite în grupuri de câte patru. (n.tr.)

– Nu credeam că o să ajungi în seara asta, scumpo, îi zise Kathy. Credeam că o să fii la spital cu doamna Di Luca.

– Am fost scutită de aproape toate îndatoririle. Brooke luă zarurile și carnețele din sertar. Rafe a aranjat ca o gardă de corp cu acreditare de asistentă să stea cu Sarah și să aibă grijă de ea. Pot s-o vizitez când vreau, dar responsabilitatea nu mai e pe umerii mei.

– Asta e bine.

Dacă Brooke nu ar fi ascultat-o cu atenție pe mama ei, nu i-ar fi auzit nota aceea discordantă din tonul vocii. Dar din moment ce fusese atentă și auzise, știa foarte bine ce urma.

Kathy continuă:

– Știu că ții mult la Sarah – crede-mă că și eu țin –, dar chiar mi se părea că exagerai un pic.

– Cred că ai dreptate.

Urmă o pauză lungă.

– Așadar, Rafe s-a întors în oraș.

– În după-amiaza asta.

– Sigur i-a luat destul să ajungă aici. Unde a fost?

– Nu știu, mamă, dar îmi imaginez că, așa cum zici tu pe bună dreptate, a fost într-una dintre haznalele alea ale lumii.

– Ah, deci face turul haznalelor?

– Nici asta nu știu. Nu îmi dă mie raportul.

– Nu, slavă Domnului! Asta s-a terminat. Mama ei făcu încă o pauză, de data asta mai plină de tâlc. Nu trebuie să te vezi cu el prea mult cât e aici, nu?

Acum conversația începea să devină mai delicată.

– Lucrez cu el ca să-l ajut să-l găsească pe cel care a atacat-o pe Sarah.

Kathy se întoarse spre Brooke cu ochi nemiloși, la fel ca un animal de pradă.

– De ce?

Brooke lăsă pe masă șervețelele dantelate și le împrăștie.

– Crede că atacatorul e cineva din oraș sau poate chiar de la complex, iar eu cunosc pe toată lumea.

– Lasă-l să lucreze cu Brian DuPey!

– Nu crede că șeriful este bun pentru altceva decât ca să scrie amenzi de circulație.

– Nu-mi pasă. Rafe nu are ce să caute în preajma ta.

– Dar, mamă, te-am auzit spunând asta de sute de ori. Nici tu nu crezi că Brian DuPey este bun pentru altceva decât ca să scrie amenzi de circulație. Și tu ar trebui să știi. Te ocupai de tot felul de chestii când erai în Forțele Aeriene. Lucruri despre care nici măcar nu vrei să-mi spui. Se întoarse apoi către mama sa ca să o înfrunte și zise: Ca să te citez, mamă, „să nu urinezi pe pantofii mei și apoi să-mi spui că plouă“. În cazul ăsta, DuPey nu e suficient de bun. Amândouă știm asta. Și nu vreau să alerge liber prin oraș vreun nebun care atacă cu leviere femei neajutorate.

– Mai ales când tu ești rudă cu o femeie bătrână și neajutorată. Kathy nu se văita prea des de starea ei de sănătate, dar acesta era unul dintre acele momente. Uneori, îmi doresc să nu te fi întors niciodată în orașul acesta.

– Și eu îmi doream asta uneori.

– Nu am înțeles niciodată de ce ai fost atât de nefericită când ne-am mutat aici.

Firește că nu înțelegea. Kathy fusese ofițer în armata Statelor Unite și se ocupase de tot soiul de oameni, care făceau diverse treburi guvernamentale secrete. Și, ca o femeie să reușească într-un astfel de domeniu, trebuia să lase deoparte subtilitățile emoțiilor umane. Așa că, atunci când spunea că nu înțelegea, chiar vorbea serios.

– Mamă, când ne-am mutat aici, nu mi-ai spus nimic despre ce se întâmpla. Dacă aș fi știut că sufereai de artrită reumatoidă și că aveai nevoie de un climat cald și de un centru medical profesional în apropiere, poate că nu aș mai fi fost așa de șocată.

– N-am vrut să îți faci griji că nu o să pot avea grijă de tine.

– Pot să-ți spun cu mâna pe inimă că nu mi-a trecut nici măcar o dată prin minte că nu o să te descurci de minune.

Chiar și așa, cocoșată și bolnavă cum era, Kathy Petersson purta în adâncul ființei sale un spirit curajos, iar magazinul ei de brânzeturi era dovada vie că găsise o nișă care putea fi exploatată cu succes.

– Nu mi-era teamă că o să mor de foame, mamă, continuă Brooke. Mi-era teamă că nu o să fiu iubită.

– Dar de ce?

– Tata nu m-a iubit. Sau cel puțin nu m-a iubit suficient cât să nu își ia altă nevastă.

– Tatăl tău nu iubește pe nimeni altcineva decât pe sine. Dar nu îmi pare rău că m-am căsătorit cu el. Dacă n-aș fi făcut-o, nu te-aș fi avut pe tine, iar tu ai fost mereu lumina ochilor mei, zise Kathy frecându-se cu mâna la ochi. De asta nu îmi place să îl văd din nou pe Rafe Di Luca în viața ta. El e cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

– Oh, ba nu! Chiar nu e așa. Uneori, mă gândesc că a fost cel mai bun lucru. Brooke se duse la dulapul din al doilea dormitor, vechea ei cameră din copilărie, și aduse două dintre mesele de cărți, pe care le instală în living.

Kathy veni după ea.

– Din cauza lui Rafe s-a rupt logodna ta cu tânărul acela cumsecade.

– Ce tânăr cumsecade? Dylan? Mamă, eu am rupt logodna. Brooke mută fotoliul lângă perete ca să facă mai mult loc pentru ultima măsuță. Nu m-a pus Rafe să fac asta. Ba chiar el a fost cel care mi-a limpezit mintea.

– Da, ți-a limpezit-o până ce ți-ai pierdut-o de tot!

Când era adolescentă, Brooke își dorise foarte mult ca mama ei să nu fi fost o femeie cu un limbaj chiar atât de direct și la obiect. Dar acum nu o mai deranja, cel puțin în cea mai mare parte a timpului.

– Nu. El m-a făcut să înțeleg că nu pot să-mi petrec viața cu un bărbat atât de bun și de treabă, dar oribil de plictisitor ca Dylan Roper.

– E mai bine așa, decât să fii măritată cu un dependent de aventură și un afemeiat!

– N-am fost niciodată măritată cu Rafe și, deși, pare că îi place să alerge după aventură, nu este deloc afemeiat.

Kathy se îmbufnă.

– Da? Și de unde știi?

– Tu spuneai că îți puteai da seama mereu când tata avea o aventură.

– Nu știu dacă e întru totul adevărat, cugetă Kathy, din moment ce avea câte o aventură tot timpul.

– Poți să spui multe lucruri despre Rafe, despre greșelile pe care le-a făcut și despre felul în care toate astea au făcut să se încheie relația noastră. Dar hai să fim serioase, că nici eu nu eram tocmai un model de maturitate. Brooke chicoti, amintindu-și de acea perioadă din viața ei. Ba, de fapt, ținând cont că eram în liceu prima dată când ne-am împrietenit, cred că nici unul din noi nu era matur.

– Și a doua oară?

– Știam exact ce fac și ce avea să se întâmple după aceea. Așa că las-o baltă, mamă! Brooke nu mai fusese niciodată atât de directă și de dură cu mama ei. Când e cu mine, Rafe e cu mine. Doar că nu poate să rămână, atâta tot. El nu este ca tata, iar eu nu sunt ca tine. Și știi asta. Ba chiar îl placi.

– Da, când nu își bate joc de tine. Kathy se îndepărtă un pic când Brooke se duse la dulap și scoase scaunele pliante.

– Nu își bate joc de mine. Sunt o femeie inteligentă. Iar când sunt cu el, sunt conștientă de faptul că nu-i deloc bine ce fac. Brooke desfăcu scaunele și zâmbi. Dar e amuzant.

– Cum poți să glumești în legătură cu așa ceva? o întrebă încet Kathy. După tot ce s-a întâmplat ultima dată?

Lui Brooke îi dispăru brusc zâmbetul.

– Avea nevoie de mine, mamă.

– Și tu ai fugit la el ca o gâsculiță.

Era adevărat.

– Prima dată, eu am avut nevoie de el. A doua oară, el a avut nevoie de mine. Dacă toate relațiile pe care le avem au la bază o nevoie, atunci nu o să se mai întâmple nimic, pentru că nici unul dintre noi nu mai are nevoie de celălalt.

Ca și când cuvintele fiicei ei o îndurerau, Kathy duse mâna la inimă.

– Scumpo, nu vreau să suferi. Și el pare mereu să reușească să te facă să suferi.

– Nu, n-o să-l las să mă rănească, zise Brooke cu disperare.

– Da, știu asta, dar nici măcar nu vrei să ieși cu cineva pentru o relație serioasă.

Acesta era un teritoriu nou, pe care se aventura mama sa. Brooke nu își dăduse seama niciodată că femeii îi păsa de viața ei socială.

– Păi nu mi-am găsit pe nimeni.

– Lucrezi la un complex, pentru Dumnezeu! Vin bărbați pe acolo în fiecare zi. Politicieni. Muzicieni. Staruri de cinema. Baroni ai vinului. Milionari. Miliardari chiar! Și ai spus chiar tu că până și un escroc vine să-și facă vacanțele la Bella Terra. Gagnon parcă ai zis că îl cheamă, dacă nu mă înșel.

În mod evident, Kathy se gândise foarte serios la treaba asta.

– Vrei să ies și să fiu cu un escroc?

– Sună ca și când e foarte fermecător...

Brooke își aminti de părul negru și frumos aranjat al lui Gagnon, de pielea lui bronzată și cât de înalt era.

De cicatricea de pe obraz. De felul în care zâmbea. De parcă ar fi știut prea bine ce purta pe sub hainele de zi.

– E francez. Sigur că e fermecător. Își amintea și faptul că gărzile lui de corp nu plecau nici o secundă de lângă el. Și de vigilența neobosită din ochii lui întunecați. Și foarte periculoși.

– Ești prea sedentară. Chiar nu cred că ți-ar strica un pic de pericol.

Brooke nu se putea decide dacă trebuia să fie amuzată sau oripilată de ce spunea mama sa.

– Mamă, cât de disperată ești să scapi de mine?

– Mi se pare doar că ar trebui să îl încerci măcar o dată, măcar pe unul dintre bărbații ăștia.

– Nu sunt biciclete, mamă!

– Rafe Di Luca s-a întors de mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja te-a vrăjit din nou și ți-a luat mințile.

– Ba nu-i așa! răspunse Brooke, un pic prea repede și puțin cam înflăcărată.

– Te-a sărutat?

– Te referi la ziua asta?

Kathy prinse imediat eschivarea fiicei sale.

– Oh, Brooke! Nu din nou!

– A fost doar un sărut...

Buzele lui atingându-se de ale ei. Corpul lui puternic presând-o pe scările încălzite de soare ale verandei lui Sarah, până când Brooke simțise fiecare treaptă pe spate. Până când mirosul de scânduri vechi de lemn și de vopsea devenise o plăcere nou-descoperită.

– Găsește-ți un bărbat bun, îi zise Kathy. Așază-te la casa ta. Fă niște copii.

Ei bine, asta era de-a dreptul o insultă.

– Nu vreau să fac copii ca să-mi distrag atenția de la Rafe.

Kathy miji ochii la Brooke.

– O să mă rog să se rupă prezervativul data viitoare când faci sex!

– Ei bine, vibratoarele nu poartă prezervative, mamă. Brooke se gândea că treaba asta sigur avea să pună capăt conversației deja stânjenitoare.

În schimb, Kathy zise:

– Crede-mă că știu foarte bine.

Brooke avu nevoie de o clipă înainte să priceapă. Și apoi se tângui:

– Oh, hai, mamă, e dezgustător!

Kathy izbucni în râs.

– Bleah! Nici în ruptul capului. Dar auzi voci de femei în fața casei și văzu o ocazie bună să scape. Gata, e totul pregătit. O sărută apoi pe obraz pe mama sa. O să ies prin spate. Mă duc acasă. Vreau să fac o baie lungă. Singură! Și să citesc o carte. Tot singură! Și apoi să mă prefac că nu te-am auzit niciodată spunând ce ai zis.

Kathy cuprinse între degete o șuviță din părul lui Brooke și zise:

– Și când ieși din baie, ce-ar fi să te uiți un pic pe internet și să-ți faci o rezervare pentru următoarea vacanță? Du-te și tu într-un loc frumos și civilizat. Într-un loc romantic...

– Într-un loc unde Rafe n-ar călca niciodată?

– Exact. Expresia de pe chipul lui Kathy exprima mulțumire. Du-te în Franța, în Spania sau în Italia. Sau în Scandinavia! Chiar n-ai fost niciodată în Scandinavia!

– Chiar ar fi ceva diferit, zise Brooke, părând să îi placă ideea aceea.

– Da! Găsește un loc care îți place. Angajează-te la un hotel acolo. Și nu te mai întoarce niciodată aici!

– Mamă!

Lui Brooke nu îi venea să creadă ce spunea mama ei.

– Eu o să mă descurc fără tine și sigur o s-o facă și familia Di Luca. E timpul să pleci în lume și să-ți trăiești propria viață. Se auzi soneria. Kathy se duse la ușă și aruncă o privire peste umăr către fiica ei. Haide, fugi de aici!

Și nu voia să spună că trebuia să plece din casă.

Își dorea ca fiica ei să plece din oraș.

Și atunci, pentru prima dată, Brooke chiar se gândi serios la asta.

Poate mama ei avea dreptate.

capitolul 18

În anii '50, când îl construise familia Marino, Beaver Inn fusese un bar aglomerat și mic de peste râu, iar în secolul XXI era tot un bar aglomerat și mic. Doar că acum era dărăpănat. Încă expunea toate calendarele cu puicuțe sexy de demult – de unde și numele Beaver Inn[1] –, avea tâmplăria originală și mesele vechi de biliard. Rafe se gândea că măcar scaunele erau noi, dar *nou* era un termen destul de relativ. Fiecare dintre scaunele cu cadru metalic avea o pernă de plastic, căptușită cu negru și uzată și cel puțin un picior mai scurt decât celelalte. Locul mirosea a bere și a urină – nu neapărat în ordinea asta –, iar sigla Budweiser din fereastră pâlpâia într-un ritm enervant.

În ciuda numelui său, când băieții Di Luca intrară pe ușă, nu era nici măcar o femeie înăuntru. Cu toate acestea, barul era plin ochi de bărbați care cheltuiau mai mulți bani pe tatuaje decât pe săpun și aveau exact mirosul corporal care să dovedească acest lucru.

Rafe răsuflă ușurat. Ca regulă generală, indivizii care își pierdeau vremea prin locuri ca acesta – pline de muncitori, șoferi de camioane și marinari – se pricepeau să folosească pumnii și cuțitele și al naibii de sigur nu se uitau niciodată la filme cu un copil care avea un dragon imaginar. Sau cel puțin n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, chiar dacă o făceau.

– Nici un Marino la orizont, observă Rafe.

– Foarte bine. Chiar n-am chef să bat măr pe cineva în seara asta, zise Eli.

– Mincinosule, spuse Noah.

---

[1] În argou, „beaver" poate fi tradus prin sexy, porno, organe genitale feminine. (n.red.)

– Da, ai dreptate. Mi-ar plăcea să bat măr mulți oameni în seara asta. Eli nu se băga prea des în bătăi, dar când se întâmpla, se termina cu pumni și sânge pe pereți. O merită cu toții.

Rafe îi aruncă o privire tăioasă fratelui său.

Nu că nu ar fi fost de acord cu el. Atacul asupra Nonnei îl lăsase peste măsură de frustrat și de furios.

Dar Eli părea destul de amărât și gata să-și verse mânia pe oricine îi stătea în cale. Eli îi întâlni privirea lui Rafe, rămase câteva clipe privindu-l, după care clătină din cap. Nu avea de gând să vorbească.

Dacă era un lucru pe care Rafe îl înțelegea, acesta era că un bărbat avea dreptul la intimitate. Iar Eli era mai retras și ținea la intimitatea sa mai mult decât orice alt om pe care îl cunoscuse Rafe.

Rafe era destul de sigur că aici, la Beaver Inn, dacă își jucau cărțile cum trebuia, găseau pe cineva la fel de dornic ca ei de a împărți pumni.

– Hai să vedem ce putem face pentru tine!

Frații Di Luca se duseră la bar și își comandară de băut: Maker's Mark pentru Rafe, Stolichnaya pentru Noah și Hornitos pentru Eli.

Barmanul, un bărbat foarte voinic, nebărbierit și cu un rânjet care părea să facă de rușine hainele lor curate și dinții lor albi, zise:

– Mai întâi trebuie să puneți banii jos.

– Sigur că da. Rafe îi rânji înapoi, știind foarte bine că nemernicul acela scârbos îi recunoștea. Primul rând îl plătesc eu. Își scoase portofelul și puse bancnotele pe masă.

Barmanul alinie imediat băuturile în fața lor.

Frații ciocniră paharele, dădură pe gât conținutul, după care trântiră pe masă paharele de shot-uri goale.

Rafe tuși.

În spatele lor, cineva care stătea la o masă începu să râdă.

Rafe mai tuși o dată – era un sunet ascuțit și gâtuit, ca și când ar fi băut prima tărie din viața lui, apoi mârâi.

Eli se întoarse spre el. Pe un ton menit să rezoneze în încăpere, îi zise fratelui său:

– Nu-ți face griji! Te obișnuiești cu arsura.

– Nu știu ce să zic. A avut un gust nasol și m-a ars pe gât, răspunse Rafe.

Răsunară și mai multe râsete în spatele lor.

Cei trei frați rânjiră complice.

Barmanul ridică receptorul și dădu un telefon, aruncând câte o privire spre ei trei în timp ce vorbea.

Frații Di Luca se așezară ca să își continue discuția întreruptă la complex.

– Am găsit pentru Nonna o asistentă care să stea cu ea, zise Noah.

– Cine e? întrebă Eli pe un ton normal. Nonna o cunoaște?

– Nu. Dar acesta e un lucru bun. Noah îi făcu semn barmanului că mai voiau un rând. Olivia nu e de pe aici, nu are nici o legătură cu cazul și nu vrea să ne impresioneze pe vreunul dintre noi. O să se ocupe doar de Nonna.

Rafe și Eli încuviințară din cap.

– Are referințe foarte bune ca asistentă, continuă Noah. În plus, are și ceva acreditări în autoapărare.

– L-am pus deja pe omul meu să instaleze un sistem de securitate acasă la Nonna, le spuse Rafe. Când Nonna o să iasă din spital, casa o să aibă paznici. Dar știi că sunt mereu de părere că toată lumea trebuie să aibă ceva cunoștințe de autoapărare.

– Da, dar crezi că Nonnei o să-i placă de ea? întrebă Eli.

– Da, așa cred, zise și un zâmbet îi animă colțurile gurii. E deșteaptă și amuzantă, știe multă istorie și nu îi e frică să locuiască acolo singură cu Nonna.

Zâmbetul acela declanșă imediat un semnal de alarmă în mintea lui Rafe.

Probabil și în mintea lui Eli, pentru că el întrebă imediat:

– Unde ai găsit-o?

– Era la restaurantul spitalului, scria o cerere și i se terminase pixul. M-a întrebat dacă poate împrumuta unul de la mine și am început să vorbim. Noah avea o expresie afectuoasă, dar în același timp distantă.

Era o expresie în care Rafe nu avea deloc încredere.

– De ce Bella Valley?

– Poftim? întrebă Noah nedumerit, holbându-se la fratele său.

– Dacă nu e din partea locului, de ce ar vrea să se mute în Bella Valley? întrebă Rafe.

Dar întrebarea aceasta îl făcu imediat pe Noah să depășească momentul de apatie.

– Chiar ești suspicios în legătură cu tot și cu toată lumea? Bella Valley are o reputație bună în rândul oamenilor care sunt în căutarea unui stil de viață liniștit.

– E tânără, frumoasă și vrea un stil de viață liniștit? insistă Rafe.

– N-am spus că e tânără și frumoasă, răspunse imediat Noah.

– Nici n-a fost nevoie, replică Rafe.

– De ce n-o anchetezi tu atunci? Ochii căprui ai lui Noah deveniră brusc tăioși și reci. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă n-ai încredere în Brooke nu înseamnă că trebuie să nu ai încredere în nimeni. Ne-ai investigat deja pe mine și pe Eli?

– Nu încă. Enervarea lui Rafe era pe măsura celei a lui Noah. Dar nu mi-ai spus tot ce s-a întâmplat când a fost atacată Nonna. Cum naiba vă așteptați să-l găsesc pe atacatorul Nonnei dacă nu mi-ați spus totul?!

Noah îl fixă cu privirea.

– Te-am sunat pentru că ne-am gândit că era posibil ca Nonna să moară și că ar vrea să te vadă și pe tine înainte. Nu te-am sunat ca să vii aici să ne rezolvi problemele și să ne transformi pe toți în exemplare model de umanitate, așa ca tine.

– Sarcasmul ăsta n-o să-l aducă pe atacatorul Nonnei în fața justiției, zise Rafe, reușind printr-un miracol să nu ridice tonul.

– Nu știu ce ar trebui să-ți spunem noi să te ducă la vreo revelație despre vagabondul care a intrat prin efracție în casă, a atacat-o pe Nonna și a fugit.

Eli își așeză mâna pe umărul lui Noah, dar el se scutură și i-o îndepărtă.

Rafe nu putea scutura din umeri ca să scape la fel de ușor de responsabilități. Și nici nu putea ignora jignirile și rezistența lui Noah.

– Știați că, oricine a fost, a venit acolo cu motocicleta și a ascuns-o în tufișuri?

Expresia de pe chipul lui Noah trecu de la dispreț la suspiciune și apoi la curiozitate precaută.

– DuPey n-a menționat asta.

– Știați că tipul acesta a purtat protecție pentru pantofi, pe lângă mănuși? întrebă Rafe.

Eli înțelese imediat ce sugera Rafe.

– Așadar, a fost ceva premeditat. Nu a fost la voia întâmplării.

Și Noah înțelesese, desigur, doar că nu îi prea convenea.

– Ești sigur?

– Știați că s-a dus în living și a ridicat toate lumânările de pe masă din suporturile improvizate din sticle de vin? Rafe voia să se facă foarte clar înțeles, așa că fiecare cuvânt al lui era la fel de tăios ca un glonț.

Noah se înroși.

– De ce ar face asta?

– Nu știu. Știu doar că, cu cât aflu mai multe, cu atât am șanse mai mari să-l prind pe nemernic.

Rafe deja respira greu de furie.

La fel și Noah. Se priveau unul pe celălalt ca doi boxeri care se pregăteau de luptă în ring. Ei – doi frați care ar fi trebuit să fie aliați – deveniseră adversari.

Rafe voia să-și transforme toată frustrarea în furie. Furie la adresa polițiștilor din orașele mici, cu mentalitățile lor tipice pentru orașele mici. La adresa fraților săi, atât de hotărâți să îi creadă mai degrabă pe ei decât pe el. A tatălui lui pentru că nu mai ținea deloc legătura cu ei.

A mamei lui pentru că se afla aici. A infracțiunii nenorocite care o rănise pe Nonna și îi furase orice sentiment de siguranță.

Dacă nu se întâmpla cât de curând ceva care să alunge tensiunea aceasta, avea să se întâmple ceva.

Cineva trânti ușa barului. Și răsună vocea puternică a unui bărbat care strigă:

– Hei, ia te uită! Sunt cei trei frați Di Luca. Eliseo, făcătorul de vin, tânărul Genoah și starul nostru de cinema, Raffaello.

Stefano Marino intră cu pași mari, cu mâinile în șolduri și rânjind cu toți dinții, într-o provocare amuzată.

Fratele său, Greg, era chiar lângă el. Vărul lor, Primo, care avea aproape doi metri, în jur de o sută douăzeci de kilograme și era fost fundaș de fotbal american pentru UCLA, stătea în spate și se înălța deasupra lor, amenințător.

Fiecare dintre ei era cu an mai mic decât fiecare dintre frații Di Luca. După cum zisese Eli la un moment dat, era ca și când nici unul dintre părinții Marino nu se gândise să-și reguleze perechea dacă nu demonstra cineva că o făcuse înainte.

– Suntem foarte onorați, zise Primo cu glas grav.

– Aveați chef să vă faceți de cap, băieți?

Rânjetul lui Greg era la fel de insultător ca al lui Stefano.

– Ne-am gândit să venim până la Beaver Inn ca să găsim niște puicuțe. Eli se prefăcu a se uita în jur. Hei, Primo, e pe aici și sora ta?

Scaunele începură să zgârie parchetul vechi, în timp ce toți cei prezenți împingeau scaunele și săreau în picioare.

– De ce? mârâi Primo, încleștând pumnii. Vrei să fii bătut măr de o fată?

Barmanul luă repede sticlele de băutură de pe raft și le ascunse sub tejgheaua barului.

– Nici o problemă. Ești tu aici, fătălăule!

Lui Rafe nu îi venea să creadă că vorbea ca un adolescent. Și că îi plăcea treaba asta.

– Am auzit că iar se însoară taică-tu, zise Stefano pe un ton batjocoritor. Asta câți ani are?

– E suficient de mare ca să voteze, dar nu suficient de mare să poată să bea legal, Noah? se aventură Greg.

Noah nu ezită să-i țină piept. Chiar dacă arăta ca un om de afaceri, spilcuit și civilizat, era al naibii de dur, cu o viteză în mișcări care putea egala un bici și surprindea orice nemernic care îndrăznea să înceapă o încăierare. Trebuise să fie așa – în fond, era cel mai mic dintre frați.

Dar Greg știa și el asta, desigur. Începând de la grădiniță, cei doi se bătuseră regulat. Și iată-i acum aici, pregătiți să se ia din nou la trântă.

Așa că, pentru a echilibra balanța, Rafe îi seceră lui Primo piciorul de sub el.

Primo ateriză cu o bubuitură atât de puternică, încât sări băutura din paharele de pe mese și începu să curgă praf din tavanul galben. Rafe îl atacă, deși era la pământ – asta era singura șansă pe care o avea împotriva lui Primo. Și așa începu bătaia.

Noah îl izbi cu capul în stomac pe Greg, trântindu-l de bar.

Scaunele de la bar se clătinară și căzură.

Stefano sări la Eli.

Eli se feri.

Stefano se ciocni de fruntea lui Eli.

Ambii bărbați se clătinară pe spate. Stefano se ținea de pumn, și Eli, de cap.

Apoi Eli îl izbi pe Stefano cu umărul și se ciocniră de perete.

Peste tot în bar izbucniră bătăi. Era o adevărată răscoală. Ca într-un film cu John Wayne, cu cowboy iuți la mânie, șei de piele și multă lume furioasă. Exact ce căutaseră frații Di Luca.

Primo se rostogoli pe Rafe și își folosi greutatea ca să-l imobilizeze la podea, după care începu să îi care pumni.

Asta nu înseamnă că Rafe nu știa câteva mișcări care l-ar fi scos din joc în doi timpi și trei mișcări. În fond, era o bătaie prietenească. Și ar fi trișat dacă făcea asta.

Rafe credea că era un om mort, până unul dintre clienții din bar zbură prin aer, propulsat de un pumn zdravăn, și ateriză fix pe rinichii lui Primo, trântindu-l de pe Rafe. În timp ce tipul acela mare gâfâia, Rafe egală scorul cu o serie de lovituri bine plasate, care îi sparseră nasul lui Primo și îi însângerară buzele.

Nu avea cum să dureze, desigur. Primo era mai tare decât Rafe la toate, de la kilograme la mușchi, așa că în curând Primo îl luă pe sus și îl izbi de zid.

Rafe se pregăti pentru impact.

Primo se uită la el cu ochii lui căprui și mari, dintr-odată blânzi, ca de cățeluș.

– Hei, omule, îmi pare foarte rău pentru ce a pățit bunica ta.

– Da, mersi, răspunse Rafe și îi dădu un șut în boașe.

Primo îl aruncă drept în mijlocul altei bătăi.

Rafe ateriză brusc.

Apăru un cuțit.

Cu o singură mișcare lină, Rafe îl imobiliză pe individ și îi înlătură cuțitul din mână. Se ridică imediat ferm pe poziții și strigă, întinzând cuțitul:

– Cu următorul cuțit pe care îl văd, o să-ți scot inima!

Eli și Stefano se opriră din bătaie, îl apucară pe cuțitar și îl aruncară afară prin fereastră.

Geamul se făcu țăndări și împroșcă toată parcarea de cioburi.

Bărbatul ateriză pe o mașină și imediat porni alarma.

Rafe aruncă apoi cuțitul spre bar. Acesta se înfipse în peretele de lângă casa de marcat.

Cineva îi trase un pumn în bărbie.

Și bătăile se încinseră din nou.

Două minute mai târziu, podeaua era alunecoasă de la atâta sânge, transpirație și fluide nazale.

După vreo cinci minute, lui Rafe îi țiuiau urechile.

De fapt, se auzeau sirenele.

Venea poliția.

Una peste alta, seara fusese extrem de satisfăcătoare.

capitolul 19

– Nu-mi vine să cred că îmi scot copiii adulți de la închisoare pe cauțiune. Doamna Arianna Marino, pe cât de masivă, pe atât de înaltă, stătea uitându-se urât la fiii ei, în timp ce semna actele ca să-i elibereze. Primo, ai idee ce o să zică tatăl tău când o să audă că ți-ai spart iarăși nasul, după cât a plătit ultima oară ca să ți-l repare?

Primo se făcu mic și se ascunse de degetul care flutura agresiv al doamnei Marino.

Stefano și Greg să strecurară și ei în afara razei ei vizuale.

– Și voi! exclamă ea, mutându-și privirea întunecată și disprețul spre Rafe și frații săi. Voi trei de ce stați acolo și rânjiți ca niște idioți? Credeți că sunteți altceva decât niște derbedei în toată firea, care au ieșit în oraș și s-au luat la bătaie, în timp ce biata voastră bunică suferă în spital?

Brooke stătea la tejgheaua secției de poliție, îmbrăcată într-un costum negru, încuviințând din cap aprobator în timp ce semna actele să-i elibereze pe frații Di Luca.

Doamna Marino continuă:

– Sărmana Sarah Di Luca! Atacată și bătută de un gangster! Și apoi cei trei nepoți ai ei, pe care i-a crescut din bunătatea inimii și prin sudoarea muncii, o dezonorează îmbătându-se și căutând belele. Și găsindu-le, pe deasupra! Să veniți în barul meu și să căutați scandal cu băieții mei... Așteptați voi să îi spun ce ați făcut! Numai stați să vedeți ce o să zică!

Noah o dădu ușor pe Brooke la o parte din fața lui și îi zâmbi fermecător doamnei Marino.

– Vă rog să nu faceți asta! Nonna e încă slăbită în urma atacului.

Rafe își aminti că Noah fusese mereu favoritul doamnei Marino din toată familia Di Luca.

Apoi doamna Marino îi trase una peste cap lui Noah, chiar peste cucuiul proeminent negru-albăstrui pe care îl căpătase când încercase să dărâme barul cu capul.

Acesta căzu în genunchi, gemând.

– Poate că trebuia să te gândești la asta mai devreme, mârâi ea.

Brooke izbucni în râs, după care se întoarse să completeze hârtiile.

Rafe, într-un moment puțin nepotrivit și sub imperiul vinului și al whisky-ului, se întoarse ca să răsucească părul negru al lui Brooke pe deget.

Dar ea îi trase una peste deget, îndepărtându-i mâna.

Rafe nu se dădu bătut și mai încercă o dată.

– Ce frumos, zise el, fascinat de strălucirea negricioasă și luxuriantă.

Ea se întoarse către el și, pentru o clipă, expresia de pe chipul ei o oglindi pe cea a doamnei Marino, fiind plină de furie și frustrare.

– Uite ce e! Astăzi te-ai comportat ca și când ai fi fost extrem de îngrijorat pentru mine fiindcă fac prea multe pentru bunica ta și muncesc la complex. Iar când în sfârșit reușesc să mă bag și eu în pat la o oră decentă... Știi ceva, amice? Chiar dormeam! Și apoi mă suni ca să vin să te scot? Și uite-te la tine cum te găsesc! Ai buza spartă. Gâtul vânăt. Și o ureche pe jumătate smulsă. Și pentru ce? Pentru o încăierare mică și amuzantă?

Rafe se scărpină în cap. Simțea într-adevăr un cucui de mărimea unui ou de rață. Dar nu avea de gând să îi spună și ei asta.

– E, hai, că nu-i chiar așa de rău!

– Nu e ca și când are nevoie vreunul din noi să fie spitalizat, zise Stefano.

Doamna Marino îi trase una peste frunte progeniturii sale.

Brooke continuă, la fel de indignată:

– Chiar crezi că o să stau să mă giugiulesc cu tine acum! Acum? Când ești plin de sânge, dezgustător și puți a alcool și a Dumnezeu știe mai ce? Nu prea cred!

Rafe știa că ar fi trebuit să tacă, dar nu se putu abține:

– Uneori, e amuzant să te bați. Dacă o să lovești vreodată și tu pe cineva, o să știi la ce mă refer.

Brooke încleștă mâna în pumn și îl izbi tare în plex, chiar la baza sternului. Forța loviturii îl propulsă câțiva pași mai în spate.

– Ai dreptate! zise ea, afișând un zâmbet încordat. A fost foarte satisfăcător.

Își dădu apoi părul pe spate și se întoarse la actele de pe tejghea.

Eli îl prinse de braț pe Rafe și îl susținu cât timp acesta încercă să-și recapete suflul.

– Zi mersi că nu ți-a dat una cu piciorul! Ține lecții de kickboxing de două ori pe săptămână împreună cu Jenna Campbell.

– E o fată bună, Rafe Di Luca, și tu nu o meriți deloc! Așa că las-o în pace! Doamna Marino se răsuci spre ei. Femeia era o forță a naturii care își controla familia cu doze bine aplicate de teroare și cam o jumătate din oraș cu șantaj la fel de bine aplicat. Șerif DuPey!

Brian DuPey, un bărbat de o înălțime medie, slăbănog, dar bine făcut, cu un păr castaniu rar și cu ochii injectați, își scoase pălăria și zise:

– Da, doamnă?

– De ce-i lași liberi pe băieții Di Luca? Știi bine că ei au pornit tot scandalul în barul meu.

Calm și extrem de răbdător, omul îi răspunse:

– Nu, doamnă, chiar nu știu. Relatările martorilor sunt contradictorii.

Doamna Marino se repezi spre el.

– Au fost în barul meu!

– Așa este. Dar asta nu înseamnă că ei au fost cei care au pornit încăierarea. Înseamnă doar că le era sete.

Rafe simți brusc o apreciere pentru calmul lui DuPey.

– Și mai exact cine o să plătească daunele? întrebă tăios doamna Marino.

– Noi o să plătim jumătate, răspunse Eli.

– Ba o să plătiți pentru tot! insistă doamna Marino.

Rafe nu știa ce îl apucase să facă una ca asta. Băuse câteva guri de vin și câteva shot-uri. Nu era nici pe departe beat. Poate doar un pic prea relaxat... Dar se pomeni mormăind:

– Întreg barul ăla nu valorează nici o sută de dolari!

Doamna Marino ridică brusc capul, indignată. Îl fixă cu o privire nemiloasă, care ar fi tăiat în carne vie pe oricine. În timp ce toată lumea se grăbea să se dea la o parte din calea ei, femeia se încruntă și porni spre el cu toată greutatea amenințătoare a unui tanc, iar singurul lucru care îl salvă fură picioarele lungi, care îi permiseră să sară ca o gazelă direct afară pe ușă, în aerul răcoros al nopții.

Așa că la ora unu noaptea se pomeni stând singur pe treptele secției de poliție și ascultând o muzică îndepărtată, care venea de la barul din centrul orașului, și uitându-se gânditor la cerul înstelat.

În cea mai mare parte a timpului, trăia într-o lume urâtă: oameni urâți, politici de acțiune urâte, temperamente urâte. Oameni dispuși să omoare și să tortureze pentru bani sau pentru idealuri crude și perverse sau pur și simplu pentru amuzament. Noaptea aceasta fusese una frumoasă. O noapte în care avusese ocazia să se reconecteze cu frații și cu rădăcinile lui: să își amintească faptul că oamenii normali trăiau pentru a dansa, pentru a bea, pentru a râde, pentru a vorbi și a se bate – în esență, pentru *a fi*.

Acum, în timp ce îi aștepta pe Brooke și pe frații săi și plănuia manevre de acțiune pentru cazul în care doamna Marino ieșea prima, scoase telefonul mobil și se uită.

Nu primise nici un semn de la oamenii lui care se aflau în Kârgâzstan, în munții Kokshaal-Too. Nici o veste despre pilotul elicopterului prăbușit sau dacă reușise să scape.

Dumnezeule! Nu voise deloc să plece. Își lăsase oamenii acolo, dar, indiferent cum ar fi privit lucrurile, adevărul era că șansele lor erau cincizeci-cincizeci. Stând aici, știa că luase decizia corectă. Avea o responsabilitate față de bunica lui, față de femeia care îl crescuse.

În același timp, Nonna îl crescuse în spiritul dreptății. Îl învățase să facă mereu ce trebuia, să se lupte cu nedreptățile și să îi salveze pe nevinovați.

Cum ar fi putut suporta moartea căpitanului Stephanie Spence în captivitate?

Doamna Marino ieși furtunos, cu fiii și nepotul ei, venind chiar în spatele lui. Se opri și flutură amenințător din deget spre el, mustrându-l:

– Tu! Du-te și ai grijă de bunica ta, netrebnic nerecunoscător ce ești! Maturizează-te odată! Însoară-te și fă copii! Și fă-o fericită pe Nonna ta! Poartă-te și tu odată ca un bărbat, nu ca un plod răsfățat!

El se ridică în picioare.

– Da, doamnă. Vă mulțumesc pentru sfat.

Primo rânji la el și mimă batjocoritor că era un laș speriat.

– Primo! izbucni doamna Marino. Eu ți-am schimbat scutecele! Și tot eu pot să-ți dau acum câteva peste fund!

Se îndreptă apoi spre mașină, cu băieții Marino mergând în spatele ei, ca niște pui de rață supărați și înfoiați.

Următoarea persoană care ieși fu Brooke.

El făcu un pas către ea.

– Dacă te apropii de mine, plec chiar mâine spre Suedia! zise ea.

Rafe nu știa exact ce voia să spună cu asta, dar se opri oricum.

Ea coborî scările furtunos.

Noah și Eli ieșiseră și, văzând-o coborând scările cu pași mari și în grabă, Eli îi strigă:

– Hei, Brooke! Ne duci și pe noi cu mașina?

Ea se întoarse către ei și zise:

– Din partea mea, n-aveți decât să dormiți pe străzi, toți frații Di Luca!

Frații o priviră plecând în grabă.

– De ce era așa de supărată? întrebă Noah pe un ton tânguitor.

DuPey vorbi din pragul ușii:

– Haideți, băieți! Vă duc eu înapoi la complex.

– Grozav! zise Rafe, recunoscând o oportunitate pentru un interogatoriu informal. Facem cinste cu un pahar!

DuPey intră în barul de la complex împreună cu frații Di Luca, acceptă paharul de vin și luă câteva înghițituri înainte de a spune:

– Trebuie să plec. Nu se cade ca șeful poliției să petreacă prea mult timp într-un bar. Indiferent cât de stilat ar fi. Se uită apoi la ceas. Chiar dacă oficial mi-am terminat programul de lucru, adăugă apoi cu un oarecare regret.

Rafe se ridică și el de pe scaun.

– Hai să te conduc!

Cei doi bărbați plecară împreună.

Mașina de poliție a lui DuPey era după colț, în parcarea publică. Rafe se gândi că probabil nu se cădea nici ca șeful poliției să își parcheze mașina în fața unui bar. Dar mașina se afla sub un felinar stradal și, deși parcarea era plină, nu era nici o altă mașină lângă cea a șerifului.

Rafe se gândi că majoritatea oamenilor ezitau să se apropie prea mult de o mașină de poliție.

DuPey își scoase cheile.

– Bun, spune, ce pot face pentru tine?

Chiar nu avea rost să se ascundă după deget.

– Știi dacă Brooke Petersson minte în legătură cu faptul că l-a împușcat pe atacator?

– Ce te face să crezi asta? întrebă DuPey, dând încet roată mașinii sale.

Rafe recunoștea mișcarea aceasta. DuPey se uita să vadă dacă exista vreun semn că umblase cineva la vehicul. Orășelul Bella Terra creștea. Și asta nu însemna întotdeauna că o făcea într-un mod pozitiv. Îl urmări pe DuPey, care făcu a doua inspecție vizuală. Mașina părea un pic lovită dedesubt din pricina condusului pe drumuri de țară și prin vii, dar în rest era totul în regulă.

- Am discutat cu ea în legătură cu asta. I-am pus și eu întrebări. Nimeni nu omoară un om pentru prima dată și apoi vorbește despre asta cu calm. Asta, dacă nu cumva vorbim de un psihopat. Dar știu sigur că nu este cazul ei.

- Nu aș spune nici pe departe că Brooke ar fi o psihopată. DuPey termină de efectuat inspecția vizuală, descuie mașina și sugeră: Poate că a spus povestea de atât de multe ori, încât și-a pierdut orice însemnătate.

- Ba pe dracu'! Rafe mai auzise tonul acela precaut și știa exact ce însemna. Știi și tu foarte bine că minte!

DuPey se întoarse spre el și fiecare fibră din corpul lui emana exasperare.

- Problema în discuțiile cu tine, Rafe, pe lângă faptul că te crezi mai deștept decât toată lumea, e că ai fost antrenat să citești oamenii.

- E una dintre cerințele meseriei care mă ajută să trăiesc un pic mai mult. Rafe cugetă asupra tuturor variantelor posibile și nu găsi nici un motiv pentru care șeriful ar fi protejat-o pe Brooke. Și atunci de ce o acoperi?

Pentru prima dată, DuPey îl privi în ochi.

- Eu îmi plătesc mereu datoriile. Ea mi-a făcut o favoare la un moment dat. Îi eram dator.

Acum ajungeau la adevărul pur.

- Ce a făcut?

DuPey stătea acolo, aruncând cheile dintr-o mână în alta și cugetând. Se uita la Rafe și cântărea ce decizie să ia. În cele din urmă, îl întrebă:

- Îl mai știi pe bătrânul meu? Șeful poliției, DuPey?

- Glumești? Omul ăla mă ura de moarte. Obișnuia să mă terorizeze cu fiecare ocazie.

Când aflase că bătrânul nemernic murise în urma unui atac de cord, Rafe fusese ușurat și oarecum se bucurase.

– Ei bine, dacă nu știai, nu erai singurul. Mă teroriza și pe mine. Eram fiul șefului poliției din Bella Terra. Indiferent ce aș fi făcut, nu eram niciodată suficient de bun. DuPey se sprijini de capota mașinii, relaxat și resemnat că luase decizia să vorbească și să-i spună lui Rafe toată povestea. Așa că am fost și eu rebel.

– Eu nu-mi amintesc asta.

– Tu erai un șmecher. Nu erai foarte atent la mine sau la cei mai jos de teapa ta. Dar, crede-mă, în clasa zecea, furam mașini.

– Uau! zise Rafe sprijinindu-se de capotă, lângă DuPey. Ăsta da mod de a fi rebel!

– Trebuia să fac ceva. Nu puteam doar să mă ascund și să înghit. Mă uram. Știam cum să deschid încuietorile multor mașini vechi, iar tata avea toate sculele necesare. Ba chiar știam oameni proști care își lăsau cheile în contact. Așa că pierdeam vremea pe lângă magazine și supermarketuri și așteptam să vină vreo femeie care se grăbea să cumpere ceva și lăsa motorul mergând.

Amintindu-și de polițistul masiv, rău și cu burta mare, care fusese tatăl lui DuPey, Rafe zise admirativ:

– Nu știam că ai atâta sânge-rece.

– Crede-mă că nu aș mai fi avut nimic în mine dacă aș fi fost prins. DuPey oftă adânc și greoi. Tata m-ar fi bătut de-ar fi ieșit untul din mine, iar când aș fi ieșit din închisoare, aș fi avut o sută cincizeci de ani.

– E, haide, furtul de mașini nu e o infracțiune ușoară, dar nici măcar taică-tu nu avea atâta influență asupra unui juriu. Ai fi primit o sută de ani maximum.

Rafe încerca să imprime un pic de umor în conversația lor, dar bănuia că eșua lamentabil.

– Nu ar fi trebuit să facă prea multe. Nu dacă adaugi acuzația de răpire la dosar.

capitolul 20

– Răpire. Rafe nu putea să nu se gândească la faptul că poate DuPey o răpise pe Brooke. Nu, ea i-ar fi spus. În perioada aceea îi spunea lui totul. În ce te-ai băgat? îl întrebă.

– Era imediat după lăsarea serii. Puțin după ora nouă, într-o sâmbătă seară. O fată, nu cred că avea mai mult de douăzeci de ani, a venit cu mașina la non-stop, a coborât și a lăsat motorul pornit. DuPey vorbea scurt și aspru, ca și când încă simțea toată durerea și umilința din trecut. Mi-am tras pe față un ciorap de damă, m-am suit în mașină, am pornit și am mers cam două străzi, după care am auzit un zgomot de pe bancheta din spate. M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut acolo un scaun de copil.

– Oh, Dumnezeule!

Pe Rafe îl trecu o sudoare rece numai când se gândi la asta.

– Era un băiețel – cred că avea în jur de un an – cu ochi mari și căprui, și păr negru și creț. Și se uita la mine ca și când nu știa ce să creadă. Am tras imediat în parcarea de la Safeway și am coborât. Dar nu puteam să las puștiul acolo și să plec pur și simplu. Și nici s-o rup la fugă.

Rafe simți un nod în stomac.

– Și aici apare Brooke în poveste.

– Se ducea la magazin să ia lapte pentru maică-sa. Am chemat-o la mine. Cred că s-a prins care era treaba. DuPey își șterse fruntea de sudoare rece. Mai ții minte rândul ăla de copaci de lângă parcare? M-a împins în direcția aia, mi-a spus să mă ascund și că se ocupă ea de tot.

– Și s-a ocupat.

Când DuPey nu îi răspunse imediat, lui Rafe începu să i se facă groază de continuarea poveștii.

– A deschis ușa din spate și s-a întins să scoată copilul. Vorbea cu mine, îmi spunea că o să-l ducă în magazin și o să spună că nu știa unde sunt părinții lui. DuPey își trecu mâna pe la ochi. Apoi au început să urle sirenele. Și să se vadă girofarurile. Tatăl meu și oamenii lui dăduseră de urma mașinii și au considerat-o pe ea vinovată. Au tras-o afară din mașină, au pus-o la pământ, au imobilizat-o și au percheziționat-o.

– Și tu n-ai ieșit din tufișuri?

DuPey clătină din cap.

Orice fel de simpatie ar fi simțit Rafe pentru DuPey se evaporă într-o izbucnire de furie.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– A apărut mama copilului de la magazin, a început să urle la Brooke și a încercat să o atace. Tatăl meu i-a pus cătușele lui Brooke cu mâinile la spate și a ținut-o la pământ, punându-i piciorul pe gât. Ea nu se lupta cu el, dar știi și tu că era genul de om curajos când se lua de femei și de copii.

Rafe oftă adânc, încercând din răsputeri să-și potolească mânia.

– Îmi place să cred că aș fi reușit să îmi înfrâng teama și să fac ceva înainte ca taică-meu s-o bage în mașina de poliție. Dar, din fericire pentru ea și pentru mine, a apărut patronul magazinului. DuPey încercă să zâmbească, însă nu reuși. Îl văzuse pe tipul care furase mașina. Sigur era un bărbat, din ce a apreciat el, în jur de douăzeci și cinci de ani, cam de un metru optzeci înălțime și cu barbă.

– Aveai un metru optzeci?

– Da. Doar îl moșteneam pe taică-meu.

– Și aveai barbă?

– Abia dacă aveam cinci fire pe toată fața. Cred că proprietarul a văzut, de fapt, ciorapul pe care îl purtam pe față, iar în lumina aia proastă din parcare, a crezut că am barbă. Era atât de sigur, încât tata a lăsat-o pe Brooke să se ridice. I-a scos cătușele, a întrebat-o câți ani are și cine sunt părinții ei. Când i-a zis că are doar un singur părinte, o mamă singură, care nu se număra printre familiile fondatoare din oraș, a fost ușurat. I-a ținut o predică, spunându-i că nu era o idee bună să iasă singură noaptea pe străzi. Iar ea l-a întrebat dacă poate să se ducă să ia lapte pentru maică-sa. DuPey râse, dar era un amuzament amar. Nu l-am văzut niciodată pe tatăl meu mai stânjenit decât atunci. Ba chiar a încercat să-i dea bani pentru lapte. Dar ea s-a îndepărtat ca și când i-ar fi oferit mită. Râse din nou, dar tot amărât. De fapt, asta făcea. Nemernic bătrân! Avea ditamai vânătaia pe obraz!

O imagine cu chipul tinerei Brooke zgâriat și învinețit îi apăru imediat în minte lui Rafe.

– Da, îmi amintesc vânătaia aia! Mi-a spus că a căzut și s-a lovit.

Brooke nu îi spunea totul nici pe vremea aceea.

– Da, așa a zis. DuPey încrucișă brațele la piept. Acum ai de gând să îmi tăbăcești fundul? N-o să mă împotrivesc dacă vrei să-mi dai una, să știi. O merit din plin. Chiar și după atât timp, tot merit.

– Să fii sigur! Și taică-tu n-a aflat niciodată că ai fost tu?

– Doar sunt încă viu, nu?

Rafe cugetă o clipă dacă trebuia să insiste sau nu.

– De-asta ai lăsat-o pe Brooke să mintă în timpul anchetei?

DuPey se întoarse către Rafe furios, dar se controlă imediat.

– Dă-mi voie să fac o mică speculație. Infractorul a atacat-o cu un cuțit pe una dintre femeile care lucrează pentru Brooke. Femeia, oricine ar fi ea, l-a împușcat și l-a omorât. Să ghicesc că femeia are cazier? Sigur a avut vreo poveste lacrimogenă, pentru că Brooke pică mereu în plasă când e vorba de asta. Doar salvează ratați patetici ca mine. Și ca tine...

Rafe se gândi să obiecteze. Dar hotărî că nu avea de ce s-o facă.

DuPey părea din ce în ce mai deștept.

– Așa că, atunci când a ajuns la locul faptei, Brooke a trimis-o de acolo pe femeie, a șters pistolul, și-a lăsat propriile amprente pe armă și și-a asumat toată responsabilitatea pentru crimă.

– Și tu ai lăsat-o să-și asume responsabilitatea pentru asta!

Acesta era lucrul care îl enerva cel mai tare pe Rafe.

– Așa a vrut ea.

– Pentru că îi erai dator?

– Hei! Cel puțin eu m-am răscumpărat față de ea, zise DuPey aruncându-i o privire acuzatoare. Și asta e mai mult decât pot spune despre alți oameni.

Rafe îl privi urcându-se în mașină și plecând. Și rămase întrebându-se dacă Brooke îi spusese lui DuPey tot ce se întâmplase între ei. Dar știa că nu îi spusese totul. Orice știa DuPey – sau orice credea că știa – era numai bârfă și speculație. Dar o speculație destul de bună. La fel ca Rafe, DuPey citea limbajul corporal. Recunoștea vinovăția când o vedea. Iar Rafe era vinovat pentru felul în care se purtase cu Brooke. Dar ei îi era mai bine fără el. Îi era mai bine, nu?

Nu-i era mai bine fără el?

capitolul 21

Uneori era mai ușor să-ți ceri scuze decât să ceri permisiunea.

„E cu atât mai bine dacă nu sunt prins!“

Camera de securitate a complexului se afla la capătul coridorului, în spatele unei uși anonime, de la etajul întâi al clădirii. Încuietoarea era solidă, electronică și instalată perfect, dar Rafe avea dispozitivul necesar pentru a intra și a ieși de acolo fără a fi detectat de program. În mai puțin de cinci secunde era înăuntru.

Ușa se închise în spatele său, cu un sunet solid și satisfăcător. Excelent! Camera era izolată fonic.

Această cameră de securitate era mai degrabă un fel de debara, de un metru și jumătate pe doi metri și jumătate, cu podea de ciment. Pe o masă veche luată dintr-una din camerele de oaspeți, se afla un computer, care fusese convertit în server după ce în trecut servise altor scopuri. Din spatele computerului se întindeau cabluri lungi și groase ca niște șerpi către partea din față unde se aflau monitorul, tastatura și mouse-ul.

Rafe luă loc pe scaunul de birou vechi și pătat și își scoase laptopul și cablul de conectare din valiză. Urmând pas cu pas instrucțiunile oferite de hackerul lui personal, își conectă laptopul la serverul de securitate, tastă codul de acces al lui Darren, și când pe ecran apăru chipul tineresc și plin de coșuri al lui Darren, îi zise:

– Gata. Ești conectat!

Darren se uită la Rafe și zise cu o reacție întârziată:

– Doamne! Ce ți-ai făcut la față, omule?

Vocea lui Darren răsună cu ecou în încăpere.

– Ssst!

Dar Darren nu îl băgă în seamă.

– Arăți de parcă ai fost nouă ture în ring cu un urs grizzly. Frate! exclamă și apoi rânji. Credeam că erai zeul autoproclamat al autoapărării.

Rafe scrâșni din dinți. Asta era problema cu angajarea unui puști de 17 ani. Nu avea nici un fel de simț al aprecierii legat de ceea ce trebuia să spună. În plus, vorbea mult prea tare.

– Am ieșit în oraș aseară și m-am distrat un pic. Rafe se abținu să-și atingă urechea umflată sau buza spartă. Poți să accesezi programul fără parolă?

– Uau! Ideea ta de distracție nu se pupă deloc cu a mea. Darren tasta în timp ce vorbea. Și da, normal că pot. Trec imediat de firewall. Nu e ca și când serverul ăsta are cine știe ce protecție sofisticată, ca un computer financiar sau ceva. E mai degrabă la nivelul serverelor Guvernului Statelor Unite. Și ce a zis bunică-ta de vânătăile tale?

Rafe vru să îl întrebe pe Darren de unde știa că fusese să o viziteze pe bunica lui, dar apoi decise că își răcea gura de pomană. Când puștiului îi intra o idee în cap și îl interesa ceva, afla totul. Iar conceptul nou descoperit că șeful lui solitar avea o viață personală părea să-l fascineze.

– Bunica mea s-a uitat la mine și a izbucnit în râs.

– Pe bune? Deci Nonna e o bătrână cool și de gașcă?

– Este foarte cool și de gașcă. Ne-a pus pe mine și pe frații mei să facem o poză cu ea, ca toată lumea să nu aibă de ales și s-o creadă că a fost implicată într-o bătaie într-un bar. Deși probabil voia să ne transmită subtil că am fost niște idioți să mergem să căutăm cu lumânarea genul de răni care pe ea au băgat-o în spital. Ba acum, dacă se gândea mai bine, își dădu seama că asta era exact ceea ce voise să le dea de înțeles. Și imediat după aceea a venit doctorul ei s-o consulte și a trebuit să plecăm.

Așa că, indiferent ce anume voise să le spună lui și fraților săi, trebuise să fie amânat. Păcat, din moment ce Nonna era de părere că era vorba despre ceva ce trebuiau să afle. Dar le făcuse semn să plece și le spusese că era ceva de demult și că suporta amânare până a doua zi.

– Așa, acum cu parola... Dacă te ajută, pot să ghicesc câteva lucruri pe care e posibil ca Noah să le fi folosit. Ziua lui de naștere, numele câinele lui, chestii de-asta obișnuite.

– Nu, nu-i mare scofală. Am intrat deja.

Puștiul era un geniu. Era genul de băiat tocilar și deștept, care locuia literalmente în subsolul casei părinților lui. Dar era un geniu fără doar și poate.

– Descarc, zise Darren și rânji. Fratele tău și-a cumpărat programul de securitate de la un vânzător care l-a personalizat pentru hotel. Vrei să ne distrăm un pic? Am putea face ca fiecare cameră ocupată să sune chiar acum să comande jeleu.

– E complexul familiei mele. Și dețin o parte din el. Așa că nu, nu vreau. Dar în sinea lui se gândea că era într-adevăr o idee foarte amuzantă. Tu descarcă programul, trece-mă ca administrator și copiază totul pe hard drive-ul meu.

Darren oftă.

– Voi, ăștia bătrânii, sunteți niște plicticoși.

– Mda, știu. E nasol, zise Rafe, gândindu-se că nu era prea grozav nici să se afle în postura bătrânului.

În dimineața aceasta, când se trezise – mult mai târziu decât de obicei –, descoperise cu stupoare că avea pe șold o vânătaie atât de mare și de dureroasă, încât nici măcar un munte de gheață nu l-ar fi ajutat. Își amintea vag că fusese azvârlit fix într-un colț al uneia dintre mesele minunate de la Beaver Inn. Pe moment nu simțise și nu observase, dar în clipa de față cam observa și cam simțea.

– Și vă întoarceți la spital după ce o mută pe bunica ta la recuperare?

– De unde?! Ai spart și serverele spitalului?

– Mă gândeam că ai vrea să fii stăpân pe situația cu spitalul.

– O mută pe Nonna la recuperare?

Asta era bine de știut.

– Da, din cauza contuziei pe care o are. Nu vor să stea singură în picioare dacă nu o susține cineva. Dar din cauza brațului rupt nu poate folosi cadrul, că nu are experiență.

În timp ce vorbea, Darren nu se oprea nici o clipă din tastat.

– Păi cum?! N-ai auzit?! O să angajăm o asistentă pentru ea.

Darren ignoră sarcasmul. Sau poate că era atât de obișnuit cu ironiile, încât nici nu le mai observa.

– Se pare că doctorul e un vechi prieten de familie de-al vostru. Și el zice că Nonnei n-o să-i placă deloc să aibă pe cineva care să stea după ea la fiecare pas și o să încerce să se ridice singură, o să cadă și poate o să-și rupă și celălalt braț sau șold. Așa că trebuie să o pregătească să se îngrijească singură cât mai repede. În plus, o să se asigure că Bao și asistenta asta nouă o să fie și ele instruite.

– Hm. Rafe bătu din degete pe birou, se lăsă pe spate în scaun și descoperi astfel că una dintre rotițele scaunului de birou era stricată. Își recăpătă echilibrul înainte să pice pe spate cu tot cu scaun și bălmăji pentru sine: Noah, nemernic zgârcit ce ești! După care se îndreptă de spate și zise: Darren, după ce termini cu asta, poți să-mi verifici profilul cuiva?

– Sigur. Al cui?

– Asistenta medicală aia nouă. Olivia cumva...

– Olivia Kelly. Am verificat-o deja. E o asistentă bună. Nu a avut nici o plângere niciodată. Nu are cazier. Vrei să sap și mai adânc?

– Nu. Pentru că devenea al naibii de suspicios. Asta e tot ce voiam să știu.

După ce termină Darren de descărcat programul de securitate al serverului în calculatorul lui, Rafe putea studia toată configurația complexului, să vadă filmările și să verifice orice era în neregulă. Pentru că, din experiența lui, infractorii de rând nu erau prea deștepți de fel, iar dacă atacatorul Nonnei se afla în incintă, Rafe intenționa să-l identifice în mulțime. Și apoi să îl pedepsească în moduri cu care DuPey nu ar fi fost niciodată de acord.

– Ești foarte încruntat, omule. Darren se opri din tastat și se holba la el fascinat. Chiar n-aș vrea să fiu eu ăla care te-a supărat.

– Atunci grăbește-te, îi zise Rafe.

Darren se întoarse la treabă.

Rafe își verifică telefonul mobil.

Tot nu avea nici o veste din Kârgâzstan.

Voia un raport al progresului, la naiba! Tăcerea asta i se părea de rău augur. Și cel mai probabil avea și motive.

Transmițătorii prin satelit căzuseră.

Oamenii lui fugeau cu pilotul de elicopter – căpitanul Stephanie Spence – și nu voiau să își divulge poziția.

Sau erau cu toții morți.

Rafe se apăsă pe puntea nazală. Și tresări.

Da, Primo îi cărase prea mulți pumni acolo.

Din obișnuință, verifică sertarul biroului pentru orice fel de informații relevante: să găsească parole mâzgălite pe bilețele lipicioase nu era deloc ceva ieșit din comun.

Nimic. Nici măcar o Biblie cât de mică.

Se uită apoi sub birou, dar nici acolo nu găsi altceva decât cabluri și casete. Își alunecă apoi degetele pe spatele calculatorului.

Iar în spatele lui se deschise ușa aceea masivă, care izola fonic încăperea.

capitolul 22

La naiba! Îl prinsese Noah.

Rafe se răsuci pe scaun, pregătit să-i întâlnească privirea lui Noah. Dar nu era a lui. Ci a fetei aceleia. Blonda. Cu sâni. Cea cu care fusese coleg de liceu. Cea pe care o pipăise în bibliotecă. Gemma. Ba nu, Gloria. Nu, nici așa... Jenna.

Da. Jenna. Jenna Campbell. Acesta era numele ei.

– Oho!

Rafe auzi exclamația nepăsătoare și șoptită a lui Darren și răsuci scaunul în dreptul calculatorului, ca Jenna să nu-l poată vedea pe adolescentul tocilar și genial care se holba. Cu o simplă apăsare scurtă a unei taste, Rafe închise boxele și îl făcu pe Darren să dispară de pe ecran.

– Bună! Jenna se adună repede și afișă zâmbetul ei tipic de majoretă. Nu mă așteptam să te găsesc aici.

– Nu? zise el, ridicând dintr-o sprânceană.

Oare îl văzuse intrând acolo și îl urmărise cu intenția de a vedea dacă îl putea pune la pământ într-o luptă corp la corp?

Dar nu. Era aici de vreo zece minute. Și ori reacția ei de uimire fusese reală, ori se irosea lucrând la un spa când s-ar fi putut face actriță.

Și, până la urmă, ea ce căuta aici?

Jenna începu să vorbească, de parcă ar fi fost o amfitrioană care avea de-a face cu un musafir necooperant.

– Vin aici când simt că e prea mult ce se întâmplă la spa. Știi tu, când lumea vorbește cu mine de sus și mă bate la cap pentru prosoape, iar două dintre manichiuriste sună să anunțe că sunt bolnave și tot așa. Vai! Se uită la el cu ochi mari, vinovați și plini de teamă. N-o să-i spui lui Noah că mai vin aici din când în când, nu?

– Nu-i spun. Părea atât de îngrijorată, încât Rafe nu ezită să inițieze un atac bine plasat, ca să vadă dacă nu cumva se întorcea și fugea cu coada între picioare. Dar cum ai intrat?

– Păi, fiind managerul de la spa, am o cheie care deschide toate ușile, zise ea, arătându-i cardul de acces.

– Cheia aia nu merge și pentru ușa asta.

Doar verificase și el în prealabil.

Jenna părea cu adevărat surprinsă.

– A mea merge!

Nu fusese deloc ușor să spargă încuietoarea, nu o auzise chinuindu-se și avea cheia aceea în mână, așa că nu era tocmai imposibil ca acel card de acces să fi fost programat incorect.

– Deci de ce ai venit aici, până la urmă? o întrebă el.

– Tocmai ți-am zis. Se jucă o clipă cu părul, după care lăsă mâna mai jos și își descheie al treilea nasture al cămășii de golf pe care o purta.

Camera web era încă pornită, iar Rafe aproape că îl putea auzi pe Darren gemând de dorință.

– Mă înnebunesc ăștia la spa! Mai vin aici să mă joc un pic FarmVille, să mă adun și apoi mă întorc la nebunia de acolo.

Vorbea ca și când ar fi încercat să-l convingă de ceea ce spunea.

– Serios?

Se juca pe Facebook pe un calculator care era serverul ce prelua toate înregistrările și filmările de la toate camerele de pază din complex? Și nu o prinsese nimeni? Niciodată?

Se gândi că, la drept vorbind, se întâmplaseră și lucruri mai ciudate. Dar era curios să vadă dacă accesa internetul dintr-o eroare a programului de securitate sau dacă trebuia să intre în sistem. Se ridică și împinse scaunul în fața tastaturii.

– Cine sunt eu să te opresc?

– Deci n-o să mă spui?

Jenna se așeză și mai trase un pic de cămașă ca să dezvăluie și mai mult din decolteu.

Rafe spera ca pasiunea arzătoare a lui Darren să nu prăjească toate cablurile și, odată cu ele, conexiunea.

Jenna se uită în sus la Rafe.

– Dar tu ce faci aici?

Ah, creierul ei mic terminase cu bucla de vinovăție și sărise în următoarea, probabil vizând posibilitatea șantajului.

– Verific programul de securitate al complexului.

– E vreo problemă cu el? întrebă ea, făcând ochii mari.

– Din câte știu eu, nu. De ce? Ai întâmpinat ceva probleme la spa?

– Nu. Sau... da. Unele fete șterpelesc hârtia igienică de la toaleta de serviciu. Poți să le faci să se oprească?

Rafe își frecă vânătăile de pe coaste.

– Nu. Hârtia igienică de la baie dispare cam mereu, de peste tot și nu există nici un om de securitate pe lumea asta care să poată face ceva în privința asta. Acum, dacă fetele ar fi furat ceva important, precum pietrele alea fierbinți pentru masaj, poate te-aș fi putut ajuta.

Jenna izbucni în râs, eliberând un sunet scăzut și muzical, cu tentă de flirt și îi puse mâna pe coapsă.

– Mi-aș dori eu să mă poți ajuta...

– Păi te pot ajuta. El se aplecă deasupra ei și trase tastatura mai aproape de ea. Nu știu prea multe despre jocurile de pe Facebook. Ai nevoie și de mouse?

Rafe îi luă mâna de pe coapsa lui, trecu de cealaltă parte a ei și îi întinse mouse-ul.

Ea roti umerii într-un mod care ar fi făcut și o stripteuză experimentată – și foarte bine plătită – să se simtă mândră de felul în care i se mișcau sânii. Apoi luă mouse-ul și începu să-l miște încet în sus și în jos pe pad.

Fata nu era deloc subtilă.

Luă apoi tastatura în poală și începu să tasteze cu o viteză uluitoare. Pagina Facebook apăru imediat pe ecran, după care dispăru la fel de repede.

– Of! Mă faci să am emoții, zise oftând. Nu pot să fac asta cu tine privindu-mă.

– Scuze! Hai, că nu mă mai uit.

Jenna mai apăsă câteva taste, după care clătină din cap.

– Nu. Nu pot să fac asta cu tine aici. Oricum, trebuie să mă întorc înapoi la spa. Am o programare cu domnul Edward Doherty. Îi place să îi fac eu masajul. E un bărbat căruia îi plac sânii. Se aplecă puțin, își aranjă sânii, iar când ridică din nou privirea, îl surprinse pe Rafe uitându-se – de parcă s-ar fi putut uita în altă parte –, așa că își alunecă mâna în jos pe șoldul și pe coapsa lui. Să știi că sunt foarte bună pe o masă de masaj. De ce nu-ți faci o programare ca să mă încerci?

Rafe se dădu câțiva pași în spate ca să-i facă loc să se ridice.

– O să fac asta de îndată ce am un minut liber.

Jenna se îndreptă spre ușă, cu șoldurile unduindu-i-se languros. Deschise ușa și se mai uită o dată la el.

– Pun pariu că o să-ți faci timp cât de repede poți.

El îi zâmbi înapoi, iar după ce ieși și închise ușa, zise:

– Eu pun pariu că nu.

Și boxele urlară în spatele lui:

– De ce nu?

În mod evident, Darren putea controla de la distanță butonul de volum de la laptopul lui Rafe.

– Nu mă culc cu târfe, zise Rafe.

Brooke îl învățase ce însemna o femeie de calitate.

– Deci chiar toate tipele mișto și bune de pe lumea asta se țin după fundul tău? strigă Darren. Și cum prind și eu ceva acțiune?

– Bănuiesc că îți faci o programare la masaj. Rafe se gândi să amplaseze microfoane în camerele de masaj.

Dacă Jenna chiar era foarte bună pe o masă de masaj și dacă se ducea vorba că maseuzele de la Bella Terra se prostituau, atunci complexul și spa-ul s-ar fi confruntat cu un coșmar în materie de relații publice, care ar fi depășit ca proporții orice scandal similar din anii '70.

– Eu stau în Indiana! zise Darren.

– Mda, asta e un drum cam lung de bătut pentru o pisicuță ușuratică.

– Te referi la Jenna? Dar ea nu e ușuratică. Sau este? Darren părea șocat și pe jumătate rănit.

– Despre ce crezi că vorbea femeia? întrebă Rafe și apoi văzu chipul căzut și dezumflat al lui Darren.

Oh, nu! Puștiul era virgin!

– Da, e ușuratică, zise Rafe, cu o sinceritate brutală. A fost mereu ușuratică. Și se culcă numai cu tipi care au mulți bani sau influență.

Rafe aproape că putea auzi cum i se frângea inima lui Darren.

– Dar e așa de frumoasă!

– E o mercenară. Bunica lui folosise un termen mult mai dur pentru a o descrie, dar nu voia să îl spună chiar pe acela. Bun, acum zi-mi ce făcea la calculator. Am văzut cum a apărut iconița de la Facebook pe monitor.

– Hm... Da...

– Nu ai verificat pe ce taste apăsa?

– E OK, pot să mă întorc să văd ce a apăsat. Darren părea mai puțin dornic, dar hotărât.

– Da. A intrat pe Facebook. Da, a jucat jocurile. Da, poza ei de profil e sexy.

– Dar asta a fost tot ce a făcut pe calculator?

– Au mai fost câteva taste în plus pe care le-a apăsat, dar tastează o sută treizeci și cinci de cuvinte pe minut. Când e așa de rapidă, e normal să mai facă greșeli.

– Urmărește tastele alea greșite și asigură-te că nu a umblat la nimic.

După felul în care se gudurase Jenna pe lângă, Rafe suspecta că avusese motive ascunse. Nu că asta era neapărat adevărat... În fond, toată viața lui se guduraseră femeile pe lângă el ca niște pisici în călduri. Doar că ea fusese atât de ieftină în comportament, încât își dorea cumva să fie și vinovată.

Darren încă era la fel de amețit ca un personaj din desene animate căruia îi apăreau inimioare în loc de ochi.

– Am filmat aproape fiecare centimetru din trupul ăla suculent de când a intrat prima oară pe ușă până ce a plecat.

Pe un ton intransigent, Rafe îl întrebă:

– Ai pus tot programul de securitate de la Bella Terra pe calculatorul meu?

– Da, domnule! zise Darren, mimând un salut milităresc.

– Foarte bine. O să te anunț când mai am nevoie de tine. Între timp, încearcă să nu te bagi în belele și să fii arestat. Nu vreau să fiu nevoit să-mi caut alt hacker.

– N-o să mă prindă nimeni, stai liniștit. Fac mereu o verificare minuțioasă a istoricului oamenilor înainte să accept o slujbă și nici nu-mi asum riscuri aiurea.

Rafe se gândi la Jenna și la avansurile ei, la responsabilitățile pe care le avea față de bunica lui, la resentimentele pe care le arătase Noah față de neliniștea rezervată a lui Eli. La povestea pe care i-o spusese DuPey despre Brooke, la confesiunea lui că știa că Brooke mințise în legătura cu crima pe care se presupunea că ar fi comis-o, la felul în care Brooke își văzuse înainte de viața ei și că nu avea nevoie de Rafe ca să o completeze.

– Ești un tip inteligent, îi zise lui Darren. Să nu-ți asumi niciodată, dar niciodată riscuri stupide! Prostia se plătește întotdeauna.

capitolul 23

Fusese una din zilele acelea.

În afacerea hotelieră era ceva destul de des întâlnit. Copiii unui invitat băgaseră dopul la cadă, înfundaseră și scurgerea suplimentară, dăduseră drumul la apă, iar apa dăduse pe dinafară. Părinții își ceruseră scuze, desigur, dar asta nu rezolva problema unei inundații atât de mari – apa deja ieșea din baie, uda covorul din dormitor, se scurgea prin podea către camera de dedesubt, uda patul și covorul și dezlipea tencuiala de pe tavan, care pica pe hainele și valizele oaspeților, murdărindu-le. Avea două apartamente scoase din schema de cazare, camere de schimbat, temperamente de domolit, oameni de la asigurări de sunat pentru rezolvat problemele.

Brooke stătuse trează până foarte târziu în ultimele nopți: mai întâi ocupându-se să îi scoată pe cauțiune pe băieții Di Luca, apoi gestionând o criză la complex, după ce un bărbat în toată firea luase din patul de flori un șarpe de grădină ca să-l arate copiilor săi și fusese mușcat. Omul fusese surprins și indignat. Iar Brooke considerase acest lucru o dovadă incontestabilă că toți bărbații erau niște prostovani. Deși probabil acest gând avusese de-a face cu faptul că îi văzuse pe frații Di Luca plini de vânătăi, dar veseli, învârtindu-se prin complex. Era obosită, supărată, avea nervii întinși la maximum și i se părea că toată lumea o călca pe coadă. Așa că, atunci când luă liftul ca să coboare în lobby-ul de la primul etaj – unde se afla camera aceea inundată și distrusă – și se pomeni că îi sunau în același timp și telefonul mobil, și pagerul, se uită la telefon, văzu că o suna Rafe și decise să se ocupe mai întâi de urgența semnalată de pager.

La pager o căuta Madelyn: „Diamant pierdut. Honeymoon Cottage, Millionaire's Row".

Fără îndoială, să găsească un diamant pierdut trebuia să fie mai ușor decât să vorbească cu Rafe despre orice ar fi vrut el să discute cu ea. Omul acesta era atât de intens! Când se uita la ea, parcă putea vedea prin ea și îi știa toate secretele, parcă o dezbrăca de haine din priviri.

Ba, mai rău, ea se bucura de fiecare dată când îl vedea. Îi plăcea felul în care se mișca Rafe, îi plăceau părul lui negru și ochii lui albaștri. Îi plăcea să îi audă vocea și să știe că se afla prin apropiere. Iar plăcerea aceea nu avea nici o legătură cu reminiscențele unei îndrăgostiri adolescentine din liceu. Și se înfuria pe sine de fiecare dată. Dar, chiar și așa, de fiecare dată când îl vedea sau se afla în apropierea ei, inima ei jubila.

Suedia arăta din ce în ce mai bine cu fiecare moment care trecea.

Brooke porni spre Millionaire's Row.

Dar, la norocul ei, sigur că se întâlni pe drum cu Rafe, care tocmai intra.

Inima îi jubila.

– Nu mi-ai răspuns la telefon.

I se vedeau mușchii sculptați și fermi pe sub tricoul pe care îl purta, ca și când ar fi fost la sală în dimineața aceea.

Brooke își dădu bretonul de pe frunte. Căldura verii se instalase mai devreme: era un lucru bun pentru afaceri, dar dificil pentru o femeie care purta un costum negru ca parte a imaginii ei profesionale.

– Și mie îmi pare bine să te văd, zise ironică.

Dar el nu prinse ironia.

– De ce nu mi-ai spus că există o motocicletă în incintă?

– O motocicletă? repetă ea, încercând să își aducă aminte.

Încercând de fapt să se gândească la orice altceva decât la cât de bine îi stătea îmbrăcat așa, în blugi și un tricou curat. Nu era de mirare că Jenna Campbell începuse să se țină după fundul lui. Nu că lui Brooke i-ar fi păsat de asta.

– În incintă? Unde? Ah!

– Ah? repetă Rafe, imitând-o și afișând același rânjet strâmb care îl făcea să semene cu Gerard Butler.

Poate pentru că îl durea fața prea tare ca să afișeze un zâmbet normal.

Era uimitor cât de repede se transformase plăcerea lui Brooke în enervare.

– Da, ei bine, nu m-am gândit. Pentru că motocicleta este a lui Noah.

– A lui Noah? În mod evident, îl șocase afirmația aceea. La ce îi trebuie lui Noah o motocicletă?

– Ca să încerce să-și zdrobească creierii de asfalt. Nu știu! De unde să știu eu? pufni Brooke, după care inspiră adânc. Pentru că, atunci când se duce la vie, îi place să se plimbe cu Eli. Dar Noah este extrem de protector cu jucăria lui. Motocicleta se află într-un garaj încuiat, care are senzori de mișcare. Nu se poate să fie aia motocicleta care a lăsat urme în curtea Nonnei. Ia stai un pic, zise studiindu-l cu mai multă atenție. De unde ai aflat asta?

– Căutam o motocicletă și am intrat în garaj.

Ea se uită la pager.

– Nu s-a declanșat alarma.

– Alarma nu era setată.

– Dacă Noah ar fi uitat să seteze alarma, am fi primit atenționare din program.

– Sistemul ăla de alarmă poate să țină afară doar pungași de doi bani. Se pare că s-a jucat cineva cu sistemul. Cineva care se pricepe la asta.

Brooke se opri și rămase o clipă uitându-se la el, la vânătăile care i se vindecau și la ochii lui reci și duri.

– Sau a avut cineva codul de acces.

– Sau a avut cineva codul de acces, aprobă el.

– Adică aia e motocicleta pe care a folosit-o atacatorul Nonnei ca să ajungă la ea la fermă?

– Da, aia e.

„Ești sigur?" ar fi vrut să îl întrebe, dar se abținu. Era normal că era sigur, altfel nu ar fi zis.

– Și i-ai spus lui Noah?

– Nu. Nu m-a văzut nimeni intrând și ieșind. Și o să lăsăm lucrurile așa deocamdată.

– În regulă. Pentru că oricine ar fi fost, s-ar putea să se întoarcă. Brooke se simțea o prostuță că recunoștea asta, dar chiar nu se putu abține: Și eu știu să merg pe motocicletă.

– Da, îmi amintesc.

Îl pusese pe Rafe să o învețe când erau în liceu.

– Așadar, sunt suspectă din nou.

– N-ai încetat niciodată să fii suspectă. Rafe avea părul ud, ca și când făcuse duș recent. Și mirosea bine. Prea bine – a săpun de portocală și condimente oferit de hotel.

„Suedia. Suedia. Suedia. Sau poate Norvegia?!"

Sau poate că era mai ușor să se concentreze la cât de mult o enerva.

– Atunci de ce mi-ai spune despre motocicletă?

– Am vrut să știu de ce nu mi-ai spus tu despre ea, când e o probă în plus care întărește cazul împotriva ta.

Pagerul lui Brooke sună din nou. Se uită în jos. Era tot Madelyn, din ce în ce mai frenetică.

– Uite ce e, nu am timp de asta acum. Vorbim mai târziu. Dacă ești hotărât să nu ai încredere în mine, chiar nu am ce să fac în privința asta, zise, după care porni spre Honeymoon Cottage, lăsându-l pe Rafe să se holbeze după ea.

Madelyn stătea în pragul casei, părând foarte îngrijorată și tulburată.

Brooke o luă de braț.

– Ai fost înăuntru?

– Nu.

– Deloc?

– Nu.

– Foarte bine. Ai procedat corect, zise Brooke și intră în vilă. Doamnă McClaron? Ce s-a întâmplat?

– Brooke! Slavă Cerului că ai venit! Linda McClaron ieși de sub pat, se ridică și veni îndată lângă Brooke. Mi-am pierdut inelul!

Alt coșmar pentru orice hotel – un invitat care acuza camerista că îi furase bijuteriile. Dar doamna McClaron se număra printre oaspeții regulați ai complexului. Era o femeie foarte frumoasă – o soție-trofeu, cum s-ar spune –, nu foarte inteligentă, niciodată organizată, dar mereu foarte amabilă. Madelyn spusese că nu intrase deloc, camerele de supraveghere puteau confirma asta. Poate că reușeau să iasă și din beleaua asta fără alt coșmar imens pentru departamentul de relații publice și fără ancheta celor de la asigurări.

– Îl aveați pus într-un loc sigur aici, în cameră? o întrebă Brooke.

– Nu. Când am ajuns aseară în cameră, l-am pus pe noptieră și acum nu-l mai găsesc! Am chemat-o pe cameristă să mă ajute să-l caut, dar a spus că asta e împotriva politicii hotelului și te-a chemat pe tine.

Brooke se relaxă complet.

– E bine. Așa trebuia să procedeze.

– Ideea este că mi-a fost un pic cam rău aseară. Am băut prea mult și mi-e teamă să nu fi scăpat inelul în coșul de gunoi și apoi... Azi-dimineață devreme era o mașină care aduna gunoiul în fața camerei. Am scos sacul de gunoi din coș și l-am dus la mașină ca să scap de el. Of, Dumnezeule, inelul acela a costat o avere! E un diamant roz, de o carată întreagă! Știai că diamantele roz sunt cele mai scumpe din lume? Sau, mă rog, al doilea cel mai scump. Își mușcă buza. Nu mai știu exact. Dar foarte scump oricum. Și roz este culoarea mea preferată. Mi-am dorit foarte, foarte mult inelul acela, iar Mike mi l-a cumpărat abia săptămâna trecută. Zice că sunt neatentă și amețită. Și acum, dacă află ce s-a întâmplat...

– Ați verificat și în geantă?

– Da.

– Aveați buzunare la hainele pe care le-ați purtat aseară?

– Am verificat deja. M-am uitat sub pat de trei ori, am mutat masa, m-am uitat sub lampă, am scos sertarele și le-am scotocit.

– Da, văd asta. Brooke se gândi să îi spună lui Ebrillwen să aloce timp suplimentar de curățenie pentru camera aceasta.

– Te rog, Brooke, te rog! Poți să trimiți pe cineva după mașina aia de gunoi?

Biata femeie tremura din toate încheieturile și avea ochii în lacrimi.

– Cam cât era ora când ați dus sacul de gunoi?

– În jur de șapte dimineața. Linda McClaron se așeză pe pat, oftând adânc. Nu pot să-i spun lui Mike. Pur și simplu nu pot! El nu se relaxează niciodată. Muncește continuu, iar în vacanța asta chiar ne-am simțit minunat. O să se înfurie dacă am pierdut inelul!

Era aproape ora douăsprezece.

– Cel mai probabil sacul de gunoi a ajuns în container. Mă duc personal să-l caut.

– Dar nu poți face asta... Să cauți *tu* prin gunoaie? E oribil!

Nu putea să nu îi acorde credit doamnei McClaron pentru faptul că înțelegea ce sacrificiu imens implica asta.

– Nu e chiar atât de rău. Nu e prima dată când se întâmplă ceva de genul acesta, așa că le cerem gunoierilor noștri responsabili să marcheze sacii de gunoi în funcție de zona specifică de unde îi iau. „Deși oamenii nu sunt mereu foarte conștiincioși în această privință." Așa că nu trebuie decât să găsesc acel sac de gunoi și să îl verific. Nu vă faceți griji! Dacă inelul este acolo, o să-l găsesc. În plus, tomberoanele se golesc o dată la două zile. Și azi e ziua cu pricina. Trebuie verificat acum.

– Oh, Doamne! exclamă doamna McClaron, lipindu-și pumnii în dreptul gurii. După aceea o apucă de umeri pe Brooke și o scutură. Grăbește-te atunci! Du-te! Du-te!

– Nu vă panicați! Mașina de gunoi vine în jur de ora patru. Brooke o luă de umeri pe femeie și o întoarse cu fața către cameră. Între timp, dumneavoastră continuați să căutați aici.

– Am verificat deja peste tot unde m-am putut gândi!

– Atunci verificați acum unde nu v-ați gândit mai devreme.

– Corect! Doamna McClaron încuviință din cap și se încruntă. Unde nu m-am gândit să mă uit?!

– Haide, îi zise Brooke lui Madelyn. Hai să vedem ce putem rezolva!

capitolul 24

Înarmată cu tenișii ei vechi, mănuși de latex și cu un scaun înalt, Brooke cobora împreună cu Madelyn pe aleea care ducea spre zona tomberoanelor. Erau singure pe acel drum care ducea departe de zonele publice.

În timp ce Madelyn descuia poarta înaltă de lemn, zise:

– O să mă urc eu în tomberon.

– Lasă că o fac eu.

– Te rog, domnișoară Petersson, dumneata ai făcut deja atât de multe pentru mine...

– Nu. Nu o să le cer oamenilor mei să facă exact ce eu nu aș face. Și oricum nu e prima dată. Am înotat și cu altă ocazie prin container.

Nu că lui Brooke i-ar fi plăcut în mod special această activitate, dar Madelyn avea probleme uriașe cu stima de sine, iar după săptămâna avută de Brooke cu atacul asupra lui Sarah, cu timpul pe care îl petrecuse în spital, cu ancheta și cu Rafe, un pic de scotocit și de smuls printre sacii de gunoi i se părea că avea o tentă dezgustător de eliberatoare. Cu siguranță, suna mai bine pentru ea decât să mai poarte discuții enervante cu Rafe, anchetator dur și rău, care îi era fost iubit pasional.

Intrară în curtea aceea. Deși se lua gunoiul o dată la două zile, în întreaga zonă trona o duhoare care fără doar și poate ar fi ținut la distanță orice oaspete al hotelului care s-ar fi rătăcit în incinta complexului și ar fi ajuns acolo. Dar odată ajunsă aici, Brooke era mult prea conștientă de felul în care soarele strălucise toată dimineața, încălzind pavajul, pereții și containerul de metal dinăuntru și aducând mirosul undeva între ananas mult prea copt și carne putrezită. Și cunoscând cantitatea de fructe care era aruncată în urma micului dejun continental servit la hotel și faptul că grădinarii duceau un război continuu cu popândăii, se gândea că era destul din ambele aici.

Cele două femei se uitară una la alta cu o groază nerostită. După care ridicară împreună capacul de metal și îl sprijiniră de perete.

Un roi de muște se ridică de acolo, animate de duhoarea deșeurilor.

Brooke se urcă pe scaun și se ridică pe marginea tomberonului.

Tomberonul imens era plin ochi de saci mari, albi de gunoi, aduși din camerele de oaspeți și aruncați de cei care strângeau gunoiul. Brooke știa din proprie experiență că acei saci erau plini de lucruri personale și adesea extrem de revoltătoare și scârboase. Își puse mănuși de latex, se întinse și scoase primul sac.

– Îți cobor sacii. Strigă când îl vezi pe cel prin care trebuie să ne uităm.

– Da, domnișoară Petersson.

Îl ridică pe primul.

Muștele bâzâiau de veselie. Mirosul de putregai era din ce în ce mai pregnant. După cinci minute, Brooke era bucuroasă că se ducea cât de des putea la sala de sport a complexului. Sacii erau grei, iar efortul de a-i ridica unul câte unul peste marginea tomberonului îi punea în funcțiune bicepși, pectoralii și mușchii abdominali. Instructorul care o antrena când lucra cu greutăți ar fi fost mândru.

Pe de altă parte, să facă treaba asta ținându-și respirația în același timp era adevărata provocare. Și, la drept vorbind, nu era tocmai o idee bună din moment ce ar fi putut să leșine și să cadă cu totul în tomberon. Acesta era un gând înfiorător!

Când nu mai putea ajunge la alți saci din poziția aceea, se opri, își șterse fruntea de sudoare cu mâneca și îi aruncă lui Madelyn o privire întrebătoare.

Camerista era roșie la față de extenuare și ținea maxilarul încordat din cauza mirosului revoltător.

Brooke se gândi că probabil așa arăta și ea.

– Nimic de la Millionaire's Row?

– Nimic. De ce nu facem schimb?

– Nu mă tenta, bălmăji Brooke, după care zise mai tare: De ce primul sac nu e niciodată cel pe care îl căutăm?

– Legea lui Murphy.

– Și cum se face că Legea lui Murphy se aplică mereu în afacerea hotelieră?

Madelyn nu îi răspunse. Se părea că fata recunoștea o intrebare retorică.

– Dacă mă urc pe trepte, pot să împing sacii din spate în față. Tu lasă-i jos. Dacă nu găsim nici acolo sacul care ne trebuie...

– Dumnezeu nu poate fi atât de crud, zise Madelyn cu ardoare.

– Încep de la al doilea rând. Brooke aruncă picioarele peste marginea tomberonului și coborî înăuntru. Sacii alunecoși se mișcau sub picioarele ei precum valuri puternice de gunoi. Se echilibră și într-un final se aplecă după primul sac. Trase serios de sacul acela plin și umflat.

Se rupse partea de jos.

Gunoiul se răspândi peste tot.

Brooke se opri, ținând sacul gol și rupt, ca o parodie batjocoritoare a Statuii Libertății.

– Rahat!

– Printre altele... zise Madelyn, pregătindu-se să intre și ea în tomberon ca s-o ajute.

Și apoi o strălucire de aur îi atrase atenția lui Brooke. Aruncă sacul gol, răsuflă de ușurare și de bucurie, se aplecă și vru să-l ia. Mâna ei înmănușată în latex se scufundă în ceva scârbos, putred și mâzgos. Încă ținând inelul în mână – pentru că trebuia să fie inelul, nu? –, se dădu mai în spate.

Mai multe lucruri se întâmplară în același timp.

Piciorul ei se scufundă în ceva mâzgos și se eliberă un miros de canal putrezit.

Își dădu seama că lucrul strălucitor pe care îl apucase era prins de un lanț. Că lanțul era la un gât. Și că acel gât era atașat la un cap. La un cap de cadavru, rotund și putrezit.

Ridicat la suprafață de faptul că trăsese de lanț, cadavrul ieși la iveală dintre sacii de gunoi, cu pielea atârnându-i, cu fața murdară de pământ, mâncată de viermi și înconjurată de muște.

Brooke se uita fix în ochii fără viață ai unui bărbat.

Madelyn țipă.

Lațul se rupse.

Încă ținând strâns în mână obiectul strălucitor de aur, Brooke căzu pe spate pe un sac de gunoi.

Cadavrul se scufundă la loc între saci.

Îngrozită și panicată, Brooke se luptă să se ridice și să sară peste marginea tomberonului.

Și căzu. Se lovi de asfaltul cald. Forța impactului îi goli plămânii de aer. De îndată ce își recăpătă suflul, începu să țipe din nou... Dar când începuse să țipe?

Madelyn îngenunche lângă ea și începu să bălmăjească diverse întrebări.

Și apoi, înainte ca Brooke să aibă timp să înțeleagă ce se întâmpla, Madelyn se ridică și o rupse la fugă.

Brooke nu o putea învinui pentru asta. Avea piciorul acoperit de... „Oh, Doamne, Dumnezeule!"

Și la fel mâna. Normal. Dar avea mănușă. Dar cui îi păsa de asta? Era plină de... Nu se putea opri din tremurat. Aruncă lanțul din mână, își scoase mănușa și o aruncă spre tomberon. Câteva muște se duseră după ea, ca și când era momeala lor preferată, dar majoritatea încă se învârteau în jurul lui Brooke. Iar când se uită în jos la ea însăși, căzu în patru labe și vomită.

Și apoi Madelyn veni înapoi cu o găleată de curățenie. Îi luă mâna lui Brooke, o băgă în găleata plină cu apă cu săpun și începu să i-o frece.

– O să te curăț îndată, domnișoară Petersson, zise ea. Te curăț îndată...

Înnebunită de suferință și scârbă, Brooke zise:

– Pe picior sunt și mai rău! Și pe pantaloni!

Madelyn o ajută să se ridice.

Brooke își împinse cu disperare piciorul în apa cu săpun.

Madelyn băgă mâna în găleată, îi descheie pantoful și i-l scoase, după care îi dădu jos șoseta. În timp ce apa căpăta o culoare maro-negricioasă scârboasă, Brooke își descheie pantalonii, îi dădu jos și îi aruncă spre romberon.

Madelyn îi freca piciorul lui Madelyn cu mâinile goale.

– Mulțumesc, se pomeni Brooke, repetând iar și iar și neputând să se oprească. Mulțumesc. N-aș fi putut face asta singură...

– Îți sunt datoare, zise Madelyn cu încrâncenare. M-ai ajutat și îți sunt datoare. Du-te și așează-te acolo pe bancă. Îți aduc imediat apă curată.

– Bine. Brooke se prăbuși pe bancă. Simțea plasticul fierbinte prin materialul lenjeriei, dar nu-i păsa. Îi era frig. Îi era foarte frig.

Pentru că, atunci când aruncase din mână lanțul și crucea din aur, le recunoscuse. Știa ce însemna asta. Știa cui îi aparțineau.

Știa cine era în container.

capitolul 25

În toată viața sa, indiferent de circumstanțele în care se regăsise, Sarah încercase să aibă o fire veselă.

Dar nu îi plăcea deloc la recuperare.

La prima oră a dimineții, se ducea la psiholog – o domnișoară din Boston –, care îi spunea mereu trei cuvinte pe care să le rețină pentru mai târziu. Și apoi domnișoara îi punea întrebări: numele, data curentă, adresa, numele rudelor. Iar la sfârșitul ședinței, o ruga pe Sarah să îi repete acele trei cuvinte de la început.

În fiecare zi, Sarah făcea ce i se cerea. Desigur, rutina aceea era stupidă și plictisitoare și o făcea pe Sarah să își cam piardă răbdarea... Dar avea optzeci de ani și fusese lovită în cap. Așa că răspundea mereu cuminte și își reamintea că înțelegea motivele care stăteau în spatele rutinei.

Nu era chiar la fel de ascultătoare când venea vorba de recuperarea fizică. Lucrurile pe care o puneau să le facă erau dureroase. Și plânsese de mai multe ori din cauza durerii insuportabile.

Dar, mai important decât atât, era că, pe măsură ce se vindeca, i se făcea tot mai dor de casă. Își dorea să stea pe veranda ei. Voia să privească panorama Bella Valley. Își dorea să privească viile și livezile înverzindu-se și înflorind în căldură. Dar cel mai mult și mai mult voia să fie singură, să nu mai audă televizorul la care rula vreun reality-show cretin sau vocea altei persoane.

Își dorea liniște. Pace. Voia casa și patul ei.

Profesioniștii în îngrijire medicală îi promiseseră că nu mai dura mult. Odată ce putea parcurge de două ori singură holul acela lung al spitalului cu cadrul, puteau să o trimită acasă.

Ea spusese clar și răspicat că nu avea nevoie de un cadru, că se putea descurca foarte bine și fără el.

Dar, din moment ce avusese o contuzie serioasă și un braț rupt, oamenii voiau să se asigure că era stabilă pe picioare. Nu voiau să cadă și să se lovească iar la cap.

Așa că toată lumea era de acord asupra unui lucru.

Că nu se ducea acasă singură – urma să aibă o asistentă care să aibă grijă de ea. Pe Olivia.

În timp ce își croia drum pe holul spitalului către sala de așteptare a pacienților, Olivia era chiar lângă ea.

Lui Sarah îi plăcea de Olivia. Era tânără și frumoasă, avea ochi mari și era foarte interesată de tot ce se petrecea în jurul său. De fapt, Olivia îi amintea lui Sarah de ea însăși când era tânără.

Și, deși Sarah nu o vedea pe Bao, știa că și ea observa totul cu mare atenție de la biroul asistentelor.

Când o cunoscuse prima dată, Sarah crezuse că Bao era un soi de asistentă medicală. Și apoi, când preluase Olivia sarcina aceasta, Sarah pricepuse că Bao lucra pentru Rafe. Nu era deloc proastă. Probabil Bao era garda ei de corp. Așa că Bao avea să meargă cu ea acasă.

Și asta era în regulă. Sarah se resemnase că avea protecție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Atacul pe care îl suferise îngrozise și speriase întreaga familie. Și pe ea, firește. Nu îi plăcea să îi fie frică pentru că era singură. Și totuși, exact asta simțea acum.

Sarah se concentra să miște cadrul în linie dreaptă, ceea ce nu era deloc ușor când avea un braț în ghips. Roțile cadrului scârțâiau. Și cu cât mergea mai mult, cu atât i se părea mai departe capătul holului. Sarah era atât de concentrată să ajungă la destinația propusă, încât nu-l observă pe bărbatul care păși în fața ei.

– Sarah! exclamă el.

Recunoscu vocea aceea. Ridică repede privirea.

Joseph Bianchin – un italian din lumea veche, chipeș încă, deși avea 81 de ani. Avea părul alb și cârlionțat, buze subțiri și dinți albi și puternici. Ochii lui căprui și luminoși străluceau de plăcere.

De plăcerea de a o vedea?

Nu credea asta. Dar ce voia?

– Joseph, nu mă așteptam să te văd aici.

– Nici eu pe tine, zise și întinse mâna.

– Nu pot să dau mâna cu tine. Având brațul în ghips, trebuie să țin cadrul cu cealaltă mână, zise ea, având grijă să adopte un ton politicos.

Ba, de fapt, cu ocazia aceasta, găsise pentru prima dată un motiv să se bucure pentru că avea oasele rupte.

– Hai să stăm jos undeva și să vorbim, zise el cu glas mieros, amabil și complet înșelător, făcându-i semn către scaunele de plastic care stăteau aliniate precum niște soldăței pe marginea coridorului lung. Niște prieteni așa de vechi ca noi merită câteva clipe singuri.

Sarah se uită către Olivia.

Ce ciudat! Tânăra asistentă se uita la Joseph ca și când nu mai văzuse în viața ei un om de statura lui. Ca și când ar fi fost reîncarnarea unui zeu.

Se uită apoi spre Bao.

Vietnameza radia. Și de ce nu? De când venise aici ca să o ajute pe Sarah, femeia primise vizite de la nepoții ei și de la Brooke, de la prietenele din grupul de bridge și telefoane de la cumnate. Dar nu primise niciodată vizita nici unui bărbat. Și, cu siguranță, nu a unui bărbat de 81 de ani, cu o ținută militară și o fire șarmantă.

Joseph se folosea de șarm ca de o mască. Dar de unde ar fi trebuit să știe Bao asta?

Fetele păstrară distanța ca să le lase un pic de intimitate. Deși Sarah simțea un fior rece pe șira spinării în prezența lui, știa că era în siguranță.

Înconjurat de medici, asistente și pacienți la lumina zilei, Joseph avu grijă să își ascundă adevărata fire, dar Sarah nu se îndoia nici o clipă că se afla acolo cu un motiv.

Se duse către unul dintre scaune și, cu o precizie exagerată – pentru că nu ar fi fost bine să arate vreun semn cât de mic de slăbiciune în fața lui –, luă loc.

– Ce te aduce în aripa de recuperare a spitalului?

– Anul trecut am făcut o operație de înlocuire de genunchi. Din acest motiv port ăsta, zise el, iar după ce se așeză îi arătă un baston cu mâner de forma unui vultur cu cioc ascuțit și ochi reci, a cărui lungime era sculptată cu chipuri înfiorătoare.

– Cât de adecvat, murmură ea.

El continuă:

– La fiecare șase luni, trebuie să vin pentru control. Tonul vocii lui se schimbă, devenind mai puțin amabil și mai disprețuitor. M-am operat în San Francisco, desigur. Doctorii de acolo sunt mai buni decât cei din Bella Terra.

Sarah văzu capete întorcându-se în direcția lor de peste tot de pe coridor.

– Spune asta un pic mai tare, Joseph. Nu cred că te-au auzit îngrijitorii.

El miji ochii, semănând deodată foarte mult cu vulturul nemilos de pe baston.

– Chiar crezi că îmi pasă ce cred oamenii ăștia?

– Nu, chiar deloc.

Dar oare el chiar credea că, atunci când venea timpul să fie supus unei examinări medicale, nu avea să fie înțepat și consultat un pic mai viguros decât era necesar?

– Asta a fost mereu problema ta, Sarah. Îți place ca toți oamenii să aibă o părere bună despre tine, indiferent dacă oamenii în cauză sunt importanți sau nu.

– Toți oamenii sunt importanți în felul lor.

– Mai degrabă în mintea lor, aș spune, pufni el. Ar fi trebuit să accepți cererea mea în căsătorie. Ar fi trebuit să te măriți cu mine. Eu te-aș fi ridicat de la statutul de om de rând.

– Nu mi-ar fi plăcut deloc asta, zise Sarah cu blândețe.

De fapt, voia să spună că l-ar fi detestat pe el.

Joseph înțelese, desigur, iar chipul lui deveni rece și neclintit.

– Sunt mai sănătos decât Anthony, mai puternic. Și încă sunt în viață, când el e în mormânt de mai bine de zece ani. Dacă te-ai fi căsătorit cu mine, n-ar fi trebuit să-ți petreci singură anii bătrâneții.

– Așa ca tine?

Și ea putea să fie crudă când voia.

– După ce m-ai refuzat, nu am mai vrut altă femeie.

– După ce ai făcut ravagii peste tot, nu te-a mai vrut nici una pe tine.

– Asta nu-i adevărat. După ce am făcut avere, femeile se îngrămădeau ca oile în jurul meu.

Sarah știa că ce spunea nu era deloc o laudă. Avea femeile lui. Multe femei. Și ar fi fost cu ele chiar dacă ea s-ar fi căsătorit cu el.

– Ar fi trebuit să te însori cu una dintre ele.

– Nu le voiam. Eu te voiam doar pe tine. Și ți-aș fi oferit mai mult de un fiu.

Ea spuse atunci povestea pe care toată lumea o știa ca fiind adevărată.

– N-am putut să am mai mult de un fiu.

– Nu te cred. După ce Anthony a trecut prin febra aia tifoidă, nu a putut să îți ofere alții fii. Sau fiice. Se aplecă spre ea, privind-o fix în ochi. Imaginează-ți cât de fericită ai fi fost cu mulți copii ai tăi!

Joseph era extrem de abil în a-i înfige cuțitul în inimă și a-l răsuci folosindu-se numai de vorbe. Mereu fusese așa. Cu toate astea, avea și ea armele ei, deși de obicei nu-i plăcea deloc să le folosească.

– Nu febra tifoidă a fost cea care i-a distrus sănătatea lui Anthony. Și tu știi asta foarte bine – împușcătura aceea nu a fost deloc un accident.

– Dacă te-ai fi măritat cu mine, n-ar fi fost nimeni rănit.

După cum era firea lui, Joseph chiar credea sincer că era complet nevinovat.

– Dacă m-aș fi măritat cu tine, copiii mei ar fi fost copiii tăi. Și nu mi-am dorit niciodată să aduc pe lume monștri.

Joseph scrâșni din dinți.

Pentru prima dată, Olivia se uită cu îngrijorare la pacienta sa și la vizitatorul ei. Iar Bao observase și ea că era ceva în neregulă și pornise spre ei.

– Monștrii mei, așa cum le spui tu, te-ar fi protejat de un atac. Și din nou, Joseph făcu uz de cunoștințele pe care le avea despre Sarah, despre viața și iubirile ei, ca să o rănească. Fiul tău și nepoții tăi dragi au eșuat lamentabil în această privință.

Sarah era sătulă până peste cap să tot evite adevărul și să se retragă în fața atacurilor lui Joseph. Așa că de data aceasta ea fu cea care se aplecă spre el și zise cu încrâncenare:

– Cum e posibil ca un om care susține sus și tare că mă iubește să fi trimis pe cineva să mă atace?

– Nu am trimis pe cineva să te atace.

– Ai trimis pe cineva să mă jefuiască și am fost rănită. Care e diferența, Joseph? Sarah ridică ghipsul ca dovadă și zise: Asta e vina ta.

El coborî glasul și spuse:

– Am trimis pe cineva să recupereze ceea ce îmi aparține. Este o chestiune de onoare.

– Onoare? Nu! rosti Sarah și îi făcu semn lui Bao să stea deoparte. Pentru tine este același lucru – mereu o chestiune de bani. Cumva, vrei să faci profit.

Joseph renunță la orice mască a prieteniei.

– Poate că ai dreptate. În cazul acesta, ai fi deșteaptă să îmi dai ce îmi doresc.

– De ce îl vrei?

– Știi bine de ce, spuse, luându-și privirea de la ea.

– De ce acum?

Asta era adevărata întrebare. Ce făcuse ca această bătălie să pornească din nou?

Bao și Olivia stăteau împreună, vorbind precipitat, neștiind dacă trebuiau să nesocotească dorința lui Sarah și să vină să o salveze ori să lase să continue acest conflict tăios și neașteptat.

Sarah continuă să vorbească cu Joseph:

– Nu ți-a fost oferit ție. N-a fost niciodată menit să fie al tău. Nu este dreptul tău prin naștere.

El își încleștă mâna osoasă și ridată în pumn.

– Ar fi trebuit să fie!

Sarah crezuse că această bătălie infamă murise odată cu Anthony. Dar acum înțelegea că Joseph era capabil să comită orice atrocitate ca să obțină ce voia. Un singur lucru l-ar fi putut opri, dar știa că era imposibil.

– Indiferent dacă mă crezi sau nu, chiar nu știu unde este.

Joseph dădu capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs. Sunetul nu semăna deloc cu cel al unui vultur nobil, ci mai mult cu croncănitul unui corb bătrân.

– Nu, nu, nu. Chiar nu cred asta deloc! O apucă de mână și o strânse de degete atât de tare încât îi trosniră încheieturile. Dă-l încoace! Asta e o bătălie între familia Bianchin și familia Di Luca. Și sângele care curge în venele tale nu e sânge Di Luca. Dacă te împotrivești, o să descoperi că sunt un dușman de temut!

– Nu pot să-ți dau ceva ce nu am, zise ea și inspiră adânc. Dar, oricum ar fi, nu aș ceda niciodată nici o gămălie de ac din moștenirea lui Anthony!

Rămaseră privindu-se cu încrâncenare, simțindu-se ostilitatea dintre ei.

El începu să-i dea degetele pe spate și era clar cu ce intenție făcea asta. Dacă nu o putea obliga să-i accepte voința, atunci avea să o frângă în alt mod.

Bao venea spre ei.

Și apoi răsună vocea Francescăi din josul coridorului:

– Sarah, draga mea, cine e bărbatul acela absolut delicios cu care stai de vorbă? Trebuie să mi-l prezinți, ca să pot să ți-l fur!

Femeia venea aparent fără nici o grabă, dar se afla lângă Sarah înainte să termine ce spunea.

Joseph îi dădu drumul lui Sarah. Se ridică ușor în picioare, fascinat de frumusețea Francescăi, așa cum se întâmpla mereu cu toți bărbații.

Francesca îi zâmbi, îi întinse mâna și îi permise să îi sărute degetele:

– Orice prieten al lui Sarah este și prietenul meu!

Francesca rămase cu privirea languroasă ațintită asupra lui Joseph în timp ce acesta se prezentă, dar Sarah înțelegea foarte bine că fusese salvată – de propria mândrie prostească și de cruzimea lui Joseph.

Îndoind degetele ca să și le dezmorțească, privi cum Francesca îl încânta pe om, după care porni încet înapoi spre camera sa, ca să le sune pe cumnatele ei și să le ceară sfatul.

capitolul 26

Rafe stătea în camera lui și revizuia raportul poliției privitor la atacul asupra Nonnei și îl compara cu raportul de securitate de la complex.

În ultimele patru zile, nu progresase deloc în căutarea atacatorului Nonnei și începuse să aibă suspiciuni că DuPey avusese dreptate: hoțul nu fusese decât un vagabond care venise în oraș și dispăruse la fel de repede.

Dacă acest lucru era adevărat, ce rost mai avea să rămână în Bella Valley?

Eli avea viile lui.

Noah avea complexul.

Nonna se bucura de compania lui Rafe, dar se refăcuse după contuzia suferită, fără efecte secundare, iar recuperarea ei mergea bine. Nu avea nevoie de el aici.

Și Brooke... Brooke avea locul său bine stabilit. Era ocupată cu hotelul, să-i țină fericiți pe oaspeți, să răspundă la întrebări, să rezolve probleme și să țină clasele ei de kickboxing.

Își scoase telefonul din buzunar și se uită la el, dorindu-și să sune.

Nu primise nici o veste de la echipa lui din Kârgâzstan, și fiecare minut care trecea fără să afle nimic însemna că speranțele scădeau cu încă un procent. Dacă ar fi fost acolo – în celălalt capăt al lumii –, ar fi fost cu ei. Și poate că ar fi făcut diferența dintre viață și moarte... Sau poate că nu.

Oftă adânc, puse telefonul la loc și, în mod inevitabil, mintea lui se întoarse la Brooke.

Ori de câte ori o vedea, era rece și distantă. Iar el nu era deloc rece.

Era excitat. Foarte excitat.

Nu era deloc mândru de asta, desigur. Se gândea că, într-o lume perfectă, cu bunica lui la recuperare și cu echipa de securitate pierdută în sălbăticie, cu șanse de supraviețuire care scădeau direct proporțional cu timpul care trecea, trebuia să fie mai presus de astfel de pofte primare.

Dar lucrurile nu funcționau așa. Niciodată nu funcționaseră așa. Nu când venea vorba de Brooke. Nu când se afla în preajma ei.

Când se întâlnea cu ea în lobby sau când o vedea străbătând cărările de la complex, nu avea nici o îndoială cu privire la cine era stăpâna corpului său. De fiecare dată, micul general se ridica în poziție de drepți și saluta.

Atunci își aminti ce îi spusese DuPey: aproape că permisese să fie agresată de tatăl lui DuPey și arestată pentru un prieten. Fusese dispusă să se sacrifice din bunătate pentru un prieten, iar acest lucru îl făcea pe Rafe să se întrebe ce fel de rol juca el în viața ei. Dacă ar fi fost obligat să-și formuleze gândurile în cuvinte – și slavă Domnului că nu era obligat să facă asta –, ar fi spus că erau iubiți născuți sub o stea fără noroc.

Dar oare în liceu fusese și el la fel ca DuPey? Un proiect? Un om rănit de viață pe care ea încercase să îl salveze?

Oare când se întorsese din Afganistan îl văzuse ca pe un mielușel care trebuie îngrijit și adus înapoi în turmă, pe calea cea bună? Oare îl tratase cu atâta blândețe și îi oferise ceea ce avea nevoie disperată pentru că îi fusese milă de el?

Nu putea îndura ideea aceasta.

Avea nevoie să plece, să se întoarcă la muncă. Să fie în Kârgâzstan în prima linie, alături de oamenii săi.

Simți telefonul mobil vibrându-i pe picior. Îl scoase din buzunar și se uită la cine îl suna.

Nu era un telefon din Kârgâzstan, ci de la Brooke, care nu avea nevoie de el și care nu-l voia în preajma ei probabil niciodată.

Fu cât pe ce să nu răspundă, dar poate că ea avea informații despre persoana care condusese motocicleta lui Noah până acasă la Nonna.

Răspunse. Doar că nu era Brooke la telefon. Ci o voce subțire și tremurândă de femeie.

– Bună, zise ea și apoi tăcu.

– Bună, zise el pe un ton încurajator.

Oare cine era la telefon? Oare Brooke își pierduse mobilul? Sau poate vreun copil se juca cu telefonul?

– Bună, repetă fata. Sunt una dintre cameristele de la Bella Terra. Brooke mi-a zis să te sun și să îți spun să vii în zona de depozitare a gunoiului pentru Millionaire's Row.

„Zona de depozitare a gunoiului."

- Ce s-a întâmplat?

- Vino chiar acum! zise fata și închise.

Rafe rămase o clipă uitându-se uluit la telefon. Era ciudat ca Brooke să îi transmită un mesaj astfel. Prin intermediul uneia dintre cameriste? Serios?

De ce? De ce nu-l sunase chiar ea? Oare fusese rănită?

Nu. În cazul acesta, camerista ar fi sunat direct la salvare.

Scoase o hartă a complexului Bella Terra, identifică zona de depozitare a gunoiului și își dădu seama că nu era într-o zonă foarte circulată.

Oare Brooke fusese atacată? La fel ca Nonna? Oare era ținută ostatică?

Pentru unii oameni – mai exact Noah –, ideea aceea ar fi părut absurdă. Cu toate acestea, violența, care de obicei stătuse departe de Bella Valley, apăruse în orășelul lor. Cu câteva ajustări de ultim moment care constau dintr-un pistol încărcat și un cuțit suplimentar, Rafe se metamorfoză într-un războinic, pregătit să o salveze pe Brooke sau să fie atacat. Verifică aleea înainte să plece, după aceea porni la drum rapid și în liniște. Iar când se apropie de zona de depozitare a gunoiului, slăbi ușor tocul pistolului și verifică poziția cuțitului pe care îl ascundea sub jachetă.

Camerista – palidă, cu ochi albaștri, plină de tatuaje și rasă în cap – apăru în viteză pe poarta care ducea spre zona de gunoi.

Își amintea de ea din prima zi în care sosise aici. Făcea curățenie în lobby.

Când îl văzu, păru ușurată, dar și disperată.

- Domnule Di Luca! Slavă Domnului că ai venit! Domnișoara Petersson... Are nevoie de un duș. O să sunăm la poliție, dar a insistat să vorbească mai întâi cu dumneata!

Mesajul acesta straniu nu îi alungă suspiciunile, ci doar le amplifică.

- Are nevoie să facă duș?

Oare fătuca era nebună?

Camerista nu acordă nici un pic de atenție uluirii sale evidente și îl împinse după colț.

Brooke stătea în fund – și pe jumătate dezbrăcată – pe un scaun de plastic. Slăbită, albă ca varul și disperată. O zgârietură roșie și aspră îi acoperea obrazul rece ca gheața, iar expresia de pe chipul ei...

Fu în genunchi în fața ei înainte să își dea seama cum ajunsese acolo.

– Brooke? zise el, pronunțându-i încet numele. Ce s-a întâmplat?

Ochii ei se mutară spre el, un pic defocalizați. Apoi i se ascuți privirea.

– Rafe? Ah, ce bine! Îți amintești de grădinarul acela despre care ți-am zis că știa ceva de atacul asupra lui Sarah? Luis Hernández? Cel care a dispărut fără urmă?

– Da.

– I-am găsit crucea. E în tomberon!

Rafe se întoarse și studie zona aceea mică, închisă și dezolantă.

– Dar ce căutai în tomberon?

Brooke își așeză o mână în poală, iar pe cealaltă o întinse ca și când i-ar fi fost complet străină.

– Ăăă... începu ea, încercând să își adune gândurile. Una dintre cliente și-a pierdut inelul... Îl căutam. Am văzut strălucirea unei bijuterii, am apucat-o și... și el...

Închise ochii și lăsă capul în pământ.

Camerista scoase un sunet incoerent de suferință și groază, după care își acoperi ochii cu mâinile, ca și când nu ar fi putut îndura amintirea a ceea ce văzuse.

Rafe evaluă în mod diferit incoerența cameristei și faptul că Brooke era pe jumătate dezbrăcată.

– Brooke, mă bucur că m-ai sunat pe mine primul.

– Are legătură cu atacul asupra Nonnei, nu? întrebă Brooke. De-asta te-am sunat pe tine. Tu ai știut că nu a fost un vagabond. Ai știut de la început...

– Am bănuit, o corectă el. Stai să-l sun pe DuPey ca să vină încoace, după aceea o să-ți pun câteva întrebări.

Și să îi aducă ceva pentru zgârietura de pe față și niște apă rece pentru ea și cameristă.

– Da, zise Brooke, încuviințând din cap. Știam eu că tu o să știi ce trebuie făcut.

Rafe o mângâie ușor pe păr, după care se ridică, se duse la poartă și îl sună pe șerif. După un moment de ezitare, îl sună pe Noah.

Fratele lui închise înainte ca Rafe să apuce să termine prima propoziție.

Noah era și el pe drum.

Uitându-se înapoi în curte, Rafe o văzu pe cameristă îngenunchind lângă Brooke și ajutând-o să se spele pe mână în găleată. Cele două femei tocmai trecuseră printr-un coșmar împreună.

Camerista era palidă și transpirată.

Ambele femei erau în stare de șoc.

El se apropie și o întrebă pe cameristă:

– Tu cine ești?

– Madelyn.

Își amintea numele acesta – Ebrillwen vorbise despre ea, dar nu într-un mod foarte favorabil.

Dar ce conta acum era modul în care Madelyn avea grijă de Brooke. O apucă pe Madelyn de cot și o ridică în picioare. Încet și clar, o instrui pe fată:

– Spa-ul este închis. Du-te acolo, ia două sticle de apă și adu-i lui Brooke un halat.

Madelyn îl privi fix și încuviință din cap, ca și când ar fi fost bucuroasă că avea ceva de făcut.

Rafe continuă:

– Dacă te necăjește cineva de acolo, spune-le că...

Expresia de pe chipul lui Madelyn deveni brusc foarte rece.

– N-o să mă necăjească nimeni. Se mai uită apoi o dată la Brooke, iar chipul îi fu cuprins de o expresie tremurătoare de suferință. Parcă nu se poate spăla suficient. Dacă ai putea s-o ajuți dumneata...

– Da. Rafe înțelegea la ce se referea. Știa cum era.

Văzuse și el ce văzuse Brooke și suferise cum suferea Brooke acum.

Cel puțin în privința asta, nimeni nu ar fi putut-o ajuta mai mult decât el.

capitolul 27

Madelyn o luă la goană.

Rafe se duse la Brooke și îngenunche în fața ei. Dădu găleata deoparte și îi șterse mâna cu tricoul lui.

– Draga mea...

Ea ridică ușor capul, deschise ochii și se uită la el ca și când era pentru prima oară când îl vedea.

Rafe o ridică de pe scaun și o trase în brațe, după care se sprijini de perete, strângând-o tare la piept. O legănă ușor, murmurând cuvinte de alinare, iar când Madelyn se întoarse cu halatul, o ajută pe Brooke să se ridice în picioare și să se îmbrace.

Știa ce făcea ea acum: acționa din instinct și se ascundea ca și când ar fi fost murdară.

Rafe le deschise sticlele de apă, pentru că Madelyn tremura atât de tare, încât se temea că o să cadă din picioare. Când răsunară sirenele în depărtare, le convinse pe amândouă să bea.

Rar și calm, le zise:

– Trebuie să vorbiți amândouă cu șeriful DuPey despre ce s-a întâmplat. Puteți face asta?

Ambele femei se uitau la el de parcă vorbea o limbă străină, apoi încuviințară din cap ca și cum ar fi fost amorțite.

Rafe nu putea decât să spere că amorțeala în care se aflau avea să dureze și în timpul interogatoriului șerifului.

Două mașini de poliție traseră în fața porții și blocară drumul, cu sirenele urlând și cu girofarurile strălucind. Doi polițiști se dădură jos dintr-o mașină și împrejmuiră zona cu bandă galbenă, care marca o scenă a crimei.

DuPey intră pe poartă, arătând sumbru și competent. Un alt bărbat îmbrăcat în blugi, cu o cămașă încheiată până la gât, cu adidași de alergat curați ca lacrima și cărând două genți mari de piele venea în urma lui.

Când Rafe se duse să îi întâmpine, apăru și Noah dintr-o mașină de golf a complexului și se apropie în fugă.

DuPey îl prezentă pe individul cu cămașa încheiată până la gât ca fiind medicul legist, după care întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Rafe le spuse tot ce știa.

Noah îi informă că în curând aveau să vină gunoierii să ridice gunoiul din tomberoane.

Medicul legist, sumbru și eficient, lăsă jos genţile și își puse mănușile de latex. Așeză scaunul aproape de tomberon și coborî înăuntru.

DuPey se duse la cele două femei și le puse întrebări pe un ton blând.

Rafe se uita, dar știa că era inevitabil ca, mai devreme sau mai târziu, cele două femei să cedeze nervos. Întrebarea era cât de repede.

– Rafe! pufni Noah.

Rafe se uită către fratele lui.

– Ce e?

Ochii verzi ai lui Noah erau fierbinți de enervare.

– Încerc să îmi limpezesc lucrurile în minte și nu prea reușesc. Grădinarul care a dispărut chiar după atacul Nonnei este în tomberonul de gunoi. E mort și e acolo de ceva vreme.

– Bănuiesc că l-a omorât cineva după ce a vorbit cu Brooke, zise Rafe. Când comportamentul lui a făcut-o să își dea seama că era ceva în neregulă acasă la Nonna.

După cum era de așteptat, Brooke răspundea clar și direct întrebărilor lui DuPey și lăsa deoparte orice suferință pentru a se face utilă anchetei.

Madelyn urma exemplul lui Brooke, vorbea, gesticula și răspundea într-o manieră menită să ajute ancheta.

– El e cel care a atacat-o pe Nonna? întrebă Noah.

– Este o posibilitate, dar cel mai probabil asta a fost o crimă. Așa că, oricum ai da-o, mai este cineva implicat. Doar nu a sărit singur în tomberonul ăla...

– Corect, zise Noah și încuviință din cap. Cineva a ascuns cadavrul, apoi l-a adus aici când știa că trebuiau să vină mașinile de gunoi, gândindu-se că așa cadavrul o să dispară, iar el o să scape basma curată.

– Sau ea, îi aminti Rafe. Nu putem băga mâna-n foc că a fost un bărbat.

– Și persoana asta probabil că are acces la zona de gunoi, știe programul mașinii de gunoi, iar asta înseamnă că el sau ea lucrează aici.

O furie crescândă apăru în ochii lui Noah.

– Nu ar fi exclus să fi intrat pe poartă și o persoană din afară, dar în situația de față aș spune că ai dreptate.

Noah veni în fața lui Rafe, la doar câțiva centimetri distanță, privindu-l fix în ochi. Pe un glas scăzut, dar ferm, îi zise:

– O să îți spun asta o singură dată.

– Ce anume?

Fratele lui se comporta ciudat.

– Ai avut dreptate în legătură cu faptul că atacul asupra Nonnei a fost premeditat.

Locul mirosea a gunoi putrezit și a carne descompusă. Pe Rafe îl mâncau palmele să o ia pe Brooke de acolo și să o ducă undeva în siguranță. Deși nu îi plăcea treaba asta, ancheta ar fi putut schimba Bella Terra pentru totdeauna. Dar nu se putu abține să nu rânjească gândindu-se că fratele său i-a dat dreptate. Îl apucă de gât pe fratele lui mai mic și îl trase suficient de aproape ca să li se atingă frunțile:

– Credeam că știai deja – eu am mereu dreptate.

– Oh, da, cum să nu știu, zise Noah, lovindu-se de fruntea fratelui său, suficient cât să îi doară pe amândoi. Dar nu trebuie să-mi și placă.

Se depărtară, frecându-și frunțile și rânjind unul la celălalt.

Apoi lui Noah îi dispăru zâmbetul.

–Oh, nu! Uite cine a intrat pe poartă! E ea.

Venise Ebrillwen Jones. Ținea capul sus și umerii perfect drepți.

Cei doi ofițeri care delimitaseră zona veneau în spatele ei, încercând să o dea afară de acolo.

Dar șefa de la administrație le ignora intențiile. Privirea ei rece mătură zona și făcu o evaluare. Pe o voce atât de severă și de formal britanică, încât îngheță aerul din jur, ceru să știe:

–Ce se întâmplă aici, Madelyn?

Madelyn se uită la expresia severă și dură a șefei sale. Atunci își pierdu orice stăpânire de sine. Mușchii faciali i se mișcau frenetic, în timp ce se străduia din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

–O luăm de la capăt, zise Rafe, pornind către femei.

Dar Ebrillwen îi dădu un cot și îl împinse deoparte, după care mărșălui la DuPey.

–Tânăra aceasta este una dintre cameristele mele și faptul că și-a neglijat îndatoririle mi-a dat complet programul peste cap. Așa că, dacă nu este arestată și ai terminat cu întrebările, o s-o iau în biroul meu ca să rezolvăm problema neglijenței de care a dat dovadă în timpul serviciului.

DuPey se îndreptă de spate, își duse mâinile la centură în mod autoritar și o privi fix pe Ebrillwen, încercând să o intimideze.

–Doamnă, chiar nu cred că a avut prea mult de ales în privința activităților ei din această după-amiază. Ai putea să te calmezi un pic.

–Mulțumesc, o să mă gândesc la sfatul tău. Tonul vocii lui Ebrillwen transmitea foarte clar că sfatul lui i se părea o impertinență. Dar eu sunt cea care răspunde de prezența angajaților în incintă.

Brooke se ridică. O cercetă cu privirea pe Ebrillwen, după care îi spuse ceva încet lui Madelyn, care își șterse fața cu tivul cămășii și încuviință din cap.

Ebrillwen îi făcu semn lui Madelyn, după care arătă cu degetul spre poartă.

Madelyn ieși pe poartă, iar cele două femei dispărură în josul aleii.

– Nu știu de ce Brooke vrea s-o țină pe femeia aia. E cea mai înspăimântătoare persoană pe care am întâlnit-o în viața mea, zise Noah.

– Cred că așa e, bălmăji Rafe, uitându-se după șefa de la administrație și angajata ei, apoi din nou la Brooke.

Madelyn fusese foarte protectoare cu Brooke și, în egală măsură, Brooke fusese protectoare cu Madelyn. Și totuși, o lăsase pe Madelyn să suporte o mustrare serioasă și posibil chiar o concediere fără să spună nimic. Ceea ce însemna că știa ceva ce încă nu era clar pentru DuPey, Noah și Rafe.

De fapt, Ebrillwen o salva pe Madelyn de continuarea interogatoriului.

Ebrillwen avea dreptate: Madelyn trecuse prin destule.

Și la fel Brooke.

Și apoi se auzi strigătul medicului legist din interiorul containerului de gunoi:

– L-am găsit!

Brooke tresări când i se aminti ce se afla în container.

– O iau de aici pe Brooke, dă-mi cartela de la mașina ta, îi zise Rafe lui Noah.

Noah făcu întocmai.

– Și asigură-te că putem să intrăm în vila ei.

Noah își scoase telefonul mobil și sună pe cineva.

Ducându-se la Brooke, Rafe o cuprinse de umeri și îi spuse lui DuPey:

– O duc pe Brooke acasă. Dacă mai ai alte întrebări, o să fie disponibilă mâine.

În mod vădit indecis, DuPey se uita de la Brooke la container.

Și atunci medicul legist mai strigă o dată.

– Bine, zise DuPey, după care luă aparatul de fotografiat digital și urcă pe scară.

Noah ieși pe poartă cu Rafe și cu Brooke. Trecură rapid de ofițerii de poliție care păzeau zona și apoi de grădinarii, oaspeții, angajații de la spa și cameristele care se holbau. În timp ce Rafe se urcă la volanul mașinii de golf, Noah o ajuta pe Brooke să se așeze pe locul din dreapta. După ce îi văzu expresia încremenită, Noah se întoarse către mulțime și strigă:

– Toți angajații mei care n-au altceva de făcut decât să caște gura pe aici o să-și caute de lucru în altă parte!

Rafe îi identifică pe o parte dintre cei care plecară imediat: Jenna Campbell, Zachary Adams, Tom Chan, barmanul, și Trent, chelnerul chipeș. Și îi recunoscu în aceeași măsură pe cei care rămaseră: Victor Ruíz, care veni în față să discute cu Noah, gesticulând către Brooke îngrijorat și încruntat. Și o roșcată superbă, care se ascundea de privirile curioșilor purtând ochelari mari de soare și o eșarfă legată pe cap.

Acum erau cu toții suspecți.

Deși se gândea că nu avea nici un motiv rezonabil sau plauzibil să își suspecteze propria mamă.

Porni apoi pe drum cu mașina de golf, manevrând-o atent printre oaspeții care stăteau la taclale. Iar apoi, după ce se dădură oamenii la o parte, apăsă pe accelerație. Când trecură pe lângă zona piscinelor, se întâlniră cu Josh Hoffman, care căra un sac de gunoi alb de plastic.

Rafe încetini.

– Unde te duci?

Tânărul grădinar îi arătă sacul.

– Mă duc să arunc la gunoi alte cadavre de popândăi.

Brooke scânci și lăsă capul în jos, lipindu-l de genunchi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Josh, uitându-se de la unul la altul.

– Dacă te duci la zona de gunoi, o să afli în scurt timp. Rafe o liniști pe Brooke, punându-i mâna pe spate, după care trecu pe lângă Josh cu toată viteza de care era capabilă mașina. Când intrară pe aleea care ducea spre vila ei, îi zise lui Brooke: O să te simți mai bine la aer.

– Da, zise ea, după care se ridică la loc în scaun, dar continuând să țină ochii închiși.

Când se apropiau de vila ei, se întâlniră cu o blondă frumoasă și voluptuoasă, care alerga pe cărare.

De îndată ce o văzu pe Brooke, tânăra blondă strigă:

– Ești minunată! Ești absolut minunată! Mi-ai zis să mă uit acolo unde nu m-am gândit să mă uit!

Brooke deschise ochii și îi făcu un semn lui Rafe.

El opri imediat mașina.

Fără să conștientizeze tensiunea lor, blonda continuă să bălmăjească, plină de bucurie:

– În geanta mea de seară! Cea pe care n-am luat-o aseară. Când m-am întors în cameră, probabil l-am băgat acolo ca să fie într-un loc sigur. Uite, Brooke, uite! exclamă fluturând bijuteria scumpă. Mi-am găsit inelul!

capitolul 28

Rafe se opri în fața vilei lui Brooke.

– Stai acolo, îi spuse.

Ea nu obiectă în nici un fel, nu sugeră că putea să aibă grijă de ea și singură sau că tot ce se întâmplase nu conta.

Deoarece conta. Un om pe care îl cunoștea și pe care îl plăcea era mort. Ea îl scosese din gunoi. Se uitase în ochii lui. Călcase pe cadavrul lui în putrefacție și, indiferent ce ar fi făcut, nimic nu-i putea șterge vreodată asta din minte.

Iar acum tot ce își dorea era să intre casa ei și să fie singură, să se cuibărească în pat în poziția fetusului și să încerce să uite.

Brooke își adună toată voința, pregătindu-se să se miște, iar Rafe veni imediat lângă ea. Se întinse în mașina de golf, o ridică în brațe și o cără pe ușa din față a casei.

– E deschis, zise el.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Am vorbit cu Noah. Doar apasă pe clanță și suntem înăuntru.

Și ea făcu întocmai. Apăsă pe clanță.

El o trecu pragul, o purtă prin living și o duse direct în baie. O lăsă jos și o dezbrăcă de halatul de la spa. Se întinse apoi spre cabina de duș cu faianță gri și răsuci robinetul. De îndată ce începu să curgă apa, o împinse înăuntru și închise ușa de la cabină în urma ei.

Ea stătea acolo, încă purtând cămașa și lenjeria de corp, singură și dezolată, fericită să fie în apă caldă, și totuși știind că nu mai fusese niciodată în viața ei atât de izolată cum se simțea acum.

Oamenii se holbaseră la ea. Invitații de la hotel. Zachary și grădinarii lui. Jenna, manichiuristele și maseuzele ei. Brooke era o ciudată. O femeie care sculase morții.

Își strânse brațele în jurul taliei și lăsă presiunea dușului să îi maseze mușchii tensionați ai umerilor și gâtului. Îi tremurau picioarele. Ar fi putut să se așeze pe gresia albăstruie – și probabil că ar fi trebuit să o facă –, dar nu mai avea nici puterea, și nici voința necesare pentru a se mișca.

Și apoi se deschise ușa cabinei de duș.

Rafe intră în duș, masiv, gol și hotărât, dar nu excitat. Acest lucru era mult prea evident. Și nu ar fi trebuit să îi pese. După ceea ce se întâmplase, nu ar fi trebuit să mai conteze pentru ea că acest bărbat care o dorise mereu nu o dorea și acum. Și totuși, raționamentul acesta nu însemna nimic. Îi păsa. Iar indiferența fizică a lui Rafe față de ea îi ridica suferința la cote insuportabile.

El îi descheie cămașa și i-o dădu jos, aruncând-o apoi peste ușa de sticlă. Se auzi când materialul ud căzu pe podeaua de gresie. O cuprinse apoi de umeri, o întoarse cu spatele la el, îi desfăcu sutienul și îi alunecă slipul în jos pe picioare.

Acum era și ea goală.

Și tot nu exista nimic sexual în atingerea lui.

Sigur că nu. Cine ar fi mai dori-o acum? Scosese un mort la suprafață din gunoi. Călcase pe cadavrul lui putrezit.

Dar, de când îl văzuse prima oară, Rafe fusese prietenul ei. Dovedea asta și acum, stând împreună cu ea, întorcând-o cu fața spre el, luând săpun în mâini și apoi spălând-o pe față și întorcând-o sub jetul dușului ca să o spele. Rafe îi spălă gâtul și urechile, umerii, brațele și mâinile. Schimbă apoi jetul de apă al dușului și o curăță cu un jet de apă atât de puternic, încât se simțea ca și când apa i-ar fi jupuit pielea.

Treptat, se relaxă.

Asta era exact ce avea nevoie.

Rafe luă apoi peria de unghii și îi mai curăță o dată mâna dreaptă, cu blândețe pe piele, dar viguros sub unghii.

Și apoi folosi încă o dată jetul de masaj al dușului.

Îi spălă apoi pieptul, sânii și burta. O întoarse cu spatele și o spălă pe spate, între picioare, până la glezne și pe tălpi. Și apoi folosi din nou peria pe piciorul ei, frecând-o și clătind-o și apoi spălând-o încă o dată.

Amuzant. Ar fi crezut că nimic nu ar fi mai fi putut-o face vreodată să se simtă curată. Și totuși, Rafe înțelegea cum se simțea. Știa ce să facă. Nu credea că exista alt bărbat pe lume care ar fi intrat la duș cu ea ca să o ajute să se curețe de rămășițele unui cadavru fără să tresară de repulsie.

El îngenunche la picioarele ei și se uită în sus la ea.

– E mai bine acum? o întrebă el.

Ea se uită în jos la șiroaiele de apă murdară care se scurgeau prin canalizare și dispăreau. Se uită la mâna ei, la piciorul, la pielea ei roz de la atâta frecat.

Începură să îi dispară fragmente de gânduri.

De atât de multe ori, la știri, reporterii vorbeau despre descoperirea unui cadavru. Vorbeau mereu despre cel mort, despre familia decedatului sau despre felul și motivele morții. În serialele de la televizor, povestea se centra mereu pe rezolvarea crimei. Nimeni nu vorbea vreodată despre șocul și teroarea pe care le trăiau persoanele care găseau cadavrul.

– Toată lumea e traumatizată de vederea morții sau exagerez eu? Se uită în jos la Rafe, la ochii lui albaștri blânzi, la părul umed, strălucitor și cârlionțat, la pielea atât de frumos bronzată, pe care apa o uda și o făcea să strălucească.

– Nu, zise el. Nu exagerezi deloc.

– Tu cum suporți așa ceva? Avea glasul răgușit, ca și când îi stăteau în gât lacrimi, pregătite să răzbată în orice clipă și să iasă la suprafață. Cum înduri amintirea oamenilor pe care i-ai văzut murind? A oamenilor care putrezesc în morminte? Îi vezi de fiecare dată când închizi ochii?

– Uneori îi văd pe oamenii pe care i-am ucis. Îi mângâie șoldul și coapsa. Nu într-un mod erotic sau sexual, ci cu tandrețe. Ca o asigurare că nu era singură. Cel mai adesea, îi văd pe prietenii mei care au murit lângă mine. Ei mă bântuie. Uneori, aud șoaptele lor. Câteodată, nu pot să dorm noaptea pentru că îmi amintesc de vremurile bune petrecute cu ei, dar și de cele rele. Uneori, am flash-uri în care îi văd pe prietenii mei așa cum erau când au murit – și știi la ce fel de morți mă refer. Ți-am povestit odată...

– Îmi amintesc, răspunse ea.

Își amintea și de empatia pe care o simțise pentru durerea lui. Dar niciodată, sub nici o formă nu și-ar fi putut închipui că avea să trăiască și ea astfel de experiențe pe propria piele.

Nu voia să trăiască astfel de experiențe pe propria piele.

Își dorea să poată da timpul înapoi. Își dorea să poată fi femeia care fusese în dimineața aceea, când cele mai mari probleme ale sale erau un diamant dispărut și un fost iubit enervant și excesiv de atrăgător.

Eliberă un singur suspin, tare și nestăpânit.

Dar lacrimile încă nu erau gata să iasă. Totul era încă doar frică, șoc și suferință.

El continua să stea în genunchi și să-i vorbească.

– Coșmarurile vin și trec, dar nu dispar niciodată complet. Și totuși, mă pomenesc uneori întrebându-mă dacă aș vrea să dispară. Aș vrea să fiu atât de călit în fața urâțeniei morții, încât să nu mă mai cutremur fără să vreau de frică și de compasiune? Am cunoscut oameni care deja nu mai observau moartea, care nu își mai deplângeau nici prietenii, nici familiile. Și ca să ajungă aici, trăiesc în cele mai joase cercuri ale infernului. Pe un ton calm și familiar, Rafe îi vorbea despre lucrurile pe care nu le înțelesese niciodată în trecut. Slavă Domnului că există coșmarurile, Brooke! Ține minte că mâine o să simți din nou căldura soarelui pe pielea ta.

Apa caldă îi încețoșa fața, îi uda părul și curgea în șiroaie pe trupul ei gol. Mirosul săpunului umed, cu aromă de portocale amare și condimente, îi umplea plămânii.

Rafe avea dreptate. Era vie, dar tot suferea. Încă o bântuiau amintirile. Încă vedea ochii lui Luis, atât de larg deschiși și plini de reproș în moarte.

Trebuia să facă ceva!

Și Brooke nu știa decât o singură soluție garantată.

Era adultă. Și înțelegea pe deplin consecințele a ceea ce-i cerea când îl întrebă:

– Poți să mă faci să uit?

capitolul 29

– Oh, da! Asta pot să fac.

Rafe se uită în sus la Brooke, cu ochii serioși și hotărâți și cu erecția evidentă.

Era liniștitor să știe că încă putea trezi pasiunea într-un bărbat.

Își alunecă ușor degetele între cârlionții dintre coapsele ei, căutând, fără cuvinte, permisiunea de a o atinge, de a o gusta.

– Dacă ești sigură că asta e ce îți dorești.

– Să uit este exact ce îmi doresc.

Cu brațele pe lângă corp și cu palmele deschise, Brooke se lăsă pe spate și se sprijini de faianța rece, lăsând zidul să o susțină. Își depărtă ușor picioarele, se pregăti și așteptă. Aștepta uitarea pe care știa că el i-o putea oferi.

El se cuibări lipit de trupul ei și inspiră adânc.

– Mirosul tău... Tu ești esența feminității – seducătoare, generoasă, o mamă blândă și iubitoare și o vampă în același timp.

Era un truc vrăjitoresc să o facă să sune atât de dezirabilă, dar era un truc cu care putea trăi.

Atunci apăru limba lui. Lovi pe neașteptate, la fel ca un șarpe, gustând din raiul dintre picioarele ei.

– Ador să te gust... Șoapta lui era răgușită, scăzută, caldă, secretoasă și o ducea departe de lumea aceasta, o transporta înapoi în timp la prima dată când o învățase cum un bărbat abil putea face o femeie să-și cânte plăcerea. Când îți dai drumul, e ca mierea pe limba mea.

– Nu pot să îmi dau drumul. Nu încă. Dacă aș face-o...

– O să țipi. O să plângi. O să blestemi soarta care te-a adus acolo la container fix în acel moment. Așa că lasă-mă să mă distrez, iar tu poți doar să stai acolo și să înduri. Limba lui o atinse din nou. Poți să faci asta, nu?

– Ești atât de viclean, murmură ea.

Era adevărat, pentru că știa că ea avea să facă mai mult decât să stea acolo și să îndure.

În timp ce o lingea, o sugea și își folosea limba, buzele și dinții ca să o exploreze, Brooke simțea că i se golea complet mintea. Toate gândurile îi dispărură și simțea doar senzații pure și dorință mistuitoare. Îi tremurau genunchii sub asaltul plăcerii pe care i-o oferea. Se întrebă dacă avea să se prăbușească în mod rușinos pe podeaua de gresie a cabinei de duș și să zacă acolo cu picioarele desfăcute în timp ce el își făcea de cap cu ea.

În momentul acesta, suna perfect.

Dar el se îndepărtă – o mișcare care o făcu să scâncească, neliniștită. Rafe își așeză mâinile pe șoldurile ei și o mută pe scaunul de gresie.

– Aici...

Se ridică pentru a o ajuta să se așeze. Și apoi se aplecă spre ea, cu un picior lângă șoldul ei. Buzele li se întâlniră. Îi deschise buzele și, cu limba aceea talentată și versatilă a lui, o sărută pasional.

Sărutul acela era o imitație flagrantă a actului sexual. O pătrundea și o părăsea, înfierbântând-o de la interior spre exterior. Era o senzație foarte plăcută. Iar gustul lui era și mai grozav. Când își înfășura brațele în jurul gâtului ei, hrănind-o cu amintirile primului lor sărut, Brooke descoperi că nu mai gândea deloc.

Rafe se cufundă în acel sărut ca și când întâlnirea aceasta exprima toate dorințele pe care le avea pentru ei doi.

Dar nu exprima chiar toate dorințele ei. Brooke se lăsă pe spate, propti un picior pe peretele de faianță și ridică șoldurile, oferindu-i-se într-un mod lasciv.

El părea să nu-și fi dat seama. Își folosea degetele ca să-i maseze mușchii încordați ai gâtului până când gemu de încântarea relaxării și a dorinței.

Îi lăsă apoi ușor capul pe spate și își apropie dinții de gâtul ei, mușcând-o ușor și ronțăindu-i pielea cu mușcături scurte și aproape dureroase, care o făceau să tresară și să deschidă ochii.

El îi zâmbi, se aplecă și îi sărută ușor mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt.

Mereu îi plăcuseră sânii ei. Fusese fascinat de decolteul ei, de greutatea și de forma lor și de felul în care ea se mișca și gemea la fiecare atingere a lui.

Dar, contrar așteptărilor ei, el continuă, sărutându-i pielea pală și moale de pe interiorul brațelor și apoi pielea sensibilă de pe interiorul coapselor. Alunecă ușor un deget spre fundul ei, iar când Brooke scânci, își lipi degetul mare de mugurul ei.

Apoi o sărută pe ureche și îi ronțăi ușor lobul.

Brooke nu știa la ce să se aștepte. Nu știa unde avea să o atingă în clipa următoare. Știa că o dorea – asta era mai mult decât evident –, dar unde și când? Întrebarea aceasta îi ocupa mintea acum, o nedumerea și o fermeca.

Era ca și când ar fi încercat să o dezechilibreze.

Și funcționa de minune!

El se întinse pe podeaua de gresie, se sprijini în coate, îi desfăcu picioarele și arătă spre erecția lui.

– Ce ți-ar plăcea acum? întrebă el.

Ea rămase pe loc, uitându-se în jos la el.

Rafe nu mai era tânărul care fusese când făcuse pentru prima dată dragoste cu el și nici războinicul rănit care îi stricase planurile de căsătorie. Era un bărbat dur, matur și intransigent.

Și, deși nu îi aducea nimic bun faptul că știa asta, Brooke îl iubea în toate ipostazele lui.

Iar acum îl iubea și mai mult pentru generozitatea lui.

Alunecând, Brooke veni sub jetul de apă al dușului, urcându-se pe trupul lui, mângâindu-i picioarele, gambele, coapsele și șoldurile. Simțea plăcile de gresie netede de sub genunchi. Își înfășură mâinile în jurul erecției lui, îl strânse ușor și sărută capul mătăsos al mădularului. Cu mișcări scurte și infinit de lente, îl cuprinse în gura ei. Oh, Dumnezeule! Era delicios și decadent! Ca înghețata într-o zi de vară toridă. El gemu, gutural și disperat, iar sunetul acela o făcu să simtă din nou că deținea controlul. Și în același timp se simțea sălbatică și liberă, fără nici o grijă pe lume, cu excepția aceleia de a-și hrăni nevoile și dorințele propriului trup.

O făcea să se simtă ca femeia care pretindea el că era. Mamă a pământului și vampă, totul în același timp.

Îl eliberă apoi din mâinile ei și își apropie limba de burta și de pieptul lui. Sărută cicatricea roșie care i se întindea pe braț și mai sus de cot.

Apa de la duș îi mângâia ca o ploaie caldă, șiroindu-i în ochi, în jurul gâtului și alunecându-i pe stern, până jos între picioare.

Puternic, implacabil și întruchipând însăși esența masculinității pure, el tremura sub puterea ei.

Brooke își așeză genunchiul între picioarele lui, masându-i ușor testiculele cu coapsa și sărutându-i buzele cu o gură pofticioasă. Nu se mai gândea la nimic altceva decât la ea și la războinicul de sub ea. Și apoi, ca un curent electric care îi traversă creierul, deschise ochii mari și se așteptă să vadă moartea privind-o în ochi.

Dar era Rafe. Viu și mârâind. La ea? Nu, poate că nu. Ci la amintirea care o smulsese din coconul acela senzual pe care îl țesuse ca un expert în jurul ei.

– Nu ai voie! zise el.

Atât de repede, încât nici măcar nu îl văzu mișcându-se, Rafe o întoarse pe spate.

– Ești aici! Acum! Cu mine...

Își înfășură brațul în jurul gâtului ei și o sărută apăsat. Își mișca trunchiul, frecându-și pieptul de sânii ei, zgâriindu-i sânii cu părul lui aspru și cârlionțat. Îi depărtă apoi picioarele cu propriile coapse și își împinse primul centimetru din mădular înăuntrul ei.

Îi invada trupul. Îi invada mintea. O domina cu totul.

Și ea îl primea dornică, înfășurându-și picioarele în jurul șoldurilor lui, agățându-și picioarele pe spatele lui.

Asta era viața. Asta însemna să trăiești cu adevărat. Să fii! Asta era o celebrare.

El se mișca în ea, abia pătrunzând-o. Lungimea mădularului se freca de mugurul ei, făcându-i carnea să se umfle de dorință, transformând-o într-o desfrânată.

Vru să îl apuce de umeri.

Mișcările lui lente și legănate se transformară într-o satisfacere rapidă și disperată a nevoii, care durea și exalta în același timp.

Probabil țipătul ei de surpriză îl scoase din fervoarea lui, pentru că dintr-odată ieși din ea și sări în picioare, înălțându-se deasupra ei și întinzându-se după uleiul de masaj de pe raft. Oare când îl pusese acolo, se întrebă ea. Apoi o dădu cu ulei.

Încă frenetic, Rafe o trase în picioare și o împinse cu spatele de perete.

– Desfă picioarele, îi ceru el, dar nu mai așteptă ca ea să se supună. I le desfăcu el și apoi se aplecă până când își putea potrivi trupul în al el. Și împinse. Alunecă în ea. Lubrifiantul îi deschise calea, după care o pătrunse repede și tare, din nou, doar câțiva centimetri. Nu era în ea nici măcar jumătate.

O pătrundea ușor și superficial, iar în tot acest timp, făcea ca undeva în interiorul ei dorința să crească.

Ea îl apucă de șolduri și încercă să îl oblige să o umple.

Dar el râse și se retrase din ea.

– Nu încă, zise el. Nu ești pregătită.

Apucându-l de păr, Brooke îi trase fața spre a ei și se încruntă.

– Eu știu când sunt pregătită.

El se scutură și se eliberă din strânsoarea ei, după care o răsuci cu spatele și o aplecă peste scaun. O ținea jos, cu mâna pe gât. Apoi, cu două degete de la cealaltă mână, o pătrunse iar.

– Te satisface asta?

– Nu!

Ea încercă să se lupte cu el și descoperi imediat un adevăr nespus.

El era mai mare decât ea. Era mai puternic. Rafe era un războinic și o controla cu mare ușurință.

– Dă-ți drumul oricum, zise el și apoi, dintr-odată, fu în genunchi în spatele ei, înfigându-și limba adânc în ea și folosindu-și degetele ca să îi frece mugurul.

La comanda lui, ea termină, cutremurându-se în strânsoarea lui. Întregul trup îi tremura incontrolabil și, în spatele ochilor închiși, vedea sclipiri de aur și artificii galbene. Simțea explozii alunecându-i în sus și în jos pe fiecare terminație nervoasă, pe șira spinării și cuibărindu-se toate în mintea ei.

După ce se liniști, când încă tremura ușor și ofta, el se ridică. O cuprinse de șolduri și o pătrunse.

Uitase cât de mare era, cât de îndrăzneț. Și atunci mai termină o dată – o explozie brutală și lungă de pasiune inimaginabilă. Deschise larg picioarele și se lipi cu spatele de el, încercând să se înfigă în el complet, ca să aducă acel ultim orgasm care avea să o termine definitiv.

Dar el avea alte planuri.

Îi lipi coapsele, mărind strânsoarea trupului ei în jurul mădularului. Și apoi, când ajunse în cel mai adânc punct al trupului ei, atât de adânc, încât scâncea și se cutremura, își mai dădu drumul o dată.

Oare avea să recunoască măcar acel ultim orgasm? Sau oare totul avea să continue la infinit, ca o furtună crescândă de senzații mistuitoare?

El se aplecă și se mișcă în ea, iar când ea se arcui ca răspuns, își șopti:

– Exact! Așa e bine, da!

O recompensă cu încă o pătrundere lentă și adâncă a mădularului și apoi cu încă una și cu încă una, până când plânse datorită senzației eliberatoare și a libertății care încă se clădea treptat.

El se retrase din ea prea repede și în același timp nu suficient de repede.

Îi tremurau picioarele. Se bucura că terminase. Și totuși, încă tindea spre acel ultim orgasm și își dorea...

El o așeză cu blândețe pe scaunul de gresie și se uită în ochii ei mari și uluiți.

– Câtă apă caldă avem? o întrebă.

– Poftim?

Ce fel de întrebare era asta?

– Câtă apă caldă avem? repetă el.

– Ăăă... Ea clătină din cap confuză, încercând să gândească. Nu există nici un rezervor, se încălzește atât cât se cere. Nu se golește niciodată.

– Asta e bine. Nu mi-ar plăcea să rămânem fără apă. O trase de pe scaunul de gresie și o aşeză uşor pe spate. O sărută pe sâni, după care îi cuprinse un sfârc în gură și supse.

Ea arcui spatele, iar senzația i se răspândi în sus pe fiecare terminație nervoasă de la suprafața corpului.

– Ce faci?

El își lipi sugestiv erecția între picioarele ei, apoi o pătrunse și o umplu dintr-o singură mișcare lină.

– Doar nu credeai că am terminat, nu?

capitolul 30

În seara aceea, la ora zece, Brooke dormea în sfârșit, întinsă goală pe patul ei, epuizată în urma evenimentelor traumatizante ale zilei și a sexului continuu și fierbinte pe care îl folosise Rafe ca să o facă să nu se mai gândească la nimic. O înveli cu blândețe cu pătura. Se dădu jos din pat cu mare grijă și plecă să-și caute pantalonii, în buzunarul cărora avea telefonul. Își verifică mesajele.

Nici un semn din Kârgâzstan.

Și un lucru aproape bun – un mesaj de la DuPey. Șeriful voia să vorbească cu Rafe. Ca să-l pună la curent cu situația, îi scrisese.

Slavă Domnului! Rafe se temuse că trebuia să scoată cu cleștele toate detaliile de la DuPey. Ori asta, ori să îl pună pe Darren să spargă serverul departamentului de poliție. Dar, de îndată ce îl sună pe DuPey, acesta îi zise:

– Sunt în incintă. Ajung acolo în cinci minute. Rafe auzi și vocea altui bărbat în fundal, după care șeriful rectifică: O să *fim* acolo în cinci minute.

Rafe presupuse:

– Noah e cu tine?

– Crede că ar trebui să știe ce se întâmplă aici, răspunse DuPey.

Atunci Rafe îl auzi pe Noah țipând:

– Pe proprietatea mea, la naiba!

Rafe râse și închise telefonul. Aruncă o privire în dormitor, ca să se asigure că Brooke încă dormea, după care se duse în baie și se îmbrăcă.

Spera că DuPey îl ținea la curent nu pentru că avea de gând să îl întrebe unde se aflase în noaptea când fusese aruncat cadavrul în container, ci pentru că voia sfatul lui. Rafe știa că era și el suspect, desigur, toți erau suspecți, la urma urmei. Dar DuPey chiar se dovedea a fi un șerif mai bun decât s-ar fi așteptat vreodată Rafe. Bietul nemernic nu avea nici un dram de experiență cu astfel de infracțiuni, dar ori studiase mult în prealabil, ori avea un instinct înnăscut pentru astfel de lucruri, pentru că învăța al naibii de repede.

Rafe ieși, închizând cu grijă ușa paravan pentru a ține insectele afară, după care rămase pe veranda mică a casei lui Brooke, așteptând. De aici putea vedea luminițe subtile care iluminau cărarea șerpuită, împreună cu toate plantele și copacii artistic amplasați pentru a crea iluzia vizuală că mica vilă se afla într-un peisaj rural. Cu toate acestea, centrul orașului Bella Terra se afla în apropiere. Rafe putea auzi slab în depărtare muzica de la barurile de pe strada principală, iar lumina puternică din lobby îneca lumina difuză a stelelor de pe cer. Rafe recunoștea Bella Terra pentru ceea ce era: o locație superbă, o fantezie inteligentă și una dintre pietrele de temelie ale averii familiei sale. Noah ținea frâiele complexului și își proteja cu înflăcărare proprietatea. Firește că voia să știe totul despre ancheta lui DuPey.

Când DuPey și Noah ajunseră acolo cu o mașină de golf a proprietății, Rafe ieși și se duse la gardul alb din lemn.

– Ce face Brooke?

Noah arăta de parcă avusese o zi lungă, extenuantă și mult prea revelatoare.

Rafe întoarse capul și ascultă o clipă înainte de a vorbi. Nu se auzi nici un sunet din vilă.

– Doarme.

– Dacă are coșmaruri, putem chema un doctor ca să-i dea un somnifer. Sau un medicament antianxietate, zise Noah.

Oare Noah considera că Brooke era a lui ca să o protejeze?

Poate. Dar din interacțiunile pe care le observase Rafe, atitudinea lui Noah venea din dorința de protecție pe care o simțea pentru proprietatea pe care o avea în grijă. Iar Brooke era o parte importantă a acelei proprietăți.

– Medicamentele nu fac decât să amâne inevitabilul. Rafe știa foarte bine ce vorbea. Nu-ți face griji. O s-o ajut eu să treacă peste asta.

– Exact de asta mi-e frică. Noah păși pe poartă și intră în curte. Și cine o s-o ajute să treacă peste tine? Cine o să fie lângă ea când tu o să fii chemat să pleci la un proiect de-al tău, să salvezi lumea?

În clipa aceea, Rafe își dorea să-i spună că restul lumii nu mai conta. Dar nu era adevărat. Firma lui de securitate primea telefoane în fiecare zi și trimitea zilnic echipe de securitate pentru vedete, pentru atleți, pentru bogați și pentru cei care aveau ceva de ascuns. Avea oameni antrenați să rezolve orice fel de situație de criză. Iar în momentul de față, avea o echipă în Kârgâzstan. Oamenii lui erau morți sau pe moarte ori ascunși undeva într-o peșteră, murind de frig. Și numai Dumnezeu știa dacă își duseseră la bun sfârșit misiunea sau nu.

Așa că își dorea într-adevăr să salveze lumea. Și pe bunica lui. Și își dorea să fie aici pentru Brooke.

Nu le putea avea pe toate. Știa foarte bine asta. Dar simți că îi luă foc stomacul, iar când se încruntă la fratele său, Noah încuviință din cap.

– Da, exact. Îi datorezi mai mult decât o partidă de sex fugară când ești prin zonă, nu-i așa?

– Eu îmi plătesc mereu datoriile, zise Rafe.

La fel ca un șerif laconic din Vestul Sălbatic, DuPey stătea sprijinit de gard și urmărea schimbul de replici dintre cei doi frați.

Atitudinea lui îl înfuria la culme pe Rafe – la urma urmei, DuPey recunoscuse că o lăsase pe Brooke să ascundă o crimă. Sau, mai corect spus, lăsase pe altcineva să scape basma curată și o lăsase pe Brooke să își asume vina sau creditul cuvenit. Rafe pufni atunci:

– Putem să ne punem cu toții de acord că atacul asupra Nonnei și cadavrul din container au legătură între ele?

– De ce? întrebă Noah. Și cum?

Rafe îi puse la curent.

– După spusele lui Brooke, ea a fost prima care a ajuns la locul faptei pentru că a vorbit cu Luis Hernández. Se pare că omul a părut așa de vinovat, încât Brooke a fugit imediat la fermă la Nonna. Și când s-a dus să-l caute după aceea, omul dispăruse, iar ea și-a închipuit că a fugit ca să evite interogatoriul.

DuPey miji ochii.

– Oricine a atacat-o pe bunica voastră credea că Luis Hernández știa prea multe și l-a eliminat din joc.

– Da, bine, zise Noah nerăbdător. Deci acum aflăm de ce a fost ucis Hernández? Care a fost motivul din spatele atacului asupra Nonnei?

– Nu am suficiente fapte concrete. Încă nu pot să identific un tipar. Rafe se uită de la Noah la DuPey. Întrebarea este dacă nu cumva în toată povestea asta e implicată și crima pe care a comis-o Brooke.

DuPey tresări brusc, ca și când aceasta ar fi fost o ipoteză complet nouă.

– Două cadavre și un atac, toate în decurs de o lună și toate legate cumva de familia Di Luca, îi aminti Rafe.

– Ar putea fi o coincidență, zise DuPey.

– Și dacă nu a apăsat Brooke pe trăgaci, atunci cine a făcut-o? întrebă Rafe.

– Chiar crezi că Brooke Petersson ar proteja cu bună știință un criminal cu sânge-rece? ripostă imediat DuPey.

Acum Noah era cel care stătea deoparte și privea schimbul de replici dintre cei doi.

– Stai un pic! Nu l-a omorât Brooke pe tipul ăla?

DuPey se întoarse spre el.

– Din câte știu eu, nu am nici un motiv să mă îndoiesc de relatarea lui Brooke legată de incident. Doar faptul că Brooke a reacționat cu groază la vederea unui cadavru în putrefacție și a trecut cu ușurință peste incidentul cu împușcarea tipului nu e nici un motiv să cred că e și ea un conspirator.

– Eu nu cred asta, zis Rafe. Din punctul de vedere al lui Rafe, Brooke își dovedise nevinovăția. În plus, oricum nu crezuse nici o clipă că ea comisese crima. Intenția de a suspecta pe toată lumea făcea parte din munca lui, iar ideea de a o suspecta și pe ea, când revenise prima dată în oraș, cel mai probabil i se păruse o idee bună pentru a ridica un zid între ei doi. Dar astăzi reușiseră să demoleze acel zid într-un mod extrem de eficient. Chiar vreau să știu cine l-a împușcat pe Cruz Flores. S-ar putea să conteze.

– Da, zise DuPey și oftă. S-ar putea să ai dreptate. Vrei să vorbesc eu cu ea despre asta?

– Nu. În momentul de față, se simte în siguranță cu mine și, după ziua de azi, acesta e un lucru foarte important. Încearcă dacă vrei, vezi ce are de zis. Rafe fusese clar când își spusese părerea. Apoi întrebă: Ce ai aflat cât am fost eu ocupat cu altceva?

DuPey îi spuse la ce concluzie ajunsese cu un calm stoic.

– Cadavrul a fost identificat oficial ca fiind Luis Hernández.

– Cine l-a identificat? întrebă Rafe, uitându-se către Noah: Tu ai fost?

– A fost unul dintre grădinarii mei. Brooke îl cunoștea,nu eu, răspunse Noah și clătină din cap. Zachary l-a identificat pe baza hainelor și a bijuteriilor pe care le purta.

– Mama lui e pe drum spre complex. O să facem și o analiză ADN pentru siguranță, ca să obținem o identificare clară, dar pot să pun pariu că este Hernández. Medicul legist a confirmat că acel cadavru a stat îngropat o perioadă, cel puțin o săptămână, apoi dezgropat și aruncat în container. Expresia arogantă a lui DuPey nu se schimbă nici o clipă, Rafe se gândi că șeriful era mulțumit de rezultatul anchetei sale. Eu zic că a fost îngropat undeva prin apropiere.

– Altfel, de ce l-ar fi adus cineva până aici, nu? întrebă Rafe, uitându-se la cei doi bărbați. Dar de ce nu a lăsat cadavrul unde era îngropat?

– E primăvară, îi aminti Noah. Viticultorii ară prin vii.

– Corect. Rafe urmări acel fir logic: Criminalul și-a dat seama că putea fi descoperit cadavrul. Și îi convenea ca toată lumea să creadă că Hernández și-a dat demisia și a plecat.

– Vestea bună, zise DuPey fără a zâmbi, dar părând al naibii de mulțumit de sine, e că toți viticultorii își testează pământurile tot timpul ca să vadă ce nutrienți să folosească pentru a maximiza producțiile de struguri.

Aceasta era o veste mai bună decât ar fi putut anticipa vreodată Rafe.

– Așa că ar trebui să-ți dai seama unde a fost îngropat cadavrul analizând pământul care a rămas lipit de carne.

– Exact, spuse DuPey.

Rafe știa cât de dificil era să se dezgroape un cadavru – mai ales unul aflat deja în stare avansată de putrefacție.

– Așa că e posibil să fie vorba de via de pe terenul complexului.

– Probabil. Noah părea dezgustat și tulburat de ce auzea. Treaba asta nu-i deloc bună pentru afaceri. Am deja oaspeți care au plecat pentru că s-au speriat de...

– Ssst! exclamă Rafe, ridicând mâna, făcându-i semn să tacă și apoi uitându-se spre vilă.

Se auzi din nou un strigăt înăbușit de frică. Se năpusti spre vilă.

În timp ce fugea, îl auzi pe DuPey zicând:

– Nu știu, Noah. Aș spune că se duce să-și plătească datoria într-un fel sau altul.

capitolul 31

Brooke stătea în șezut în patul ei, cu ochii larg deschiși și cu pătura trasă până la piept.

Rafe intră în cameră, făcând suficient zgomot cât să o alerteze în legătură cu prezența lui acolo și asigurându-se că nimic nu părea straniu sau neobișnuit.

– Hei, bună, Brooke. Își păstra tonul vocii scăzut și blând. Te-ai trezit. Ai nevoie să mergi la baie? Sau vrei o gură de apă?

Ea îl privea suspicioasă, ca și când nu-l mai văzuse niciodată în viața ei.

El se apropie de pat și îi întinse mâna.

Spera să o aducă în prezent prin atingerea lui, să o smulgă din umbrele nopții și ale morții și să o întoarcă la lucrurile pământești și suportabile.

Brooke îl studie o clipă, după care își așeză palma într-a lui.

Când degetele ei se strânseră încrezătoare în jurul degetelor lui, Rafe descoperi că atingerea ei era cea care îl trezea pe el, îndepărtându-l de toate grijile legate de echipa lui și de misterele care bântuiau Bella Terra, atrăgându-l într-un soi de viață tipic americană de clasă mijlocie.

Unii oameni ar fi numit acest gen de viață un coșmar.

Dar el știa că nu era așa. Pentru că viața aceasta era tot ce și-ar fi putut dori vreodată un războinic obosit și deziluzionat.

O ajută să-și pună halatul de baie. Îl găsise – un halat de baie scurt și albastru, agățat într-un cârlig pe spatele ușii. Și o ajută să se ducă la baie. O întrebă dacă avea nevoie de ajutor, iar când ea clătină din cap, o lăsă și se duse la bucătărie.

Când ieși Brooke din baie, Rafe adusese deja mâncare pe o tavă pe care o așezase lângă pat: gustări așezate foarte frumos, fructe și legume tăiate în cubulețe, cât pentru o îmbucătură, alte mâncăruri reci și sosuri.

– Bucătarul a trimis astea împreună cu un bilețel în care scria că speră că ești bine.

– E băiat bun.

Brooke părea afectată, dar vocea ei suna surprinzător de natural. Se așeză pe pat și se uită la mâncare, nu foarte interesată.

– Ai nevoie de un pic de combustibil după o zi ca asta. Continuă apoi să vorbească, tratând cu destulă lejeritate evenimentele din acea după-amiază și apoi schimbă subiectul. Făcu semn spre trandafirii făcuți din ridichi și zise: Ia uite-te la astea! Cum naiba reușesc să le facă să arate așa?!

– E și mai important de ce le fac să arate așa. Un zâmbet vag se juca în colțurile buzelor ei. Am fost mereu de părere că o legumă care se dă drept floare e falsă.

– Hai, dă-mi voia să-i curm suferința, zise el și băgă în gură ridichea.

Brooke chicoti și unse un biscuit cu niște cremă de brânză pimento. În timp ce mânca, el continuă conversația aceea lină, simplă și deloc amenințătoare până când ea se lăsă pe spate pe pernă și zise:

– Gata, e suficient.

– Sigur, zise el și îi întinse o sticlă cu apă.

Luă apoi tava și porni înapoi spre bucătărie.

– Rafe! îl strigă, iar el se opri în pragul ușii. Madelyn e bine?

– Nu am verificat încă.

Pentru că fusese ocupat cu alte lucruri. Cu ea!

Brooke se întinse după telefon.

– Stai că aflu eu.

În timp ce el puse mâncarea înapoi în frigider, o asculta vorbind cu cineva. Când se așternu tăcerea, se duse înapoi în dormitor și o găsi stând pe pat și uitându-se la sticla de apă pe jumătate goală pe care o ținea în mână.

– E totul în regulă cu Madelyn? o întrebă el.

– Am vorbit cu Ebrillwen. A dus-o acasă pe Madelyn și stă cu ea și cu fiica ei.

– Madelyn are o fiică? Îl surprindea lucrul acesta. Madelyn, cu toate tatuajele ei și rasă în cap, părea mult prea tânără și prea dură ca să aibă un copil, cu atât mai mult o fiică.

O fiică...

– E fată bună. Și ea a trecut prin multe în ultima vreme.

Lui Brooke îi tremura vocea.

Rafe o studie cu mare atenție. Culoarea din obrajii ei apărea și dispărea și avea ochii tulburi și bântuiți. Nu mai dura mult și amintirile aveau să o copleșească, iar ea avea să se piardă în furtuna emoțiilor.

Dar Brooke inspiră adânc și fu din nou calmă.

Da, o furtună de emoții se vedea la orizont ca un semn de rău augur. Dar nu încă. Nu încă...

– Ești gata de culcare? o întrebă el, după care își scoase pantofii și își dădu jos cămașa.

În timp ce își desfăcea cureaua și își dădea jos pantalonii, Brooke făcu ochii mari. Părea un pic uluită.

– Cum reușești să faci asta? îl întrebă ea, cu ochii ațintiți spre erecția care se întrezărea în boxerii lui. Ai fost excitat o jumătate de zi și acum iarăși?!

– Se întâmplă de fiecare dată când sunt pe lângă tine.

Ea adoptă o expresie neîncrezătoare.

– Te gândești că nu m-ai văzut umblând cu micul general în poziție de drepți. Da, există un motiv bun pentru asta.

– Sunt curioasă să-l aud.

– De când am ajuns acasă, am petrecut atât de mult timp în duș, încercând să scap de erecția asta permanentă, că mi s-au stafidit mâinile și picioarele.

Brooke izbucni în râs.

– Adică vrei să spui că ai...

– Că am frecat salamul? Oh, da! exclamă el, rânjind la ea. De ce crezi că am o strângere de mână atât de fermă?

Ea izbucni din nou în râs. De data asta, și mai tare. Și mai cu poftă.

Dar brusc râsetele ei se transformară în lacrimi.

Rafe sări lângă ea în pat, o trase în brațele lui, și Brooke plânse până când se extenuă și adormi.

capitolul 32

Brooke se trezi când soarele intră pe fereastra casei sale. Nu exista nici un moment neclar și confortabil de amnezie, nici o întindere languroasă sau vreun moment de savurare a satisfacției sexuale. În schimb, își aminti imediat: containerul de gunoi, cadavrul, Rafe, DuPey, dușul, sexul, râsul, plânsul... Tot ceea ce se întâmplase cu o zi înainte era întipărit în mintea ei, iar acum deja o parte integrantă a personalității sale. Dar, în ciuda faptului că suferința și groaza încă atârnau greu pe umerii ei, se simțea liniștită. O durea puțin între picioare, dar se simțea liniștită.

Cu o zi în urmă și noaptea trecută, Rafe o ajutase. O spălase, îi distrăsese atenția, o hrănise și o amuzase, apoi o ținuse strâns în brațe cât plânsese și dormise.

În dimineața aceasta, nu mai erau monștri. Poate aveau să se întoarcă și probabil că urma să aibă coșmaruri. Cu siguranță, avea să își amintească toată viața cum se uitase în ochii unui cadavru, știind că fusese cândva un om pe care îl cunoscuse și pe care îl plăcuse.

Dar acum se simțea din nou ea însăși și era, poate, mai îndrăgostită de Rafe decât fusese vreodată.

Se ridică din pat, se duse la baie, după care își puse halatul și merse în bucătărie, atrasă de mirosul de bacon prăjit.

Ușa din față era deschisă și lăsa să intre aerul proaspăt al dimineții. Ușa de plasă era închisă, din fericire, ținând la distanță insectele. Rafe stătea aplecat deasupra aragazului, desculț, fără cămașă și îmbrăcat doar într-o pereche de blugi și cu o curea de piele. Nu întoarse capul când intră ea în bucătărie, însă îi strigă imediat:

– Ouă ochiuri și bacon prăjit, pentru că ai nevoie de proteine ca să-ți recapeți puterile. Azi o să fie o zi nasoală, cu DuPey bătându-te la cap pentru mai multe detalii și cu toată lumea întrebându-te dacă ești bine.

Rafe avea dreptate. Chiar avea să fie o zi nasoală.

– Proteinele sună bine, zise ea, așezându-se pe scaunul de la barul pentru micul dejun.

– Un ou sau două?

– Unul. Vrei să fac eu pâinea prăjită?

– Vreau să stai acolo cuminte și să mă lași pe mine să te servesc. Îi aruncă o privire amuzată. Bucură-te cât poți! Dacă ai noroc, o să se întâmple numai o singură dată.

– Vrei să spui că o zi ca asta se poate întâmpla o singură dată?

– Exact, zise el, așezându-i farfuria în față. Pepene galben, bacon prăjit, pâine integrală prăjită, marmeladă și *două* ouă.

– Tare darnic mai ești, zise ea încet.

– Vrei suc de portocale? o întrebă el.

– Lapte.

– Imediat.

Un pahar cu lapte degresat apăru îndată în dreapta ei.

– Mulțumesc. De data asta, mâncă cu poftă, nu ca seara trecută, când doar ciugulise, pentru a hrăni un stomac deranjat. Astăzi mânca, înțelegând faptul că nu putea schimba trecutul și că ziua avea să fie într-adevăr dificilă, după cum prezisese Rafe.

Ridică privirea și îl văzu punându-și un tricou negru curat.

– De unde ai ăla?

– Înainte de zorii zilei, în dimineața asta am făcut plimbarea rușinii până la mine și mi-am luat alte haine. El se sprijini pe tejghea și îi zâmbi. Mă gândeam că n-o să vrei să plec de aici în aceleași haine pe care le purtam ieri. Asta ar putea face oamenii să creadă că s-a întâmplat ceva aici noaptea trecută.

– Și ce s-a întâmplat aici noaptea trecută?

– Ne-am regăsit.

Brooke lăsă furculița jos. Se întinse peste tejghea, îl apucă de tricou și îl trase aproape de ea.

– Uneori, îmi amintesc de ce îmi place de tine.

Ochii lui albaștri deveniră întunecați și lacomi de dorință.

– Și de ce îți place?

– Că nu ești mereu un netrebnic.

– Asta nu-i cine știe ce laudă.

– Uneori, poți să fii destul de deștept.

– Laudele tale înțeapă ca o palmă peste fața.

– Vrei să te laud? Ești grozav la pat și ai momente când ești foarte atent.

– Sunt grozav în pat pentru că ești tu între așternuturi.

Vocea lui era o șoaptă solemnă.

Să se afle așa de aproape de el, să știe ce făcuse pentru ea, cum o înțelesese și cum avusese grijă de ea... Ei doi împărtășeau un trecut. Îi inspiră mirosul săpunului, îi privi buzele apropiindu-se și dintr-odată ziua, acel moment se simțeau altfel – sex, dragoste și două suflete vibrând la unison.

Ușa de plasă se deschise cu un sunet puternic.

Săriră amândoi și se întoarseră către noul venit.

Kathy Petersson, mama ei, cu părul negru, ochii albaștri și aplecată peste cadrul ei metalic, îi privea cu o încruntare rece.

– Am venit pentru că îmi făceam griji pentru tine, Brooke, dar văd că nu trebuia să mă obosesc.

Brooke avu un moment de dezorientare. Mai trăise momentul acesta. Trăiseră cu toții momentul acesta, mai exact. În liceu. În facultate.

Cum se făcea că se ajungea mereu aici?

Brooke dădu drumul tricoului lui Rafe.

El se îndreptă.

Brooke simțea cum se înroșea la față.

Nimeni altcineva pe lumea asta nu putea să o facă să se simtă vinovată. Dar mamei ei putea și o făcea.

Brooke își drese glasul.

– Mamă! Ai auzit despre...

– Despre crimă? Da, la știri, azi-dimineață. Da. Kathy își împinse cadrul în casă. Știam că Rafe o să fie la locul faptei. Dar nu mă așteptam să fie și în bucătăria ta, după ce e atât de evident că a fost în patul tău.

Brooke se aștepta ca Rafe să spună ceva. Să o ajute cu ceva. Să îi explice ceva mamei sale.

Dar el doar stătea acolo, tăcut și aparent uimit, privind-o pe mama ei cum se deplasa încet prin living. Ca și cum nu înțelegea de ce femeia era așa de supărată.

Brooke încercă să se gândească la cel mai bun mod de a-i explica situația mamei sale.

– Rafe a rămas cu mine azi-noapte.

– Evident, zise Kathy, pe un ton foarte sever.

Brooke era o femeie adultă. Făcuse sex. Și?

De ce era obligată să dea o explicație pentru asta?

Ah, da! Pentru că era mama ei. Și, deși duceau vieți separate, ele două erau și aveau să fie mereu o familie.

– Rafe este aici pentru că înțelege prin ce fel de traumă am trecut.

Brooke luă furculița și îl înțepă în braț, ca să-l facă să vorbească.

El tresări.

– Da, chiar înțeleg trauma prin care a trecut Brooke. La fel și dumneata, doamnă Petersson. Cred că ar fi trebuit să mă gândesc să vă sun.

Dacă nu ar fi fost un moment atât de important și de jenant, Brooke ar fi rânjit. Rafe vorbea la fel ca atunci când erau în liceu: emoționat, prudent, plin de speranță.

Dar mama ei nu înghițea nici o iotă din ce auzea.

– Da, ar fi fost frumos.

Rafe continuă:

– Dar trebuia să o ajut pe Brooke să treacă prin trauma asta, pentru că... Ei bine, pentru că îi eram dator după ce m-a ajutat de atâtea ori. Și am vrut să-mi plătesc datoria.

capitolul 33

Rafe nu înțelese ce se întâmplă în clipa imediat următoare. Înțelese doar – și încă foarte clar – că Brooke trecu de la fericire la furie.

Și știa sigur că doamna Petersson trecu de la furie la amuzament.

Cumva, pentru că nu înțelegea exact cum sau de ce, o dăduse în bară rău de tot.

– Poftim? pufni Brooke și sări de pe scaun. Poftim? M-ai ajutat aseară pentru că îmi erai dator?

– Da. Îți eram dator. Și tu m-ai ajutat să trec prin trauma mea. Știi tu, coborî el vocea, vorbind numai cu ea, după ce m-am întors din Afganistan.

Brooke se îndreptă de spate. Se uita la el ca și cum nu-l mai văzuse niciodată cu adevărat până în clipa aceea.

„Cod roșu de alertă! Cod roșu de alertă!"

Brooke era furioasă. Se simțea rănită.

Rafe încercă să își dea seama ce spusese greșit. Începu să dea filmul înapoi.

– Nu înseamnă că tot ce am făcut eu pentru tine s-ar putea compara vreodată cu ce ai făcut tu pentru mine. Tu mi-ai salvat viața, sănătatea mintală. Dacă n-ai fi fost tu, aș fi fost dat afară din armată și aș fi fost obligat să mă întorc la viața civilă.

Doamna Petersson deja se prăpădea de râs.

„Oh, Doamne!" Brooke ținea mâna la piept, de parcă ar fi durut-o inima. Nu reparase nimic. Dar tot nu reușea să-și dea seama ce o enervase și de ce nu răspundea la explicațiile lui.

– Așadar, ai rămas cu mine aseară pentru că te-am ajutat când te-ai întors din Afganistan? pufni Brooke, pe un ton ai cărui decibeli creșteau.

Era ca și când ar fi rearanjat cuvintele în frază, dar spunând același lucru și încercând să-și dea seama ce sens imprimase el acelor vorbe.

Poate că era furioasă pentru că nu menționase cât de bine se simțise cu ea noaptea trecută. Asta avea sens. Nici o femeie nu voia să se considere o partidă de sex din milă.

– Și am fost egoist. Am vrut să te ajut, dar am vrut și să facem... Când aruncă o privire spre doamna Petersson, femeia încrucișă brațele la piept, înclină capul într-o parte și se uită la el acuzator și plină de reproș. Așa că Rafe mai încercă o dată: Vreau să spun că simt mereu... o dorință puternică să te țin în brațe și să...

Brooke se uita la el fără să zâmbească.

Iar atunci șovăi.

Sună dintr-odată telefonul fix. Tare și ascuțit.

Rafe tresări.

Brooke se duse la telefon, stăpână pe sine, și ridică receptorul. Ascultă o clipă, apoi zise:

– Dă-mi cincisprezece minute. O să fiu acolo. Închise, după care se uită la Rafe. Ar fi mai bine să te încalți.

– De ce?

– O să primești un telefon.

Tot ce spunea era de rău augur pentru el.

– Altă crimă? întrebă doamna Petersson.

– Nu. Cineva a distrus barul Di Luca. Pe chipul lui Brooke apăruse o expresie îngrijorată. E clar un fel de vendetă împotriva familiei Di Luca.

– Italienii nu uită niciodată o vrajbă, zise doamna Petersson.

Brooke se uită la Rafe.

– Da, la fel ca unii dintre noi.

Se duse apoi în dormitor și trânti ușa în urma ei.

El se întoarse către doamna Petersson.

– Ce-i cu dumneata?

Femeia păru șocată.

– Nu cred că ești bărbatul potrivit pentru fiica mea!

– Nu. Vreau să spun... folosești un cadru. E prima oară când te văd cu el și n-ai nici pe departe vârsta suficient de înaintată ca să ai nevoie de el. Deci ce este cu dumneata?

Doamna Petersson își îndreptă umerii cocârjați.

– Vorbind precum cineva care are voie să-și agațe un semn de handicapat pe parbriz, aș vrea să îți amintesc că nu e nimic cu mine. Sunt foarte bine.

– Ai dreptate. Îmi pare rău că am fost necioplit.

Cel puțin de data asta înțelesese că fusese insensibil.

Ea înclină ușor capul.

– Cu toate acestea, am o boală numită artrită reumatoidă care mă împiedică să mă mișc bine.

Chiar și cu dovada clară a diagnosticului, Rafe tot fu extrem de surprins.

– Dar cum? Când?

– Nu se știe ce cauzează artrita reumatoidă. Când aveam 35 de ani, eram în stadiul întâi al bolii. Aviația mi-a dat verdictul acesta urât și m-a trimis la vatră onorabil. După ce i-am zis lui Ken, abia aștepta să-mi spună că avea altă soție mai tânără, mai frumoasă și sănătoasă tun. Așa că am făcut câteva cercetări și m-am mutat în Bella Terra. Doamna Petersson se duse la barul pentru micul dejun, se așeză prudentă pe unul dintre scaune și făcu semn spre ușa de la dormitor. Și iată-ne aici!

Rafe își frecă fața cu mâna, încercând să-și limpezească mintea.

Când era adolescent, doamna Petersson fusese pentru el un model, dar și o adevărată teroare.

Ea fusese genul de persoană care își dorea și el să devină: independentă, intransigentă, un lider militar, cu așteptări mari de la fiica ei și, prin extensie, de la el. Așteptări pe care Brooke și el făcuseră tot ce le stătuse în putere să le îndeplinească. Ea îl încurajase pe el în aspirațiile lui de curaj și eroism. Rafe nu-și închipuise vreodată că femeia aceasta putea fi atacată de un dușman atât de insidios precum artrita reumatoidă. Slavă Domnului că era o fire luptătoare! Slavă Domnului că Brooke locuia aproape de ea!

– Simptomele dumitale n-au fost evidente mulți ani.

– Medicamentele și exercițiile pe care le făceam mă ajutau să funcționez la capacitate maximă.

– Și când a aflat Brooke că ai artrită reumatoidă?

Doamna Petersson încordă maxilarul.

– În ultimul an de facultate.

– După ce am venit eu acasă din Afganistan?

– Atunci i-am spus, da.

Ușa dormitorului se deschise. Brooke ieși îmbrăcată în ținută de serviciu. Purta o fustă neagră și o cămașă albă și ținea pe braț un blazer negru din bumbac. Aruncă o privire spre el.

– Mai bine îți pui pantofii ăia odată! Se duse apoi la doamna Petersson, o sărută pe obraz și îi zise: Trebuie să plec, mamă. Mă cheamă datoria. Mulțumesc mult că ai venit. Dar sunt bine, să știi. Și o să fiu și mai bine când o să se termine toată povestea asta.

Doamna Petersson o sărută înapoi, încruntându-se.

– Bine, draga mea. Dar, te rog, ai grijă! Un criminal este în libertate.

– Am grijă, sunt capabilă și știu să mă bat. Tu m-ai învățat toate astea. Se întoarse apoi spre Rafe și adăugă: Și orice s-ar întâmpla, știu că îl am pe Rafe să-mi păzească spatele.

Nu mai era deloc afectuoasă și dulce, cum fusese mai devreme. Ochii ei erau reci și tăioși, aproape ca o provocare.

Cu toate acestea, cuvintele ei îi încălziră un pic sufletul lui Rafe. Brooke știa că el avea să o protejeze. Încuviință din cap o dată, scurt.

Ea ieși, lăsând ușa de plasă să se trântească în spatele ei.

Faptul că ieșise și le întrerupsese conversația îi dăduse lui Rafe timp să proceseze informația pe care i-o dezvăluise doamna Petersson, așa că o întrebă:

– Brooke a vrut să vină după mine când am plecat?

– Mai avea un singur semestru ca să termine facultatea cu o diplomă ce i-ar fi oferit un număr infinit de posibilități. Era logodită cu alt bărbat – cu un bărbat bun. Voiam să fie fericită.

Doamna Petersson nu îi răspunsese la întrebare. Iar acest lucru era în sine un răspuns.

– Nu ai crezut că o să fie fericită cu mine.

– Nu voiam ca ea să se lege de un om cu probleme la cap cum erai tu!

– Așa că te-ai folosit în mod deliberat de boala dumitale ca s-o faci să se simtă vinovată. Ca să te asiguri că se întorcea în Bella Terra.

– Îi părea rău pentru tine.

– Nu! pufni el, tăind aerul cu mâna. Brooke nu e deloc proastă. Dacă n-ar fi simțit pentru mine decât milă, m-ar fi dus târâș la un psihiatru!

Felul în care femeia înclină din cap putea fi interpretat ca o aprobare.

– Uite cum stau lucrurile, eu sunt strateg militar. Am analizat situația, am cântărit istoricul vostru dezastruos împreună și mi-am amintit de observațiile pe care le-am făcut asupra militarilor care sufereau de tulburare de stres posttraumatică. Brooke este singurul meu copil. Aș face orice ca să o protejez și să o văd fericită.

– Da. Înțeleg asta. O parte rece și detașată a minții lui admira cu adevărat strategia doamnei Petersson. Dar partea aceea rece și detașată nu era cea care îl guverna acum. Era furios și se simțea insultat. Dumneata ai venit și ai vorbit cu mine. Mi-ai spus să plec. Mi-ai zis că sunt prea deranjat la cap ca să fiu bun pentru ea.

– Poate că am greșit amestecându-mă, dar dă-mi voie să subliniez că *tu* m-ai lăsat să iau decizia asta pentru tine și n-ai încercat niciodată să te întorci după ea. Îl provoca vădit cu privirea de oțel și cu forța ei mintală. Ție nu ți-a păsat. Nu suficient.

Rafe ar fi vrut să o contrazică. Să îi spună că nu era corectă, că el fusese bolnav și că avusese încredere în judecata ei. Dar la naiba cu tot! Știa bine ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi amestecat ea!

Îi sună telefonul.

Îl scoase din buzunar și răspunse.

– Vino la Luna Grande, îi spuse vocea încordată a lui Eli.

Acesta era apelul telefonic pe care îl prezisese Brooke.

– Trebuie să plec. Rafe se așeză și își încheie șireturile la adidașii de alergat pe care îi purta. Își luă apoi haina, o trase pe el și simți greutatea liniștitoare a cuțitului pe care îl ținea ascuns în mânecă. I se părea foarte ciudat să simtă nevoia de protecție în Bella Terra. Bine. Înțeleg ce spui. Deși nu-i plăcea deloc. Sunt bărbat. De ce te-am lăsat să-mi ghidezi cursul vieții mele și a lui Brooke? Dar te asigur că n-am făcut niciodată nimic intenționat ca să o rănesc pe Brooke. Și nici nu o s-o fac vreodată.

– Vrei să spui că nu ai fost niciodată rău. Dar ai făcut anumite lucruri intenționat. V-ați îndrăgostit iar și iar, dar știi dacă aceleași lucruri sunt importante în viață pentru voi amândoi? Ce fel de relație aveți dacă nu vorbești cu ea despre slujba ta? Despre ce contează cu adevărat pentru tine? Despre planurile tale?

– Bine, ai dreptate. O să mă gândesc la tot ce ai spus. Și acum gândește-te și dumneata la ce îți spun eu: mi-am rezolvat tulburarea de stres posttraumatică. Și m-a schimbat, da. La drept vorbind, am devenit un om mai bun și capabil să o ajut pe Brooke când are nevoie. A venit momentul pentru un pic de sinceritate între mine și Brooke. Și e momentul ca dumneata, zise el arătând cu degetul către doamna Petersson, să faci un pas în spate.

Nu mai așteptă ca ea să îi răspundă. Nu avea timp și nici răbdarea necesară. În schimb, se duse la ușă și ieși afară, în dimineața caldă și însorită.

Chiar dacă își spunea că făcuse dragoste cu Brooke ca să-i distragă atenția de la trauma suferită, adevătul era că nu îi fusese absolut deloc greu să facă asta. În dimineața aceea, trupul lui fusese satisfăcut cum nu se mai simțise de ani întregi. Nu – cum nu se simțise niciodată cu adevărat. Așa că de data asta trebuia să se întrebe, chiar dacă i-ar fi fost mai bine fără el: ar fi fost el dispus să plece de lângă Brooke? Ar fi fost în stare să o facă? Să o lase din nou în urmă?

capitolul 34

Rafe îi văzu pe Zachary și pe Josh, stând lângă un strat de flori și discutând destul de furioși.

Tăcură amândoi când Rafe trecu pe lângă ei.

Trecu apoi pe lângă spa și le zări pe Madelyn și pe Jenna în zona recepției, discutând și clătinând din cap.

Când îl văzură, cele două femei își mutară privirea în altă direcție.

La intrarea în lobby, un polițist stătea de pază, în timp ce Victor discuta pe un ton aspru cu un chelner tânăr. Cum îl chema pe băiat? Ah, da, Trent.

Când îl văzură pe Rafe, făcură amândoi un pas în spate ca să-l lase să treacă, ca și când ar fi fost un condamnat la moarte, care mergea acum pe ultimul drum.

Ce se întâmplase? Oare ce putea fi atât de îngrozitor încât să întreacă descoperirea de azi-noapte a unui cadavru în containerul de gunoi?

Când intră în lobby, Rafe recunoscu imediat magnitudinea acestui nou dezastru. Îi putea simți duhoarea. Mirosul bogat, înțepător și fructat de vin vărsat. De mult vin vărsat. Nu era de mirare că fusese chemat. Nu era de mirare că Eli era așa de furios și copleșit de suferință.

Ofițerul care păzea intrarea în barul de vin făcu un pas în spate ca să-l lase să intre, dar Rafe se opri în pragul ușii, incapabil să asimileze din prima anvergura distrugerii.

Sus pe perete, ușile din sticlă care protejau cele mai scumpe sticle de vin erau deschise. Suporturile pentru sticle erau toate goale, și variate nuanțe de roșu împroșcaseră barul, ferestrele, scaunele și peretele cel mai îndepărtat al salonului.

Sticlele – toate sticlele – fuseseră aruncate din vârful scării, de la o înălțime de aproape două etaje. Podeaua de ciment era plină de cioburi care trosneau sub pantofii lui Rafe în timp ce mergea să se alăture grupului. Stăteau cu toții îngrămădiți într-un grup compact, cu ochii cât cepele și se uitau șocați la acel dezastru.

DuPey era cu telefonul în mână și vorbea pe tonul tăcut pe care l-ar fi folosit un om la o înmormântare.

Tom Chan se ștergea la ochi cu un prosop de bar.

Ebrillwen se învârtea în cerc, evaluând mizeria din încăpere și clătinând din cap.

Noah și Brooke se uitau înmărmuriți la Eli, care era îngenuncheat în spatele barului, adunând bucăți mari de sticlă spartă, ținute laolaltă de etichetele vinurilor, uitându-se îndurerat la fiecare în parte și apoi lăsându-le jos.

Când își trase sufletul, Rafe întrebă:

– Ce naiba s-a întâmplat aici?

DuPey închise telefonul și îi răspunse:

– Aseară, după ce s-a închis barul, cineva a venit și a...

Dar nu mai continuă fraza, ci doar flutură din mână, arătând în jur.

– Cum? întrebă Rafe. Oricine ar fi fost, trebuia să alerteze senzorii de mișcare de la alarmă.

Ebrillwen părăsise încăperea și se întorcea înarmată cu o racletă pentru pardoseli și cu Madelyn în urma ei, cărând un coș cu produse de curățenie.

Brooke avu o conversație șoptită cu Madelyn. Camerista încuviință din cap și zise ceva, după care se apucă de treabă, ștergând mobila.

Brooke o bătu pe umăr, după care veni suficient de aproape de ei ca să poată auzi ce vorbeau.

– Nu s-a pornit nici o alarmă, îl asigură DuPey.

– Atunci cine a fost? insistă Rafe. Ce au surprins camerele de supraveghere?

Noah li se alătură.

– Camerele îl arată pe Victor, care a intrat în bar și nu a mai ieșit.

Rafe se întoarse către el.

– E imposibil. Trebuie să fi ieșit.

– El e cel care a sunat să anunțe dezastrul în dimineața asta, zise Noah.

– Și are un alibi? întrebă Rafe, uitându-se de la unul la celălalt.

Brooke fu cea care îi răspunse:

– Zice că nu.

– Zice că nu? Rafe își aminti de polițistul care stătea foarte aproape de Victor la intrare – nu păzise ușa, cum crezuse Rafe inițial. Ci pe Victor. Și nu-l crezi?

– Minte, zise Brooke. Bag mâna-n foc pentru asta. Protejează pe cineva sau ceva.

Rafe ridică dintr-o sprânceană către DuPey.

– Tind să cred că are dreptate, spuse DuPey, întinzând mâinile. Dar, dacă nu vorbește, trebuie să-l arestez.

Îl auziră apoi pe Eli mârâind din spatele barului:

– Nemernicul! Se ridică în picioare, se uită la palmele pătate de vin, după care își scoase din carne cu atenție un ciob mare. Un nou șuvoi roșu, mai gros se prelinse din locul din care scosese ciobul. Chan, dă-mi un prosop de la bar!

Chan se execută imediat.

– Eli, dacă nu te oprești, o să ai nevoie de o transfuzie.

Ebrillwen începu să aduce cioburile și vinul, folosind racleta de plastic.

Eli ridică privirea, iar în ochii lui căprui Rafe văzu o furie pură.

Ebrillwen se dădu înapoi, i se alătură lui Madelyn și începură amândouă să șteargă ferestrele cu prosoapele.

Cu privirea încă ațintită asupra fratelui său mai mare, Rafe întrebă:

– Ce arată camerele din interiorul barului?

– Arată cum cad sticlele de sus și se fac țăndări pe podea, îi spuse DuPey. Dar sunt îndreptate astfel încât să nu-l putem identifica pe cel care provoacă daunele.

– Nu! Nevenindu-i să creadă ce auzea, Rafe își scoase telefonul mobil. Nu este posibil așa ceva! Nimic din ce se întâmplă nu e posibil. Stai un pic să-l sun pe tocilarul meu și să descoperim dedesubturile acestei treburi!

Îl apelă la Darren și îl puse pe speaker.

Fața somnoroasă a lui Darren apăru pe ecranul telefonului.

– Hei, omule, ce-i așa de important? Sunt în mijlocul unui maraton în rețea la Art of Vampire și, după treizeci și două de ore chin, sunt pe cale să înfig țărușul în inima vampirului-șef.

– Hai să-ți arăt ceva, zise Rafe, după care îndreptă camera telefonului mobil spre dezastru și o răsuci în jur, dezvăluind o panoramă a încăperii, apoi întoarse camera înapoi spre el.

Darren rămăsese literalmente cu gura căscată de șoc.

– Ce mama dracului?! Ăsta e barul de vinuri de la complex? Nu! Și apoi începu să tasteze cât putea de repede. Dar e imposibil! Nu a pornit nici o alarmă. Ce s-a întâmplat?

– Tu să-mi spui mie.

– Nu știu. Puștiul se scărpină în cap și apoi se întoarse la treabă. O rafală de țipete răsună din difuzoare.

Toată lumea tresări.

– Ce-a fost asta? întrebă Rafe.

– Vampirul-șef tocmai mi-a smuls gâtul, răspunse Darren absent. Aici e o eroare în sistem. De ce n-am văzut-o mai devreme? E o defecțiune în program. Asta este!

Victor intră în barul de vinuri, cu costumul intact și imaculat, cu un comportament calm și emanând prin fiecare por atitudinea unui administrator. Trase un scaun, se încruntă, își folosi batista ca să-l șteargă de vin și de cioburi, după care luă loc și așteptă. Aștepta să fie arestat.

Misterul se adânci și mai mult.

– Cât de repede poți să-i dai de cap? îl întrebă Rafe pe Darren.

Eli venea spre el.

– Nu știu. Darren clătina din cap în timp ce bolborosea și tasta. A fost sabotat! Sabotat! Rahat! Dar nu știu de cine! De obicei recunosc semnătura.

– Semnătura? întrebă Eli.

– Toți hackerii au modul lor personal de a face lucrurile, răspunse Darren. Poate că nu știu exact cine e persoana din spate care a hăckuit sistemul, doar ne protejăm identitățile, dar de obicei recunosc felul în care lucrează orice hacker. Din câte pot să-mi dau seama, ăsta-i un personaj nou pe tabla de joc. Se întâmplă uneori. Dar să fiu al naibii dacă nu-i bun rău!

– Și cât de repede poți să-i dai de cap? repetă Rafe.

– Hackerul se îndepărtează de mine, când mă apropii. Dintr-odată, puștiul părea mult mai bătrân de 17 ani. E vina mea. Trebuia să văd! Douăzeci și patru de ore sau mai puțin, promit!

– Asigură-te că sunt într-adevăr douăzeci și patru de ore sau mai puțin! zise Rafe pe un ton sever și apoi închise.

Eli stătea fix în fața lui. Pe un ton scăzut, care vibra de emoții abia stăpânite, zise:

– Nu e vina puștiului.

– Nu. E vina mea.

– Ai dreptate. Ascultă-mă bine, Rafe, am sperat că o să dai de urma atacatorului Nonnei, dar am fost și eu ca toți ceilalți. Am crezut că a fost un vagabond și m-am gândit că, atâta vreme cât erai aici pentru Nonna, asta era tot ce conta. Eli avea un prosop de bar înfășurat în jurul mâinii sângerânde și chipul oropsit de o expresie pe care Rafe nu o mai văzuse niciodată: un amestec de amărăciune, suferință și lipsă de speranță. Apoi ai început să-ți bagi nasul prin sistemul de securitate al complexului, comportându-te ca șeful mare de pe plantație. Când s-a înfuriat Noah, eu ți-am ținut partea. Am crezut că o să mai schimbi un pic sistemul de securitate. O să-l îmbunătățești și o să te simți bine că ai realizat ceva aici.

Rafe nu se simțea deloc ca și când realizase ceva. Se simțea mic și incompetent.

Eli continuă cu fervoare:

– Apare un cadavru în tomberon – chiar unul dintre grădinarii noștri, bietul nemernic! Bine, a fost ucis înainte să ajungi tu aici. OK. Dar a fost plasat în container *după* ce ai venit tu. Jumătate din oaspeți s-au cărat deja. Profiturile lui Noah pentru semestrul ăsta s-au dus naibii. Ceea ce e nasol pentru toată lumea implicată. Iar eu tot îți țin partea. Le zic: uitați ce e, Rafe a avut dreptate, n-a fost un vagabond. Mai bine să aflăm adevărul și să-l prindem pe răufăcător. Asta pentru că îmi închipui că încă ai treaba cu securitatea sub control. Flutură din mână, arătând în jur. Și apoi se întâmplă asta! Acest dezastru. Am ales cu mâna mea sticlele alea de vin din vârful vitrinei. Ai idee care e valoarea vinurilor care au fost distruse aici?

– Hei, Eli, calmează-te, zise Noah, așezându-și mâna pe brațul lui, într-o tentativă de a-l liniști.

Dar Eli se smuci imediat, îl apucă de guler pe fratele său și îl izbi tare de bar.

– Rahat cu ochi ce ești! Nu-mi vorbi de sus!

Dintr-odată, atmosfera din bar trecu de la inconfortabilă la șocantă. Rafe nu-l mai văzuse niciodată pe Eli așa de sălbatic și de înnebunit.

– Eli, zise el încet. Pe mine ești furios.

Eli îl eliberă pe Noah, dar nu dădea nici un semn că i-ar fi părut rău pentru reacția lui. Se uită urât la Noah, după care se întoarse iar spre Rafe și își continuă tirada plină de fervoare, ca și când nu ar fi fost întrerupt:

– Unele sticle din vitrină erau exemplare *unice*! Valora mii de dolari doar una. Mii de dolari! Să ai sticlele alea e ca și când ai deține o bucată de istorie! Sau, dă-mi voie să fiu și mai clar ca să înțelegi, e ca și când ai deține o mașină de epocă. Asigurarea noastră nu o să plătească pentru distrugerea lor.

Închise ochii, ca și când ar fi simțit o durere imensă.

Un lucru fu limpede pentru Rafe: Eli nu se comporta ca un artist. Se simțea zdrobit nu doar prin prisma valorilor artistice și estetice. Și pierderea financiară cântărea greu.

– Sticle *unice*! Înțelegi ce înseamnă asta? Eli deschise ochii, și privirea lui îl străpunse pe Rafe ca un glonț. Înseamnă că avem un Chateau St. Neuf din 1943, îmbuteliat cu mari riscuri în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care a dispărut de pe fața pământului. Înseamnă că avem un Alessandrine Côté din 1891, îmbuteliat în statul New York. Ai auzit vreodată de ea, Rafe? Probabil cea mai importantă femeie viticultor pe care a cunoscut-o vreodată țara asta, singura femeie viticultor din secolul al XIX-lea, iar aceea a fost sticla ei. Ultima ei sticlă! Am avut o sticlă creată în timpul prohibiției de către Massimo, chiar aici în Bella Terra, în jur de 1933. Și s-a dus! Toate s-au dus. S-au dus pentru totdeauna. Dacă aș fi vândut sticlele alea la o licitație, prețurile lor ar fi ajuns la mai bine de 50 000 sticla.

Prețurile acelor vinuri îl făceau pe Rafe să simtă că nu mai putea respira. Dar pierderea bunăvoinței fratelui său îl îngenunchea de durere.

– Eli...

Dar Eli nu terminase tirada:

– Nu am scos sticlele alea la licitație. Pentru că știam că a le avea în vitrina noastră de vinuri ne transforma într-un loc de pelerinaj pentru cei mai importați cunoscători de vinuri din lume. Plecă de lângă el, după care se întoarse, învârtindu-se agitat de colo-colo. Sticlele alea s-au dus acum. Au fost distruse iremediabil. Și tragedia este că nici măcar nu au fost vreodată gustate. Niște vinuri atât de vechi e posibil – ba chiar foarte probabil – să nu fi fost altceva decât oțet. Dar în aceeași măsură e posibil să fi fost o ambrozie. Dar nu o să știm niciodată. Acum nimeni nu o să știe vreodată. Eli luă foc și mai tare și îl împunse pe Rafe cu degetul în piept. Dar hai să-ți explic un lucru! Vreau ca oricine a făcut asta să fie pedepsit. Îl vreau închis pe viață. Îl vreau mort!

Și mă aștept ca tu, Rafe, să faci ceea ce credea toată lumea că faci și să protejezi complexul ăsta de alte distrugeri. M-ai înțeles?

– Da, Eli.

Era singurul răspuns pe care îl putea da Rafe.

– Foarte bine. Eli respiră adânc. Plec la San Francisco. Mă duc să particip la dineul de gală al viticultorilor. O să-mi primesc premiile și o să accept aplauzele, știind în tot timpul ăla că lumea din sala de gală imensă nu mă invidiază și nu mă ovaționează, ci îi e milă de mine. Și când mă întorc, ar fi bine ca toată treaba asta să fie lămurită. Pentru că e primăvară, am vii de îngrijit și nu am timp de rahaturi de genul ăsta!

– O să mă ocup de asta, Eli, îi promise Rafe.

– Așa să faci! mârâi Eli și apoi mărșălui afară din bar.

DuPey se duse la Victor și îi vorbi cu glas șoptit.

Noah și Brooke veniră și i se alăturară lui Rafe.

– Nu l-am văzut niciodată așa, zise Noah.

– Nu l-am auzit niciodată rostind așa de multe cuvinte nici într-o lună! exclamă Brooke uluită.

– N-am mai fost niciodată atât de ferm mustrat în viața mea, rosti Rafe.

– Și de ce l-ai lăsat să facă asta?

Noah se uita altfel la Rafe, îl privea cu mult mai puțină ostilitate și cu mai multă apreciere.

– E fratele meu mai mare. Și are dreptate. Dacă tot mi-am băgat nasul în afacerile de la Bella Terra, nivelul de securitate ar fi trebuit să fie îmbunătățit. Rafe se uită o clipă gânditor la Noah și la Brooke. Cred că a venit momentul să-i fac o vizită Nonnei. Poate s-o duc acasă preț de câteva ore. Vrea vreunul dintre voi să vină cu mine?

– Poftim?! Noah se holba la el ca și când își pierduse mințile. Acum? Când ar trebui să rezolvi problema cu securitatea?

Dintre toți oamenii de față, Brooke era singura care înțelegea cu adevărat ce se întâmplase. Fusese iubita lui Rafe. Era apropiată și de Noah, și de Eli. Lucra la complex și înțelegea însemnătatea pe care o aveau vinurile pentru familie. Și fusese martoră la fiecare secundă din scena petrecută între Rafe și Eli. Așa că se întoarse către Noah și îi explică:

– Problema de securitate e rezolvată. Rafe l-a pus pe hackerul lui să se ocupe de asta. Ceea ce vrea să sublinieze e că Nonna nu era incoerentă când a zis toate lucrurile alea la spital. Știe ceva. Și noi trebuie să aflăm ce anume.

capitolul 35

La ora zece în acea dimineață, Rafe conducea pe drumul către fermă, Brooke stătea înghesuită pe bancheta din spate, iar Sarah pe locul din față, părând cu adevărat liniștită și bucuroasă pentru prima dată de la atac.

Să o externeze – chiar și temporar – se dovedise o mare bătaie de cap, care se încheiase apoteotic cu Rafe anunțând că recuperarea putea aștepta și cu Brooke întrebând cu glas scăzut dacă o pacientă care suferea de depresie putea funcționa la capacitatea ei maximă.

Sarah își jucase rolul, arătând jalnic și demnă de milă.

Dar, de îndată ce se urcară în mașină, Sarah rânji la ei și le zise:

– Voi doi sunteți cei mai buni copii din lume!

– Am adus și prânzul, zise Brooke, indicând spre coșul de picnic de lângă ea.

– Slavă Domnului! exclamă Sarah bătându-se ușor pe stomac. Nu vreau să spun că mâncarea din spital ar fi *absolut îngrozitoare*. Dar la un moment dat totul începe să aibă gust de antiseptic.

Ajunseră în fața casei, și Rafe opri mașina în parcare.

Sarah se uita la casa ei dragă. Se holba de-a dreptul. Expresia de pe chipul ei era atât de aspră, încât Brooke avu o revelație urâtă.

Sarah nu se plângea niciodată. Păstra mereu o fațadă veselă. Dar femeia era deprimată. Spitalul, rănile, recuperarea dureroasă – toate aceste lucruri îi oprimaseră spiritul lui Sarah. Atunci Brooke își dori să fi înțeles mai devreme ce voise Rafe: că Sarah avea nevoie să scape un pic de acolo.

Rafe o ajută pe Sarah să urce scările verandei și să se așeze în balansoarul ei.

- A vrut să vină și Noah, îi spuse Rafe.

- Data viitoare, rosti Sarah.

- Dar s-a ivit ceva la complex, continuă Rafe.

- Ssst! șopti Sarah, ducând degetul la buze.

Brooke începu să așeze prânzul pe masă.

Sarah clătină din cap.

- Nu încă, draga mea. Lasă-mă să stau aici câteva minute și pur și simplu să fiu liniștită.

Rafe și Brooke făcură schimb de priviri.

- Bine, Nonna, zise Brooke și se așeză în leagănul de pe verandă.

Ca un oportunist, Rafe profită de ocazie și se așeză lângă ea.

Brooke nu voia să stea cu el – cu domnul M-am-Culcat-Cu-Tine-Pentru-Că-Îți-Eram-Dator –, dar nu voia nici să facă vreo scenă de față cu Sarah. Nu merita. Ar fi supărat-o pe Nonna.

Rafe propti piciorul în podea și începu să legene ușor leagănul – și pe ei odată cu el – înainte și înapoi.

Liniștea aceea, adierea caldă, senzația de a fi departe și de a fi uitat de problemele de zi cu zi de la complex, toate aceste lucruri îi aduceau lui Sarah liniștea pe care o căuta. Și funcționau de minune și în cazul lui Brooke. Neliniștea îi dispăru ca prin farmec, iar pentru prima dată după mult timp nu mai făcea decât să respire, să se relaxeze și să existe.

De asta îi plăcea așa de mult să vină în vizită la Sarah. Aici Brooke putea lăsa deoparte toate responsabilitățile. Aici nu trebuia să se mai gândească la soluții sau să-și facă griji.

Uneori, pur și simplu visa cu ochii deschiși. Dar unei femei i se puteau iertau câteva clipe de reverie.

Se uită la Rafe. Stătea nemișcat și privea valea cu intensitatea tristă a unui bărbat care își lua la revedere de la locuri dragi.

Poate că venise timpul ca această femeie să își schimbe visurile. Poate că era timpul să viseze la Suedia și la o viață nouă.

Sarah oftă.

– Mulțumesc, dragii mei copii. Asta e exact ce aveam nevoie. Se uită la ei și zise: Bun. Și acum spuneți-mi de ce m-ați adus aici. Știu că nu a fost doar ca să faceți un gest drăguț pentru mine. Să știți că aud și eu lucruri, chiar la spital fiind.

Rafe se încruntă.

– Nu am putut să-ți ascundem niciodată nimic, Nonna.

– Ce s-a întâmplat la complex ca să nu poată veni și Noah cu voi? întrebă Sarah. Are vreo legătură cu vinul?

Rafe și Brooke se întoarseră imediat ca să se uite la Sarah cu ochii cât cepele.

– Oh, nu! șopti Sarah. Se lăsă pe spate și se lovi ușor cu capul de spătarul balansoarului, gânditoare. Mi-aș dori ca bunicul tău să nu fi fost atât de încăpățânat. Mi-aș dori să fi încheiat treaba asta cu mulți ani în urmă. Ca umbra asta să nu atârne asupra familiei și acum, după atâția ani.

Brooke sări în picioare și despachetă prânzul, întinzând conținutul coșului de picnic pe masă, unde puteau împărți cu toții brânzeturile, salamurile, pâinea și fructele uscate.

Rafe se ridică și el din leagăn și deschise cele două sticle de vin pe care le pusese la pachet bucătarul și turnă un pahar de barbera pentru Nonna și un pahar de riesling pentru Brooke. Le dădu celor două femei paharele și întrebă:

– Ce umbră, Nonna?

– Povestea a început cu Massimo Bruno, zise Nonna, acceptând o farfurie de la Brooke.

– Massimo, repetă Rafe și miji ochii. A fost viticultor.

– Da, exact. A fost un om bun. Sarah se cutremură. Sau cel puțin așa a zis tatăl meu. Mama nu a zis niciodată nimic despre el, dar tăcerea ei spunea multe.

– Dar tu ce părere aveai despre el, Nonna?

– A dispărut înainte să mă nasc eu, zise Sarah.

Brooke clipi nedumerită la Sarah.

– Oh, da! Povestea e una foarte-foarte veche. Dar aproape de la bun început m-am temut că nu o să se termine niciodată până când nu o să fim cu toții morți.

– Continuă, Nonna! Rafe își puse pe farfurie câteva rondele de orez expandat și își făcu sendvișuri, folosind cinci combinații diferite de carne și brânză. Luă apoi aproape toate caisele în ciocolată, așezându-le pe marginea farfuriei, după care se duse și luă loc, cu fața la bunica lui și cu spatele la stâlpul principal al verandei.

Apetitul lui nu era deloc afectat de tragedia din dimineața aceasta sau de tot tumultul emoțional.

Brooke mușcă dintr-o bucată de pepene galben învelită în prosciutto. Chiar se bucura pentru el că avea poftă de mâncare.

Sarah îl privea cu afecțiune. Dar ce bunică nu și-ar fi privit astfel nepotul?

Noaptea trecută, pentru Brooke, Rafe reprezentase tentația și seducția în stare pură. Un bărbat care știa cum să-și stăpânească sexualitatea – și la fel și pe a lui Brooke. Astăzi soarele mângâia trăsăturile dure ale feței lui, luminându-i genele negre, dese și intensificându-i albastrul strălucitor al ochilor. Razele soarelui se reflectau de pe părul lui negru și apoi se prelingeau pe umerii lați și puternici. Soarele și aerul curat, poziția lui ștrengărească și siguranța de sine complet bărbătească, Doamne, ce pachet frumos erau!

Brooke cugeta că n-ar fi trebuit să se gândească la sex când stătea la masa bunicii lui Rafe. Dar noaptea trecută încă i se părea atât de aproape: pasiunea, explorarea, senzația fierbinte de piele lipită pe piele. Chiar și cu tot ce se întâmplase după aceea, amintirile acelea o țineau conectată la trecut, la fel ca niște perle strălucitoare din șiragul timpului.

Nonna luă și ea câteva îmbucături, după care lăsă farfuria pe masă. Luă șervețelul, se șterse pe degete, după care îl răsuci cu tâlc în poală.

– În secolul al XIX-lea, familiile italiene care s-au stabilit în Bella Terra, Di Luca și Bianchin, erau cele mai de succes. Cele mai de succes din țara de baștină, vreau să spun. Și cele mai de succes și aici, și luptându-se constant pentru pământ, pentru bani și pentru influență.

– Și familia Marino? întrebă Brooke.

Sarah zâmbi.

– Familia Marino era originară din sud. Erau niște golani neciopliți, gălăgioși și cu tupeu. Mama făcea parte din familia Marino.

Rafe sări în picioare.

– Nonna, nu știam asta!

Sarah râse.

– De ce crezi că vă duceți voi trei, nepoții mei, la Beaver Inn de fiecare dată când vreți să vă cheltuiți energia? Sunteți la fel ca puii de somon care înoată înapoi spre apele în care s-au născut.

– Asta mi se pare de-a dreptul barbar, zise Rafe și mai înfulecă un sendviș.

„Oh, bun! Nici măcar membrii nedoriți ai familiei nu îi pot afecta apetitul."

– De ce nu fac și ei parte din familie de Crăciun, când se adună toată lumea? întrebă Brooke.

Amuzamentul lui Sarah dispăru subit.

– Tata m-a dezmoștenit când m-am căsătorit cu Anthony. Dar o dezmoștenire nu poate modifica linia de sânge, nu-i așa? Mai lasă-i vreo sută de ani. Familia Marino o să intre în politică, o să preia controlul asupra Coastei de Vest și o să dețină Bella Terra.

– Doamne ferește! zise Rafe.

– Nu te amăgi singur, Raffaello. Ei au o energie și o hotărâre pe care nu o pot avea decât oamenii care s-au luptat din răsputeri să se ridice din mizerie.

Sarah se legăna în balansoar, privind în gol.

Rafe se opri chiar când voia să mai ia o îmbucătură din minisendvișuri și înfulecă în schimb o caisă învelită în ciocolată.

Brooke împinse leagănul cu vârful piciorului și se întrebă dacă Rafe se temea că o să se sature prea repede după câtă pâine, brânză și carne mâncase.

Lui Sarah îi dispăru de tot zâmbetul și se întoarse la povestea ei:

– La începutul secolului XX, toate familiile de origine italiană din Bella Terra cultivau struguri și făceau vin. Când a venit prohibiția – dacă nu mă înșel, a intrat în vigoare undeva prin 1920 –, familia Bianchin și-a transformat pământurile în livezi, și prosperitatea lor n-a avut deloc de suferit. Familia Di Luca a refuzat să înlocuiască culturile de viță-de-vie și a ales în schimb să-și construiască afacerea hotelieră. În ultimă instanță, s-a dovedit a fi o decizie foarte bună – viile vechi dau cei mai buni struguri. Dar în perioada crizei economice, care s-a suprapus cu cea a prohibiției, familia a trecut prin clipe foarte dificile. Se uită spre ei doi: Știu toate astea de la soacra mea, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Îi cam plăceau bârfele.

– Slavă Cerului! Pentru că singura istorie de familie despre care te-am auzit vorbind vreodată era veselă, după tiparul „suntem toți în asta împreună“, zise Rafe.

– Speram să nu mai fie nevoie să ne facem griji pentru aceste lucruri. Probabil că tot ce s-a întâmplat a fost o pedeapsă pentru speranțele mele, pentru că singura modalitate ca povestea asta urâtă să nu scoată iar capul la lumină ar fi fost ca Joseph Bianchin să moară. Sarah se uită peste vale, cu ochii mijiți în strălucirea soarelui. Dar numai cei buni mor tineri.

capitolul 36

– Bine, dar ce legătură are Massimo Bruno cu toată povestea asta?

Sendvișul acela mic cu salam și brânză începea să-i facă cu ochiul din ce în ce mai mult lui Brooke.

– Oh, Massimo... zise Sarah, afișând un zâmbet îndurerat. El este centrul intrigii aici, în jurul căruia se învârte toată povestea. Centrul care țese toate ițele. Massimo era din țara de baștină. Era un bătrânel scund și simpatic, bun și generos, care cumpăra struguri de la toate familiile și făcea vinuri foarte bune. Dar era și un hoț și un contrabandist care avea obiceiul de a dispărea săptămâni la rândul, fără să știe nimeni nimic de el. Sarah se uită gânditoare la Rafe și la Brooke. Sau cel puțin așa stăteau lucrurile, conform spuselor mamei mele. În această etapă a poveștii, eu nu mă născusem încă. Și apoi, într-un an fatidic, în 1930, ambele familii, Di Luca și Bianchin, au fost binecuvântate cu câte un fiu.

– Anthony Di Luca, zise Rafe, rostind numele bunicului său.

– Și Joseph Bianchin.

Brooke încerca să nu mănânce brânză și salam, desigur. Erau mâncăruri grase, care conțineau foarte mult colesterol, dar erau atât de delicioase, mai ales cu sos tapenade[1]. Și fiind administrator principal la complex, trebuia să evite astfel de mâncăruri pe bază de usturoi, pentru binele oaspeților.

– Exact, zise Sarah. Cei mai mari fii ai ambelor familii. După obicei, când se năștea fiul unei familii din oraș, Massimo le dăruia o sticlă din vinul său fin făcut acasă, care să fie păstrat și decantat până când tânărul împlinea 21 de ani. Talentul lui Massimo ca viticultor era admirat și lăudat de toată lumea. Era o adevărată onoare să ți se ofere o sticlă de vin făcut de el. Iar familiile erau foarte recunoscătoare.

---

[1] Pastă de măsline, capere, anșoa și usturoi (n.tr.)

Fiecare cuvânt pe care îl rostea Sarah îi întărea și mai mult lui Brooke convingerea că nimerise printre oameni profund conectați cu trecutul lor. Chiar și tragediile reflectau tradițiile lor.

Sarah continuă:

– În anul acela, în timp ce Massimo își făcea vinul, autoritățile au intrat în pivnița lui și au descoperit alcoolul.

– În timpul prohibiției, o gospodărie avea voie să facă must doar pentru consumul personal al familiei. O să ghicesc că el făcuse mai mult de atât? Brooke se ridică, se duse la Rafe și luă un sendviș apetisant din farfuria lui. Mușcă din el și i se păru de-a dreptul delicios. Și poate că el permisese ca mustul să fermenteze?

Sarah ignoră interacțiunea dintre cei doi.

– Exact. Așa că legiuitorii și-au folosit topoarele și i-au spart toate butoaiele. Și, deși Massimo avea la inimă mai mult familia Bianchin, a dat ultima sticlă de vin pe care a mai făcut-o vreodată familiei Di Luca pentru fiul lor Anthony – Anthony al meu –, spunând că el se născuse primul, cu câteva ore înaintea lui Joseph. Familiei Bianchin i-a dăruit un clopot de argint pentru fiul lor, Joseph. A fost o victorie pentru familia Di Luca și o lovitură cumplită pentru familia Bianchin. La scurt timp după aceea, Massimo a dispărut.

– Serios? N-a mai fost văzut niciodată? întrebă Brooke, luând încă o îmbucătură din sendvișul acela făcut exact așa cum îi plăcea ei.

Așa că rânji la Rafe, după care se duse înapoi la masă, se așeză la locul ei și îl devoră până la capăt.

Când ridică privirea, îl surprinse și pe Rafe rânjind la ea.

Și atunci își dădu seama că el știa foarte bine cât de mult îi plăceau sendvișurile cu salam și brânză. Le fluturase intenționase pe sub nasul ei. O păcălise.

– Mama credea că a fost unul dintre hoții care au fost împușcați în timp ce încercau să fure un Monet din

Belgia, zise Sarah, apoi ridică din umeri. Poate că da. Poate că nu. Nu știu sigur.

Rafe o păcălise pe Brooke. Și de ce?

Pentru că după noaptea trecută era îngrijorat că nu mânca suficient. Lucru care era destul de drăguț din partea lui, dacă se gândea bine. Nu că nu ar fi înfulecat el celelalte patru sendvișuri. Și toate caisele învelite în ciocolată.

– Și ce s-a întâmplat cu sticla aia de vin? întrebă el.

Brooke își trase sufletul. Lăsase ca povestea să îi distragă atenția. Ei bine, atenția și mâncarea. Dar vinul era elementul care ar fi meritat toată atenția sa.

– Douăzeci și unu de ani mai târziu, familia Di Luca sărbătorea ziua lui Anthony și ziua căsătoriei lui, le spuse Sarah.

– Și a ta, zise Brooke.

– Da, și a căsătoriei mele. Eu și Anthony ne-am căsătorit la biserică și apoi ne-am întors să ținem recepția chiar aici, în curtea din față. Sarah flutură din mână către peluză. Tatăl lui Anthony a construit un ring de dans chiar acolo pe iarbă. Și am avut o orchestră grozavă. I-am invitat pe toți din vale. Și toți au venit aducând câte un mic dar. Toți, cu excepția familiei Bianchin.

– Ei nu au fost invitați sau nu au adus nimic? întrebă Rafe.

– Noi i-am invitat. Doar că ei nu au venit. Am fript un miel și un vițel pentru ocazia aceea. Iar când s-a lăsat seara, am atârnat lampioane în copaci. A fost o noapte senină și caldă și totul a fost absolut minunat... Absolut minunat! Îmi amintesc și acum, zise Sarah și oftă, plină de nostalgie, de momentul special al serii. Voiam să deschidem sticla de vin primită în dar de la Massimo, dar înainte să putem face asta familia Bianchin ne-a atacat cu pistoale, cuțite și cu baroase. Doamne, Dumnezeule! Sarah încleștă pumnii și îi lipi de piept, în timp ce suferința aceea veche îi contorsiona chipul. Bărbații urlau. Femeile țipau. Toată lumea a luat-o la fugă. Familia Bianchin a zdrobit totul – vinul, cadourile, au răsturnat până și mesele. Mama a țipat la tatăl lui Joseph, iar el a plesnit-o peste față. Joseph a încercat să mă răpească. Anthony s-a luptat cu ei și l-au împușcat în șold.

Brooke își amintea de Anthony. Fusese un om tăcut, care putea repara orice. Un om care își crescuse nepoții și își trata soția cu respect. Un om care mergea șchiopătat și care în ultimul an de viață nu îi mai recunoștea pe nici unul dintre ei.

– Și după ce au făcut vărsare de sânge, au răsturnat mesele și au distrus acel festin nupțial, cei din familia Bianchin a fugit mâncând pământul. Au fugit și mi-au ruinat nunta, crezând că au spart și sticla de vin dăruită de Massimo și că l-au ucis pe Anthony.

Rafe se aplecă în față.

– Și nimic din toate astea n-a fost raportat niciodată poliției? Familia Bianchin n-a fost acuzată de nimic?

Sarah râse amar.

– Ba sigur că da. Au făcut închisoare. Puțin. Dar familia Bianchin avea mulți bani și știa cum să cumpere un judecător și să-l aibă pentru totdeauna în buzunar – și exact asta au făcut.

Brooke stătea încremenită, cu mâna suspendată în aer.

– E ca o mafie din California.

Sarah suspină.

– Nu-i chiar așa de rău... Dar trebuie să înțelegeți că părinții noștri și-au învățat lecția în timpul prohibiției, când corupția era în floare în cadrul poliției. Deci era normal ca *ei* să nu aibă deloc încredere în legiuitori. Și nici *noi* în poliție. Pentru că, deși erau deja anii '50, oamenilor nu le plăceau străinii.

– Dar familia era în State deja de mai bine de șaizeci de ani, zise Rafe.

– Vorbeam limba italiană, zise Sarah nonșalantă. Eram catolici. Beam vin.

– Ce atrocități! rosti Brooke ironică.

– Eram altfel decât ei, insistă Sarah.

– Și cum a rămas cu Nonno? întrebă Rafe. Că în mod evident n-a murit...

– Da. Am crezut cu toții că o să îl pierdem. Dar și-a revenit. Sarah afișă un zâmbet vag. Iar eu am adus pe lume un fiu exact la nouă luni după ziua nunții mele.

Brooke se gândi puțin, apoi îndrăzni:

– Nonna, presupun că nu ți-ai sărbătorit noaptea nunții în spital.

Sarah zâmbi din nou.

– Hai să spunem doar că Anthony avea experiență în a escalada geamul dormitorului meu din casa tatei.

Sarah tocmai mărturisise că făcuse sex înainte de căsătorie. Uau! Brooke și-ar fi dorit să bată palma cu ea.

Dar Rafe arăta de parcă tocmai fusese plesnit peste față cu un pește – îl oripila ideea pasiunii pe care o împărtășiseră bunica și bunicul lui.

Brooke și Sarah își zâmbiră complice, după care Brooke întrebă, nesigură:

– Și ce s-a întâmplat cu vinul de la Massimo?

– Am păstrat sticla. Sarah gustă o caisă deshidratată învelită într-o felie subțire de brânză de capră. Anthony a avut grijă să se afle că sticla nu fusese distrusă. Și nu l-am învinuit pentru asta. Era furios și rănit. Voia să-i dea peste nas familiei Bianchin că eșuase. Cât despre mine, am vrut același lucru, dar după o vreme a devenit o obsesie. La fiecare Crăciun încercam în toate felurile să-l conving pe Anthony să-l bea. La fel de ziua lui, de ziua mea, dar el refuza mereu cu stoicism. I-am spus că o să se oțetească dacă nu-l bem mai repede. Și ce rost avea să păstrăm o sticlă de oțet? Dar el zicea că i se părea potrivit ca vinul pe care îl dorea atât de tare familia Bianchin să fie acru. Am ascuns sticla în pivniță. Iar lui Anthony îi plăcea la nebunie să știe că Joseph și familia Bianchin încă râvneau la sticla aia din toți rărunchii.

Sarah apucă strâns brațele balansoarului.

– Așadar, încă o ai? întrebă Brooke uluită.

– Nu... nu chiar. Sarah luă un biscuit ca să se mai relaxeze, dar îl puse imediat la loc. Anthony a devenit senil pe măsură ce îmbătrânea. Doctorii ziceau să suferea de demență. Am avut grijă de el, l-am ținut acasă, cu mine, până la ultima lui suflare.

– Ai fost foarte bună cu el, Nonna, zise Rafe.

– Am fost bună cu el? Nu! L-am iubit! zise ea, pe un ton simplu. După ce a murit, mereu de ziua lui mă gândeam să iau sticla aia de vin cu mine la cimitir ca s-o împart cu el. Și, într-un final, m-am hotărât s-o fac. Dar m-am dus jos în pivniță și am descoperit că nu mai era acolo.

– Nu mai era acolo? întrebă Rafe de parcă nu știa dacă să o creadă sau nu.

– Țineam sticla ascunsă jos aproape de podea, într-o gaură în zidul de ciment. Dar nu mai era acolo. În locul ei se afla un bilet scris de Anthony: „Sus".

– Și ce înseamnă asta? întrebă Rafe confuz.

Exasperată, Sarah îi zise:

– Nu știu, dragule. Bunicul tău suferea de demență. Tu să-mi spui mie.

– Sus în casă? întrebă Rafe.

– Am verificat, îi răspunse Sarah.

– Acasă la vreunul dintre vecinii voștri? întrebă Brooke.

– Anthony n-ar fi avut niciodată încredere în altcineva, zise Sarah.

– În magazie? Dar, imediat ce rosti întrebarea, Rafe clătină din cap și își răspunse singur: Dacă un vin atât de vechi și de fragil ar mai fi fost bun de băut, o schimbare de temperatură cu siguranță l-ar fi stricat de-a binelea. Deși poate că demența l-a făcut pe Nonno atât de confuz încât să...

– Am făcut curățenie în magazie, îi spuse Sarah. Nu e nimic acolo. Și am făcut curat în fiecare colțișor din casă. Nimic...

Brooke se uită spre casă, amintindu-și de lumânările de pe masa din living, care fuseseră ridicate cu foarte mare grijă din suporturile lor făcute din sticle de vin.

– Asta e pur și simplu ciudat.

– Și crezi că Joseph Bianchin a trimis pe cineva să fure sticla aia de la tine? o întrebă Rafe pe bunica sa.

– Cine altcineva? întrebă Sarah.

– Azi am aflat de la Eli cât valorează o sticlă de vin rară. Rafe încă părea uluit de acea descoperire. E posibil ca Joseph Bianchin să nu fie singurul nostru suspect.

– Joseph Bianchin aproape că a recunoscut că e vinovat, zise Sarah, după care se uită de la Rafe la Brooke. A venit la spital. Să mă amenințe.

Ochii albaștri ai lui Rafe se umplură de furie.

– Nemernicul! Dacă n-ar fi așa de bătrân, l-aș învăța eu bunele maniere!

– Nu poți învăța șacalii bunele maniere, zise Sarah.

Brooke își spuse că era momentul să-i aducă înapoi la subiect.

– Nu-ți face griji, Nonna! Rafe o să facă într-un fel să lege infracțiunea de el.

– În toți anii vieții lui, Joseph și-a acoperit mereu foarte bine urmele. Sarah se aplecă ușor în față. Dar, dacă ați putea să descoperiți de ce tocmai acum, poate că o să se facă lumină.

– Da. Acum știm ce ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul. O să-l pun pe hackerul meu să se ocupe de asta. După cum făcea foarte des și compulsiv, Rafe își verifică telefonul, după care sări în picioare pe verandă. Nu mai suport! Mă duc jos să verific pereții pivniței.

Sarah izbucni în râs.

– Sigur că da. Distracție plăcută! Sarah îl privea cu drag în timp ce intra în casă. Mișcându-se cu mare grijă, se ridică și ea din balansor și se duse să ia loc în leagăn, lângă Brooke. O privi fix în ochi și îi spuse: Draga mea, mi-aș dori să-i mai dai o șansă băiatului ăstuia.

capitolul 37

– Câte șanse ar trebui să îi mai dau? întrebă Brooke. Până acum a dat-o în bară de fiecare dată.

Sarah numără cinci degete la mâna ei stângă, după care ridică ghipsul și continuă să numere pe degete până când ajunse la ghips.

Brooke o privea uimită, iar când Sarah ridică nouă degete, o întrebă:

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că eu am fost măritat cu Anthony timp de aproape cincizeci de ani și a dat-o în bară de nouă ori. A dat-o în bară *grav* de nouă ori. Sarah chicoti. În chestiuni minore, o dădea în bară și de nouă ori pe zi.

– Așa bunic, așa nepot.

– Sunt o catolică la locul meu, continuă Sarah. Nu aș fi divorțat niciodată de el. Dar din când în când îmi doream atât de tare s-o fac, încât îl dădeam afară din casă. Îi spuneam că am terminat-o cu el și să se ducă să locuiască la complex.

Brooke nu și-o putea imagina pe Nonna atât de furioasă.

– Și el ce făcea?

– Zicea că s-a săturat să aibă grijă de nepoții noștri. Zicea că fiul nostru ar trebui să se îngrijească de copiii lui. Că meritam să avem câțiva ani doar noi doi înainte să fie prea târziu. Și eu îi spuneam că era nebun să creadă că băieții ăia mai puteau îndura alte suferințe în viețile lor tinere și că, după ce se fac mari băieții, o să avem pentru noi tot timpul pe care îl dorea. Inspiră adânc și expiră și tremurător. S-a dovedit că eu m-am înșelat, iar el a avut dreptate. M-am întrebat mereu dacă poate recunoștea semnele demenței sale iminente.

Brooke simțea că o durea inima pentru suferința lui Sarah.

– Îmi pare rău. Dar aveai de ales?

– Exact. Chiar dacă aș fi știut ce urma să se întâmple, tot nu-mi puteam schimba deciziile. În cincizeci de ani, eu i-am iertat unui bărbat nouă greșeli grave. Apropo, când l-am dat pe Anthony afară din casă și i-am zis să se ducă la complex, a dormit în mașină. Și a fost foarte frig în noaptea aia. Bătrân nebun! Mi-aș dori să-l am din nou lângă mine – dintr-odată, vocea îi tremura de emoție – ca să poată face iar vreo gafă stupidă și impardonabilă și să trebuiască să-l iert din nou.

Brooke o strânse în brațe pe Sarah.

– Dacă vă plăceți cu adevărat, puteți găsi mereu drumul înapoi la dragoste, chiar dacă trebuie să mărșăluiți prin iad ca să ajungeți la cărarea aia. O mai strânse o dată în brațe pe Brooke cu afecțiune și zise: Acum eu o să mă duc să mă întind un pic în patul din dormitorul meu, până se face timpul să plecăm.

Brooke se ridică în picioare și o ajută pe Sarah, după care o privi pe bătrână îndreptându-se spre intrare cu cadrul ei metalic. Când ajunse la ușă, Sarah mângâie cu blândețe tocul ușii, ca și când ar fi căutat să primească binețea sosirii înapoi acasă de la un vechi prieten și apoi își croi drum în interior.

Brooke porni și ea pe coridor. Se duse în bucătărie și rămase câteva clipe ascultând la ușa pivniței.

Lumina era aprinsă și îl putea auzi pe Rafe ciocănind în pereți.

Foarte bine. Deci avea ceva care să-l țină ocupat.

Povestea pe care le-o spusese Nonna explica foarte multe lucruri din prezent: atacul asupra Nonnei, uciderea lui Luis Hernández și poate alte vreo câteva lucruri. Își scoase telefonul din buzunarul fustei și se uită prin agendă până când găsi un nume foarte special. Unul pe care sperase să nu îl apeleze niciodată.

Dar asta era o urgență.

El răspunse de la primul apel, iar vocea lui, cu un accent franțuzesc pronunțat, era caldă și primitoare.

– Brooke! *Chérie!* Când ți-am dat numărul meu personal, nici n-am îndrăznit să sper vreodată că o să mă suni.

– Gagnon, am așteptat toată viața să te sun.

Să-l contacteze pe cel mai charismatic escroc pe care îl cunoscuse vreodată i se părea o mișcare riscantă în cel mai bun caz. Era mai bine decât să creadă că pentru orice favoare i-ar fi făcut nu avea să ceară alta la schimb.

El râse.

- De ce nu te cred?

- Nu știu. Eu chiar nu mint niciodată.

- Numai în căutarea politeții.

Omul era șarmant până în măduva oaselor.

Poate că mama lui Brooke avea dreptate. Ar fi trebuit să-l uite pe Rafe, să-l ia pe Gagnon, să se ducă în Scandinavia și să fie o femeie neîmblânzită.

Dar Rafe era un bărbat periculos. Știa asta foarte bine. Nu se îndoise nici o clipă. Dar la fel de bine știa că el nu ar fi comis niciodată vreo infracțiune. Acesta era un lucru pe care nu-l știa în schimb despre Gagnon. Ba, de fapt, se gândea că orice femeie care avea încredere în Gagnon putea ajunge la închisoare sau mai rău.

Ceea ce nu elimina cu totul din schemă varianta cu Suedia. Încă se putea duce acolo.

Gagnon intră în subiect.

- Ce pot face pentru tine?

- Am o problemă în Bella Valley, care cred că e posibil să fie mai de amploare decât am crezut inițial.

- Spune-mi despre ce e vorba, o invită el.

Îi spuse, iar când termină povestea, el zise:

- Ceea ce îmi spui e cu adevărat fascinant. Lasă-mă să verific un pic și o să revin cu un telefon înainte să ți se termine seara.

- Mulțumesc, Gagnon. Când mai vii în vizită la complex, îți promit o sticlă de vin specială ca să-mi arăt recunoștința.

Și spera că asta nu avea să îi aducă prea multe belele pe cap.

- Numai dacă o bei împreună cu mine.

- Asta pot face, desigur. Să bea o sticlă de vin cu Gagnon ar fi fost fantezia oricărei femei. Din punctul de vedere al lui Brooke, problema era că Gagnon pur și simplu era prea chipeș, prea inteligent, prea lipsit de integritate, iar când venea vorba de femei, era prea inconstant.

– Abia aștept, *chérie*! Ah, *chérie*, chiar vreau să beau sticla aia de vin cu tine, așa că, până când e prins criminalul acesta odios, te rog, ai foarte mare grijă de tine!

– Așa o să fac.

El închise fără să mai spună altceva.

Brooke se duse în living. Odată ajunsă acolo, se duse din nou la masă și aranjă sticlele de vin în fața ei. Una câte una, ridică lumânările din suporturile lor improvizate, răsuci sticlele și le scutură. Erau goale.

Și în tot timpul acesta, se gândea la mama ei și la cât de mult își dorea aceasta ca ea să părăsească Bella Terra și să lase în urmă amintirea lui Rafe. Și la cât de mult păruse să-și dorească Sarah să-i mai dea o șansă lui Rafe.

Dar oare cum rămânea cu Rafe? Oare el ce își dorea?

De fapt, ce și-ar fi dorit ea? Asta era întrebarea principală.

Ridică privirea și văzu o fotografie agățată pe peretele de lângă masă.

Rafe. Nu Rafe așa cum era acum. Ci silueta difuză a lui Rafe, așa cum fusese la Crăciunul din ultimul ei an de facultate.

Brooke se întorsese acasă pe o vreme rece și circulau zvonuri că Rafe fusese prizonier de război. Iar când o întrebase pe mama ei despre asta, Kathy o privise fix în ochi și îi spusese:

– Nu am crezut că treaba asta era suficient de importantă ca să-ți perturb studiile. În plus, ești logodită cu alt bărbat. Glasul mamei ei se îndulcise. Abia aștept să-l cunosc pe Dylan.

– O să-ți placă de el, îi răspunsese Brooke.

Și prin asta se referise la faptul că Dylan era diametral opus față de tatăl ei: avea studii academice, nu era deloc aventuros și era la fel de loial ca un câine bătrân.

Brooke se abținuse să o mai întrebe pe mama ei ceva despre Rafe. În fond, el nu mai era important pentru ea la momentul acela.

Conform tradiției, în anul acela, Brooke și mama ei se duseseră acasă la Nonna în Ajunul Crăciunului.

în toți anii de dinainte, când venise acasă, sărbătorise cu mama ei, își vizitase prietenii și de fiecare dată când se întâlnise cu Rafe, se prefăcuse că el nu mai conta pentru ea.

Și cu fiecare an care trecuse, acest lucru devenise tot mai adevărat.

Contribuise și el la asta, desigur. Tunsoarea lui militărească, postura rigidă, toate îi amintiseră de tatăl ei, iar lucrul ăsta fusese suficient ca să pună distanță între ei. În plus, avusese grijă să nu fie niciodată singură cu el, ajutată fiind și de mama ei. Ori de câte ori îl văzuse pe Rafe Di Luca, Kathy reușise cumva să se bage între el și fiica ei.

Și la fiecare Crăciun, Brooke și mama ei se duseseră la Nonna pentru a-i prezenta omagiile respectuoase – pentru că, așa cum obișnuia să spună Kathy, Sarah fusese mereu bună cu ele.

Ferma lui Sarah era mereu plină ochi de rude și de vizitatori în acea perioadă a anului. Brooke și mama ei mâncau mereu prea multe prăjituri și fursecuri făcute de Nonna, beau vin fiert, se minunau de decorațiunile din pomul de Crăciun și stăteau la taclale cu Noah și cu Eli.

Brooke avusese mereu grijă să converseze cât mai puțin cu Rafe, limitându-se de obicei la replici de genul: „Bună, ce mai faci?"

La fel ca întotdeauna, și în acel an, căldura casei îi învăluise cu aura sa de poveste. Cineva le umpluse mâinile cu mâncare și băutură. Se duseseră în livingul decorat vesel ca să o salute pe Sarah. Brooke își amintea că se gândise că Sarah începuse deja să-și arate vârsta, poate din pricina efortului de a-și fi crescut singură nepoții.

Și apoi Brooke dăduse nas în nas cu Rafe. Iar orice altceva dispăruse ca prin farmec.

El stătea nemișcat și cu spatele lipit de perete. Purta blugi și un tricou albastru cu mânecă scurtă, care atârna ciudat pe silueta lui uscățivă. Era atât de nemișcat – numai ochii i se mișcau, mutându-se dintr-o parte în alta și observând pe toată lumea din încăpere. Îi evalua ca și când ar fi încercat să discearnă care dintre ei avea să fie primul care încerca să îl omoare. Camera era plină ochi, dar în jurul lui se formase un spațiu mic, ca și când ar fi emanat un câmp de forță care să-i țină pe toți la distanță sau de parcă orice i se întâmplase era contagios, și toată lumea stătea la distanță, de teamă să nu se îmbolnăvească.

Brook se uită de la el la Nonna.

Nonna îi întâlni privirea, și ochii i se umplură de lacrimi.

Brooke se întoarse și se uită la Rafe și descoperi cu stupoare că se uita la ea cu ochii îngreunați de o lume întreagă de durere și de dor.

Și atunci veni între ei mama lui Brooke:

– Încearcă asta, scumpo! E prăjitura cu fructe făcută de Sarah. Știu că îți place la nebunie.

Brooke se uită la ea o clipă, fără să înțeleagă realmente ce spunea. Și apoi mintea ei își reveni. Răspunse îngrijorării mamei sale cu un zâmbet și zise:

– Mulțumesc, mamă. Chiar miroase grozav!

Luă prăjitura și mâncă, după care gustă și fursecurile, prosciutto și anghinarea marinată. Bău vin și cântă colinde lângă pian. Își flutură inelul de logodnă prin fața grupului de prietene din liceu – care nu mai puteau de invidie – și se uită la Rafe o singură dată, când îl văzu pe Eli apropiindu-se de el ca să-i vorbească. Cei doi frați părăsiră apoi camera împreună. Nimic din comportamentul lui Brooke nu dădea de înțeles că ar fi avut alt gând decât să se bucure de ultimul ei Crăciun în Bella Valley ca femeie nemăritată, fără bărbatul cu care avea să se căsătorească în primăvară.

Dar când ajunse acasă, stătu întinsă în pat și nu putu să adoarmă. Se simțea mai singură decât se simțise vreodată în viața ei.

Suferea. Aștepta.

Și asculta.

Două ore mai târziu, când pietrișul se lovi de geamul ei, era trează și îi întindea mâna lui Rafe.

– Intră, îi spuse.

– Nu pot.

Nu știa de ce el nu putea intra, dar vocea lui era atât de liniară și lipsită de viață, încât îl credea. Așa că se dădu jos din pat în pijamaua ei din flanel cu model festiv de Crăciun și căzu în brațele lui primitoare.

capitolul 38

Rafe o ținea strâns în brațe în timp ce o purta pe alee, între umbre, unde parcase Mustangul Nonnei. Ea intinse mâna, deschise ușa de pe partea dreaptă și el o așeză în mașină. Îl privi venind pe partea șoferului, ca o umbră care se furișa prin intunericul nopții. Ușa mașinii se deschise încet, și sunetul incuietorii se auzi în surdină. El se așeză la volan și porni motorul. Și urni mașina. Conduse o oră fără încetare, până ce ajunse la poalele dealurile și apoi mai sus în munți, apăsând accelerația ca și când ar fi încercat să fugă de ceva. Să fugă de el însuși.

Într-un final, pe la ora trei dimineața, ea își așeză mâna pe brațul lui.

– Oprește și spune-mi ce s-a întâmplat!

El coti de pe șoseaua pavată și intră pe un drum îngust de țară, care părea să ducă spre nicăieri. Când ieșiră într-un sfârșit dintre copaci, într-o pajiște de munte, iar roțile din față ale Mustangului se împotmoliră în noroi, el opri mașina.

Stătură acolo în tăcere, privind stelele. Erau atât de multe stele... O sută de milioane de stele pe cerul acela negru senin de iarnă. Și apoi el începu să vorbească:

– Eram opt. Trebuia să aruncăm în aer depozitul de muniție al rebelilor, cel mai mare din Munții Afgani. Ne-a luat multe săptămâni să ajungem în poziția aceea. Am intrat chiar la momentul potrivit. Totul a mers perfect. Este o vorbă în armată: „Dacă atacul vostru merge prea bine, înseamnă că intrați direct într-o ambuscadă". Și exact asta făceam. Ne-au prins. Ne-au băgat în cuști în depozitul de muniții, din care să putem vedea muniția pe care trebuia s-o distrugem. Ne-au ținut prizonieri pentru răscumpărare. Știam că n-o să funcționeze treaba asta – armata Statelor Unite nu plătește niciodată ca să-și răscumpere oamenii. Vocea lui era liniară, aspră și scăzută, de parcă până și în acest loc izolat în care se aflau se temea să nu fie auzit de cineva. Știau și ei că n-o să meargă manevra cu răscumpărarea, dar știau că pot să ne țină și să ne oblige să înregistrăm confesiuni video, pe care să le ruleze apoi pe internet, ca media să le dea atenție.

– Eu nu am văzut nici un video online.

În timpul semestrului de toamnă, Brooke învățase din greu, dar tot se uitase ocazional la titlurile din presă. Și ar fi observat dacă i-ar fi văzut fața lui Rafe.

– Pentru că ne-am bătut unul pe altul.

– Poftim?!

Intenționase să-și păstreze glasul blând și fără prea multe inflexiuni, dar afirmația lui o șocase prea tare.

– Voiau să ne filmeze spunând de bunăvoie că eram spioni. Așa că ne-am bătut unul pe altul ca să ne provocăm niște vânătăi cât mai urâte. I-a înfuriat treaba asta, așa că au încetat să ne mai dea mâncare și apă. Ca să ne forțeze să facem orice voiau ei. Rafe părea să creadă că avea să o surprindă treaba asta, așa că adăugă: Da, serios. Aș face aproape orice dacă sunt privat de apă. Dar corpul uman nu se vindecă fără hidratare, așa că a fost o mișcare proastă din partea lor. Așa am pierdut un om – Walter Davis din North Bend, Indiana. A făcut o infecție și a murit. Deși eu cred că a murit pentru că nu suporta să stea tot timpul sub pământ.

– Vă țineau sub pământ?!

– În peșteri, da. Pe Harou Yoshida din Honolulu, Hawaii, și pe Madison Dominguez din San Diego, California, i-am pierdut pentru că dobitocii nu voiau să își țină gura. Aproape că se simțea un zâmbet în vocea lui Rafe. Se luau tot timpul la harță cu paznicii din cauza igienei lor corporale – să zicem că erau grosolani. Grosolani, dar amuzanți. La dracu'! Tipii ăia ar fi spus orice.

Rafe nu vorbise niciodată așa. Nu de față cu Brooke. Dar nu credea că el își dăduse seama de asta.

– Și pe ei cum i-ați pierdut?

Rafe deveni dintr-odată foarte sumbru:

– Paznicii s-au înfuriat și i-au împușcat. Și i-au lăsat acolo. Să putrezească. Atunci ne-am îmbolnăvit și noi, restul. Nu poți lăsa două cadavre să putrezească într-o cușcă în care sunt și oameni vii fără să te aștepți să apară vreo boală odioasă. Când într-un final au venit paznicii să ia cadavrele de-acolo, eram toți bolnavi de dizenterie, cred. Eram ca și morți. Nici unul din noi nu avea cum să reziste nici măcar o oră. Așa că au venit paznicii, au lăsat jos puștile, au aruncat o prelată peste cadavre și le-au târât de acolo. Dacă aș fi...

Se opri și coborî geamul, scoase capul și umerii pe geam și inspiră adânc aerul rece, cutremurându-se.

Era o noapte friguroasă. Căldura generată de mașină dispăruse treptat. Geamurile se aburiseră, închizându-i în interiorul Mustangului ca într-un cocon.

Iar el stătea jumătate ieșit pe geam, chinuindu-se să respire.

Da. Abia acum înțelegea Brooke de ce nu putuse să intre în dormitorul ei. Nu voia să fie închis nicăieri în interior.

Și nu îl putea învinui pentru asta.

Brooke ridică picioarele pe scaunul mașinii și își trase tivul pantalonilor de pijama peste degetele goale pentru a se încălzi. Și îl privi. Nu băgă capul înapoi în mașină până când nu tremura ca un câine în ploaie.

– Scuze! Acum semăna cu Rafe cel pe care îl știa ea. Am avut un moment de... Oricum nu ar trebui să-ți spun toate detaliile. Sunt scârboase și necivilizate. Nimeni nu vrea să le audă. Toți vor doar să-mi treacă mai repede.

Erau atât de multe lucruri pe care i le-ar fi putut spune! Putea alege atâtea abordări diferite...

Dar pentru moment se mulțumi să alunge un pic tensiunea aceea insuportabilă.

– Hai să fim serioși! Nu sunt nici eu chiar așa de civilizată.

– Serios? Nu ești?

Părea că vorbea strict din politețe.

– Când e o furtună cu tunete și fulgere, mă duc și mă plimb prin ploaie fără umbrelă. Aș putea muri într-o clipă, dar sfidez fulgerele!

– Uau!

– Exact! Nu respect normele sociale. Odată, când aveam opt ani, am aruncat pisica în stropitoarea automată.

– Ai luat-o razna! zise el, minunându-se, așa cum voia ea să audă.

– Da, așa e. Și cel mai tare dintre toate e că, în primul an de facultate, am avut parte de un îngheț serios, iar eu și toate din dormitorul meu am ieșit afară și am sărit în fântână.

– Măcar erai îmbrăcată?

Rafe părea cu adevărat îngrijorat și tulburat.

– Cu costumul de baie.

El chicoti. Da. Nu exista nici un alt cuvânt mai potrivit pentru a descrie reacția lui. În mod sigur chicotea.

– Acum pot spune că am un respect nou descoperit pentru latura ta sălbatică.

– Exact, baby!

Deja îi era suficient de frig încât să tremure la propriu.

Rafe observă într-un final și ridică geamul.

– Stai un pic!

Ieși din mașină, se duse în spate, deschide portbagajul și se întoarse cu o pătură veche și zdrențăroasă pe care o ținea Nonna acolo. Pentru picnicuri, obișnuia bunica lui să spună, dar cu mult timp în urmă – în liceu – Brooke și Rafe făcuseră de mai multe ori dragoste sub protecția ei.

Se așeză înapoi la volan și lipi pătura de piept.

– Stai o clipă, să ți-o încălzesc un pic.

Brooke știa că i-ar fi oferit oricâte minute sau momente avea nevoie. Ar fi stat acolo toată noaptea dacă asta era voia lui. Și cu roțile din față ale mașinii împotmolite în noroi, era posibil să fie blocați și o parte din zi.

Își permise să se gândească o clipă la frustrarea mamei sale. Dar apoi el o înfășură în pătură, iar Brooke uită complet de mama sa. Îi oferi și lui un colț din pătura zdrențuită și îl întrebă:

– Nu vrei s-o împărțim?

– Nu mi-e frig, zise el. În peșteri era cald rău acolo jos...

– Bine. Simțea că se oprea din tremurat. Bun, spune restul poveștii – paznicii târau de-acolo cadavrele, și tu...

– Eu nu cred că aș fi putut să mă ridic în picioare dacă aș fi fost undeva unde să nu zac pe jos în propriile fecale. Tot ce îmi amintesc e că mă chinuia o senzație de vomă. Și o furie fierbinte. Așa că am sărit în picioare și am apucat o pușcă. Îmi amintesc și acum expresiile lor când au auzit încărcătorul puștii. S-au întors și m-au văzut în picioare, iar pe fețele lor era întipărită o groază care mă face să cred că știau că se duceau direct în iad. Nu te minți singură, Brooke. Nu sunt un om bun. M-am bucurat că făceau pe ei de frică!

– Și i-ai împușcat?

– I-am împușcat pe amândoi.

Brooke lăsă capul în jos, privind în adâncimile întunecoase ale mașinii și gândindu-se că cineva ca ea – o studentă care nu avea nici o experiență violentă – nu ar fi trebuit să se bucure cu atâta ardoare pentru brutalitatea lui.

Dar nu putea să mintă.

– Și eu mă bucur. Și pe urmă ce ai făcut?

– Mai întâi le-am luat bidoanele și le-am băut toată apa. Mare greșeală! Pentru că împușcăturile alea au răsunat prin toată peștera și le-a auzit fiecare blestemat de insurgent. Dar eram turbat. Al doilea lucru pe care l-am făcut a fost lucrul pentru care fusesem trimiși acolo de la bun început. Am pus o încărcătură explozivă sub munițiile lor.

Brooke făcu ochii câte cepele. Se uita prin întuneric la silueta lui slabă și difuză.

– Dar erai și tu înăuntru! Nu se putea să explodezi și tu odată cu toate alea?

– După cum spuneam, eram turbat. După aceea m-am dus înapoi la cuști, l-am luat pe comandatul nostru și l-am târât afară. Dar era mort.

– Cum îl chema?

Îl întreba pentru că își dăduse seama că numele lor păreau să aibă o însemnătate foarte mare pentru el.

Rafe șovăi o clipă, după care răspunse:

– Colonelul Federico Martínez din San Antonio, Texas.

– A fost un comandant bun?

– Cel mai bun. Vocea lui Rafe deveni gâtuită de emoție. Dar se controlă și continuă: După aceea l-am târât afară pe Alex White din Boston, Massachusetts, și pe Isaac Berkowitz din New York.

– Și în tot timpul acesta nu trăgea nimeni în tine?

– Ba tot veneau spre noi și trăgeau ca toți dracii. Dar, când am zbierat ca un nebun și am arătat spre încărcătura explozivă de sub muniție, au fugit toți. Și au țipat ca niște fetițe speriate. Mi-a plăcut partea aia.

Țipatul i se părea o idee bună și lui Brooke.

– Și cum ai ieșit de acolo?

– Nu mai gândeam limpede, dar cred că ți-ai dat deja seama de asta, nu?

Ea încuviință din cap. Simțea cum groaza creștea în ea cu fiecare secundă care trecea, amplificată de fiecare cuvânt.

– Partea bună în toată treaba asta a fost că n-am setat bine încărcătura aia explozivă. Așa că, atunci când a detonat, a suflat o parte din muniție spre ieșirea din peșteră. Le-a eliminat toți oamenii, toate calculatoarele, toate armele și toate planurile tactice. Nu știu exact ce daune a produs, dar mi-a lăsat drumul liber ca să-i car afară pe Berkowitz și pe White. Rafe își frecă fruntea cu mâna. Păcat că am stat acolo vreo câteva luni, așa că era deja iarnă afară. I-am lăsat în zăpadă și m-am întors să termin treaba. Cred că rămăsese întreagă cam nouăzeci la sută din muniție, așa că, atunci când a explodat și restul, s-a zguduit tot dealul. Și peșterile – kilometri întregi de peșteri – s-au surpat.

– Dar erai afară, în zăpadă, fără nimic.

Îi spunea ceva ce el știa deja. Dar îi venea greu să cuprindă cu mintea magnitudinea nebuniei lui.

– Trupelor noastre le-a luat cam două ore să vină cu elicopterele și să curețe tot ce mai rămăsese din cuiburile insurgenților. Vocea lui Rafe căpătă dintr-odată putere. Am reușit să le atrag atenția. White a murit. Eu și Berkowitz am supraviețuit.

– Și Berkowitz cum e?

– E mai bine ca mine. Glasul lui Rafe deveni din nou scăzut și răgușit. Dar ăsta nu e mare lucru. Eu doar nu pot să dorm, atâta tot. Dacă dorm, îi văd pe paznicii ăia împuțiți, pe prietenii mei, cadavrele... Nu pot să stau undeva înăuntru prea mult timp. Și dacă stau, încep să zgârii pereții. Uneori, tresar panicat că trebuie să bubui munițiile, apoi îmi amintesc că i-am împușcat pe paznicii ăia și sunt așa de bucuros. Așa de bucuros!

Brooke făcuse un curs de psihologie în primul an de facultate. Nu era calificată ca să gestioneze situația aceasta. Pe de altă parte, înțelegea fără putință de tăgadă că nimeni pe lumea asta nu îl înțelegea mai bine decât ea.

– Rafe, ai supraviețuit! Ai finalizat misiunea! Și ai adus înapoi viu un om care se credea mort. Ba și mai important decât atât – se ridică pe genunchi în scaun și, deși el nu era mai mult decât o siluetă difuză în întuneric, se întoarse cu fața spre el –, te-ai salvat pe tine. Și poate că în clipa asta ție nu ți se pare ceva atât de important, dar bunica ta, frații tăi și poate chiar mama și tatăl tău te vor aici, ca să vorbească cu tine, să mănânce la masă cu tine, să râdă cu tine.

– Dar tu?

Brooke se aplecă în față și îl cuprinse de bărbie.

– Eu nu pot trăi într-o lume fără tine!

capitolul 39

Pătura alunecă la podea.

Rafe își înfipse degetele în părul lui Brooke, îi trase gura spre a lui și o sărută cu fervoare. În sărutul lui, Brooke putea simți gustul disperării, al suferinței și al nevoii de ea. Îi venea să plângă pentru el. Și-ar fi dorit să trăiască pentru el, iar el să trăiască pentru ea.

Brooke se ridică în genunchi și se aplecă spre el peste frâna de mână, care i se înfigea dureros în coapsă, și își lipi pieptul de al lui.

Rafe își alunecă mâna în jos pe spatele ei până la banda elastică a pantalonilor și îi împinse pijamaua de flanel în jos, dezgolindu-i fundul. Ea se chinuia în același timp să alunece materialul în jos pe picioare, iar el își împinse limba în gura ei.

Când palmele lui călătoriră în jos pe coapsele ei, scoase sunete guturale.

Brooke îi trase tricoul în sus de pe piept, îi desfăcu cureaua și îi descheie fermoarul pantalonilor.

Acum el se chinuia să iasă de sub volan. Își smulse o clipă gura de pe a ei, își lăsă scaunul pe spate, se aplecă spre ea și lăsă jos și scaunul ei. Iar când se ridică din nou, ea reușise să-și descheie bluza, și Rafe se trezi cu nasul în dreptul sânilor ei goi.

Nu știa cum reușise să facă asta, dar Rafe ajunsese de pe scaunul lui pe al ei. Și dintr-odată avea pantalonii în jurul genunchilor și se afla deasupra ei. Și apoi era în ea, disperat să o simtă, umplând-o în timp ce ea plângea de bucuria de a ști că el era acolo, viu.

Își propti picioarele pe bordul mașinii, ridicându-se ca să întâlnească penetrările lui, iar și iar, târându-l înapoi la viață și obligându-l să fie cu ea în momentul acela.

El o săruta iar și iar. O săruta pe obraji, pe buze și pe creștet. Lacrimile lui se prelingeau pe chipul ei în timp ce o pătrundea într-un ritm tot mai rapid, în timp ce orgasmul lui se clădea imperios și realitatea respirației, a iubirii și a libertății fierbea în el, în ei amândoi, copleșindu-i.

Și apoi el termină. Și termină și ea.

Timp de câteva minute prețioase, el fu din nou iubirea ei.

În noaptea următoare, Brooke ieși singură pe fereastră.

În noaptea care urmă, Rafe veni în dormitorul ei.

Iar în următoarea noapte, Kathy Petersson îi prinse făcând nebunii.

A doua zi, Rafe părăsi Bella Valley fără nici un cuvânt, întorcându-se la spitalul de psihiatrie pentru tratament și astfel frângându-i din nou inima lui Brooke.

Dar ea puse oricum capăt logodnei ei.

Și îl așteptă pe Rafe să vină după ea.

Dar asta nu se întâmplă niciodată.

Se gândi să se ducă ea la el.

Dar de data asta, el era cel care o părăsise. Se dusese înapoi în armată. Și acesta era un mesaj în sine, nu-i așa?

Un mesaj pe care trebuia să îl asculte?

*

Chipul fantomatic al lui Rafe dispăru de pe peretele din livingul Nonnei. Brooke era înapoi în prezent.

Amintirile acelea încă o emoţionau, o făceau să se simtă prostuţă şi îi aduceau lacrimi în ochi.

De câte ori avea s-o mai dea el în bară?

De câte ori avea s-o mai dea ea în bară?

Tresări când auzi paşi în spatele ei.

- Hei, ai găsit ceva? Rafe îşi aşeză mâinile pe braţele ei, frecându-i-le uşor în sus şi în jos. Eu n-am găsit nimic. Nu era nimic de găsit jos în pivniţă.

- Eu mă jucam cu sticlele astea, încercam să-mi dau seama unde ar fi pus bunicul tău vinul de la Massimo. Brooke se uită în jur prin living. Casa asta e atât de simplă... Şi totuşi, de câte ori a suferit modificări? În decurs de câţi ani? În plus, Nonno a fost constructor şi electrician. Sticla de vin de la Massimo ar putea fi oriunde pe aici.

- Nonno a condus complexul până când l-a răpus demenţa şi apoi s-a ales Noah cu slujba asta. Cred că sticla de vin ar putea să fie şi în pivniţa de vinuri de la complex.

- Oh, Doamne! exclamă ea, întorcându-se spre el. Acesta e cel mai mare dezastru pe care mi l-aş fi putut închipui vreodată!

Rafe îşi scoase telefonul din buzunar şi se uită la ecran, după care îl scutură, de parcă ar fi încercat să facă un mesaj să iasă din el.

- Mda, chiar nu există dezastre mai mari ca acesta.

Brooke începea să devină sentimentală, apoi el spunea ceva sarcastic, ca s-o enerveze.

- Îţi verifici telefonul la fiecare cincisprezece minute. Ce aştepţi?

- Nimic care să te îngrijoreze pe tine.

Secretos. Nu avea abilităţi de comunicare reale. Oare ce era în capul şi în inima ei ca să se amorezeze din nou de Rafe?

– N-am de ce să mă îngrijorez pentru că nu aș înțelege îngrijorările tale? Sau pentru că nu mi-ar păsa? Sau pentru că...

– Pentru că nu e motiv de îngrijorare. Este o problemă reală! Bine, uite care e treaba, zise el și coborî vocea. Mi-am lăsat echipa în Kârgâzstan să se ocupe de o răpire, iar la scurt timp după ce am ajuns aici n-am mai primit nici o veste de la ei. Sunt foarte îngrijorat.

Părea să fi înțeles subit că putea vorbi cu ea, iar Brooke se întrebă la ce se gândea Rafe.

– Și crezi că a mers ceva prost?

– E vorba de munți. Încă e iarnă acolo. Teritoriul e ostil. Eram într-o misiune de salvare a unei femei, pilot al armatei americane. Mi-aș dori să fiu acolo. Dar sunt aici. Și nu mi-e deloc ușor să gestionez situația.

– Îmi pare rău. Nu am știut... Și în tot timpul ăsta ți-ai făcut griji pentru echipa ta? Și pentru misiune?

– Lucrez la un caz. Și în clipa de față asta presupune să îl găsesc pe atacatorul Nonnei, doar că misterul nu face decât să se adâncească și mai mult. Dar sunt îngrijorat pentru oamenii mei. Sunt oameni buni. Și sunt cu mine de mult. Și pilotul... Am promis să fac tot ce-mi stă în putință ca s-o scot de acolo. Doar că mi-aș dori să pot fi acolo personal... Rafe inspiră adânc. Dar acum spune-mi cum te simți *tu*.

Brooke își dorise să știe ce îl frământa. Și acum, când știa, înțelese ce erou devenise și cât de puține lucruri știa despre el.

– Sunt bine.

Și chiar era bine. Datorită lui mâncase. Din cauza situației de la bar, acum avea alte lucruri pe cap decât să se gândească la cadavrul putrezit din ziua precedentă.

– Cadavrul lui Hernández de ieri ți-a amintit de omul pe care l-ai împușcat și l-ai omorât acum o lună?

– Nu! Ce fel de întrebare era asta? De ce te-ai gândi la așa ceva? Nu!

– Vederea morții, în orice formă a ei, de obicei poate fi destul de tulburătoare pentru un civil. Și împușcarea cuiva este un lucru destul de tulburător pentru un civil. Am senzația că ar trebui să simți că există o legătură între cele două cadavre.

Brooke își trase sufletul.

– Păi există vreo conexiune?

– Tu să-mi spui mie.

I se părea uluitor cum reușea Rafe, în decurs de mai puțin de o sută de bătăi de inimă, să o ducă de la amintiri fierbinți ale pasiunii la o indignare extraordinară și apoi la o furie dezonorantă.

– Nu știu nimic despre cel care a atacat-o pe Nonna. Mi-aș dori, dar nu știu.

– Înainte ca DuPey să-l aresteze pe Victor, am prins un moment și am vorbit cu șeriful. Mi-a zis că au făcut examinarea preliminară asupra cadavrului lui Hernández. Grădinarul a fost strangulat cu un cablu.

Brooke își duse mâna la gât, simțindu-l brusc o zonă foarte vulnerabilă.

– Nu s-au găsit nici amprente, nici arma crimei. Trebuie să fii foarte rapid și puternic ca să comiți o astfel de crimă.

– Îmi imaginez...

– Sau poate că a luat victima complet prin surprindere.

Brooke își aminti de chipul simplu și blând al lui Hernández și înțelese exact ce se întâmplase.

Rafe continuă:

– Știm că asasinul e deștept, pentru că a reușit să spargă fără probleme sistemul de securitate al complexului. Sunt toți în pericol, dar mă tem că, prin prisma conexiunii tale cu Hernández, în primul rând tu ești o țintă.

Poate că Rafe încerca, de fapt, s-o enerveze. Poate că încerca să o facă să gândească.

– M-am tot gândit, dar pur și simplu nu pot să-mi amintesc ce mi-a zis exact Hernández și m-a făcut că cred că Nonna era în pericol. Îmi amintesc numai panica aia oarbă care m-a determinat să mă urc în mașină și să mă duc acolo și că în tot timpul acela mă gândeam că o să mă fac de râs pentru că exageram. Dacă mi-aș fi ascultat instinctul și aș fi sunat la 911, ei ar fi ajuns acolo înaintea mea, iar Nonna ar fi fost salvată mai repede.

– Unii oameni au instincte bune. Și cred că și tu te numeri printre acești oameni. Așa că, dacă îți amintești ceva legat de Hernández – cu cine stătea cel mai mult, ceva ce a spus înainte de ziua în care a dispărut –, trebuie să-mi spui. Rafe o prinse de brațe. Ascultă, în legătură cu dimineața asta, când am spus...

Ea se încruntă la el. Schimbase subiectul într-un fel.

– La tine acasă. Chestia aia care te-a enervat. Nu am vorbit serios...

Dintr-odată extrem de suspicioasă, Brooke îl întrebă:

– Amintește-mi, *ce* anume din ce ai zis m-a enervat?

El făcu ochii mari și se uită dintr-o parte în alta, ca și când ar fi căutat o cale de scăpare.

– Când nu ai vorbit serios? insistă ea și mai mult.

El deja se chinuia să vorbească.

– Nu știi, nu-i așa? Și atunci îi sună telefonul. Îl scoase din buzunarul fustei, dar înainte să răspundă îi zise lui Rafe: Nu ai nici cea mai mică idee ce ai zis, Rafe. Nu ai înțeles niciodată ce anume m-a enervat. Doar te prefaci. Deschise telefonul și zise: Alo!

O voce de bărbat vorbi de la celălalt capăt:

– Aș putea vorbi cu Rafe Di Luca, te rog?

Brooke luă telefonul de la ureche și se uită la număr. Codul zonal care apărea în fața numărului i se părea ciudat. Duse iar telefonul la ureche.

– Cine e la telefon?

– Sunt Darren. Hackerul lui Rafe. Chiar trebuie să vorbesc cu el.

Oare Rafe ajunsese să îi invadeze chiar fiecare parte din viață?

– Rafe are telefon. Poți să-l suni *pe el*.

– Nu e atât de simplu, domnișoară Petersson. Dar ți-aș fi foarte recunoscător și ți-aș rămâne veșnic îndatorat dacă mi l-ai da la telefon.

Ea pufni și îi dădu lui Rafe telefonul.

– Tu i-ai dat numărul meu? Pentru că nu-mi place deloc chestia asta!

Rafe se încruntă, luă telefonul și îl duse la ureche.

– Da? Ascultă o clipă, după care se întoarse, ieși pe hol și se îndreptă spre bucătărie.

Brooke putea auzi cum vocea lui se stingea în depărtare.

Și începu să numere pe degete câte șanse îi dăduse până atunci.

Apoi se pomeni întrebându-se dacă Sarah avea dreptate.

capitolul 40

Ținând la ureche telefonul lui Brooke, Rafe se duse în curtea din spatele casei Nonnei și se opri la umbra imensului stejar, plin de frunze verzi, tinere. Cunoștea foarte bine locul acesta – iarba care se rărea sub umbra copacului, magazia veche și deformată de timp pe care o construise familia Di Luca cu mulți ani în urmă, leagănul înalt pe care îl făcuse Nonno pentru fiul său. Cu toate acestea, acum, tot ce îi era atât de familiar i se părea și foarte diferit. Se simțea înconjurat, observat și paranoic. Paranoic! În curtea din spate a Nonnei!

„La naiba!“

Paznicul care stătea lângă casă ieși din spatele magaziei.

– Domnule? Tânăr și stângaci, omul se înroși la față sub privirea lui Rafe. E totul în regulă, domnule? Vă pot ajuta cu ceva?

Rafe rămase o clipă holbându-se la el.

Oare verificarea antecedentelor lui Alden fusese suficient de minuțioasă? Oare Alden era ceea ce pretindea că ar fi? Sau era un spion?

Alden se înroși și mai tare.

– Domnule?

Cu siguranță, puștiul nu putea mima îmbujorările alea. Rafe își dădu seama că ar fi fost suspicios în legătură cu orice om care ar fi păzit casa Nonnei.

Rafe îi făcu semn să plece, și Alden se făcu din nou nevăzut.

Rafe vorbi apoi în telefon:

– Nu înțeleg, Darren. Cum adică cineva mi-a spart telefonul?

Cu răbdarea pe care o avea un tânăr cu un bătrân nepriceput, Darren zise:

– Telefonul tău este un computer atât de puternic pe cât am putut să ți-l fac. Hackerul nostru, oricine ar fi el, controlează wi-fi-ul de la complex. Ți-a accesat telefonul și acum ghici ce – e al lui!

Implicațiile acestui lucru începeau să reverbereze valuri de groază prin mintea lui Rafe.

– Ascultă tot ce vorbesc. Știe și despre tine...

– Mda, cred că știa despre mine dinainte – mi-a recunoscut semnătura de lucru.

– Așa cum te așteptai tu să o recunoști pe a lui, dar n-ai recunoscut-o?

– Exact. Omul m-a studiat. Chiar m-a prins la înghesuială. Dacă nu făcea asta, l-aș fi prins până acum. Dar ca hacker, identitatea mea e anonimă. Nimeni nu știe cu adevărat cine sunt. Iar când a preluat controlul telefonului tău, asta i-a oferit mai multe informații decât avea înainte. Știe exact cine sunt, unde locuiesc și ce număr de telefon am. Și toate astea sunt material numai bun pentru șantaj.

– Ai primit amenințări?

– Nu. Deocamdată se joacă cu mine. Vocea lui Darren dădea clar de înțeles că puștiul se simțea încolțit. Părinții mei o să se supere rău de tot dacă află cu ce îmi ocup timpul.

– Dacă e necesar, o să te ajut eu cu părinții tăi.

– Tu nu-i cunoști pe părinții mei. Nu o să asculte un tip pe care nu îl cunosc doar pentru că e un mare mahăr de securitate.

– Mda... Rafe își frecă bărbia și se gândi cum ar fi reacționat Nonno și Nonna dacă el s-ar fi băgat în ceva la limita legalului. Te ajut dacă pot și îți promit să te țin departe de închisoare. Doar așa ne-am înțeles când te-am luat în echipa mea, nu?

– Da. Darren inspiră adânc și răsuflă ușurat. Mulțumesc mult.

Gândindu-se apoi la echipa lui din Kârgâzstan, îl întrebă:

– Ia spune-mi, hackerul nostru misterios m-a identificat?

– De ascultat sigur te-a ascultat. De identificat? Nu cred. Cred că deocamdată doar ascultă. Pentru că află multe lucruri în felul ăsta.

– Hm... Faptul că serverul de la complex fusese spart de cineva prezenta prea multe pericole într-o situație care era deja în schimbare rapidă, iar Rafe nu mai avea nici un control. Hackerul știe că ai aflat despre telefonul meu?

– Posibil să suspecteze. Dar nu am făcut nimic care să-l alerteze în sensul ăsta.

– Foarte bine, zise Rafe, aproape jubilând.

Când Rafe nu mai zise nimic, Darren continuă:

– Am un prieten, Cepheus, care de-abia a început să lucreze la complex. Are un dispozitiv nou pentru tine. E mic. E într-o cutie mică, făcută pentru e-reader. Dar poți da telefoane de pe el. Nu o să fie la fel de amuzant, ba chiar o să-ți dea bătăi de cap, dar ar merge. L-am aranjat așa cum îmi place mie. E impenetrabil. Și, din moment ce i-am instalat un program care să-l țină ocupat pe hacker, nu poate fi detectat. Vreau să-l ții tot timpul asupra ta. GPS-ul o să te localizeze permanent și o să te sun pe telefonul lui Brooke, pe al lui Noah sau pe al oricui e pe lângă tine.

– Bine. Mintea lui Rafe trecuse deja prin toate scenariile posibile și acum vedea o ocazie numai bună de a încheia treaba asta rapid. Darren, ai cum să faci rost de harta pivniței de vinuri de sub clădirea hotelului? Și ai putea să faci asta fără să afle hackerul nostru?

– Sigur că da. Îl am pe prietenul meu Scuffy care mă acoperă ocazional. Cred că HM...

– HM? Hackerul Misterios?

– Da. Cred că HM știe că Scuffy e în joc, dar n-a putut să-l prindă până acum. Ce ai nevoie?

– Sunt foarte multe coridoare în pivnița de vinuri de sub clădirea hotelului.

Se lăsă tăcerea, după care puștiul zise:

– Da, gata... uite harta! Mamă! Ce nebun a construit locul ăsta?

– Mai mulți nebuni. Pivnița principală a fost construită când a fost ridicat prima dată hotelul. Și coridoarele au început să apară pe măsură ce s-au construit anexe la clădirea principală.

– Ce e camera asta? E la fel de fortificată ca un buncăr. Darren păru curios și apoi, dintr-odată, foarte entuziasmat când zise: Frate! E un adăpost de bombe, nu?!

– Mai degrabă un adăpost antiatomic. L-a construit bunicul meu la sfârșitul anilor '90, în timpul Războiului Rece.

– Ca protecție împotriva radiațiilor nucleare! Ce tare! Nu știam că în zilele noastre mai are cineva un adăpost antiatomic din ăsta.

Entuziasmul lui Darren era aproape palpabil.

– Noi, cei din familia Di Luca, suntem norocoși în multe feluri, zise Rafe sec. Ia spune-mi, sunt camere de supraveghere acolo?

– Nu. Nici una.

„Perfect."

– Dar se poate transmite în direct de acolo?

– Dacă se poate transmite în direct de acolo? Dintr-un adăpost antiatomic? *Serios?*

– Da, aveau televizoare pe vremea aia, îl asigură Rafe.

– Da, știu, cu trei canale mari și late, zise Darren ironic și amuzat.

– Ești un plod răsfățat, replică Rafe cu blândețe. Cablul de la televizor e conectat la antena de pe acoperiș, nu? Deși nu știu cine credeau ei că o să mai transmită ceva la televizor dacă pica vreo bombă atomică.

Darren deveni din nou serios.

– Bine. Deci nu pot să-ți spun dacă se poate transmite live. Ca să știu asta, ar trebui să am ceva care să meargă la ambele capete ale cablului. Și dacă e un televizor în adăpostul ăla, îți spun sigur că nu mai funcționează.

– Da, probabil s-au ars tuburile.

– Sigur, de ce nu?

Era clar că Darren habar nu avea despre ce vorbea Rafe.

– Și unde urcă toate cablurile alea? Rafe încerca să-și amintească felul în care era poziționat adăpostul în raport cu camerele de deasupra. Urcă prin zidul adăpostului și apoi unde se duc?

– În centrala electrică principală.

– Perfect. Se părea că norocul lui Rafe se schimbase. La aia pot să mă conectez destul de ușor.

Vocea lui Darren deveni speculativă.

– De-aia e poziționată acolo centrala electrică? Pentru că sub ea este adăpostul antiatomic?

– Aș spune mai degrabă că adăpostul a fost construit acolo pentru că avea centrala deasupra.

Pentru prima dată în toată ancheta asta eșuată, Rafe avea noroc, iar planul lui chiar putea funcționa.

Încă entuziasmat, Darren zise:

– Tot subsolul ăla e mișto! Ai putea cu ușurință ascunde un cadavru acolo jos fără să știe nimeni!

– Da, ai putea ascunde multe lucruri acolo jos. „Și exact din acest motiv locația aceea este ideală." Vreau să mai verifici ceva.

– Sigur. Am harta în față. Entuziasmul lui Darren era molipsitor.

Rafe simțea cum îi creșteau din nou speranțele.

- Majoritatea coridoarelor se termină într-un zid, dar cel care dă în adăpostul antiatomic se termină cu o ușă încuiată în celălalt capăt.

- Da. În spatele ușii e o cameră mare, pătrată. Darren tasta cu viteză. Stai că-l pun la curent și pe Scuffy.

- În camera aia, zise Rafe, acolo și-a ascuns familia vinurile în timpul prohibiției.

- Mișto!

Darren părea bucuros să afle că și familia Di Luca fugise la un moment dat de lege.

- Vreau să știu dacă sunt camere de supraveghere în zona aia și dacă sunt compromise.

- Toate camerele de supraveghere au fost compromise. Dar stai o clipă, l-am pus pe Scuffy să verifice. Da! Au aranjat tare frumos acolo jos. Îmi trimite imaginile acum. Și dacă mă uit unde trebuie, văd rafturi de vinuri, dar nu au foarte multe sticle pe ele. În cea mai mare parte, sunt niște butoaie mari. Și chiar mari rău!

- Da, ăla e locul. Rafe se duse și se așeză pe treptele verandei din spatele casei. Sunt și ceva microfoane pe acolo?

- Nu. Nu sunt deloc microfoane. Nicăieri.

- Din ce în ce mai bine. Asta e tot ce voiam să știu. Mersi mult, Darren. Rafe dădu să închidă, doar că își aminti ceva și întrebă: Ai reușit cumva să recapeți controlul asupra sistemului de securitate?

- Am douăzeci și patru de ore, îi aminti Darren.

- Nu-ți face griji! O să închei toată treaba în seara asta. Rafe închise, își scoase din buzunar telefonul și îl sună pe Noah.

- Salut, frățioare.

- Frățioare? pufni Noah. De când îmi zici tu mie...

- Sunt îngrijorat pentru sticla aia specială de vin despre care vorbeam mai devreme. Rafe se gândea că Noah o să se prindă destul de repede de manevră. E încă în același loc?

– Sticla aia de vin specială... Rafe știu că Noah înțelese ce se întâmpla. Din câte știu eu, da, este. Îți faci griji pentru ea? Crezi că au descoperit-o?

Cu siguranță, conversația *aceasta* avea să-i atragă atenția lui HM. Iar Rafe spera că îi ieșeau ochii din orbitele capului ăla odios și trădător.

– Sunt la Nonna acum, zise Rafe. Dar o să vin la complex și vreau să mergem să verificăm dacă e totul OK.

– Sigur. Ne întâlnim în lobby.

– Ajung cât pot de repede.

Rafe închise, mai mulțumit decât fusese de multe zile.

Eli ceruse clar și răspicat ca situația să fie rezolvată până când se întorcea el.

Iar de data asta, Rafe chiar avea frâiele în mâini.

Intră apoi în bucătărie, strigându-le pe Nonna și pe Brooke.

Brooke dădu buzna pe hol, cu degetele lipite la buze:

– Ssst! Doarme.

Puțin consternat, el zise:

– Trebuie să mă întorc la complex.

– Alte probleme? întrebă Brooke, și ochii ei albaștri se făcură cât cepele de groază.

– Nu crezi că sunt suficiente cele pe care le avem deja?

Acesta nu era un răspuns.

Dar Brooke nu observă.

– Pot să te ajut cu ceva?

„Doamne ferește!“

– Nu și de data asta, Brooke. După cum a subliniat foarte clar Noah, eu am dat-o în bară. Și ar fi bine ca acum tot eu să rezolv lucrurile.

Îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor. După ce se încheia toată treaba asta, ei doi trebuiau să aibă o discuție lungă despre trecut, prezent și viitor. Îl speria gândul de a purta discuții lungi, în special cu Brooke. Dar al naibii de sigur nu era o soluție bună să nu vorbească cu ea. În plus, criticile doamnei Petersson încă îi răsunau în minte.

„Ce fel de relație aveți dacă nu vorbești cu ea despre slujba ta? Despre ce contează cu adevărat pentru tine? Despre planurile tale?"

Așa că avea să ia taurul de coarne și intenționa să poarte o discuție cu ea mai târziu.

Pentru moment, trebuia să îi spună un lucru important:

– Darren a sunat pe telefonul tău pentru că al meu a fost spart de hacker.

– Poftim? Brooke se încruntă la el ca și când l-ar fi învinuit. Spart de hacker? Dar cum?

– La fel cum a spart și camerele de supraveghere. Așa că ascultă-mă bine! Dacă ai nevoie de mine în următoarele ore, o să fiu cu Noah. Sună-l pe el dacă e ceva, dar ai grijă ce spui la telefon.

– Da. Sigur. Pentru că ție ți-a spart telefonul, zise destul de neîncrezătoare.

– Exact. O s-o trimit pe Bao să stea cu voi aici. Dădu acel telefon de pe mobilul ei. Dacă vezi un tip dând târcoale pe afară, să știi că e în regulă, este paznicul pe care l-am pus să aibă grijă de casă. Îl cheamă Alden. Are părul castaniu și arată de parcă s-a distrat copios pe plajă, pentru are niște arsuri de soare serioase. Până când ajunge Bao aici, dacă vezi pe altcineva în afară de el, *pe oricine altcineva în afară de el* învârtindu-se pe aici, suni la 911 și țipi cât poți de tare în telefon.

– Așa o să fac, promise ea.

– Dacă oricând în restul zilei ai necazuri sau crezi că ai dat de belea, suni la 911...

– Și țip cât mă țin plămânii?

– Exact.

Brooke aruncă o privire spre dormitorul în care se odihnea Nonna.

– Mă sperii, Rafe. Mă sperii și mai tare.

– Nu cred că are de ce să-ți fie frică. Cred doar că trebuie să ai mare grijă. Scoase apoi cheile de la mașină din buzunar. Fii atentă, în următoarele câteva ore o să aibă loc niște schimbări mari, iar toată treaba asta o să se termine. Îi făcu semn spre ușa principală. Când se trezește Nonna, cheamă o mașină de la complex.

– Da, o să mă asigur că se întoarce cu bine la spital, deși nu cred că o să ajungă la timp pentru următoarea ședință de recuperare. O să sun la spital să-i anulez toate programările.

Brooke își luă telefonul din mâna lui.

– Bine. O trase apoi spre el și o strânse tare în brațe, savurând vitalitatea ei caldă. Nu vreau să te pierd acum.

O lăsă, apoi ieși afară din casă, se urcă în Mustang și plecă.

capitolul 41

Când ajunse la Bella Terra, Rafe se duse mai întâi în vila lui ca să ia toate ustensilele de care avea nevoie, iar după aceea se duse în camera cu centrala electrică, unde localiză cablul de antenă ce ieșea din adăpostul antiatomic de dedesubt. Ținând o lanternă între dinți pentru a avea lumină, opri temporar alimentarea cu energie electrică a clădirii principale. Și imediat răsunară alarme peste tot. Cu câteva tăieturi atente, desfăcu încet cablul și conectă la el un transmițător. Porni din nou curentul electric și ieși de acolo înainte ca electricienii de serviciu să vină să vadă care era problema.

Și spera din tot sufletul că acea scurtă pană de curent îl încurcase teribil pe Hackerul Misterios. Sau măcar că îl revoltase.

Rafe intră în lobby și îl găsi pe Noah în spatele biroului administrativ, arătând cuiva – unei persoane pe care Rafe nu o cunoștea – hărți turistice și alte materiale despre complex.

Noah ridică privirea și se uită spre el. Odată stabilit contactul vizual, îi făcu semn lui Rafe să se apropie. Fratele lui mai vorbi cu administratorul stagiar câteva minute, după care îi zise tânărului spilcuit:

- Dacă mai ai nelămuriri, Robert, poți să îi întrebi pe cei de la biroul de personal. Știu și ei toate procedurile.

- Mulțumesc, domnule Di Luca. Așa o să fac.

- Stai o clipă, Rafe! Vreau să-l anunț pe managerul de etaj că o să-l las singur pe Robert, zise Noah și plecă o clipă.

Atunci Robert se întoarse către Rafe:

- Scuzați-mă, dumneavoastră sunteți domnul Rafe Di Luca?

- Da.

- Cineva a lăsat asta pentru dumneavoastră, zise tânărul, după care îi întinse o cutie neagră, căptușită, cu fermoar pe două părți.

Rafe se uită nedumerit la cutie.

- Cred că este un e-reader, spuse Robert cu subînțeles.

- Ah! zise scurt Rafe, studiindu-l pe Robert.

Tânărul acesta arăta ca și când era la facultate – la o facultate de preoți sau, în orice caz, ceva bisericos. Purta un costum negru, o cămașă albă imaculată și apretată și o cravată albastră. Avea o tunsoare foarte conservatoare, iar ochii lui albaștri erau senini și foarte atenți.

- Cum ziceai că te cheamă? îl întrebă Rafe.

- E posibil ca dumneavoastră să mă cunoașteți ca Cepheus. Robert nici nu clipi. Sper să vă placă să folosiți e-readerul. Eu sigur mă bucur foarte mult de al meu. Îmi place în mod special să urmăresc pe el imagini video cu mistere.

Robert era Cepheus? Dar nici măcar nu purta ochelari! Și era bronzat, ceea ce arăta clar că tânărul petrecea mult timp afară în soare.

Uau! Un hacker care nu locuia în subsolul casei părinților lui! Cine ar fi crezut că era posibil?

Noah i se alătură lui Rafe și îi zise pe un ton sumbru:

- Au plecat atât de mulți oaspeți, că e un moment bun să instruim un administrator nou, mai ales cu Victor încă la închisoare.

Rafe îl conduse afară din lobby, către biroul lui Noah.

– Victor n-a mărturisit nimic, așa-i? întrebă Rafe.

– Nu. Susține că a plecat din bar la vreo cincisprezece minute după ce a venit, dar tot nu are nici un alibi. Cu toate acestea, nimeni nu crede că ar fi fost el vinovatul.

Amintindu-și de sud-americanul distins și fiind conștient de încrederea pe care i-o acordase Brooke, nici Rafe nu credea că el fusese vinovatul.

– Dacă ar fi fost vinovat, ar fi fost al naibii de prostesc din partea lui să sune pentru a raporta dezastrul.

– Exact. Dar de ce nu ne-ar spune unde era și ce făcea?

– Nu știu. Cu siguranță, ar scuti pe toată lumea de multe bătăi de cap. Pe de altă parte, nimic din tot cazul ăsta n-a fost ușor. Rafe își verifică telefonul, după care deschise carcasa e-readerului și se uită la cel nou. „Hai cu un semn, echipa Kârgâzstan!“

Noah rânji ironic la Rafe.

– Deci spune, *frățioare,* care e treaba? Ce facem?

– Mai știi când eram toți trei mici și ne jucam de-a v-ați ascunselea prin pivnița de vinuri?

– Da, răspunse Noah pe un ton precaut.

– Ții minte când te-ai ascuns în butoiul ăla mare și vechi de vin? Și nu te-am găsit, așa că am stins luminile și am închis ușa?

– Dacă țin minte?! Cum aș putea să uit?! Ați fost niște mici nemernici. Încă îmi e frică!

– Mda, ce să zic? Doar ne lăsai baltă mereu ca te duci să te uiți pe sub fusta vreunei fetițe. Am crezut că te-ai furișat iar și ne-ai părăsit.

– Să găsesc întrerupătorul a fost cel mai grozav și glorios moment din viața mea!

– Cel mai grozav și glorios? Incluzi aici prima oară când te-ai culcat cu o fată?

– Eh, poate nu chiar cel mai grozav și glorios... Dar sigur pe aproape. Noah deschise ușa biroului său, dar, înainte de a intra, făcu un pas în față și blocă drumul. Vrei doar să mă torturezi sau vrei să ajungi undeva cu toate astea?

– Să te torturez un pic cu siguranță. Ia cheile și vino cu mine! Mergem jos, zise Rafe, făcându-i semn spre ușă.

– La subsol? Serios? Noah îl studie pe Rafe o clipă, observând haina lui neagră sport și cămașa albastră și călcată pe care o purta. Nu ești prea spilcuit pentru o vizită în lumea de dedesubt?!

– După noaptea trecută, am început să port iar pistolul cu mine și îmi place ca tocul armei să nu fie la vedere. În plus, mi-am făcut haina asta pe comandă, cu câteva buzunare în plus, pentru alte echipamente pe care le port.

– Mi s-a părut mie că arăți un pic cam durduliu. Noah căută apoi într-un sertar al biroului și scoase de acolo o cheie mare și veche de fier. Dar am crezut că ai mâncat prea multe deserturi făcute de bucătarul nostru priceput.

– Mda, și asta. Gândul de a prelua, în sfârșit, controlul asupra întregii situații îl făcea pe Rafe mai fericit decât își închipuise vreodată. Stai să vezi ce interesante o să devină acum lucrurile pe aici.

Cei doi frați se duseră apoi la debaraua care ascundea ușa ce ducea spre pivniță. Băgară cheia în încuietoarea aceea veche, masivă și apoi se chinuiră cam zece minute înainte să reușească să descuie ușa. Lumina din birou se revărsa pe scările pivniței doar pe o porțiune mică, în timp ce frații coborau prudenți în pivnița aceea friguroasă. Noah pipăia zidul, căutând întrerupătorul, ca să aprindă lumina.

Și când îl găsi, în sfârșit, împrăștiind o lumină slabă în catacombele de sub hotel, Rafe fluieră uluit.

– Nu s-a schimbat deloc!

Locul acela încă avea un miros de pământ, ca de mormânt, iar pe tavan se vedeau atârnând becuri până în depărtările întunecate, luminând două direcții diferite de mers pe lungimea coridorului întunecos, împânzit de rafturi vechi și prăfuite pentru sticle de vin și, din loc în loc, de câte o piesă de mobilier aruncată.

– Ar trebui să faci curat aici, zise Rafe.

– În nici un caz. Dacă i-aș spune lui Ebrillwen ce este aici jos, ar pune cameristele să frece podelele de ciment o dată pe săptămână.

– O să mergem mai întâi la adăpostul antiatomic, decise Rafe și o luă spre stânga.

– N-am mai intrat acolo de ani întregi, zise Noah și buzele lui luară forma dezgustului. E ca un moment de panică urâtă, înghețată pentru totdeauna.

– Mă bucur să aud că nu sunt singurul care consideră asta.

Parcurseră cei treizeci de metri care îi duceau la ușa de fier, o deschiseră și apăsară întrerupătorul. Camera aceea arăta exact la fel ca în anii '50, cu paturi supraetajate, rafturi pline ochi cu conserve, o masă acoperită cu o față de masă cu model roșu în carouri și o consolă de televizor mult mai lată și mai înaltă decât ecranul pe care îl găzduia.

Noah îi făcu semn spre cele trei scaune de culoare portocaliu aprins, care erau grupate în jurul televizorului.

– Multe *nauga*[1] au murit ca să se facă mobila asta.

Când Rafe nu zise nimic, ci doar stătea acolo, uitându-se la el, Noah simți nevoia să clarifice: Toată mobila e tapițată cu naugahyde.

– Proastă glumă! Rafe se uită în jur. Dar hackerul meu a avut dreptate. Nu e nici o cameră de supraveghere pe aici.

– Hm! Nu observasem asta, rosti Noah.

– Bun băiat! Rafe se duse apoi la televizor, deșurubă cablul de antenă, îl trase până la ușă și, când fu sigur că avea drum liber până la celălalt capăt al coridorului, despică un pic cablul și atașă un dispozitiv de recepție în capăt.

Noah îl privea fascinat.

– Deci de ce suntem aici jos?

– Întindem o cursă. Rafe se șterse de praf, își puse la loc ustensilele de lucru și mai verifică o dată aliniamentul dispozitivului de recepție. Se uită apoi la fratele lui și îi spuse: O să-l prindem pe nemernic.

---

[1] „Naugahyde" e un tip de piele artificială, prin urmare n-avea ce animal să moară pentru asta (n.red.)

– Cum?

– Privește și învață, frățioare!

– Doamne, ce enervant poți fi uneori! zise Noah cu aversiune fraternă.

Rafe rânji – într-un mod extrem de enervant –, după care ieși din adăpostul antiatomic. Când Noah stinse lumina, Rafe se uită în spate ca să vadă dacă dispozitivul de recepție era vizibil cu ochiul liber.

Nu era.

– Dacă pregătim momeala cum trebuie, zise Rafe, omul nostru o să fie așa de nerăbdător să pună mâna pe premiu, încât n-o să mai stea să verifice tot ce am făcut aici.

– Păi și ce am făcut aici? întrebă Noah.

– Mi-am pus în funcțiune magia de a surprinde imagini de interes. Ascultă, când suntem pe coridor, suntem supravegheați, așa că ține minte asta, orice-ai face! În timp ce mergeau, Rafe luă notă de pozițiile camerelor de supraveghere și observă că îi urmăreau în drumul lor.

Noah se uită și el spre camere.

– Știi cine ne urmărește pe camere?

– Încă nu. Suntem aici să aflăm. Fii calm! Vorbește relaxat. Rafe se bucura să-l aibă pe Noah cu el. Fratele lui mai mic chiar își păstrase calmul în decursul întregii nebunii. Mai ții vin aici jos?

– Ah, vinul. În cea mai mare parte, sticlele de aici sunt atât de vechi încât nu mai sunt bune. Sau sunt goale. Dacă Eli vrea să experimenteze cu un soi nou de struguri sau să folosească butoaiele alea vechi ca să dea un pic de aromă afumată vinului pentru a crea un sortiment nou, atunci depozităm sticlele aici. Am început să facem asta după ce unul dintre angajații de la vinărie a dat-o în bară și a adăugat un butoi de carignan în sticlele de zinfandel ale lui Eli. Doamne, ce haos a fost! Nu l-am mai văzut pe Eli atât de furios de la, mă rog, să zicem că era și mai furios ca azi-dimineață.

Noah se opri și se întoarse către fratele lui.

– Nu l-am văzut niciodată să-și piardă cumpătul așa.

– Sunt onorat să fiu cauza celei mai mari crize de nervi a lui Eli.

De fapt, Eli fusese mereu un tip atât de bun și de controlat, care își rezolva problemele fără să se plângă și îi ajuta pe frații lui să și le rezolve pe ale lor, încât, de fiecare dată când se gândea la acea evaluare sinceră a competențelor lui pe care i-o făcuse Eli, Rafe se simțea și mai prost.

– Nu știu ce să zic. El a fost mereu mai tăcut și introvertit, dar de când a fost atacată Nonna, sau chiar un pic mai înainte de atac, a devenit de-a dreptul retras.

– Probleme cu femeile?

– Doar pentru că *tu ai* probleme cu femeile, Rafe, nu înseamnă că același lucru e valabil pentru restul lumii.

Rafe o luă din nou din loc.

Noah îl prinse din urmă repede.

– Nu, chiar nu știu care e problema lui Eli.

– Dar l-ai întrebat vreodată?

– L-a întrebat Nonna. Dar Eli a zis că e bine și că nu are nici o problemă.

– Normal.

Cei doi frați merseră amiabil spre ușa care ducea către ultima cameră din pântecul catacombelor.

Noah băgă cheia în broască.

– Ai aflat ce știe Nonna, nu-i așa?

– Da, am aflat.

În timp ce Noah se chinuia să răsucească cheia în broască, Rafe îi spuse povestea despre vinul lui Massimo și despre vrajba lui Joseph Bianchin.

Iar când înțelese că Joseph Bianchin fusese în spatele atacului asupra Nonnei, Noah își încălcă promisiunea de a rămâne calm. Dar Rafe se gândea că nu era nici o problemă. Tot ce vedea HM era un Noah făcând ceva ce semăna cu un fel de dans tribal pe cărbuni încinși.

Când Noah se calmă după criza de nervi, Rafe îi arătă discret sticla de vin veche, deteriorată și prăfuită pe care o luase din pivnița Nonnei și pe care o adusese ascunsă în buzunarul interior al jachetei sale, precum și microcamerele de rețea prin satelit pe care le luase din camera lui.

– O să pun sticla în butoi, fără să mă vadă HM și apoi tu o s-o scoți ca și când abia ai recuperat-o. O să ne uităm unul la altul, o să rânjim larg și o să sărbătorim. Și apoi tu o să te faci de râs – o să te prefaci că bei din vin sau că aproape scapi sticla pe jos. Nu-mi pasă *ce* faci, dar ține camerele alea și pe oricine se uită concentrate asupra ta.

– Cred că pot să mă fac de râs, îl asigură Noah.

– Da, știu.

Noah îi trase un pumn în braț, ca o hârjoneală fraternă.

Rafe îi întoarse afecțiunea masculină în aceeași manieră.

– Și tu ce o să faci în timpul acesta? îl întrebă Noah.

– O să-mi plasez camerele de luat vederi prin încăpere, iar ele o să înregistreze persoana care vine aici jos mai târziu ca să ia sticla asta de vin foarte specială. O să trimită semnalul la transmițătorul pe care o să-l amplasez în fundul camerei. Acela o să transmită totul spre dispozitivul de recepție din adăpostul antiatomic, care la rândul lui o să trimită semnalul prin cablul de antenă către transmițătorul de deasupra. Din moment ce tot sistemul ăsta ocolește sistemul de securitate de la Bella Terra, imaginile se duc la computerul meu care n-a fost spart și așa o să-l prindem pe vinovatul nostru.

– Și o să-l batem până o să-i sune apa în cap? întrebă Noah plin de speranță.

– Să zicem că, dacă ar fi să se împotrivească arestării, e posibil să fie rănit din greșeală. Rafe și Noah făcură schimb de rânjete răzbunătoare. Cel mai bun lucru la camerele astea este că amplasarea lor este simplă și rapidă, doar le dau jos husele de protecție și lipesc adezivul unde vreau. Așa că facem așa: o să pun câteva, după care o să vin să mă cert un pic cu tine, mai amplasez câteva, mă întorc și pun sticla înapoi în butoi și îți dau un lacăt pe care să i-l pui.

– Gata, m-am prins! Noah apăsă pe clanță și intrară.

Rafe cercetă împrejurimile.

– Sunt mai multe butoaie aici decât îmi amintesc.

– Noi nu am schimbat nimic.

– Și lumina e groaznică.

– Scuză-mă, ce să zic...

– Nu, nu. E foarte bine. El n-o să vadă camerele, dar noi o să-l vedem pe el.

Noah se îndreptă către cel mai mare butoi, care avea o circumferință de aproape doi metri și o lungime cam de doi metri și jumătate și care se odihnea regal pe un suport vechi.

– Ăsta e.

O mică trapă fusese tăiată în partea plată a butoiului, care era cu fața spre intrare.

Rafe o deschise, iar mirosul de lemn vechi, impregnat în vin se răspândi în atmosferă.

– Uau! După toți anii ăștia! exclamă când simți mirosul.

– Da, am mirosit așa zile întregi după ce m-am ascuns înăuntru.

– Serios? Eu credeam că miroși a sudoare stătută.

– Nemernici mici, după cum ziceam, bălmăji din nou Noah.

Rafe strecură pe furiș sticla în butoi.

– Bun. Și-acum scoate-o ca și când a stat mult timp acolo.

Noah se întinse prin trapă și scoase sticla cu mare grijă.

Frații se uitară la ea, cu pretinsă venerație.

Dar, de fapt, venerația lui Noah era alta:

– Ai șterpelit tocmai cabernetul ăla prost pe care i l-a adus Nonnei de Crăciun iubita prostănacă a lui Pop? Cum o chema pe fata aia?

– Nu mai știi? Tabitha, zise Rafe, pronunțându-i numele la fel cum și-l pronunțase ea când se prezentase.

– I s-a părut așa de amuzantă gluma aia cu eticheta!

– Eh, măcar sticla asta de vin e în sfârșit bună la ceva.

Rafe se duse la unul dintre butoaiele mai mici, desfăcu banda protectoare de pe prima cameră, o lipi puțin mai în spate de cercul de metal, apoi o îndreptă spre Noah.

Noah ridică sticla în lumină ca să citească eticheta.

– Château de Mizerabil. Crezi că vinovatul nostru n-o să observe asta?

– Mă îndoiesc sincer. O să fie prea entuziasmat de perspectiva de a câștiga o avere. O să se uite la an.

Noah privi pe sticlă.

– Care este, apropo de asta, 11935.

– O să creadă că e vreo inscripție ciudată făcută de Massimo și apoi o s-o ia la sănătoasa, zise Rafe, așezând o cameră și pe unul dintre rafturile pentru sticle de vin.

Noah ridică sticla și se prefăcu a bea, după care execută o căzătură în fund atât de realistă, încât Rafe se năpusti imediat să prindă vinul. Când Noah se ridică rânjind, lui Rafe mai că îi venea să-l strângă de gât.

– La naiba! M-ai speriat de moarte! Dacă scăpai sticla, tot planul ăsta se ducea pe apa sâmbetei!

Noah izbucni în râs.

– Mai știi când a venit Chevy Chase acasă la noi cu tata și m-a învățat cum să cad?

Rafe își simțea inima bătând tare și repede.

– Las-o baltă! Saturday Night Live nu te vrea.

– Nu știu ce să zic...

Dacă am putut să te sperii de moarte pe tine, sigur fac ceva bine. Noah pretinse că mai luă o gură de vin și apoi îl scuipă pe podea.

Rafe ascunse în palmă una dintre camerele minuscule și i-o înmână lui Noah.

– Când pui sticla la loc, întinde-te bine înăuntru și pune asta în capăt, cu fața spre deschidere.

– Nu ți-e teamă că o s-o vadă infractorul când vrea să ia sticla?

– Mă tem că ăsta e un plan stupid și n-o să-l bage pe vinovat după gratii dacă nu demonstrăm și că ți-a spart sistemul de securitate și că l-a omorât pe Luis

Hernández, dar măcar așa o să-i știm identitatea. Rafe îl privi pe Noah aplecându-se pe trapă și punând sticla la loc. Am lucruri mai grave pe cap decât sticle de vin sparte. Ticălosul a rănit-o pe bunica și o urmărește pe Brooke. O să-l elimin!

capitolul 42

Mașina de la complex le aduse înapoi la spital pe Nonna, pe Bao și pe Brooke. Bao stătu de pază în timp ce șoferul o ajută pe Brooke s-o așeze pe Nonna în scaunul cu rotile.

– O să stau cam o jumătate de oră, îi spuse Brooke omului.

– N-o s-o țin ocupată mai mult decât e cazul, tinere, îl asigură și Nonna.

Omul îi zâmbi bătrânei. Cine putea rezista farmecului Nonnei? Apoi își atinse basca în semn de respect.

– Oricât aveți nevoie, doamnă Di Luca. Am primit instrucțiuni clare să vă duc oriunde vreți să mergeți. Când sunteți gata, domnișoară Petersson, sunați-mă înainte și vă iau de la intrare.

Formalitățile de reinternare durară câteva minute, dar după ce văzură chipul vesel al Nonnei, nici una dintre asistente nu rosti nici un cuvânt de reproș. Brooke o sărută la plecare pe Nonna, încuviință din cap scurt către Bao și apoi se îndreptă către lobby-ul spitalului. Și atunci îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar și se uită la ecran.

Era un număr privat. Așa că răspunse.

Vocea caldă și cu un pronunțat accent franțuzesc a lui Gagnon răsună în urechea ei ca o pisică ce torcea.

– *Chérie*, sunt eu, Gagnon. Am făcut ce m-ai rugat și ai avut mare dreptate.

– Îmi place să aud că am avut dreptate, mai puțin în cazul acesta.

– Un cumpărător anonim a plasat o comandă curentă pentru vinurile lui Massimo. Vrea sticlele acelea cu orice preț. Răscumpărarea este substanțială și se vorbește în comunicate că există în orășelul vostru o sticlă de-a lui Massimo, una care i-ar putea aduce descoperitorului o avere nespusă.

– Oh, nu!

Oare mai putea vreodată Nonna să trăiască singură în siguranță?

– Se zvonește că o persoană foarte puternică și influentă se ocupă de problemă.

Brooke se opri în dreptul lifturilor.

– Joseph Bianchin.

– Știi tu sigur asta? Pentru că, din ce am aflat eu, nu știe nimeni despre originea contractului.

– Nu știu sigur. Dar am suspiciuni întemeiate.

Porni spre lobby și apoi ieși pe ușă.

– Foarte interesant, zise el tărăgănat.

– Și ce ai mai aflat?

Aerul de afară era proaspăt, iar soarele strălucea călduros.

– Au fost deja uciși câțiva oameni care au încercat să întrerupă procesul de achiziționare a vinului.

– Luis Hernández.

– Da.

– Și Cruz Flores.

– Da.

Brooke se sprijini de peretele aspru de ipsos, încălzit de soare, dar se simțea înfrigurată până în măduva oaselor. Inspiră adânc, încercând să elibereze presiunea pe care o simțea în piept.

Gagnon părea îngrijorat, ca și când ar fi știut că ea avea o senzație de leșin.

– Dacă nu se rezolvă treaba, o să fie mare aglomerație în Bella Valley.

– Așadar, oamenii care se ocupă de asta au acum stimulentul necesar pentru a fi criminali nemiloși.

Brooke știa deja. Chiar știuse. Dar să o spună cu voce tare făcea ca lucrurile să fie mult mai reale și mai palpabile.

– Da, chiar au. Vocea lui Gagnon deveni foarte, foarte serioasă. Ai mare grijă, *ma chérie*. Te afli în mijlocul unei vâltori tare periculoase. Știi prea multe și nu îmi place absolut deloc ce se întâmplă în Bella Terra.

– Nu am cum să fug.

– Știu asta.

– Nu pot să le abandonez pe mama mea și pe Nonna.

– Ai un caracter mult prea tare ca să îți fie frică.

Ea râse.

– Asta chiar nu-i adevărat. Sunt de-a dreptul îngrozită.

– Dar nu suficient de îngrozită.

– Dar stai liniștit, că știu să mă apăr. Când eram mică, mama s-a asigurat că iau lecții de autoapărare și predau kickboxing chiar aici la complex. Brooke zâmbi și adăugă: Sunt o veritabilă mașină de ucis.

Dar Gagnon nu părea deloc amuzat.

– Una este să știi cum să rănești un om și cu totul altceva să fii realmente dispusă să o faci. Din păcate, mie mi se pare că ești un suflet blând, care preferă să evite violența. Ține minte, *ma chérie*, dacă ai de ales între tine și celălalt, este mai bine să plângi pentru sângele pe care l-a vărsat el decât ca mama ta să plângă deasupra sicriului tău.

– Uau! Mulțumesc pentru predica asta optimistă.

– *Chérie*...

Când auzi tonul grav al vocii lui, Brooke deveni și ea serioasă imediat.

– Știu. Înțeleg ce spui. Lovesc mai întâi și îmi cer scuze mai târziu. O să țin minte asta.

– Ar trebui să te iau de acolo chiar acum.

Cuvintele lui atinseră un punct sensibil care o făcu să se cutremure până în măduva oaselor.

– Gagnon, te ador! Dar știi că nu mi-ar plăcea deloc asta.

– Poate... Dar măcar sigur ai fi în viață!

Mai schimbară câteva replici și încheiară conversația, Brooke rămânând cu senzația că Gagnon își făcea sincer griji pentru ea și pentru siguranța ei. I se părea extrem de tulburător ca un om pe care îl suspecta că era un infractor de talie internațională să fie îngrijorat că ea se afla în pericol.

Amintindu-și de cadavrul care se ridicase ca un spectacol grotesc din containerul de gunoi, simți că i se făcea rău. Și de data aceasta Rafe nu mai era acolo ca să o iubească și să-i alunge toate temerile.

Știa foarte bine că el avea să rezolve repede toate necazurile care năpăstuiau Bella Terra. Și că apoi avea să dispară din nou din viața ei.

Mama ei avea dreptate. Brooke avea nevoie de o schimbare reală ca să-și distragă atenția de la violență și de la crime. Și de la propria singurătate usturătoare.

Dar în momentul de față nici măcar Suedia nu îi suna bine.

Probabil că șoferul o văzuse ieșind, pentru că trase mașina la baza scărilor și ieși din mașină. Îi deschise ușa și abia când dădu să se așeze o văzu și nu se putu abține să nu o întrebe:

– Sunteți bine?

– Da, sunt bine, mulțumesc.

El închise ușa de pe partea ei, după care veni pe locul șoferului. În timp ce punea mașina în mișcare, zise:

– Spitalul e de vină, nu-i așa? Un spital reprezintă o piatră de încercare pentru majoritatea oamenilor.

– Nu, nu e spitalul de vină.

Omul se uită în oglinda retrovizoare și îi întâlni privirea.

– Dumneavoastră ați găsit cadavrul grădinarului. Cred că v-a fost foarte greu.

Bella Terra făcea mereu verificări minuțioase asupra antecedentelor șoferilor. Dar acum, după ce îl scosese pe Hernández din gunoi noaptea trecută, cu toate avertismentele lui Rafe încă răsunându-i în minte și cu toată îngrijorarea lui Gagnon... Brooke se uită la bărbatul acela îmbrăcat elegant și cu un aspect plăcut și nu se putu abține să nu se întrebe dacă avea să o ducă cu mașina într-un loc izolat și s-o omoare.

Omul nu făcu asta, desigur.

Dar acum toți oamenii i se păreau suspecți.

Când ajunseră în parcarea complexului, îi mulțumi politicoasă pentru tot, după care porni rapid pe cărările care duceau spre vila ei, evitând abil oaspeții, angajații și orice potențiali hoți care pândeau din tufișuri. Răsuflă ușurată și intră în casa ei. Închise ușa în spatele său și trase și zăvorul pentru siguranță – nu că de obicei nu și-ar fi încuiat ușa. Orice femeie singură care avea un pic de minte își lua toate măsurile de precauție, dar...

Un bărbat afro-american, înalt și masiv, cu părul lung și plin de tatuaje colorate ieși atunci din bucătăria ei.

Brooke țipă.

capitolul 43

Zachary ridică mâinile în semn de pace.

– Te rog, domnișoară Petersson! Îmi pare foarte rău! Nu am vrut să te sperii, dar voiam să vorbim și nu îmi doream să facem asta în văzul tuturor.

Brooke își duse mâna la inima care îi bubuia în piept.

– Zachary, erai un om mort dacă aveam un pistol la mine.

Se blestemă imediat în gând pentru că recunoscuse că nu purta nici o armă. Îi plăcea de Zachary și îi admira caracterul hotărât, care îl adusese pe omul acesta masiv dintr-o închisoare sudistă până la un complex din California, unde devenise grădinar-șef, dar văzuse prea de aproape cadavrul acela din containerul de gunoi, iar Luis Hernández fusese unul dintre angajații lui Zachary.

El păru să îi citească gândurile, pentru că rămase pe loc, cu mâinile în aer și așteptă ca ea să țipe din nou sau să o ia la fugă.

Comportamentul lui o ajută pe Brooke să ia o decizie.

– Cum ai intrat aici?

– Am cardul de acces general al complexului.

– Ah, da. Bun, spune, ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

Zachary oftă din greu.

– Trebuie să vorbesc cu cineva. Și m-am gândit că dumneata ai fi persoana cea mai dispusă să mă asculte.

– Știi ceva despre uciderea lui Luis? întrebă Brooke, spunându-și în sinea ei că nu îi era frică, dar nici nu se mută mai aproape de el.

El nu lăsă mâinile jos.

– Nu știu nimic. Asta e o parte din problemă. Te rog, ascultă-mă, știu că nu sunt cel mai potrivit om care să arate cu degetul pe cineva. Am făcut multe greșeli și încă greșeli mari, nu neg. Dar de ceva timp am îndoieli legate de unul dintre oamenii mei. Iar când a apărut și cadavrul acela în container... Flutură explicativ din mâna gigantică. Nu voiam să zic nimic. Oricum ar trebui să plece de îndată ce face rost de toți bani de care are nevoie pentru facultate. Doar că am impresia că plănuiește să pună mâna pe o sumă mare de bani și să nu se mai întoarcă la facultate. Iar eu cred că trebuie să se ducă la închisoare. Sau, mai bine zis, *să se întoarcă* la închisoare.

Brooke simți cum i se făcu inima cât un purice.

– Vorbești despre Josh Hoffman?

Tânărul, inteligentul, chipeșul Josh, originar chiar din Bella Valley, care vorbea mereu despre dorința lui de a-și relua studiile la facultate.

– Da, doamnă. Băiatul are probleme. Știi de ce se oferă voluntar mereu să prindă popândăii ăia? Pentru că îi place să le smulgă picioarele și apoi să îi privească cum se chinuiesc.

Brooke se cutremură la acel gând și își înfășură brațele în jurul corpului.

– Da, știu, e foarte scârbos. Vocea joasă și cu pronunțat accent sudist a lui Zachary tremura de dezgust. Am cunoscut oameni ca el în închisoare și toți erau acolo pentru tortură, pentru viol sau pentru crimă – de obicei, pentru toate trei.

Brooke inspiră adânc.

– De ce n-ai spus nimic până acum?

– Păi, doamna mea, în primul rând, nu e ilegal să torturezi popândăi. Sunt mulți oameni cu curți și grădini care sunt de părere că toți popândăii merită să moară.

– Da, dar ei îi omoară. Nu îi torturează!

– Da, doamnă. Din punctul meu de vedere, este o diferență foarte mare între aceste două lucruri. Zachary încă stătea nemișcat și cu mâinile ridicate în aer. Și apoi mai e cealaltă chestiune... Aici suntem în America. Este o țară minunată. Și crede-mă că îmi dau și eu seama foarte bine că probabil în nici o altă țară din lumea asta nu puteam să-mi schimb viața așa cum am făcut-o aici. Dar chiar și așa, un fost pușcăriaș de culoare tot trebuie să se gândească de două ori înainte să acuze un tânăr alb care vrea să meargă la facultate că a făcut lucruri necurate, mai ales fără nici o dovadă.

Zachary avea dreptate. Ba chiar foarte mare dreptate.

– Ai spus că Josh a făcut închisoare?

– Da, a stat prin niște închisori străine în Asia. Are un tatuaj pe umăr pe care l-am văzut și la alți deținuți. Nu știu exact ce înseamnă, dar știu sigur că nu zice „Bun venit la Macy!“

Cei doi rămaseră câteva clipe privindu-se. Evaluând. Și luând decizii.

Brooke încuviință din cap.

– Mulțumesc că mi-ai spus. O să dau imediat mai departe informația asta.

– Dar, dacă poți, o să ții numele meu departe de treaba asta? Dacă nu are nimic de-a face cu ce se întâmplă aici în Bella Terra, tânărul acela Josh nu e un om pe care l-aș vrea vreodată ca dușman.

– Da, îți promit!

Dacă Zachary avea dreptate, atunci îl găsiseră nu numai pe hackerul lor, ci și pe criminal. Amintindu-și de înălțimea și de puterea evidentă a lui Josh, Brooke își dădu seama că trebuia să îl evite cu orice preț.

– Și acum, domnișoară Brooke, zise Zachary, o să-mi țin mâinile în continuare sus, deasupra capului și o să mă îndrept spre ușa din spate. Sper că n-o să mă vadă nimeni plecând și că amândoi o să ieșim din povestea asta fără să știe cineva că am avut această conversație.

– Da. Mulțumesc.

Îl privi mergând cu spatele prin bucătărie și deschizând ușa.

– Eu o să închid la loc ușa asta, zise el răsucind încuietoarea. Dar de îndată ce plec de aici, vreau să tragi zăvorul. Sunt sigur că ți-a zis deja și domnul Rafe că ești în pericol și m-aș simți vinovat dacă ai dispărea și dumneata ca bietul Luis.

– O să trag zăvorul, zise ea fermă.

Zachary se ținu de cuvânt și închise ușa în urma lui.

Brooke țâșni imediat prin bucătărie, trase zăvorul, după care se sprijini cu spatele de perete. Simțea că îi bubuia inima în piept.

Știa ce trebuia să facă acum.

Își luă telefonul mobil și începu să formeze numărul lui Noah. Dar, dacă telefonul lui Rafe era compromis, atunci existau toate șansele ca și al ei să fie. Poate și al lui Noah.

Nu putea să sune la 911. Nu fără să îl implice pe Zachary.

Dar telefoanele fixe din hotel erau mereu ocupate cu apeluri de la oaspeții complexului. Dar criminalul nu avea timp să stea să asculte toate liniile! Așa că Brooke putea suna din lobby.

Și făcu întocmai. Se duse în lobby și îl sună pe Noah pe telefonul lui fix. Când acesta nu răspunse, îi lăsă un mesaj.

După aceea se duse că o caute pe Madelyn.

Avea să îi pună întrebări. Întrebări personale, care le puteau schimba viețile amândurora. Din nou.

*

Vreo douăsprezece monitoare ofereau vederi ale coridoarelor și ale aleilor din complex. Pe unul dintre ele, Josh Hoffman o urmărea pe Brooke îndreptându-se spre clădirea principală și folosind telefonul fix din lobby. Fu tentat să nu asculte conversația aceea, pentru că pe monitorul cel mai mare îi urmărea pe frații Di Luca jubilând în jurul sticlei lor de vin, și asta era al naibii de interesant. Dar Brooke se dovedise deja o mare distragere a atenției pentru Rafe și o mare problemă pentru Josh. Așa că ridică în grabă receptorul și o auzi spunând ceva ce-i atrase imediat atenția.

– Noah, trebuie să vorbesc cu Rafe, zise ea și apoi ezită o clipă. E vorba despre unul dintre grădinari.

Josh se aplecă în scaun.

Ea continuă:

– Mă duc s-o caut pe Madelyn. Am o idee. Ai putea să încerci să mă suni pe mobil, dar m-am gândit că poate e ascultat, zise ea cu glas scăzut.

Josh tresări. Oare descoperiseră că telefonul lui Rafe fusese compromis?

Brooke continuă:

– Orice ar fi, să știi că nu plec de pe proprietate, așa că veniți voi să mă găsiți.

Josh puse jos receptorul. Și se uită din nou spre monitor.

Noah nu ar fi avut cum să primească apelul acela. Nu cât timp era în subsol. Și Rafe nu ar fi avut cum să primească acel mesaj de la iubita lui. Și dacă Josh avea un cuvânt de spus în treaba asta, nici nu urma să discute cu ea vreodată.

capitolul 44

Brooke băgă capul în biroul de la administrație. Ebrillwen era înăuntru, cu un clipboard rezemat pe braț și cu un creion în mână, și părea să facă inventarul produselor de curățenie.

– Ebrillwen, unde ai trimis-o azi pe Madelyn să lucreze?

Ebrillwen se uită pe deasupra ramelor negre ale ochelarilor ei de citit.

– La bar. Am vrut să o am pe aproape astăzi, în caz că avea ceva probleme după incidentul de ieri cu containerul.

– Foarte drăguț din partea ta, zise Brooke, deși drăguț nu era un termen pe care l-ar fi asociat în mod obișnuit cu Ebrillwen.

– E doar o chestiune de gestionare eficientă a personalului, zise Ebrillwen pe un ton rece și sec.

– Sigur că da, rosti Brooke și nu se putu abține să nu afișeze un zâmbet. Aș putea vorbi cu ea?

Ebrillwen oftă.

– Da, deși această întrerupere continuă a programului de lucru îmi dă planificarea peste cap.

– Știu, zise Brooke pe un ton binevoitor. Nu ți-aș cere asta dacă nu ar fi ceva important.

Ebrillwen lăsă clipboardul pe masă, își puse creionul după ureche și scoase pagerul.

– Gata! Am chemat-o. Ceea ce dorești să vorbești cu Madelyn are legătură cu ce s-a întâmplat cu soțul ei?

Brooke făcu ochii mari, încercând să pară nevinovată și neștiutoare, deși în același timp era îngrozită de turnura pe care o lua conversația aceasta.

– Soț? Madelyn e căsătorită?

– Soțul ei, da, repetă Ebrillwen, accentuând fiecare cuvânt. Criminalul acum decedat, Cruz Flores.

Brooke se gândi foarte serios.

Ori Ebrillwen reușise să pună toate lucrurile cap la cap, ori Madelyn ciripise ca o vrăbiuță. Și, deși Brooke avea un respect desăvârșit pentru agerimea lui Ebrillwen, avea și mai mult respect pentru abilitatea femeii de a interoga pe cineva pe orice subiect până când ceda și spunea tot, iar acum persoana în cauză era Madelyn.

– Ți-a spus Madelyn că a fost căsătorită cu Cruz Flores?

– Mi-a spus tot. S-a măritat cu Flores dintr-o dorință nesăbuită de a-l ajuta să facă rost de permisul de reședință permanentă.

– Și pentru că era însărcinată, zise Brooke.

– După ce netrebnicul a pus mâna pe permisul de reședință permanentă, fetei i-a fost clar că nu era decât un borfaș și un traficant de droguri și că și ea, și fiica ei o să moară în cele din urmă din cauza lui. Ebrillwen vorbea pe un ton foarte încrezător. Și când a fost pe punctul de a se întâmpla asta, a făcut ca ea și fiica ei să dispară de pe fața pământului. A fost în siguranță la Bella Terra.

– În momentul acela, nu știam care era problema ei. Dar comportamentul temător al lui Madelyn îi frânsese inima lui Brooke și își dorise sincer să o ajute. Știam doar că era foarte speriată.

– Și ca un animal ce era, a găsit-o, a urmărit-o o vreme, a speriat-o suficient de tare încât să-și cumpere un pistol, iar când a încolțit-o în timp ce făcea curățenie în camera de hotel, l-a împușcat.

Toate detaliile erau corecte. Madelyn chiar ciripise tot.

Brooke înțelegea că nu avea nici un motiv să o mintă pe Ebrillwen. Dar i-ar fi plăcut să spună lucrurile într-o formă pe care Ebrillwen să o înțeleagă și să aprobe ce făcuse.

– Dacă poliția ar fi anchetat-o pe Madelyn pentru crimă, ar fi aflat că lucra aici sub un nume fals, ar fi tratat-o ca și când ea era criminala și i-ar fi luat fetița. Nici Madelyn și nici fiica ei nu meritau așa ceva. Știam că, dacă o să spun că eu l-am omorât pe Flores, o să scap fără să fac închisoare.

Ebrillwen își încrucișă brațele la piept.

– I-am spus că ar trebui să se ducă la poliție și să le spună adevărul.

– Da, foarte bine, zise Brooke, deși era tulburată. De ce?

– Pentru că, deși respect pe deplin decizia ta de a face lucrul corect pentru Madelyn, nu ai luat în calcul toate consecințele acestor acțiuni. Madelyn are părinți. Părinți puternici și cu valori morale corecte, care au dezmoștenit-o când s-a măritat cu Flores. Vrea să îi vadă. Vrea ca fiica ei să îi cunoască. Nu are cum să le explice că și-a luat un nume fals.

Propriul cod moral al lui Ebrillwen se reflecta în cuvintele pe care le rostea.

– Nu am știut. Nu mi-a spus. Nu a fost suficient timp.

– După ce l-a împușcat? Da, pot să înțeleg asta. A trebuit să iei repede niște decizii, fără să ai toate informațiile. Ebrillwen era amabilă, dar continuă să vorbească despre Madelyn, spunând clar că discutase despre toată situația cu tânăra: După ce reușește să reia contactul cu părinții ei, Madelyn vrea să își continue studiile, să își găsească altă slujbă și să devină profesoară sau consilier școlar. Iar pentru toate astea, are nevoie să-și reia vechea identitate.

Brooke nu mai protestă în nici un fel.

– Da, așa este.

– O să fie probleme... Amândouă o să aveți probleme, o avertiză Ebrillwen.

– Da, mulțumesc, zise Brooke sec.

Deși nu putea spune că era cu adevărat furioasă.

– Într-un final, deși poliția trebuie să vă mustre serios pe amândouă pentru declarații false, nu pot să o acuze pe Madelyn, la fel cum nu te-au putut acuza nici pe tine. Mai ales că a fost, după cum ați pretins amândouă, autoapărare. O să iasă din toată povestea asta fără nici un necaz.

– Da. Ai dreptate. Cu un amuzament sec, Brooke își dădu seama că totul avea să se întâmple așa cum spunea Ebrillwen, pentru că femeia raportase deja totul la poliție. Dar tot vreau să vorbesc cu ea, pentru că la momentul respectiv nu știa cum i-a dat de urmă Cruz tocmai din Los Angeles.

Ebrillwen se uită la pager și se încruntă.

– Unde e fata asta?

Un gând sumbru îi încolți în minte lui Brooke.

– Telefonul lui Rafe a fost spart de cineva răuvoitor. Poate că e posibil ca și pagerul tău să fie compromis?

– Hai să mergem atunci! Repede! Ebrillwen se năpusti pe ușă afară, cu Brooke chiar în spatele ei. Ce speri să afli de la ea?

– Înainte să vină poliția, Madelyn i-a verificat buzunarele lui Cruz, zicând că vrea să ia toți banii pe care îi avea asupra lui. A zis că îi era dator fiicei ei.

Brooke nu o contrazisese, gândindu-se că spunea adevărul.

Ebrillwen încuviință din cap.

– Da, așa mi-a zis și mie.

– Madelyn a luat tot ce avea omul asupra lui. Și vreau să știu dacă printre lucrurile alea se numărau și alte obiecte decât bani – vreo scrisoare sau vreun bilet în care i se oferea o recompensă pentru a obține un obiect de valoare pentru un cumpărător necunoscut.

Ebrillwen se opri brusc. Se răsuci imediat spre Brooke. Spaima femeii era aproape palpabilă.

– Crezi că era aici din alt motiv, nu pentru a-i da de urmă lui Madelyn?

– Cred că este posibil.

Oare Cruz fusese primul om pe care îl angajase Bianchin ca să recupereze sticla de vin a lui Massimo? Oare Bianchin aranjase fără să vrea reuniunea aceea tragică dintre Flores și Madelyn și apoi angajase pe altcineva? Pe cineva din partea locului? Oare îl angajase pe Josh Hoffman?

capitolul 45

În barul de vinuri, ușițele de sticlă care protejau rafturile unde stătuseră sticlele cele mai de preț încă stăteau deschise. Unele dintre ele cu balamalele rupte iremediabil. De-a lungul pereților din bar, stăteau sprijiniți saci de plastic plini cu cioburi de diferite dimensiuni. Cea mai mare parte a vinului vărsat fusese curățat, dar în aer încă plutea mirosul fructat și puțin înțepător al stejarului vechi.

Tom Chan, foarte serios și supărat, lucra în spatele barului, făcând inventarul sticlelor rămase intacte în urma dezastrului.

Madelyn nu era aici.

– Domnule Chan, unde este camerista mea? întrebă Ebrillwen.

– A plecat cam acum o oră, răspunse omul, după care oftă și șterse o sticlă de vin.

– A plecat? Ebrillwen era vădit oripilată. Unde s-a dus?

– Nu știu. Tom citi eticheta, după care se uită la Brooke cu ochii plini de lacrimi și zise: Cel puțin nemernicul a ratat Mosberger Cabernet din 1968...

– Cum a plecat? Lui Brooke îi părea tare rău pentru Tom, dar erau mai multe în joc decât soarta acestui bar.

– A ieșit pur și simplu.

Așeză sticla de vin pe bar, în șir cu celelalte sticle pătate și deteriorate, după care se întinse să ia alta.

– Și a zis ceva când a plecat? îl întrebă Ebrillwen.

– Nu sunt eu șeful ei! exclamă omul vădit exasperat.

Cu un dispreț rece, Ebrillwen zise:

– Nu, domnule Chan, eu sunt. Și încerc să îmi dau seama de ce angajata mea a plecat de la postul ei.

Tom era un tip de treabă și de regulă foarte jovial. Și nicidecum capabil să țină piept unei tirane cum era Ebrillwen. Așa că omul continuă cu glas scăzut:

– Cred că am auzit-o bălmăjind ceva despre un bărbat. A văzut pe cineva pe geam, cred, pentru că a sărit ca arsă dintr-odată și apoi a plecat fără să zică nimic.

Ebrillwen o țintui cu privirea pe Brooke.

– Așa ceva nu-i stă în caracter. Este extrem de responsabilă cu munca ei.

Brooke simțea cum senzația de panică din interiorul ei creștea cu fiecare clipă care trecea.

– Crezi că s-a dus să vadă ce face fiica ei?

– Fiica ei e la școală. Am lăsat-o noi azi-dimineață, în drum spre muncă.

– Crezi că s-a dus la poliție? întrebă Brooke.

– În urma discuției pe care am avut-o cu ea, nu părea deloc convinsă că ar trebui să procedeze așa. Dar cum ai zis și tu mai devreme, era foarte înspăimântată că o să-și piardă copilul. În plus, sigur ar fi făcut asta în timpul liber.

– Ai dreptate. Încearcă să o mai contactezi pe pager!

– Am încercat deja de două ori, zise Ebrillwen, dar o apelă a treia oară.

Tom Chan deja le privea îngrijorat.

– Doamnelor, e evident că sunteți foarte îngrijorate pentru o cameristă.

O mișcare de dincolo de fereastră îi atrase atenția lui Brooke.

Josh se plimba prin grădina verde luxuriantă din fața barului de vinuri. Se uită înăuntru și îi zâmbi larg lui Brooke, apoi îi făcu cu ochiul.

Brooke simți cum fiecare nerv din corpul ei tresări de frică.

– Ai văzut asta?

– Pe acel tânăr foarte chipeș? întrebă Ebrillwen, uitându-se de sus la Brooke, de parcă ar fi suspectat-o că avea gânduri lascive cu tânărul în cauză. Da, lucrează aici.

– Suspectez că el l-a omorât pe Luis Hernández. În timp ce rostea acele cuvinte cu voce tare, Brooke își dădu seama că îl credea pe Zachary. Era ceva cu Josh, ceva ce i se părea complet în neregulă, precum laptele stricat sau carnea stricată. Dacă a pus mâna cumva pe Madelyn...

Chipul ca de alabastru al lui Ebrillwen căpătă dintr-odată o nuanță pământie.

– Dar de ce ar face asta? De ce?

– Pentru că, dacă e adevărat... începu Brooke. Felul în care îi zâmbise și îi făcuse cu ochiul îi dădea fiori reci pe șira spinării. Dacă Flores a venit aici pentru că l-a angajat cineva și dacă Madelyn are cumva hârtiile care să dovedească faptul că există un contract, atunci Madelyn reprezintă o amenințare.

– Pentru Josh?

– Pentru omul care l-a angajat.

Tom ridică atunci receptorul.

– Gata, eu sun la poliție.

– Mă duc după el, zise Ebrillwen și mărșălui pe ușă afară.

Brooke porni imediat după ea.

Dar Tom Chan o apucă de braț.

– De obicei țin un pistol în spatele barului. Desigur, a dispărut și acela când a fost vandalizat barul. Dar ascultă-mă bine, dacă îl suspectezi pe tipul ăsta de ceva, nu te duce după el fără o armă! Ia asta, zise și desfăcu folia de plastic din jurul dopului unei sticle de șampanie, apoi i-o dădu.

Era nebun! Tom Chan era nebun!

– O să meargă, o asigură el. Scoate sârma din jurul dopului, agit-o bine, îndreapt-o spre țintă și scoate dopul! Dacă nu apuci să-i scoți dopul, în două minute o să zboare singur din cauza presiunii. Eliberare întârziată. O bombă cu ceas.

– Da. Mulțumesc, zise Brooke și apoi fugi după Ebrillwen.

– Plus că poți să ai sticla în mână, iar oaspeții să nu vadă nimic ciudat în asta, strigă el după ea. Și apoi zise pentru sine: Să fiu al naibii! și se îndreptă șchiopătat spre biroul lui Noah.

capitolul 46

Noah și Rafe se relaxau în biroul lui Noah. Calculatorul nou și impenetrabil al lui Rafe era sprijinit de lampa de pe birou și se uitau amândoi la imaginile de pe camerele de supraveghere din pivniță discutând nimicuri.

– Când crezi că o să se ducă? întrebă Noah, întinzându-se pe scaunul lui de birou din spatele scrinului și apoi împreunând mâinile sub cap.

– Curând. Rafe își dăduse jos haina și stătea sprijinit de fișetul cu două sertare din birou. De obicei, lucrurile astea cam așa decurg – hoțul are suficient timp la dispoziție ca să procure marfa în cauză înainte să fie terminat.

– Terminat? În ce sens? Adică îl împușcă?

Rafe izbucni în râs.

– Asta e o gândire prea optimistă. Te-ai uitat la prea multe filme.

– Tipul ăsta a omorât deja cel puțin un om și a atacat-o pe Nonna. Nu am o gândire prea optimistă. Noah afișă un zâmbet strălucitor, care îi făcea vizibili toți dinții albi – un rânjet răzbunător. Îmi place să plănuiesc lucrurile dinainte.

Amuzamentul lui Rafe dispăru.

– Firma mea are o politică foarte bună – să încercăm să nu fim noi arestați prinzându-l pe infractor. În plus, chiar cred că tipul ăsta începe să devină nerăbdător. Violențele lui au escaladat, și asta înseamnă că e disperat. Altfel de ce ar face lucruri care garantat o să atragă atenția asupra lui?

– Disperat e cumva echivalent cu neglijent?

– În cazul acesta, da. Presupunând că Bianchin e spatele întregii operațiuni, el a ordonat o livrare, nu un asasinat. Rafe se opri o clipă, după care adăugă: Ce-i drept, nici el nu-i foarte pretențios în privința modului în care se face treaba câtă vreme obține rezultatul pe care îl vrea.

Noah părea fascinat de toate aceste detalii.

– Și de ce ești așa de sigur că nu a ordonat un asasinat?

– Nu sunt. Dar un asasinat implică automat și închisoare dacă e descoperit. Și cred că e suficient de inteligent ca să evite acuzațiile de violență. De regulă, oamenii care cauzează toate problemele se asigură că există o distanță considerabilă și sigură între ei și infracțiuni.

Nu sunt ei prinși, iar dacă sunt prinși, tot nu ajung să fie judecați pentru cele mai grave infracțiuni.

– Aș putea să-l omor cu mâna mea pe boșorogul ăla ticălos. Vocea lui Noah suna precum mârâitul hotărât al unui războinic care își văzuse bunica rănită și afacerea păgubită de răutatea unui singur om egoist.

Trecură zece minute de liniște.

– E plictisitor să aștepți, zise Noah într-un final.

– Absolut ucigător, aprobă Rafe. Și tu credeai că am o slujbă spectaculoasă.

– Încă un vis strivit de cruda realitate. Noah se întoarse către calculatorul de pe biroul său. Dacă te uiți tu la monitor o vreme, o să mă apuc să îmi fac și eu slujba mea spectaculoasă. Contabilitate!

– Oh, de asta milioane de oameni invidiază viețile pe care le ducem noi, zise Rafe sec.

Luă apoi computerul și se așeză pe unul dintre scaune. Îl sprijini pe genunchi, micșoră ecranul camerei și deschise un joc Solitaire.

După ce jucase vreo cinci jocuri și tot nu câștigase nici unul, se uită din nou la imaginile de pe camere. Pivnița rămânea goală cu încăpățânare. Când după-amiaza se topea în seară, se pomeni întrebându-se pentru prima dată dacă infractorul suspecta ceva. Oare îl văzuse scoțând sticla aceea de sub haină? Oare îl observase plasând camerele de luat vederi? Sau poate transmițătorii? Asta ar fi fost complet odios.

Se auzi un ciocănit slab la ușa biroului.

Rafe mări imaginea din pivniță pe întreg ecranul, se ridică și se uită.

– Oho...

– Cine e? întrebă Noah.

Rafe inspiră adânc și deschise ușa.

– Bună, mamă. Ce s-a întâmplat?

Francesca dădu buzna pe ușă cu toată exuberanța și tumultul emoțional al unei actrițe.

– Rafe! E adevărat? Ticăloasa *polizia* l-a târât pe Victor la închisoare?

„Oh, Doamne!"

Oare ce rol juca acum?

Cu mare grijă, așeză computerul pe birou, în fața lui Noah.

– Nu aș spune că DuPey e tocmai ticălos... Dar da, l-a arestat pe Victor.

Noah se ridică în picioare.

– N-ai vrea să iei loc, Francesca?

– Ah, Noah... Bună ziua. Îi zâmbi cu toată bucuria pe care o afișa când întâlnea pe cineva din familia lui Rafe. Mulțumesc, dar nu pot sta mult. Nu cât timp continuă nedreptățile astea! Victor nu e vinovat de nimic mârșav!

„Nu acum, mamă! Chiar sunt foarte ocupat!"

Dar Rafe nu îi putea spune asta mamei sale. Mai cu seamă când suspecta că știa ceva care îl putea elibera pe Victor.

– Probabil că nu e, dar nici nu poate să ofere un alibi.

– Pot să-i ofer eu un alibi, zise ea, adoptând o poziție fermă. A fost cu mine!

Victor și mama lui? Lui Rafe îi venea să se dea cu capul de perete – sau să o dea pe ea cu capul de perete.

– Încă o aventură?

– Nu, nu, nu! exclamă și aproape că scotea flăcări pe nări de indignare. Nu m-aș culca cu omul acela nici dacă m-ar implora în genunchi! Dar a fost cu mine.

Rafe se uită la fratele său, căutând ajutor.

Noah rânji, se lăsă pe spate în scaun și se făcu comod ca să vadă spectacolul.

– Serios? întrebă Rafe și aruncă o ocheadă spre monitor.

Dar nici de acolo nu venea vreo salvare. Nici o mișcare în pivniță.

Așa că își mută atenția înapoi spre mama lui.

– Serios? Dacă ești în vreo misiune imaginară de a salva un tip pentru că s-a purtat respectuos cu tine...

– Nu!

– Sau cu care te-ai culcat...

– Nu! exclamă ea cu și mai multă fervoare și bătu din picior. Ți-am spus deja că nu îmi place de el *deloc*!

– Nu-ți place de un domn chipeș și manierat care te admiră?

Lui Rafe îi venea foarte greu să creadă asta.

Colțurile gurii mamei lui căzură de supărare. Și nu era îmbufnarea aceea atractivă și artistică pe care o perfecționase de-a lungul anilor. Ci o linie subțire și iritată.

– El nu mă admiră deloc!

Cei doi frați făcură schimb de priviri uluite.

– Ce a făcut? întrebă Rafe.

Ea nu îi răspunse.

– Ce ai făcut tu atunci? întrebă Noah.

Francesca se răsuci spre el.

– Nimic! Eu nu am făcut nimic. Un pic de flirt jovial, atâta tot.

– Sunt confuz... Noah se aplecă în față, se uită la monitor, după care se uită constrângător la Francesca: De ce ai fi furioasă pe Victor dacă ai îngăduit un mic flirt *jovial* cu el?

– Nu cu Victor. Am flirtat cu chelnerul acela tânăr. Cu cel chipeș, care lucrează în lobby și la bar. Înalt, blond, fese ferme...

Rafe își acoperi ochii cu mâna.

– Cu Trent?

– Da, cu Trent. Vocea Francescăi deveni languroasă. Mă venerează. Dar nu m-aș fi culcat cu el!

Treaba asta devenea din ce în ce mai ciudată.

Se părea că Noah decise că Rafe avea mare nevoie de o mână de ajutor, pentru că preluă el seria de întrebări:

– Și ce legătură are Victor cu Trent?

– Era târziu, eu și băiatul acela ne tachinam. Barul de vinuri era închis, zise și se încruntă la el. Noah, barul de aici se închide prea devreme!

– Eu nu am nici o legătură cu asta, Francesca. Privirea cercetătoare a lui Noah se mută o clipă la monitor, după care se întoarse la conversația pe care o purta. Statul California stabilește prin lege ora de închidere.

– Dar e absurd! exclamă ea.

– Victor, mamă, Victor! Vorbeam despre Victor, interveni Rafe.

– Victor a venit tare agitat. Și i-a vorbit foarte nepoliticos băiatului, la care țin foarte mult...

– Da? Cum îl cheamă? întrebă Rafe.

Francesca șovăi o clipă.

– Trevor.

Noah chicoti.

– Cât de mult poți *să ții* la el, mamă? Nici măcar nu ții minte cum îl cheamă, zise Rafe pe un ton mustrător și se mai uită o dată la monitor.

Totul liber. Nici o schimbare.

– Acest lucru nu contează câtuși de puțin. A fost foarte dulce cu mine. Și Victor l-a gonit! Aruncă apoi mâinile în aer și continuă: Și apoi m-a însoțit înapoi la vila mea.

Noah se aplecă deasupra computerului și începu să tasteze, cu privirea ațintită la ecran.

– Mamă, te-a rănit în vreun fel?! o întrebă Rafe.

– Nu. Nu este genul acela de om. Francesca părea indignată pentru Victor. .

– Poți să-i vezi pe înregistrările de la camere? îl întrebă Rafe pe Noah.

– Acum mă uit... Da! zise Noah și indică spre ecran. Sunt niște cadre cu ei pe cărarea spre vila ei, iar ora timpului corespunde cu spusele ei.

Rafe se uită și el.

– Bine, deci Victor și mama au ieșit din Luna Grande după ce a fost tăiat semnalul. De aceea nu l-am mai văzut ieșind din bar. Și când a plecat Victor de la vila ei?

– Din câte se pare, în jur de patru dimineața.

– A țipat la mine!

Francesca era în mod evident șocată și indignată că cei doi nu erau scandalizați.

Noah sărea de la un cadru la altul și de la o cameră la alta.

– Victor s-a dus direct în camera lui și n-a mai ieșit de acolo două ore, adică până să raporteze actul de vandalism.

– Deci Victor a scăpat basma curată, zise Rafe mulțumit.

Francesca îl trase imediat de braț pe fiul ei.

– Ba, nu, nicidecum! Pentru că, atunci când a fost la mine acasă, mi-a zis tot felul de lucruri nepoliticoase.

Lui Rafe începea să îi placă din ce în ce mai mult de Victor.

– Nu-mi pot imagina cum ți-ar putea adresa un bărbat cuvinte nepoliticoase, zise Noah. Când Rafe se uită urât la el, ridică din umeri și adăugă, în apărarea lui: Serios acum, te-ai uitat la ea?

– Da, știu. Francesca inspiră adânc. Este absolut revoltător!

Vocea îi tremura de-a binelea și se prăbuși pe scaunul din fața biroului lui Noah. O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Când văzu în ce stare era mama lui, lui Rafe încetă subit să îi mai placă de Victor.

– Ce ți-a zis?

– A zis că nu ar trebui să-mi mai pierd timpul alergând după copilandri. Scoase un suspin chinuit. Că nu o să-mi recapăt tinerețea dacă mă culc cu un băiețel.

– Au! exclamă Noah.

– A zis că o femeie frumoasă ca mine merită mai mult decât bărbați insipizi, care nu vor altceva decât să mă folosească pentru banii pe care îi am și pentru influența din industria filmului. Îi tremurau umerii în timp ce se străduia din răsputeri să își reprime lacrimile. A zis că nu am nevoie de nici un bărbat și că ar trebui să fiu puternică pe cont propriu. Și abia după ce o să fac asta o să pot cunoaște un bărbat care să-mi fie cu adevărat egal.

Noah îi întinse lui Rafe pachetul de șervețele.

Rafe îi oferi cutia mamei sale.

– Asta îți tot spun și eu de ani întregi...

Francesca luă mai multe șervețele și își suflă nasul.

– Dar tu ești fiul meu! E firesc ca tu să spui lucruri frumoase despre cât de puternică sunt eu... Dar nu e adevărat! exclamă și aruncă șervețelele mototolite în coșul de gunoi de lângă birou. Corpul nu mai este ferm, pielea nu mai este netedă și frumoasă, și tot nu am pe nimeni lângă mine care să mă iubească cu pasiunea și cu focul pe care mi le doresc.

Era pentru prima dată când Francesca nu mai vorbea pentru a se da în spectacol. Vorbea cu toată sinceritatea dureroasă a unei femei care se simțea singură și neiubită.

Rafe îngenunche în fața ei și îi zâmbi.

– Mamă, chiar nu ai nevoie de altcineva. Ești absolut minunată și grozavă așa cum ești!

– Chiar crezi asta? întrebă Francesca, mai luă niște șervețele și își suflă din nou nasul.

– Cine-i fetița originară de pe străzile din Napoli care s-a luptat și a dat din coate ca să ajungă cea mai mare stea de cinema pe care a avut-o vreodată Italia? întrebă el. Cine și-a ales singură scenariile și și-a pus numele pe creditele filmelor? Mamă, problema este că nu te respecți suficient.

– Eu sunt un mare fan al tău, Francesca, zise Noah. Pe ecran, joci mereu roluri de femei puternice, pe care eu chiar le admir foarte mult.

– Nu râde de mine, Noah Di Luca, ripostă ea. Eu știu adevărul! Majoritatea bărbaților preferă femeile prostuțe și dependente de ei.

Noah încuviință din cap.

– Trist, dar adevărat.

– Așa este, sunt într-adevăr foarte puțini bărbați suficient de puternici ca să poată face față unei femei puternice, dar noi suntem singurii pentru care merită să-ți bați capul, zise Rafe.

– Voi! Francesca aruncă în el cutia de șervețele și izbucni în râs. Și de asta trebuie să îmbătrânesc singură?

Rafe deveni brusc foarte serios.

– Cu siguranță, e mai bine decât să te lași umilită de bărbați ca fostul tău soț.

– Da... Francesca își mai șterse o dată nasul deja roșu, apoi se ridică în picioare. Victor este nevinovat de acuzația de vandalism, dar nu a vrut să spună că a fost cu mine, pentru că nu voia să știe nimeni că am fost împreună în vila mea. Este un gentleman de modă veche și nu a vrut să se creeze zvonuri false, cum că am fi amanți.

– Atunci de ce nu ai spus tu adevărul de îndată ce ai aflat care era situația? o întrebă Rafe.

Femeia lăsă privirea în pământ.

– Pentru că nu am vrut ca lumea să știe că am fost certată ca o copilă prostuță...

Noah încuviință din cap.

– Îmi dau seama cât poate să doară treaba asta.

– Așa că te rog, Rafe, poți să informezi tu *polizia* că Victor este nevinovat? întrebă ea.

– Ar fi mai bine dacă ai face asta tu, personal, ca primul tău act de independență, zise Rafe și așteptă reacția mamei lui.

Ea cugetă câteva clipe, după care zise încet:

– Cred că aș putea face asta.

Rafe deschise ușa.

– Și ai putea aranja ca mașina să-l aducă pe Victor înapoi la complex ca să știe cine l-a scăpat de la închisoare?

– Nu merită o astfel de curtoazie! zise, după care își aruncă părul pe spate și ieși tumultuos.

Furtuna trecuse. Francesca revenise la starea ei obișnuită, deși Victor, Noah și Rafe reușiseră să o pună puțin pe gânduri.

Rafe al naibii de sigur spera asta.

În timp ce el închidea ușa, Noah sări în picioare ca ars.

– Rafe! Am ratat momentul! E înăuntru!

Rafe se năpusti de la ușă.

– Cine este?

– E blond. Înalt. Se întoarce și o să-i pot vedea fața, zise Noah arătând spre monitor. Josh Hoffman... Josh Hoffman! I-am dat personal acestui rahat cu ochi o donație pentru fondul de facultate!

– Concentrează-te, Noah! Stai să mă asigur că se înregistrează.

Rafe se duse la birou. Butonul de înregistrare era aprins.

Și apoi îi sună telefonul. Pentru prima dată de când fusese spart de HM. Îl scoase din buzunar, suspicios.

Era un număr din străinătate. Un apel din Kârgâzstan!

Răspunse, duse telefonul la ureche și țipă:

– Unde dracului ai fost până acum?

Șeful echipei lui țipă înapoi la el în telefon:

– În iad! Dar știi ce a spus Winston Churchill, dacă mergi prin iad, continuă. Am adus-o înapoi. E vie și nevătămată.

Rafe explodă într-un hohot de râs, plin de bucurie și de ușurare.

Echipa lui reușise să scape cu bine din munți, misiunea lor era îndeplinită, iar pilotul de elicopter era, în sfârșit, în siguranță și pe mâini bune.

Se uita la hacker – îl prinseseră în flagrant.

Succes. Succese pe toate planurile. În sfârșit, dulcele succes!

– Felicitări, Ellis! zise el la telefon. Ascultă, am o problemă aici, dar fă orice e nevoie, cheamă întăriri ca să ieșiți din țară și să ajungeți la o bază militară a Statelor Unite. Ne întâlnim acolo de îndată ce...

Cineva bătu furios la ușa biroului.

– Dar plecați de acolo, da?! îi zise lui Ellis.

– Afirmativ, răspunse șeful lui de echipă, după care închise telefonul.

Persoana care era la ușă începu să bată cu pumnul.

Rafe se năpusti la ușă și o deschise brusc.

Ebrillwen intră împleticindu-se, cu părul ei de obicei perfect acum dezordonat și ciufulit și cu ochii de obicei reci acum înnebuniți.

– Nu pot să mă duc acolo jos. Veniți! Veniți! Nu pot să mă duc acolo jos...

Tom Chan venea în urma ei, șchiopătând.

– Avem o mare problemă, omule!

– Calmează-te! zise Rafe, deși simțea cum și lui îi bubuia inima în piept. Ce s-a întâmplat? Care e problema?

– M-a trimis să te chem, zise Ebrillwen, ținându-se cu mâna de piept, ca și când suferise un șoc. E Josh! Se duce jos în pivniță...

– E în regulă. Îl înregistrăm, îi spuse Rafe.

– Să fiu al naibii! urlă Noah. Brooke e în pivniță! L-a urmărit acolo jos.

capitolul 47

Cu inima bubuindu-i în piept și ținând strâns în mâini sticla de șampanie, Brooke stătea în fața ultimei uși a pivniței de la capătul coridorului lung și sinistru. Îl urmărise de la distanță pe Josh, având grijă să stea ascunsă, să nu îl alerteze cu vreo mișcare și să fie una cu umbrele.

Și credea că reușise. El nu părea deloc conștient de prezența ei.

Se aplecă și se uită în camera întunecoasă, încercând să rămână cât putea de nemișcată și să vadă ce sau cine era acolo. Brooke nu-și mai amintea decât că Zachary îi spusese că lui Josh îi plăcea să le smulgă picioarele popândăilor și să-i privească apoi cum se chinuiau.

Dar de ce nu venise Madelyn când o contactase Ebrillwen pe pager?

Oare Josh o ținea captivă aici jos?

„Oh, Doamne!“

Brooke și-ar fi dorit foarte mult ca Ebrillwen să fi fost cu ea. Dar femeia se uitase la scările acelea abrupte care coborau în pivniță și sărise doi metri în spate, clătinând din cap panicată.

Și atunci descoperise Brooke fobia lui Ebrillwen – să coboare sub pământ.

Nimic nu o făcuse să se răzgândească, iar Brooke nu avusese timp să o convingă. Și, la drept vorbind, nici nu voise să-și bată capul cu o persoană atât de înnebunită de frică, deoarece le-ar fi dat de gol în câteva minute. Dar Brooke nu își dorea nici să fie singură. Ebrillwen nu era singura căreia nu îi plăceau pivnițele. Nici lui Brooke nu îi plăceau subsolurile și, în plus, nu își dorea ca responsabilitatea pentru salvarea lui Madelyn să fie numai a ei. Pentru că pivnițele arătau și miroseau ca un mormânt. Și Brooke se temea că pentru Madelyn această pivniță era mormântul.

Brooke o trimisese pe Ebrillwen să îl cheme pe Rafe. Șefa de la administrație se putea descurca să facă asta, iar Brooke spera că o făcuse.

Josh ieși dintr-un colț nevăzut și se îndreptă către butoiul cel mai mare, care se afla într-un colț al încăperii, așezat pe un stativ metalic. Se chinui cu înverșunare să deschidă trapa de pe lateral. Scoase o sticlă de vin, se uită la etichetă și izbucni în râs.

„Vinul? Sticla de vin a lui Massimo? Oare de asta se află aici jos? Oare a descoperit-o?“

Brooke chiar nu avea de gând să își riște viața pentru o sticlă de vin, indiferent cât de valoroasă ar fi fost!

Începu să meargă încet înapoi, cu spatele, dar apoi tresări din toate încheieturile, când el zise cu voce tare:

- Vezi?! Ți-am zis că aici o să găsesc aur curat!

Josh se întoarse și se uită spre colțul întunecat cel mai apropiat de ușă. Brooke nu putea vedea ce era acolo.

„Oh, nu!“

Acolo era Madelyn! Sau era altcineva.

Josh se duse apoi către persoana necunoscută și îi zise:

- Știu că nu-ți pasă, dar o să fac avere cu asta, iar tu o să rămâi aici pentru totdeauna! Dispăru apoi din raza vizuală a lui Brooke și rămase tăcut.

Brooke avea nevoie de Rafe. El l-ar fi salvat pe prizonierul lui Rafe.

Ebrillwen îi promisese că avea să îl trimită după ea.

Brooke trebuia să plece de acolo, să se întâlnească cu el și să îi dea toate detaliile despre cele văzute.

Dar mai întâi putea face măcar un lucru mic, o distragere a atenției, care i-ar fi putut salva viața prizonierului.

Brooke desprinse cu grijă sârma de pe dopul sticlei, exact cum îi spusese Tom. Apoi agită sticla. O așeză pe podea și se pregăti să fugă.

Și atunci Josh se năpusti din spatele ușii, o apucă de braț și o izbi cu fruntea de perete.

Ea țipă de șoc și de durere.

El râse, îi răsuci încheietura la spate și o împinse în pivniță.

– Ești al dracului de proastă! îi șopti el la ureche. Am știut tot timpul că ești acolo. Am auzit mesajul pe care i l-ai trimis iubițelului tău. Și imediat ce mi-am auzit numele, am știut că e timpul să îți întind o cursă. Și tu ai picat drept în ea. Cum ziceam, al dracului de proastă!

Brooke simțea că i se umflau ochii și că îi sângera nasul.

– Să nu crezi că poți să monitorizezi toate apelurile telefonice.

– Gura! mârâi el, smucindu-i brațul.

Oare avea să-i disloce umărul? Să i-l smulgă cu totul?

O împinse apoi spre colțul cel mai întunecat al încăperii.

– Tu știi pe toată lumea. Toată lumea te știe pe tine. Și ești iubita grozavului și magnificului Rafe Di Luca. Ție în mod special îți monitorizam apelurile.

Avea dreptate. Fusese proastă că nu se gândise la asta.

Dar sticla de șampanie încă era pe podea și aștepta să bubuie. Slavă Domnului pentru sugestia lui Chan! Poate că acea distragere a atenției avea să fie suficientă.

Nu, distragerea aceea *trebuia* să fie suficientă. Avea să se asigure de asta.

– Dacă sting lumina și te încui aici, o să treacă mult timp până să te găsească cineva, zise Josh și chicoti. Probabil te-ai învârti în cerc ore întregi, ai bate cu pumnii în ușă și în pereți și ai plânge ca un copilaș speriat. Așa că ar fi un act de bunătate din partea mea dacă ți-aș rupe picioarele mai întâi, nu?

Brooke îi simți buzele atingându-se de urechea ei.

– Nu...

El o mușcă de lobul urechii. Suficient de tare cât să-i crape pielea.

Brooke țipă.

– Nu?

Josh o smuci iar de braț, îi răsuci cotul și ridică durerea pe care o simțea în umăr la cote de agonie incredibilă.

Începură să-i curgă lacrimi pe obraji.

Și atunci răsună o voce din pragul ușii. Era vocea lui Rafe:

– Dă-i drumul!

Brooke și Josh tresăriră amândoi ca arși.

Josh îi dădu drumul. Dar nu de tot. O răsuci cu totul și o lipi cu spatele de el.

Chipul lui Rafe se învârtea încețoșat în fața ochilor ei.

„Slavă Domnului! Oh, slavă Domnului!"

Josh îi împunse în frunte ceva mic și rece.

– O omor, zise el.

Era un pistol.

Normal. Ce altceva putea să fie? Josh era înarmat cu un pistol.

– Și să adaugi crima la lista infracțiunilor tale? Glasul lui Rafe era cald și rezonabil. Ba chiar ținea un pistol îndreptat în direcția lor. Asta ar fi o prostie, iar tu nu ești deloc prost, nu-i așa, Josh?

Sticla de șampanie pe care o lăsase jos de ce nu bubuia odată?

– Ce diferență ar face un cadavru în plus? Știi deja că l-am omorât pe Hernández.

Vocea lui Josh căpătase o notă de nebunie, devenind irascibilă și plângăcioasă.

– Nu există decât o singură ieșire din pivnița asta. Știi că n-ai cum să scapi. Acum glasul lui Rafe deja suna mai aspru și mai autoritar. Predă-te!

– O s-o folosesc pe ea ca să obțin ce vreau, mârâi Josh și o strânse de gât. Tu ai face orice pentru ea, știu asta!

„Șampania. Oare chiar nu o să funcționeze?"

– Da, aș face orice ca să o salvez pe Brooke, zise Rafe.

– Mă bucur să aud asta, zise ea tânguindu-se.

El nu o băgă în seamă.

– Dar am chemat deja autoritățile. Crezi că ei...

Bum!

Bubuitura de pe coridor fu mică, dar zgomotoasă.

Rafe tresări.

Josh sări în spate.

Brooke îi trase un cot în coaste lui Josh, îl călcă tare pe picior, se răsuci și se aruncă la pământ.

Răsunară împușcături cu ecou și apoi orice zgomot se stinse.

Josh țipă și căzu pe spate.

Ea se târî orbește, disperată, vrând să ajungă cât mai departe de el.

Se auziră voci răcnind.

Se aprinseră mai multe lumini strălucitoare. Și niște lumini se opriră pe silueta lui Josh, care se zvârcolea pe podea.

Cineva o ridică în brațe. Rafe, era Rafe, știa că era Rafe.

Și fugi cu ea în jos pe coridorul lung și întunecat, până la parterul hotelului.

Era în siguranță acum. Știa că era în siguranță.

Și apoi leșină.

– Sunt numai niște răni minore când i se întâmplă altcuiva.

Nonna se aplecă peste patul de spital în care stătea Brooke și îi zâmbi spre ochiul drept.

Avea celălalt ochi umflat și închis.

Și o durea nasul.

Și o durea și mai tare umărul.

Iar capul îi pulsa de durere și îi bubuia cu toată puterea a o mie de tobe aritmice.

– O s-o țină peste noapte pentru că sunt îngrijorați pentru contuzia pe care o are. Vocea mamei ei se auzea de undeva din stânga. Și pentru că e în stare de șoc.

– Rafe... bălmăji Brooke.

O țineau peste noapte. Era în spital. Probabil doctorii o îndopaseră cu medicamente pentru că abia putea vorbi. Și se simțea extrem de obosită.

– Rafe e bine, îi zise Nonna plină de mândrie. Nu are nici măcar o zgârietură.

– Și Madelyn e bine, îi spuse mama ei. Rafe a zis că ai crezut că a prins-o Josh și că o ținea prizonieră, dar se pare că l-a văzut pe DuPey în curtea hotelului și s-a hotărât să se ducă după el ca să-i spună adevărul despre uciderea lui Flores și s-o facă înainte să își piardă curajul. Așa că era în arestul poliției în timp ce tu o căutai prin pivniță.

– Nu a fost rănită deloc?

Undeva în cotloanele parțial conștiente ale minții sale Brooke se bucura foarte mult pentru asta. Era bucuroasă și ușurată.

– Nu, chiar e foarte bine. Josh Hoffman, în schimb, n-a fost la fel de norocos, spuse din nou vocea mamei sale, plină de satisfacție. Glonțul tras de Rafe l-a nimerit chiar în splină. Doctorii l-au operat și i-au salvat viața, dar o să fie foarte norocos dacă o să mai meargă vreodată.

„Unde e Rafe?"

– Cine ar fi crezut că netrebnicul ăla era suficient de inteligent ca să-l păcălească pe nepotul meu și să paralizeze sistemul de securitate al hotelului? întrebă Nonna.

– Eu, una, sigur nu, zise mama lui Brooke.

„Da, nici eu...", ar fi vrut să spună Brooke. Dar simțea că pur și simplu nu putea vorbi.

Și cumva, dintr-odată, se pomeni că avea ambii ochi închiși.

Cineva o bătu pe mână încurajator și apoi Nonna îi zise:

– Dormi, draga mea, dormi! Somnul e cel mai bun lucru pentru tine acum.

capitolul 48

Când Kayla Garcia împinse scaunul cu rotile al lui Brooke afară pe ușile spitalului, Brooke zâmbi cu încântare și ușurare.

Victor aștepta să o ducă cu mașina înapoi la Bella Terra. Spilcuit și chipeș, nu arăta deloc rău după experiența pe care o avusese în închisoarea americană.

– Ce mult mă bucur să te văd! zise ea.

– Și eu pe tine. Victor o ajută să se dea jos din scaunul cu rotile și să se așeze pe bancheta din spate a mașinii, după care îi dădu o sticlă de apă rece să bea și o pungă cu gheață pe care să și-o pună la frunte. Și o pălărie cu boruri mari. Se duse pe partea șoferului, se așeză la volan și zise: O să fii înapoi la Bella Terra în cincisprezece minute. Noah așteaptă să te ducă la vila ta. Știu că acolo îți dorești cel mai mult să fii. În fond, nu te poți recupera corespunzător decât în casa ta.

– Mulțumesc, Victor. Ești foarte amabil. Zâmbi și se abținu să verbalizeze acea unică întrebare care o bântuia de noaptea trecută. „Unde e Rafe?“

În afară de o durere de cap puternică și odioasă, Brooke nu își amintea prea multe despre șederea ei la spital. Dar își amintea foarte clar cum Nonna o asigurase că „Rafe e bine. Nu are nici măcar o zgârietură“.

Chiar și așa, sub influența unor medicamente foarte puternice, fusese încântată și ușurată.

Acum însă nu mai simțea chiar la fel, mai ales că nici măcar nu îi mai auzise vocea după ce o lăsase la camera de gardă. Ceea ce însemna... Ceea ce însemna că era ocupat cu alte lucruri. Cu lucruri importante.

Și, în mod evident, ea nu era un lucru important.

Victor puse mașina în mișcare și se uită în oglinda retrovizoare.

– Toată lumea de la Bella Terra voia să se alinieze la intrare ca să-ți facă o primire cu onoruri. Le-am spus că nu ești suficient de bine să poți trece prin așa ceva. Dar, deși eu i-am descurajat, mă tem că tot trebuie să treci printr-o mică încercare. Noah le-a promis că, de îndată ce te faci bine, o să dăm o petrecere în cinstea ta.

– Toată lumea e foarte drăguță că se gândește la mine.

Dar ea era obosită și se simțea singură. Și deprimată.

– Toată lumea știe povestea acum. Ne-a spus Noah totul...

„Noah. Nu Rafe."

– ... cum Josh a spart calculatoarele de la complex și asta i-a permis să comită toate mârșăviile alea fără să fie prins. Cred că era nebun! În fond, ce avea de câștigat?!

În mod evident, Noah nu le spusese tuturor despre sticla de vin specială a lui Massimo. Înțelept din partea lui! Toate lucrurile îngrozitoare care se întâmplaseră – uciderea lui Hernández, distrugerea barului de vinuri, ororile din ziua anterioară din pivniță – erau din vina acelei blestemate sticle de vin. A sticlei de vin și a lui Joseph Bianchin.

– Așa că, de îndată ce DuPey a descoperit că Josh era în spatele infracțiunilor, ți-a dat drumul din închisoare? îl întrebă pe Victor.

El nu zâmbi. Dar păru destul de mulțumit când zise:

– De fapt, domnișoara Francesca Pastore a venit la poliție și a depus mărturie despre locul unde mă aflam în seara cu pricina. Nu eram la bar, după cum pretinsesem eu anterior, ci cu ea. Ridică un deget de pe volan. Deși *nu* în sensul biblic. Doar stăteam de vorbă.

– Sigur că da.

Brooke nu zâmbi nici ea în adevăratul sens al cuvântului.

– Spun adevărul, rosti Victor.

Din respect pentru demnitatea lui, Brooke alungă orice urmă de amuzament.

– Sigur că da, repetă ea foarte serioasă.

– Domnișoara Pastore este cea care ți-a trimis pălăria. A zis că probabil o să vrei să îți protejezi rănile de soare.

– Este foarte grijulie. Deși ce își dorea cu adevărat Brooke era să își ascundă nefericirea în spatele unei perechi mari de ochelari de soare. Dar acest lucru era imposibil din pricina nasului său umflat. Deși nu conta prea mult cine o vedea.

Rafe nu era aici.

Victor conduse mașina până la intrarea principală a complexului și, după cum prezisese, toți angajații o așteptau acolo ca să-i ureze bun venit.

Ebrillwen părea mult mai umilă și mai puțin autoritară de când refuzase să o însoțească pe Brooke jos în pivniță.

Madelyn ieșise pe cauțiune și părea foarte fericită.

Zachary și o parte dintre grădinarii lui o așteptau zâmbind larg.

Tom Chan stătea sprijinit în baston și se încruntă la trăsăturile roșii și umflate ale lui Brooke.

Brooke își puse pălăria și se dădu jos din mașină, simțindu-se mai puțin ca o eroină și mai mult ca o proastă care suferea din dragoste. „Din nou."

Dar micii mulțimi nu părea să îi pese. Izbucniră cu toții în aplauze.

Ea le făcu cu mâna, cu gesturi mici și scurte, precum regina Angliei, iar în timp ce chicoteau cu toții bucuroși, Victor o ajută să se urce în mașina de golf de la complex, lângă care stătea Noah.

Se relaxă când se așeză pe scaun. Avea trupul rănit și învinețit și își simțea sufletul exact la fel. Își dorea să scape de toate, cum remarcase foarte intuitiv Victor. Să ajungă la ea acasă. Acolo putea să se ascundă sub pături ca un animal rănit, să își lingă rănile și să se pregătească să dea piept cu lumea... „Din nou."

– Stai! strigă Francesca.

Brooke oftă.

Francesca se apropie și îi cuprinse bărbia lui Brooke cu mâinile ei blânde. Îi scoase pălăria lui Brooke, îi întoarse fața spre soare și îi examină rănile cu un ochi de cunoscător, după care decretă:

– O să te vindeci bine. Nu o să rămână nici urmă de rană.

„A, da? Păcat că m-am încurcat iar cu fiul tău!"

În schimb, Brooke zise:

– Mulțumesc, Francesca. Este liniștitor să aud asta.

Ochii albaștri ai femeii străluceau, plini de compasiune. Femeia aceea îi înțelegea foarte bine dezolarea.

Dar Brooke nu putea îndura bunătatea sau compasiunea nimănui în clipa aceea. Mai avea puțin și izbucnea în plâns. Mai flutură o dată din mână regal, după care îi zise lui Noah:

– Hai să mergem!

Noah porni spre vila ei. Părea să nu îi vadă suferința în timp ce o punea la curent cu toate pregătirile:

– Bucătarul ți-a umplut frigiderul. Mama ta o să vină după-amiază să vadă ce faci. O să fii în siguranță, desigur, acum că Josh e în spital și păzit de poliție.

– Dacă nu cumva Joseph Bianchin a angajat și alți borfași.

Expresia liniștitoare de pe chipul lui Noah dispăru, lăsând locul uneia sumbre.

– La sugestia mea fermă, Bianchin a părăsit zona. Cel puțin temporar. Dar o să aflăm imediat dacă apare din nou. De asemenea, m-a asigurat că problemele s-au terminat.

Brooke nu știa ce să creadă.

– Dar ce i-ai spus?

Noah îi aruncă o privire care nu avea nimic din gazda amabilă și binevoitoare pe care o cunoștea ea.

– I-am sugerat că Nonna este iubită de nouăzeci la sută din orașul acesta și că, dacă s-ar afla că din cauza lui a fost rănită, ar putea fi constrâns să își cumpere un tub de oxigen sau să își pună un dinte. În timp ce Brooke asimila nou descoperita duritate a lui Noah, acesta adăugă:

Are și alte case în alte zone. N-are decât să se ducă să trăiască și să moară în altă parte – preferabil să moară și cât mai repede.

– Da. Mi-aș dori și eu să moară, iar toată vrajba asta italiană odată cu el. Toată nebunia asta pentru o sticlă de vin. L-ai întrebat de ce tocmai acum?

– A zis că e o chestiune de onoare de familie și că sticla de vin a lui Massimo era dreptul lui prin naștere. Noah clătină din cap. Da, ai dreptate. Vrajbă italiană stupidă... Dar în fond, e ceva ce face parte din tradiția noastră, nu? Suntem cunoscuți pentru asta.

– Da, mulțumesc. Mă simt mult mai în siguranță acum. Și nu se gândi de două ori înainte să adauge: Cel puțin până când plec.

Noah opri mașina în fața vilei și se întoarse spre ea.

– Până când pleci? Te duci în vacanță?

– Nu. Acesta este preavizul meu oficial de două săptămâni. Făcea pasul și tăia toate legăturile. Nu mai putea da înapoi. Îmi dau demisia și mă mut în Suedia.

– În Suedia? Ți-ai găsit o slujbă în Suedia?

Uimirea lui Noah era în același timp satisfăcătoare și enervantă.

– Chiar sunt atât de plictisitoare încât trebuie să te comporți ca și când un singur act spontan e un semn că mi-am pierdut mințile? pufni ea.

El șovăi o clipă.

– Bine, lasă! Nu îmi răspunde, te rog, zise ea, după care inspiră adânc. Încă nu am o slujbă propriu-zisă, dar o să am.

Nu avea nici o îndoială în privința asta.

– Dar de ce?!

– De ce plec? Sau de ce am ales Suedia?

Nu-l văzuse prea des pe Noah fâstâcindu-se. Dar acum al naibii de sigur se fâstâcea.

– Da... Ambele.

– Cu excepția perioadei în care am fost plecată la facultate, am locuit în Bella Terra de la unsprezece ani.

Și se simțise în siguranță aici. La adăpost. A venit timpul să merg să explorez lumea. Siguranța aceea fusese o iluzie. Își dădea seama acum. Și era timpul să trăiască precum o femeie singură și liberă de orice responsabilități. Cât despre Suedia... e altceva decât aici. Îmi place.

– Da, e complet altceva. Noah părea să-și cântărească cu mare grijă cuvintele. Și o să ai nevoie de mai mult de o singură geacă...

– Îmi place să merg la cumpărături.

În cele din urmă, Noah se hotărî să îi pună întrebarea pe care în mod evident voise să i-o adreseze de la început:

– Și Rafe ce părere are despre asta?

– Chiar nu știu. Și nu-mi pasă.

Deși nu își dădea seama, ochii îi străluceau de furie.

Noah insistă, neobosit, cum era de fel:

– Dar știe măcar de planurile tale?

– Mă întrebi dacă i-am spus asta înainte să plece în următoarea lui misiune? Brooke sări din mașina de golf. Nu. Doar eram inconștientă! Și acum, dacă mă scuzi, te rog, trebuie să îmi fac bagajele.

Nu se mai uită în urmă când Noah plecă.

N-avea decât să se ducă să îl sune pe Rafe și să-i spună că Brooke cea bună și mereu de nădejde pleca din oraș.

Lui Rafe oricum nu i-ar fi păsat.

Nimeni nu era de neînlocuit. Știa asta foarte bine. Știa că în două săptămâni avea să plece, iar în alte două săptămâni Victor avea să o înlocuiască cu succes. Și nimeni nu avea să își mai aducă aminte de ea ori să-i pese că plecase sau de ce o făcuse.

Mărșălui în sus pe scările verandei.

Doar că se dovedi a nu fi tocmai cea mai înțeleaptă mișcare. Calmantele pentru durere nu erau tocmai suficiente, pentru că simțea că o dureau mușchii și încheieturile. Drumul de la spital până la vila ei o obosise foarte tare și nu voia decât să tragă un pui de somn.

Își folosi cardul de acces ca să descuie ușa și, chiar când apăsă pe clanță, Jenna dădu buzna pe veranda ei și începu să chiuie:

– Brooke, Dumnezeule! Mă bucur așa de mult că te-ai întors întreagă!

Brooke se întoarse către fosta ei colegă de liceu și actualul manager al spa-ului de la Bella Terra.

Aveau cam aceeași înălțime și greutate. Ambele aveau o condiție fizică foarte bună. Și amândouă erau femei de succes.

Dar Jenna era blondă, voluptuoasă și cu sâni atât de mari și de ascuțiți, că nici un bărbat din lume nu îi observa vreodată fața. Își folosea sexualitatea ca pe o armă și chiar și acum o făcea pe Brooke să se simtă ca rățușca cea urâtă.

Iată un alt motiv pentru care să se bucure că pleca! Simțea că avea să vomite dacă trebuia să mai petreacă încă o zi fiind șefa brunetă și scorpie a veselei și obraznicei Jenna.

– Cu ce te pot ajuta?

Brooke se bucură să constate că glasul ei nu suna deloc primitor.

Jenna ridică o sticlă de șampanie.

– Am venit să te ajut să sărbătorești victoria asupra acelui mare ticălos, Josh! Făcu apoi ochii mari și continuă: Cine ar fi crezut că era un mare infractor?

– Mda, într-adevăr, cine ar fi crezut, zise Brooke pe un ton liniar. Apreciez foarte mult gestul, dar iau calmante pentru durere. Nu pot să beau.

– Ah, e în regulă, zise Jenna, după care trecu pe lângă Brooke și intră în casă. Pot eu.

– Sigur că poți. De fapt, ce mai conta? Brooke o urmă înăuntru și lăsă ușa să se trântească în spatele ei. Dar, din păcate, în clipa asta sunt puțin ocupată să-mi fac bagajele. Se gândea că nu strica să îi dea Jennei prima șansă de a avea un motiv de bârfă. La urma urmei, nimeni nu s-ar fi bucurat mai mult decât ea. Tocmai i-am zis lui Noah că îmi înaintez preavizul de două săptămâni. Dacă te grăbești, ai putea să fii prima care depune o cerere pentru post.

Asta fără îndoială trebuia să o trimită pe Jenna în fugă pe ușă afară.

Brooke se duse către dormitor.

– Nu cred că aș putea să-l iau. Jenna nu părea la fel de veselă ca mai devreme, iar sticla de șampanie trosni când o așeză pe măsuța de cafea. Vezi tu, nu ești singura care pleacă.

Brooke încremeni când auzi asta. Se răsuci imediat pe călcâie.

– Pleci din Bella Terra? De ce?

– Pentru că, dacă mai rămân, începu Jenna, stând în fața ei dreaptă și cu pumnii în șolduri, poliția o să mă aresteze.

Brooke se uită la chipul ei rece, furios și urâcios, iar atunci înțelese.

Înțelese, doar că nu îi venea să creadă.

– Nu vrei să știi de ce o să mă aresteze? insistă Jenna, pe un ton batjocoritor și arogant.

Brooke adună în minte toate informațiile pe care le avea.

– Pentru că ai spart sistemul de securitate de la Bella Terra?

Pentru că nimeni nu crezuse cu adevărat că Josh era suficient de inteligent ca să facă asta în liceu, Jenna fusese mereu foarte bună la logică, la matematică și la computere.

– Drept complice la crimă?

Poate că Josh fusese cel care îl sugrumase pe Hernández, dar Jenna era vicleană, inteligentă și nemiloasă.

Pentru că ai încercat să furi o sticlă de vin foarte valoroasă și pentru că ai încercat să mă omori pe mine?

– Josh *a încercat* să te omoare, zise Jenna și zâmbi cu reală mulțumire de sine, după care scoase un pistol mic din buzunar și il îndreptă spre Brooke. Eu sunt cea care o să reușească s-o facă!

capitolul 49

Rafe ajunse înapoi în Bella Terra și se duse direct la spital, numai ca să i se spună că Brooke fusese externată cu mai puțin de o oră în urmă.

Foarte bine. Asta însemna că rănile ei nu erau suficient de grave ca să necesite spitalizare și tratament mai departe. Cu toate acestea, știa că tot era plină de vânătăi și speriată.

Ba, de fapt, se baza pe asta din moment ce nu avea nici o îndoială că urma să fie furioasă și rănită că el o abandonase la spital și plecase fără nici un cuvânt. Așa, nu avea cum să fugă în momentul în care urma să se încuie cu ea în vila ei, ca să poarte o discuție despre trecutul, prezentul și viitorul lor. Amânase asta suficient de mult. Când o văzuse cu o zi înainte rănită, sângerând și în mâinile unui criminal, se cutremurase.

Da, voia să discute cu Brooke în propria ei casă, fără personal medical care să intre și să iasă, fără ca mama ei să se uite urât la el și fără bunica lui care să tragă cu urechea și să-l bată la cap să facă în sfârșit ceea ce trebuia.

De data asta avea să facă lucrurile așa cum trebuia. Sigur putea reuși asta!

În timp ce intra în parcarea de la Bella Terra, îi sună telefonul. Telefonul lui minunat și nespart de vreun HM. Răspunse și rânji la chipul tineresc și îngrijorat care îi apăru pe ecran.

– Darren, omul meu bun, să știi că l-am prins pe vinovat.

– L-ai prins pe criminal?

Părul lui Darren arăta de parcă și-ar fi petrecut mult timp până atunci smulgându-și-l din cap.

– Ieri. Rafe coborî din mașină. Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme, dar a apărut altă treabă care implica o autorizație militară de securitate, așa că am intrat într-un con de umbră timp de douăzeci și patru de ore. Dar acum am fost pus la curent și e totul în regulă.

– Slavă Domnului că ai prins-o pe nemernica aia!

Rafe îl putea vedea pe Darren pe ecran, realmente smulgându-și părul din cap.

– Muream cu zile aici, încercând să-mi dau seama cum să-ți spun că am dat-o în bară! continuă Darren, cu sufletul la gură.

– Nu aș spune că ai dat-o în bară.

Cărarea către vila lui Brooke șerpuia printre plante. Așa că Rafe o tăie pe peluză.

– Eu da! Tot venea înapoi în camera de securitate și se așeza acolo pe scaun cu camera îndreptată direct spre ea și își aranja sânii. Și nu e ca și când nu pot să văd asta în fiecare zi pe un site porno, dar na... Ea nu știa că sunt acolo. Doamne, cât de penibil a fost să-ți spun asta! Darren bombănea încontinuu, dar ceea ce spunea nu avea prea mult sens. A fost mai obraznic decât un porno, dar în același timp mai curat, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Rafe nu dormise de treizeci și șase de ore. Pe timpul zborului de la Washington nu închisese un ochi, tot gândindu-se la ce avea să îi spună lui Brooke. Iar în momentul de față simțea că avea mintea încețoșată și se simțea prost. Știa că Darren îi spunea ceva important, dar nu părea să poată înțelege despre ce era vorba.

– Jenna, la ea te referi? La Jenna Campbell? A mai venit în camera de securitate? Ca să se joace pe computer?

– Oh, da, clar se juca. Mă juca pe mine într-un mare fel! Știa că sunt acolo singur cuc, probabil m-a văzut pe ecran când a venit prima dată. Darren era plin de dezgust și roșu ca racul la față. Așa că tot dădea din sâni și, cât eu salivam după ea ca un dobitoc, a încărcat un nou program de securitate care să oprească alarmele oriunde voia ea.

– Cum a putut face asta? Ar trebui să fie un expert programator.

– Da, un expert cu o problemă mare cu jocurile de noroc.

Nu avea nici un sens ce spunea Darren.

– Cum e posibil așa ceva?

– Da, știu, e fată, ce naiba! *Fată*! Fetele nu sunt hackeri. Majoritatea nu știu nici cum să salveze un document pe computer.

– Mai ai multe de învățat, mormăi Rafe.

– Nu am suspectat-o nici o clipă. Doamne, Rafe, îmi pare rău de tot! Nu am bănuit-o nici măcar o secundă. Dar i-am verificat cazierul toată noaptea. A fost dată afară de la facultate pentru că era așa de pasionată de jocurile pe calculator încât a lipsit prea mult de la ore. Singurul motiv pentru care a putut să stea acolo timp de două semestre a fost că a spart serverul facultății și și-a schimbat notele în sistem. Pe vremea aia, nu era așa de bună cum e acum, așa că au prins-o. Încă joacă online și înșală oamenii. Iar când au dat într-un final de urma banilor, a fost terminată. Dacă nu le dă banii înapoi, e moartă! Darren își frecă fruntea. Dar ai prins-o. Bun! Bine că n-a mai omorât și pe altcineva.

Rafe se opri din mers.

– Despre ce mama dracului tot vorbești acolo? Noi nu am prins-o pe Jenna Campbell. Noi l-am prins pe Josh Hoffman.

– Pe grădinar? Darren părea absolut sceptic. Ăla e un nimeni, n-are nici o treabă. Adică e un nenorocit morbid, dar e mai prost ca noaptea.

– Deci vrei să spui că Jenna Campbell...

– Jenna Campbell e creierul din spatele întregii operațiuni!

Rafe auzi o împușcătură.

Aruncă telefonul la pământ și o rupse la fugă.

Bucăți de lemn și de gipscarton o loviră pe Brooke în timp ce se aruncă spre Jenna. Ateriză pe covor și alunecă în față, izbindu-se de picioarele Jennei și doborând-o ca pe popicele de bowling. Brooke auzi a doua împușcătură, bufnitura mesei care cedă și o explozie când bubui un bec, așa că se rostogoli mai departe. Ateriză în picioare, o văzu pe Jenna întinsă pe spate și lovi cu piciorul pistolul ca să-l îndepărteze.

– Ce naiba e cu tine?! țipă Brooke. L-ai lăsat pe Josh să te convingă să faci asta? Să o rănești pe Sarah Di Luca? Să îl omori pe Hernández? Să distrugi vitrina cu vinuri?

Jenna o apucă pe Brooke de picior și i-l trase de sub ea. Din fericire, pistolul nu se afla la îndemâna ei.

În căzătură, Brooke se izbi cu capul de colțul mesei. Deja vedea pete negre în fața ochilor din pricina impactului.

Jenna sări pe ea, o apucă de gât și o strânse cât putu de tare.

– Târfă proastă ce ești! Josh?! Josh e un nimeni! O partidă bună de sex și atât. Eu am făcut totul! Eu am fost!

Brooke își înfipse mâinile în părul lui Brooke și trase. Tare!

Jenna țipă ca o pisică rănită și începu să o zgârie pe față – pe fața ei sensibilă și umflată.

Brooke dădu capul pe spate. O apucă de încheietură pe Jenna, îi răsuci mâna, o dărâmă de pe ea și îi ridică brațul cu putere, smucindu-i-l la spate. Propti tare un picior pe spatele ei și se gândi că, dacă o tragere serioasă i-ar fi dislocat umărul Jennei...

În fond, Jenna chiar merita un pic de durere. Pentru că și pe Brooke încă o durea tot corpul ca urmare a atacului lui Josh.

Dar nu voia ca Jenna să țipe. Nu încă.

– Ce-i în neregulă cu tine? De ce te tot vaiți? De când te-am angajat, n-ai făcut decât să mă sfidezi. Mi-ai fost ca un ghimpe în coastă.

– Să lucrez pentru tine! Doamne, chiar nu există dreptate pe lumea asta! Sunt mai deșteaptă ca tine. Mai frumoasă ca tine. Nici în liceu nu ți-ai dat seama ce puteam să fac – puteam să-ți schimb notele, să-ți fac cazier penal sau să-ți falsific dosarele medicale. Jenna râse răgușit. Ba, de fapt, exact asta am făcut. Conform doctorului tău, ai avut gonoree la 16 ani.

Brooke deja vedea roșu în fața ochilor de furie.

– Eram virgină!

– Da, dar nu te-ar fi crezut nimeni niciodată. Vocea Jennei deveni din nou dură: Puteam să te dobor oricând. Și trebuia s-o fac, doar că am vrut să te văd suferind.

Lui Brooke nu-i venea să creadă ce auzea, așa că o întrebă:

– De ce, Doamne, iartă-mă, vrei să mă faci să sufăr? Tu dintotdeauna ai avut totul. Erai populară. Erai majoretă. Erai șefă de promoție. Mi-ai făcut viața un calvar în liceu!

– Nu aveam totul. Tu îl aveai pe el!

Oare ce se auzea în glasul Jennei era într-adevăr invidie amară?

Durerea de cap înfiorătoare mai cedă.

– Pe el? Pe Rafe?

– L-am avut. L-am sărutat! exclamă Jenna, ridică brusc capul și se uită urât la Brooke. Nu știai, așa-i? Nu ți-a spus ce am făcut în bibliotecă, nu? Era așa de excitat, pentru că tu...

Brooke trase de brațul Jennei.

Jenna se aruncă într-o parte în același moment, trântind-o pe Brooke în genunchi. O apucă apoi de umărul rănit și o izbi tare cu fața în jos de podea.

– Ia-ți adio de la viață!

capitolul 50

Rafe se năpusti pe verandă, intră în vila lui Brooke și apoi încremeni.

Brooke Petersson, vânătă și plină de sânge, stătea cu genunchiul proptit pe spatele Jennei Campbell, ținându-i mâna răsucită la spate, într-o mișcare foarte curată, simplă și controlată de karate. Se uită în sus la el și, cu un calm care i-ar fi făcut mândri pe agenții lui operativi, zise:

– Exact la țanc, Rafe! Ai putea să preiei tu? Trebuie să mă duc să-mi iau un prosop, iar îmi curge sânge din nas.

– Desigur.

Rafe se apropie cu inima bubuindu-i în piept și cu o sudoare rece alunecându-i pe șira spinării.

Brooke lăsă în mâinile lui încheietura răsucită a Jennei.

– Un lucru știu sigur – dacă nu eram îndopată cu medicamente, eram inconștientă acum.

După ce făcu acea afirmație cu un calm imperturbabil și aproape supranatural, Brooke se împletici în bucătărie.

Jenna întoarse capul și se uită la el.

– Târfa aia e nebună! șopti ea. M-a atacat din senin. Hai să plecăm de aici înainte să-și ia pistolul și să ne împuște pe amândoi!

– Nu prea cred, zise Rafe și zâmbi în jos la ea. Am vorbit cu Darren.

– Darren? Cine-i Darren? întrebă ea, fluturând din gene și mimând neștiința.

– Puștiul hacker prostuț pe care l-ai sedus.

Brooke veni înapoi, ținând un prosop de bucătărie lipit de față.

– Uită-te la mizeria asta, bombăni ea.

El se uită în jur. Masa era răsturnată. Covorul era strâmb. Lampa era pe podea, cu becul spart și cu pălăria ruptă.

– Da, voi, femeile, chiar știți să vă bateți, nu glumă. Îmi pare rău că am ratat toată distracția...

– Ea m-a atacat! strigă Jenna, luptându-se să se elibereze.

Rafe intensifică un pic strânsoarea, apoi Jenna se potoli.

– Știu de datoriile de la jocuri de noroc, zise Rafe. Vorbea ca să o pună la curent și pe Brooke, dar și ca să o înfurie și mai tare pe Jenna. Știu că agenția de recuperare te caută și că o să te omoare dacă nu le plătești.

Realizând, în cele din urmă, că era pe deplin și definitiv captivă și că nu mai avea pe unde să scoată cămașa de data aceasta, chipul ei alterna de la palid ca varul la roșu ca racul.

– Îl am după mine și pe psihopatul ăla cu vinul! Nici măcar nu știu cine e, dar a zis că mă omoară dacă nu-i livrez vinul. Și din cauza voastră nu am nimic!

Jenna dădea vina pe ei pentru propria dependență, pentru prostia ei și pentru consecințele inevitabile pe care avea să le înfrunte.

Lui Rafe nu-i venea să creadă cât de impertinentă putea să fie femeia aceasta.

– Nu știu, zise Brooke, cu o voce nazală și coborî privirea. Eu zic că o să ai parte de trei mese pe zi și de o curte frumoasă de exerciții la pușcărie.

– Vacă proastă ce ești! șuieră Jenna. Nu o să supraviețuiesc să ajung la închisoare. O să mă omoare agenția de recuperare!

– Trebuia să te gândești la asta mai devreme. Brooke tresări când ușa casei se deschise tare de perete, dar apoi se relaxă, când mama ei își împinse cadrul prin ușa de plasă.

– Bună, mamă, zise ea, clătinându-se pe picioare.

Rafe ar fi vrut să îi sară în ajutor.

Dar ea nu îl băgă deloc în seamă. Dacă nu ar fi știut adevărul, ar fi crezut că are ceva împotriva lui.

Da. Probabil chiar avea.

– Vrei să suni tu la poliție, te rog? o întrebă pe mama ei. Eu mă duc să mă întind un pic cu gheața asta pe față.

Kathy Petersson intră și observă haosul, cu obișnuitul ei comportament implacabil. Împinse apoi cadrul în față și se duse la telefon.

– Sigur, scumpo.

*

Când Brooke se trezi în patul din dormitorul ei, era întuneric afară, îi era frig, îi era foame și avea nevoie la baie.

Aprinse lumina. Se schimbă în cămașă de noapte și își puse halatul. Se duse mai întâi la baie. După aceea merse la bucătărie, unde își încălzi niște lasagna și își făcu o salată. Puse toată mâncarea pe o tavă și se duse în living, unde se ghemui pe canapea.

Gata. Acum își rezolvase toate problemele imediate.

Ei bine, aproape pe toate.

Cu excepția faptului că era singură. Pentru că asta nu era o problemă la fel de ușor de rezolvat.

După ce fusese bătută și maltratată două zile la rând, o femeie ar fi crezut că ar fi rămas cineva pe lângă ea ca să se asigure că era bine. Mama ei, Rafe...

Dacă se simțea mai bine, s-ar fi apucat să-și facă bagajele pentru Suedia. În schimb, mâncă pe săturate... Lasagna era foarte bună. Și găsi filmul *Jane Eyre* făcut de Masterpiece Theatre. Era un film extrem de romantic, iar Toby Stephens era foarte sexy. Se pregăti pentru o seară pe care avea să o petreacă singură. Una din mult prea multele care aveau să urmeze.

Poate că mama ei avea dreptate. Poate că trebuia să-i facă avansuri vreunuia dintre oaspeții de la hotel. Era destul de sigură că Gagnon nu ar fi refuzat-o. Deși... Se răsuci pe canapea până când se putu vedea în oglinda cu ramă aurită de pe perete. De dragul orgoliului ei deja destul de rănit, era mai bine să aștepte până când i se dezumfla fața și îi mai treceau un pic vânătăile.

În seara asta avea să petreacă trei ore minunate cu domnul Rochester.

Stătea ghemuită confortabil pe canapea, la căldură și cu burta plină, uitându-se cum el o implora pe Jane să stea cu el, când cineva ciocăni la ușă. Înainte să apuce să se ridice, cineva deschise ușa lin și fără efort.

Rafe intră cu o pungă de la restaurant în mâini.

– Da, intră, te rog, zise ea, bucuroasă să își dea seama că se simțea suficient de bine pentru a fi sarcastică.

Dar el nu observă asta. Sau poate că nu-i păsă.

– Bună, zise el încet. Cum te mai simți?

– Sunt bine.

Grozav! Acum avea de gând să fie politicos.

„Ei bine, prea târziu, amice!" Brooke refuza să uite faptul că Rafe o tulise din oraș de îndată ce o lăsase la spital.

– Gheață și somn. Mult din amândouă.

El dispăruse cât timp ea fusese în spital, dar se întorsese, iar dacă voia să urmeze calea logicii, nu putea să nu-și amintească faptul că apăruse la fix pentru a încheia situația cu Jenna. Iar pentru asta era bucuroasă. Pentru că nu știa ce ar fi făcut sau ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi apărut el. Chiar nu mai avea energie pentru alte runde cu Jenna.

Și părea obosit. Ca un om care muncise prea mult și dormise prea puțin o perioadă prea lungă.

– Ai aflat ceva de la echipa ta din Kârgâzstan? îl întrebă ea.

– Ai ținut minte! zise el, părând destul de mulțumit. Da. Au reușit să iasă, toată lumea e în siguranță, iar dacă îți mai spun altceva pe tema asta, trebuie să te omor.

Brooke râse fără voie și tot fără voie îl studia așa cum o studia el pe ea. Avea părul ud. Purta o cravată neagră, care îi atârna în jos pe bicepșii sculptați, și o pereche de blugi negri care îi înveleau frumos... „Nu!" Brook se frecă la ochi.

În mod evident, savurase un pic cam mult seducția domnului Rochester, pentru că Rafe nu arăta mereu bine. Dar acum arăta de-a dreptul delicios.

Trebuia să țină bine minte cine era el. Și cine era ea. Și să se comporte rezonabil și rațional.

Se ridică de pe canapea, își strânse mai tare cordonul halatului pe care îl purta și își dădu părul la o parte din ochi.

– Ce ai acolo?

– Desert. M-am gândit că după toate pastilele pe care le iei nu ai voie să bei vin, așa că îi aduc zeiței dure o ofrandă din ciocolată, fructe și creme dulci.

Rafe era un tip foarte șarmant. Cu orice alt bărbat, Brooke ar fi numit asta flatare. Dar în ochii lui Rafe strălucea o licărire admirativă. Una care îi încălzea sufletul, dar care în același timp o impulsionă să îi explice:

– Eu și Jenna făceam și sparring în timp claselor de kickboxing. De obicei, eram de același nivel, dar azi chiar m-a înfuriat rău de tot. Așa că nu a avut nici o șansă.

– Amintește-mi să nu te înfurii niciodată, zise el, după care se duse în bucătărie și dispăru din raza ei vizuală. Brooke putea auzi zgomot de farfurii și tacâmuri, când el îi strigă: A trebuit să mă duc până la DuPey ca să îl pun și pe el la curent cu ce s-a mai întâmplat. Iar el să îmi dea ultimele informații. A zis că s-au încheiat testările solului găsit pe Hernández. Conform rezultatelor preliminare, Josh și Jenna au îngropat cadavrul aici, printre viile lui Eli.

Dat fiind faptul că îl cunoștea foarte bine pe Rafe, nu se simți deloc vinovată că-l întrerupse.

– Când o să afle Eli, o să mai fie alte două cadavre îngropate acolo.

Rafe scoase capul din bucătărie și o privi ironic.

– Și eu am zis exact același lucru. După care dispăru din nou. Știi că, dacă n-ai fi intrat tu în containerul de gunoi, erau șanse mari ca nimeni să nu fi găsit vreodată cadavrul lui Hernández?

– Mda, norocul meu.

– DuPey voia să vorbească cu tine. Dar i-am zis că mai poate aștepta până mâine. Nonna l-a sunat pe Eli și l-a pus la curent cu toate detaliile despre sticla de vin a lui Massimo. A fost foarte șocat. Dar măcar cred că m-a iertat un pic pentru că l-am lăsat pe Josh să îi distrugă vitrina cu vinuri. Deși este, într-adevăr, o mare pierdere pentru vinărie. Rafe se întoarse din bucătărie cu o singură farfurie mare, două furculițe și cu o prăjitură de ciocolată cu șase straturi, cu glazură de ciocolată și decorată cu struguri și fructe de pădure și cu o frișcă delicioasă. Luă de la ea farfuria goală de mâncare și o așeză pe masă, își trase un scaun și se așeză cu fața la ea, astfel încât să li se atingă genunchii. Bucătarul a zis că e desertul tău favorit.

– Da, îmi place la nebunie! Doar că nu îl mănânc efectiv. Când văzu expresia nedumerită de pe chipul lui Rafe, Brooke îi explică: Nu în mod obișnuit. Cred că ajunge la un milion de calorii felia!

– Ei bine, n-a fost nimic obișnuit luna asta, zise el și îi oferi o îmbucătură de tort.

Rafe avea dreptate. Mirosul de ciocolată se ridica luxuriant și delicios în nările ei. Luna asta chiar nu fusese nici pe departe una obișnuită.

Așa că luă o gură de prăjitură. Textura era moale și delicioasă. Glazura de ciocolată neagră i se topea în gură. Închise ochii ca să savureze pe deplin aroma asemănătoare cu ambrozia. Iar când îi deschise din nou, Rafe se uita la ea, cu furculița suspendată în aer – în mod evident, nu se gândea deloc la evenimentele ultimei luni.

Se gândea la sex pasional și carnal.

Dar ea nu. Ea se controla. Ea nu se gândea absolut deloc la sex. Ci la evenimentele zilei.

– Îți mulțumesc că m-ai acoperit în fața lui DuPey. Nu cred că eram în stare să mă duc la secție și să dau vreo declarație coerentă.

– Mda ... Rafe lăsă furculița pe farfurie. DuPey a fost destul de necăjit să afle că ambii criminali nu au fost doar letali, ci și *locali*. A început să privească cu alți ochi Bella Terra.

Luă apoi frișcă pe un deget și i-o întinse spre buze.

„Ce încearcă să facă?"

Brooke îl țintui cu privirea și miji ochii. Dar el doar îi atinse frișca de buze.

– Mănânc-o, se topește...

Ea îi luă mâna, ținându-i-o nemișcată, și îi linse frișca de pe degete. Cumva degetul lui reuși să ajungă în gura ei și asta făcu toată experiența mult prea sugestivă, așa că îi împinse mâna, inspiră adânc și lent... „Prea erotic!"

Era din nou implicată într-o relație amoroasă cu el. Nu voia să fie, dar era. Amândoi se încurcau în iubire și se chinuiau să iasă.

Sau cel puțin ea se chinuia să scape.

Pentru că el lua boabe de struguri de pe prăjitură și i le oferea una câte una.

Ea mestecă fructele. Le simțea dulci și zemoase pe limbă. Înghiți, după care zise:

– Trebuie să-ți spun ceva, Rafe...

– Despre Suedia? zise el și buzele lui luară forma unui zâmbet arogant.

Brooke se lăsă pe spate în canapea și șuieră:

– Noah are gura cam mare!

– E fratele meu. E loial familiei.

Rafe dădu o căpșună prin frișcă și i-o oferi.

Mirosul acelui fruct roșu și copt o tachina. Iar când mușcă, gemu de plăcere.

Rafe încremeni. Avea expresia unui om care fusese legat de un rug, iar flăcările îi ardeau picioarele.

Foarte bine!

Era evident că și el era încurcat în asta.

Brooke se relaxă, mulțumită. Simțea că *măcar* câștigase și ea o bătălie în acest război al dragostei.

Și apoi Rafe zise:

– Ai putea avea și tu loialitatea lui Noah. Tot ce trebuie să faci e să te căsătorești cu mine.

capitolul 51

Brooke mestecă lent și ostentativ, după care înghiți. Îl contempla pe Rafe cu desertul în mână și încerca să-și dea seama dacă vorbea serios.

– Să mă căsătoresc cu tine? Pentru că am bătut-o pe Jenna Campbell? Știi că sunt patetici tipii pe care îi excită bătăile între fete.

– Nu mă excită absolut nimic la Jenna Campbell. Numai tu mă exciți. Te iubesc. Te-am iubit mereu. O să te iubesc mereu. Și vreau să mă căsătoresc cu tine.

Părea sincer, iar asta o făcea pe Brooke să se întrebe dacă deschisese un sertăraș din trecut și făcea apel la abilitățile actoricești sau chiar era sincer. Și dacă era, atunci de ce tocmai acum?

– N-a mers niciodată în trecut ca tu și eu să avem o relație, zise ea. Iar eu plec în Suedia.

– Bine.

Rafe cedă atât de repede, încât i se părea ceva suspect.

Și pe bună dreptate. Pentru că în clipa imediat următoare o unse cu ciocolată pe buza de jos. Se aplecă spre ea și i-o linse de pe buză.

Aroma de ciocolată, mirosul lui Rafe, căldura trupului său, textura limbii lui, orice suspiciune dispăru, lăsând locul *dorinței!* Unei dorințe fierbinți, imense și chinuitoare.

– Ce părere ai? șopti el, pe buzele ei.

– Hm?

– Te căsătorești cu mine?

Începea să o enerveze. Vorbea cu ea și îi distrăgea atenția în același timp.

– Ți-am spus deja, plec în Suedia.

– Îmi place Suedia.

Ea își puse palma pe pieptul lui și-l împinse.

– Nu poți vorbi serios.

Dar el își strecură brațul în jurul umerilor ei, o împinse pe spate pe perne, îi înclină capul și îi întinse ciocolată pe gât. Își folosi apoi buzele și limba ca să îi șteargă crema de ciocolată de pe piele lent, atent și fierbinte. Pieptul lui se freca de al ei, iar respirația lui îi înfiora pielea.

– Am birouri peste tot în lume. Pot să lucrez de oriunde, murmură el.

Brooke avu nevoie de un pic de timp ca să înțeleagă ce spunea.

– Nu am nevoie de tine!

– Știu. Dar *eu* am nevoie disperată de tine. Lăsă apoi capul pe pernă lângă al ei și o privi în ochi. Nu mai pot să trăiesc așa, Brooke. Să te las aici, să străbat lumea de unul singur, să dau de belele și să mă hotărăsc să vin înapoi acasă după tine și apoi să n-o fac pentru că văd că ești fericită în Bella Terra. Pentru că tu te simți confortabil în Bella Terra. De data asta, ai fost în pericol chiar aici. Aproape ai fost ucisă. De două ori chiar!

Tortul de ciocolată era drăguț. Ideea cu frișca fusese amuzantă. Strugurii și fructele de pădure erau un pic prostești. Dar el era sincer. Ochii lui albaștri erau aproape cenușii de seriozitate.

– Sunt bine, zise ea și îi dădu părul la o parte de pe frunte. Nu trebuie să mă ceri în căsătorie doar pentru că te-ai speriat un pic pentru mine.

După cum făcea de obicei, Rafe nu dădu atenție vorbelor ei.

– O să te țin în siguranță mereu cât ești cu mine. Și după ce o să vină copiii, o să ne întoarcem aici ca să se poată bucura de ei și Nonna, și mama ta.

Copii! I-o luase înainte cu asta.

Dar măcar cu ocazia aceasta își aminti de ceva:

– Mama a zis, m-a blestemat de fapt. Cu un blestem de mamă... A zis că speră ca data viitoare când fac sex să se rupă prezervativul.

– Serios? zise el, cu un zâmbet jucându-i-se la colțurile gurii.

– Iar *data viitoare* când am făcut sex nici măcar nu am folosit prezervativ.

– Nu aveam nici unul la mine. Pentru că erau în baie. Și pun pariu că mama ta nu voia ca *data viitoare* să fie cu mine.

– Asta e problema cu blestemele, că trebuie să fii foarte specific.

– Ai putea să fii deja însărcinată! Când văzu cum se uita Brooke la el, Rafe încercă să-și domolească expresia triumfătoare și veselă. Îți jur că nu am făcut-o intenționat! Pur și simplu nu m-am gândit. Pentru că eram prea ocupat *să simt*... Iar ceea ce am simțit atunci la duș era o dorință disperată de a te face fericită.

Brooke îl credea. Chiar fusese disperat. La fel și ea – disperată de suferință și de groază și cu o nevoie disperată de o retrezire la viață.

El continuă:

– Dacă o să ai un copil, ar fi minunat! Am fi niște părinți minunați! Am văzut amândoi pe propria piele cum se cresc și cum nu se cresc copiii. În plus, suntem oameni inteligenți, cu multă iubire de oferit.

– Tu chiar te-ai gândit la treaba asta.

– De o mie de ori!

Lui Brooke îi venea să râdă. Doar că, de fapt, nu se schimbase nimic.

– De ce m-aș căsători cu tine, Rafe? Ce motiv aș avea să mă căsătoresc cu tine? întrebă, fluturând din deget spre el. Și să nu îndrăznești să spui că s-ar putea să fiu însărcinată!

– Sigur că nu! Ar trebui să te căsătorești cu mine pentru că mă iubești.

– Asta nu s-a schimbat...

– Și eu te iubesc pe tine.

– Te cred, zise ea, dar simțea cum toată căldura momentului se scurgea. Dar asta tot nu schimbă lucrurile.

– Eu cred foarte tare în instituția sacră a căsătoriei. Era amuzant ca Brooke să îl audă pe Rafe spunând asta, dar era foarte clar că el vorbea serios. I-am văzut pe părinții mei certându-se, separându-se și divorțând și am jurat că eu nu o să fac așa. Pentru că, dacă mă căsătoresc, vreau să fie pentru totdeauna. Tu și eu, la primele încercări ale relației, probabil că nu am fi putut face o căsnicie să funcționeze. Ne iubeam, dar nu am discutat niciodată despre ce ne doream în viață, despre idealurile și scopurile noastre. Dacă am fi făcut asta, am fi știut că ne doream lucruri diferite de la viață. Și asta ne-ar fi salvat pe amândoi de multă suferință.

Brooke înghiți apăsat, cu ochii aproape în lacrimi de la atâtea amintiri și deznădejde.

– Nu, nu plânge pentru noi! Acum suntem mai mari, mai deștepți și mai maturi! De data asta, știu că, atunci când o să mă căsătoresc, o să fie pentru totdeauna. Viețile noastre nu trebuie să fie numai ce îmi doresc eu sau numai ce îți dorești tu. Eu vreau să împart cu tine viața ta,... indiferent ce viață îți alegi și indiferent unde alegi să ți-o trăiești. Și îmi doresc ca tu să împarți cu mine viața mea. Mi-a plăcut mereu să te ascult, dar acum mi-am dat seama că trebuie să vorbesc și eu cu tine. El îi zâmbi – era un zâmbet strălucitor și plin de iubire. De exemplu, acum fac asta destul de bine, nu crezi?

– Da, șopti ea, aranjându-i din nou părul. Îi plăcuse mereu părul lui. Felul în care cuprindea în fiecare fir căldura trupului lui și felul în care se ridica atunci când i-l atingea. Rafe, uite cum o să facem... Eu o să mă duc în Suedia. Și tu du-te oriunde trebuie să te duci în următoarea misiune. Și o să ne gândim la treaba asta. După ce se stinge agitația problemelor pe care le-a cauzat Jenna, mie mi se dezumflă fața, iar tu n-o să-ți mai faci griji pentru mine, o să vorbim din nou despre căsătorie.

– Deci nu ești complet și iremediabil împotriva ideii de a te căsători cu mine?

– Nu. Dar cred că ar trebui să mai așteptăm ca să fim siguri.

– Că nu am vreo perioadă dubioasă? zise el, și un rânjet îi lumină fața. Că nu a revenit tulburarea de stres posttraumatică?

– Să știi că îmi fac griji când vorbești așa de mult.

El își ascunse chipul în ea, dar Brooke îi simțea râsul ca un tors de pisică în ureche, ce i se reverbera prin piept.

– Ei bine, întâmplarea face că în următoarea misiune trebuie să merg chiar în Suedia. Se lăsă apoi pe spate și îi împinse degetele prin părul lui, cuprinzând-o în brațe pentru un sărut lung, pasional, umed și delicios. Scumpo, sunt un bărbat în toată firea! Nu te cer în căsătorie doar pentru că sunt temător. Te cer în căsătorie pentru că știu ce îmi doresc.

Acum ea se simțea un pic temătoare și nesigură.

– Eu tot cred că ar fi bună o perioadă de așteptare.

– Sigur. Așteptăm cât de mult vrei tu.

– Serios?

Din nou cedase cam ușor.

– Sigur.

Așadar, avusese dreptate! Cererea asta în căsătorie nu fusese decât o reacție la pericolul recent prin care trecuse.

Slavă Domnului că fusese sceptică și insistase să fie precaută!

Oftă adânc. Dacă nu l-ar fi iubit atât de mult...

El se ridică în șezut, luă cremă de ciocolată pe deget și i-o atinse de buze. Apoi zâmbi când ea linse ciocolata. Glazura aceea îi aluneca pe gât, încălzind-o precum o lavă somptuoasă și întunecată.

Brooke pricepuse ce făcea.

– Mă seduci cu ciocolată! Crezi că poți să îmi dai să mănânc o căpșună trasă prin ciocolată și apoi să-ți faci de cap cu mine!

El se uită în jos la ea.

I se desfăcuse halatul, iar poziția în care stătea, cu genunchiul ridicat, îi dezvăluia coapsa lungă, mătăsoasă și goală.

– Nu fi ridicolă! zise el, alunecându-și palma în sus pe piciorul ei și dezgolind-o până la talie.

– Ei bine, n-o să meargă, îi spuse ea. Eu nu sunt așa de ușor de cucerit.

Asta spera ea. Pentru că pe chipul lui apăruse din nou expresia aceea care îi făcea inima să îi bată mai tare și să își dorească și se miște și să geamă. Iar acea expresie de pe chipul lui transforma ciocolata în ceva inutil.

Rafe își alunecă brațul sub genunchiul ei, depărtându-i picioarele. După aceea luă o boabă de strugure și o alunecă în ea.

Lui Brooke i se tăie respirația, ceea ce era un lucru complet prostesc. Așa că îl întrebă:

- Ce faci?

Ceea ce era și mai prostesc.

El se aplecă între picioarele ei și mișcă boaba de strugure cu limba înăuntru și afară. Era umedă și rece la început. Iar apoi umedă și caldă. Și când păru să dispară cu totul, mai erau doar buzele lui atingând încet mugurul ei până când ajunse la extaz de mai multe ori decât putea număra.

El ridică apoi capul și șopti:

- Negociem.

- Ce?

Despre ce vorbea?

- Ți-am zis că o să așteptăm cât vrei tu ca să ne căsătorim. Luă apoi o căpșună roșie și coaptă și o așeză pe abdomenul ei, după care îi zâmbi... Așa că negociez perioada de așteptare.

Dimineață, tortul deja nu mai era. Nici căpșunele nu mai erau. La fel frișca. Iar ei doi erau în Reno, unde îi căsătorea un ofițer al stării civile.

capitolul 52

Eli vorbea cu rudele și cu prietenii lui – îi cunoștea sau era înrudit cu aproape toți cei care se aflau în sala aceea de bal gigantică. Complimentă femeile îmbrăcate în franjuri și în pene, îi tachină pe domnii îmbrăcați în costume cu două rânduri de nasturi și care purtau pălării spilcuite, ca de gangsteri. Ascultă vocile care se ridicau și hohotele de râs ce răsunau peste tot în jur – erau indicatorul perfect că degustarea de vinuri fusese un succes. Adoptă un comportament adecvat de modest în timp ce compatrioții lui îl felicitară pentru punctajul rar și foarte râvnit de 95, pe care îl obținuse vinul său Teardrop Aglianico. Ignoră sugestiile subtile și cererile deschise de a le spune despre problemele recente de la Bella Terra și despre pierderea unei cantități atât de mari de vin.

Dezastrul de la barul de vinuri nu era treaba nimănui. Era a lui și a fraților săi, dar, fiindcă victima principală fusese vinul, era mai mult treaba lui.

Peste câteva minute, avea să înceapă licitația în scopuri caritabile și, înveseliți de alcool, toți invitații aveau să liciteze sume exorbitante pe vinuri de masă sofisticate și pentru weekenduri lungi la vinării, strângând bani ca să trimită la facultate copii care proveneau din familii cu venituri mici. Comisia viticultorilor avea să se felicite pentru reușită, să anunțe sumele totale strânse, și apoi toată lumea urma să meargă la masă.

La un moment dat, bătrânul acela italian care semăna cu Nașul avea să-l prindă la înghesuială și să îi facă o ofertă de nerefuzat.

Eli nu știa cine era omul acela, de ce îl studia atât de intens sau ce ofertă îi putea face, dar nu era prima dată când se întâmpla treaba asta. Foarte mulți oameni voiau să intre în parteneriat cu un viticultor de succes, ca să îi facă reclamă și să comercializeze produsul său, să-l învețe cum să-și sporească recoltele sau ca să-l exporte cu o altă etichetă. Eli le auzise pe toate.

Dar nu fusese niciodată obligat să accepte o ofertă. Și era foarte puțin probabil să înceapă acum.

De obicei, lui Eli îi plăceau evenimentele acestea. Dar de data asta nu își dorea decât să scape, să fie singur și să încerce să își dea seama cum naiba reușise să se bage în mizeria asta și cum avea să iasă din ea. Da, putea discuta cu familia lui. Să le spună ce se întâmplase. Cel mai probabil, ei aveau să rezolve problema.

Dar era problema lui. Responsabilitatea lui. Și după tot ce trăise în copilărie, jurase că nu avea să se mai bazeze vreodată pe altă persoană pentru ajutor. Niciodată! Nici măcar pe bunica lui. Nici măcar pe frații lui. O suferință profundă venea mereu după aceea.

În mod normal, ar fi ignorat telefonul care îi vibra în buzunar. Dar acum era atât de disperat să scape, încât îl scoase și se uită la ecran.

„Felicită-mă! M-am însurat azi."

Eli rămase o clipă holbându-se șocat la mesaj, după care zâmbi larg.

– Scuză-mă, îi spuse doamnei cochete, nubile și foarte clar disponibile de lângă el. Trebuie să îl sun pe fratele meu. Ieși din sala de bal și se duse în anticamera imensă și aproape goală. Își alese un colțișor retras și îl sună pe Rafe. Când fratele său răspunse, Eli se întoarse cu spatele la cameră și întrebă: Biata Brooke s-a trezit din beție suficient cât să-și dea seama ce greșeală mare a făcut?

Rafe părea mai relaxat și mai fericit decât îl auzise vreodată Eli.

– Vreau să știi că a fost complet trează când a spus „Da!"

– Dar sigur au ajutat analgezicele! O auzi pe Brooke strigând spre telefon. Eli pufni. Știam eu că trebuia să existe un motiv pentru care o fată bună și rațională ca Brooke s-ar căsători cu un *sfigato* ca tine. Ei bine, felicitări! Mă bucur că măcar a ieșit ceva bun pentru cineva după toate problemele de la Bella Terra.

– Pari cam amărât, frate. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Vocea lui Rafe se schimbase, devenind dintr-odată gânditoare și precaută.

Eli ar fi trebuit să țină minte că atât Rafe, cât și Brooke aveau doctorate în perspicacitate.

– Nimic cu care să nu mă pot descurca, zise el, după care se întoarse din nou cu fermitate la subiectul discuției. Ați fugit și v-ați căsătorit pe ascuns! O să aveți de furcă amândoi cu Nonna pentru asta!

– Și cu mama mea, și cu mama lui Brooke, adăugă Rafe, părând foarte mulțumit de sine.

– Ce a zis Nonna când i-ați spus?

– Abia ajunsese acasă de la spital, răspunse Rafe.

– Au externat-o? Timp de un moment binecuvântat, Eli simți cum toți mușchii din trupul lui tensionat se relaxară.

– Trebuie să se întoarcă la spital cam la două zile pentru recuperare, dar au externat-o. Rafe era la fel de bucuros cum se simțea Eli. Da, Nonna ne-a felicitat pe amândoi și apoi ne-a întrebat când o să facem nunta adevărată.

Pentru prima dată după multe săptămâni lungi, Eli izbucni într-un hohot de râs.

Rafe continuă:

– Așa că mâine o duc pe Brooke înapoi la Bella Terra ca să dăm piept cu Nonna, cu mama mea și cu Kathy.

– Kathy Petersson te urăște de moarte. Distrându-se copios după conversația asta, Eli se sprijini de masa plină ochi de broșuri de la toate vinăriile care aveau reprezentanți înăuntru. Ce a zis când a aflat?

– A zis că, dacă nu am grijă de fetița ei, o să mă împuște și nimeni n-o să-mi găsească vreodată cadavrul.

Eli râse din nou, după care deveni brusc serios.

– Stai un pic... Cred că ar putea să facă asta!

– Intenționez să am mare grijă de Brooke, pentru orice eventualitate, spuse Rafe. Aș muri pentru femeia asta!

– Știu!, zise Eli, invidiindu-l cu amărăciune pe fratele său.

În același timp, chiar nu se putea abține să nu îl considere un idiot.

Probabil că Brooke îi luă telefonul lui Rafe, pentru că dintr-odată vocea ei răsuna în urechea lui.

– Știi că Nonna, mama și Francesca vor o nuntă mare la complex. Spre deosebire de Rafe, ea părea destul de ursuză. Urăsc nunțile mari! Vreau să plec în Suedia!

Rafe își recuperă telefonul, iar Eli îl auzi spunând pe un ton liniștitor:

– O să plecăm în Suedia. Femeile alea nu au nevoie de noi aici ca să planifice o nuntă mare. De fapt, sunt destul de sigur că doar le-am sta în cale.

Eli își scoase pălăria neagră de fetru, o așeză pe masă și își trecu degetele prin păr.

– Ascultă, ieri mi-a zis și mie Nonna detaliile despre sticla de vin a lui Massimo. A reușit până la urmă să-și dea seama cineva de ce o voia Bianchin dintr-odată? E pe moarte?

– Nu știm de ce. Sincer să fiu, dacă moare, nu o face suficient de repede. Dar nu mai contează. Am verificat deja de mai multe ori pivnița Nonnei, iar ea bagă mâna în foc că Nonno a ascuns-o înainte să moară.

– Vreau sticla aia blestemată! E a noastră! E moștenirea noastră! Vreau s-o desfac, s-o torn în pahar, s-o gust și apoi s-o flutur prin fața lui Joseph Bianchin și să mă asigur că nu o să ne mai cauzeze nici o problemă.

Își încovoie umerii când își aminti de dezastrul de la Luna Garden și de bunica lui, rănită și învinețită, stând în patul ei de spital. Chiar și simpla amintire îl făcea să se cutremure.

– Amin, frate! spuse Rafe la fel de pornit cum se simțea Eli.

Ba nu, senzația aceea de fiori pe șira spinării era cauzată de ceva mai mult decât de o amintire. Cineva îl privea. Se întoarse și se uită prin încăpere.

Bătrânul de mai devreme ieșise pe ușile sălii de bal și stătea acolo, țintuindu-l cu privirea.

Avu loc un schimb de priviri ager și cercetător, așa cum se întâmpla când se întâlneau și se evaluau reciproc doi oameni de afaceri de același calibru.

I se părea ciudat să fie observat atât de atent și îndeaproape. Și într-un mod atât de deschis. Oare încurcase treburile? Oare omul era vreun vechi prieten de familie? Oare era cineva din trecutul lui năpăstuit?

– Rafe, trebuie să închid. Bravo ție că l-ai prins pe răufăcător și bravo și mai mult că ai prins-o pe Brooke! Nu o meriți deloc.

– Știu. Rafe demonstră încă o dată cât de bine îl cunoștea pe Eli. Iar pari stresat. Ești bine? Ai nevoie de întăriri? Aș putea să trimit pe cineva acolo în mai puțin de cincisprezece minute.

Italianul avea în jur de 60 de ani, părul cenușiu precum fierul, niște fălci lăsate, un nas mare care îi atârna și al naibii de sigur nu avea mai mult de un metru șaptezeci înălțime. Și avea o constituție de muncitor portuar. Dar ochii aceia... Era un om foarte viclean. Prima impresie a lui Eli despre el fusese corectă. Acest om era Nașul reîncarnat.

– Nu cred că sunt în pericol, dar o să închid telefonul. Se îndepărtă un pic de masă și zise: Felicitări încă o dată, Rafe! Și condoleanțe lui Brooke. Ne vedem la Bella Terra înainte să plecați, nu?

– Da. Din nou era Brooke la telefon. Ai grijă, Eli! Nu am mai avut un frate până acum, așa că nu vreau să te pierd.

– Nici o șansă să se întâmple asta, zise Eli, după care închise. Se apropie apoi de Naș și îi zise: Te pot ajuta cu ceva?

Omul se apropie și el și îi întinse mâna.

– Tamosso Conte. Încântat de cunoștință, Eli Di Luca. Conte vorbea engleză cu un accent italienesc foarte pronunțat, iar în glasul lui se simțeau notele aspre ale orașului.

Eli îi strânse mâna solemn.

– Ești din Roma?

– Milano. Mă ocup de afaceri cu piele.

Sigur că da. Și Eli se ocupa de producția de fructe.

– Sper că te bucuri de vizita ta în America.

– Este mereu o plăcere să vin în vizită. Dar acum mă aflu aici în numele fiicei mele – ea este pe jumătate americancă și e extrem de independentă.

– Așa sunt americancele.

– Da, zise Conte, după care lăsă paharul pe masă și băgă mâna în buzunar după ceva.

Nu că Eli ar fi crezut că avea să scoată un pistol ca să-l împuște, dar cu siguranță se simți extrem de ușurat când îl văzu ținând în mână un portofel.

Conte scoase o fotografie deteriorată a unei tinere care stătea așezată la un birou și zâmbea strălucitor în fața aparatului de fotografiat.

- E foarte frumoasă, nu-i așa?

Eli abia dacă se uită la fată.

- Foarte frumoasă, da. La cât de veche și deteriorată era fotografia aceea, fără îndoială domnița în cauză era cu zece ani mai în vârstă acum și cu cel puțin optzeci de kilograme mai grea.

Conte zâmbi strălucitor.

- Îmi fac griji pentru ea... E scriitoare, știi? A scris un roman de mistere și a ajuns în *New York Times* din prima încercare.

- Probabil ești foarte mândru, zise Eli.

Sigur era mândru. Puțini oameni ar fi arătat poze cu fiicele lor adulte cu atâta ușurință.

- Mândru? Da, dar și foarte îngrijorat. Conte se uită la fotografie ca și când abia i-ar fi venit să creadă că avea cu adevărat o fiică, după care o băgă înapoi în portofel. O fată ca ea nu are nevoie de un bărbat - sau cel puțin așa gândește ea. Dar un tată își face griji.

- Mda, îmi dau seama. Eli nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndrepta discuția, dar știa foarte clar că nu îi păsa câtuși de puțin de fata omului. Nu când era îngropat până în gât în propriile probleme.

Conte trecu direct la subiect.

- Ascultă, tu și eu ne puteam ajuta reciproc. Ne putem rezolva unul altuia situațiile dificile.

Ah, iată că nu se lăsă așteptată oferta lui ridicolă. Și cine putea ști ce era? De la omul acesta?! Poate chiar o amenințare?

- Și la ce situații dificile te referi mai exact?

- A mea e că îmi doresc nepoți cât încă sunt suficient de tânăr să mă pot bucura de ei. A ta - Conte veni în fața lui Eli și se uită fix în ochii lui – este că vrei suficient de mulți bani încât să nu pierzi vinăria familiei tale.

Eli sări înapoi ca ars și se izbi cu șoldul de colțul mesei. Îl durea. Știa asta. Doar că în clipa aceea nu simțea nimic.

– Despre ce vorbești?

– Știi foarte bine despre ce vorbesc. Ochii lui Conte erau întunecați, neînduplecați și nemiloși. Ai fost ocupat să crești viță-de-vie, să faci vinuri și să primești premii. Ai lăsat afacerea în mâinile unui drag și vechi prieten. Iar el a deturnat cine știe câte milioane de dolari și a fugit în America de Sud? Lăsându-te – cum spun americanii? – într-un mare rahat.

– Cam așa ceva.

Dar nu știa nimeni despre asta. Absolut nimeni! Cum era posibil să fi aflat Conte?

Doamna extrem de disponibilă care sperase la mai mult în sala de bal ieși, îl zări pe Eli și se îndreptă spre el. Avea un mers legănat și languros. Și zâmbea cu gura până la urechi. Ajunse cam la doi metri de ei, dar simți cumva tensiunea dintre ei doi și se opri brusc. Ochii ei se făcură cât cepele. Se citea spaima în ei. Făcu un pas în spate și apoi ieși în grabă, ca și când s-ar fi îndreptat către toaletă.

Conte așteptă ca femeia să dispară, după care continuă:

– Poate că ai fi putut să vinzi o parte din sticlele alea valoroase de vin pe care le aveai la complex, dar vandalul le-a distrus.

Eli mârâi printre dinții încleștați:

– Ai avut și tu o contribuție la treaba asta?

– Nu. A fost doar un noroc pentru mine.

Eli se uită la el cercetător, încercând să-și dea seama care era adevărul despre Conte.

Și Conte îl țintuia cu privirea la rândul său, invitându-l și provocându-l să-i citească adevăratul caracter.

– Eu am mereu noroc, Eli Di Luca. Ar fi bine să ții minte asta.

Eli voia să dea de pământ cu omul ăsta.

– Familia mea are foarte multe resurse. Pot să le cer oricând ajutorul fraților mei.

– Da, dar nu o să faci asta. Vinăria și tot ce ține de ea sunt responsabilitatea ta.

De unde știa bătrânul acesta straniu? Eli nu spusese niciodată nimănui despre gândurile și simțămintele sale.

Ca și când l-ar fi întrebat cu voce tare, Conte îi spuse:

– Am început să caut un băiat italian bun care să se căsătorească cu fiica mea. Și așa mi-a apărut numele tău. Te-am studiat. Știu mai multe despre tine decât știi tu despre tine.

– Nu. De lucrul acesta Eli era absolut sigur. Nu știi!

– Știu că ți-ai tot bătut capul să găsești o soluție ca să ieși din problema asta, dar tot nu știi ce să faci. Și atunci Conte îi spuse replica clasică: Așa că o să-ți fac o ofertă.

– Măcar știam că asta o să urmeze la un moment dat.

I se părea o ușurare stranie faptul că ghicise corect măcar un lucru.

– Eu te ajut pe tine. Tu mă ajuți pe mine, zise Conte.

Eli își umezi buzele.

– Ce fel de târg îmi propui? Pentru că nu am de gând să pun vinăria drept garanție la...

Conte chicoti.

– Nu, nu. M-ai înțeles greșit. Întrebarea e dacă o faci intenționat sau chiar nu înțelegi pentru că ești american? Asta chiar nu știu. Dar nu, nu vreau vinăria ta, zise omul și flutură din mână, alungând ideea aceea ca și când vorbea de un fleac.

Un fleac – vinăria, singurul lucru pe care Eli îl iubea din tot sufletul.

– Ți-am spus, este vorba despre fiica mea, continuă Conte. Vreau să se căsătorească. Vreau să aibă copii. Dacă ar fi fost crescută ca o fată italiancă sadea, atunci n-aș fi avut nici o problemă să îi spun cu cine să se căsătorească. Dar mama ei a crescut-o să fie o femeie independentă. O americancă. Așa că are nevoie să se îndrăgostească, iar eu am nevoie ca asta să se întâmple cât mai curând posibil.

Omul pe care Eli îl citise ca fiind viclean, superficial și motivat de lăcomie devenea dintr-odată un om copleșit de nevoia de a avea o familie, de nevoia de afecțiune.

– Da, înțeleg toate astea. Eli înțelesese, într-adevăr, direcția în care se îndrepta propunerea omului, dar chiar avea foarte mare nevoie ca lucrurile să fie spuse pe șleau. Și ce legătură are treaba asta cu mine?

Omul de afaceri abil și viclean se întoarse.

– E simplu. Semnăm un contract. Termenii sunt foarte clari. Tu o curtezi pe fiica mea. O convingi să te iubească. Te căsătorești cu ea. În schimb, eu îți rezolv toate problemele financiare, vinăria își revine după criză și apoi deții controlul complet asupra ei.

– În ce privește căsătoria, cred că glumești.

Conte sigur glumea.

– Deloc! Conte scoase din nou fotografia din portofel și o flutură spre Eli. Îți propun ceea ce numesc englezii o căsătorie din interes.

mulțumiri

Leslie Gelbman, Kara Welsh și Kerry Donovan, aveți deosebita mea apreciere pentru sprijinul vostru constant. La fel de multă apreciere am pentru departamentul de artă al NAL condus de Anthony Ramondo. Le mulțumesc, de asemenea, lui Rick Pascocello, șeful departamentului de marketing, și departamentului de publicitate, unde se află oamenii mei speciali, Craig Burke și Jodi Rosoff. Mulțumirile mele departamentului de producție și, desigur, o mulțumire specială spectaculosului departament de vânzări Penguin: Norman Lidofsky, Don Redpath, Sharon Gamboa, Don Rieck și Trish Weyenberg. Sunteți cei mai buni!